LUANNE RICE

Sfârșit de coșmar

Continuare a romanului MIRACOLE

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Continuare a romanului *Miracole*, cartea de față o menține în prim plan pe Lily Malone (Mara Jameson) care, sfidând mari pericole, se întoarce acasă, în încercarea de a salva viața bunicii sale, Maeve.

Cu nouă ani în urmă, Mara, gravidă în luna a opta, dispăruse, fără ca nimeni din familie şi apropiați să ştie ce s-a întâmplat cu ea. Cel mai greu i-a fost să o abandoneze pe Maeve, cea care a crescut-o. Recursese la această soluție extremă pentru a scăpa cu viață, atât ea cât şi copilul nenăscut, din calea soțului, Edward, prima ei mare iubire, ce se dovedise nici mai mult nici mai puțin decât o groaznică şi permanentă amenințare.

Lily se trezeşte prinsă într-un labirint al propriului trecut, cu un Edward nebun, pornit să-i facă rău ei şi propriei fiice.

Aruncând totul în luptă, de la amenințări, hărțuire şi atacuri murdare în justiție şi în media, fostul soț încearcă totul spre a-i lua copilul şi a o face responsabilă pentru dispariția ei...

Un roman scris în maniera inconfundabilă a celebrei LUANNE RICE, despre valorile dragostei şi ale familiei, puse în mare cumpănă în momente grele ale vieții, despre tragedie şi speranță, o poveste impresionantă ce se citeşte cu inima şi cu sufletul.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN 978-973-736-061-8

5 948389 001131

Preț 29,9 LEI (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)

LUANNE RICE

SFÂRȘIT DE COȘMAR

LUANNE RICE

Sfârșit de coșmar

Traducere: ANDREEA TEODORESCU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Sfârşit de coşmar / Luanne Rice; trad.: Andreea Teodorescu.- Bucureşti: Orizonturi, 2007
ISBN 978-973-736-061-8

I. Teodorescu, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

SUMMER OF ROSES
Copyright © 2005 by Luanne Rice
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78.
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

fedprint
tipografie

LUI ROSEMARY GOETTSCHE
Willoughby Moon, cea mai frumoasă specie de trandafiri

„În care Christopher Robin şi Pooh
ajung într-un loc magic...

Eu
Şi toţi prietenii tăi
Îţi transmite –
Vreau să spun că toţii prietenii tăi
Îţi transmit –
(*Foarte ciudat mesajul ăsta, parcă devine din ce în ce mai incorect)*
Ei bine, oricum, noi îţi transmitem
Toată dragostea noastră
SFÂRŞIT."

CAPITOLUL X,
din *The House at Pooh Corner,*
De A.A. Milne

Prolog

Nunta mea a fost de vis. S-a apropiat atât de mult de nunta ideală încât, chiar şi acum, când mă gândesc la ea, o văd desfăşurându-se precum genul acela de poveste frumoasă care are întotdeauna un final fericit.

M-am măritat în grădina bunicii mele, lângă mare, într-o dimineaţă splendidă de început de iulie, la Hubbard's Point. Crinii galbeni tocmai înfloriseră. De asta îmi amintesc, o amintire aproape la fel de puternică precum cea a trandafirilor: crini galbeni în nuanţe de portocaliu, crem, galben-citron, auriu, cocoţaţi pe nişte tulpini înalte şi verzi, legănându-se în bătaia vântului şi trâmbiţând bucuria înspre cerul senin. Dar trandafirii erau specialitatea bunicii mele, mândria şi bucuria ei, şi în acel an, special pentru nunta mea, erau cu toţii în floare.

Trandafirii Scarlet Dublin Bay se căţărau pe grilajul de lângă uşa principală a cabanei cu ţigle decolorate, iar trandafirii Garnet-and-Gold (roşu aprins şi auriu) şi trandafirii New Dawns (zori proaspeţi) de un roz-pal erau înfăşuraţi în jurul hornului de piatră. Straturile de flori de lângă banca de fier erau în floare, expunând specii clasice de trandafir englezesc în tonuri de roşu, galben, portocaliu-piersică şi roz. Cei aflaţi de-a lungul peretelui, lângă vechea fântână fermecată (fântâna dorinţelor) şi lângă treptele care dădeau spre drum, formau tufişuri joase cu flori albe şi crem. Un

gard înalt din trandafiri *Rosa rugosa* – trandafiri albi şi roz care cresc în preajma plajelor – demarcau digul de mare, împreună cu nemţişorii de-un albastru intens şi cu hortensiile.

Era cadrul ideal pentru o nuntă perfectă – ceva ce majoritatea persoanelor, incluzându-mă aici şi pe mine, nu-şi puteau în veci imagina că se poate întâmpla. Presupun că nutream convingerea că nu eram genul care să se mărite. De fapt, adoptasem tot timpul o atitudine defensivă, reţinută. Îmi pierdusem părinţii când eram foarte tânără. În copilărie, îmi iubeam nespus de mult familia. Ştiu cât de dramatic trebuie să sune, dar acesta este adevărul. Eram cu toţii atât de fericiţi, iar părinţii mei nutriseră unul pentru celălalt o dragoste profundă şi căreia i se abandonaseră total. Îi contemplasem, îi analizasem şi hotărâsem, chiar şi la cei patru ani ai mei că nu mă voi mulţumi niciodată cu mai puţin. Atunci când pieriseră în acel accident de feribot în timpul unei călătorii spre Irlanda, deşi mă aflam acasă, în Connecticut, cu bunica mea, cred că o parte din mine murise odată cu ei.

Deci nunta mea – şi toate întâmplările care o precedaseră – miracolul întâlnirii cu Edward Hunter, şi felul în care m-am îndrăgostit nebuneşte de el, felul în care mă copleşise emoţional cum nu mă aşteptasem sau nu crezusem să fie posibil vreodată – era, într-un fel, o renaştere. O înviere din morţi a unei fetiţe care se cufundase spre fundul Mării Irlandeze împreună cu părinţii ei, în urmă cu douăzeci şi şapte de ani.

Edward. Părea să mă iubească cu toată fiinţa lui şi nu mă pierdea o clipă din ochi. Expresia lui, îmbrăţişarea lui, prezenţa lui – toate aveau intensitatea unei surse puternice de lumină concentrată la maximum. Şi atunci când îşi concentra lumina asupra mea, eram vrăjită.

Avea puţin peste un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, dar de vreme ce eu am doar un metru şi cincizeci şi

opt, trebuia să mă ridic pe vârfuri ca să-l pot săruta. Jucător de rugby la Harvard, era lat în umeri şi bine dezvoltat. Maşina lui roşie, un Saab, etala trei abţibilduri: Universitatea Harvard, Colegiul de Afaceri Columbia şi un abţibild pe bara de protecţie a maşinii care spunea: „Jucătorii de rugby îşi devorează prada." Poanta consta în aceea că Edward era o persoană atât de blândă, încât cu greu mi-l puteam imagina jucând un joc atât de dur.

Când îmi amintesc de ziua nunţii noastre, văd maşina lui roşie parcată pe drum, la capătul scărilor de piatră, în spatele „fântânii dorinţelor" acoperită cu bolţi de trandafiri şi iederă. Parcă văd în faţa ochilor bolta graţioasă arcuindu-se peste fântână – cu inscripţia „Grădina mării", numele cabanei bunicii mele, din fier forjat, încă de pe vremea când străbunicul meu trăia. Literele negre rugineau pe zi ce trece în aerul sărat chiar şi atunci, în urmă cu doisprezece ani. Îmi amintesc clar acel moment: stăteam în curtea bunicii mele, ştiind că în curând o să plec cu Edward în maşina lui roşie – că o să-i fiu soţie, şi că urma să ne petrecem luna de miere.

Oare aş putea afirma acum, cu certitudine, că m-am uitat la acea boltă din fier forjat şi că am privit literele corodate precum o aluzie la faptul că şi lucrurile cele mai frumoase, făcute cu intenţia de a dura o veşnicie, se pot deteriora sau pot fi distruse? Nu, nu pot afirma asta. Dar îmi amintesc cu siguranţă că acea privelişte a boltei din fier m-a făcut să tresar şi să am prima presimţire neplăcută în acea zi.

Bunica mea şi Clara Littlefield – vecina şi cea mai bună prietenă a ei din copilărie – se dăduseră peste cap ca să-mi transforme toate visele legate de nuntă în realitate. Cortul cel mare, în dungi galbene şi albe, se întindea în curtea care despărţea cele două case, chiar la marginea localităţii Hubbard's Point, înspre golfuleţ. Mese acoperite cu feţe de

masă lungi, de un crem auriu, erau aranjate în interiorul cortului, toate decorate cu flori din grădina bunicii. Un cvartet de coarde de la Şcoala de muzică Hartt, din Hartford, tocmai interpreta o piesă de Vivaldi. Prietenii mei erau îmbrăcaţi în cele mai bune ţinute de vară – rochii strălucitoare, pălării de pai, sacouri albastre.

Bunica stătea lângă mine, privindu-mă drept în ochi. Aveam aceeaşi înălţime şi râdeam amândouă, fiind cât se poate de fericite. Eu purtam o rochie albă de mireasă; ea era îmbrăcată cu o rochie de şifon de un galben pal. Vălul meu de mireasă unduia în bătaia brizei mării. Buchetul meu era făcut din trandafiri albi, hortensii de un alb-ivoriu şi din iedera care acoperea „fântâna dorinţelor". Bunica purta o pălărie galbenă de pai cu flori albastre.

– Mi-aş fi dorit să fie aici şi familia lui Edward, spuse ea, în timp ce stăteam amândouă lângă „fântâna dorinţelor", pregătite pentru începerea ceremoniei.

– Ştiu, i-am răspuns. Şi el încearcă să facă faţă cât mai bine situaţiei.

– Ei bine, spuse ea. Se mai întâmplă... sunt sigură c-o să-i vezi în scurt timp. De un lucru sunt sigură, Mara, părinţii tăi se află alături de tine astăzi.

– Bunicuţo, nu mă agita.

– Nici nu-mi trece prin gând aşa ceva, îmi spuse bunica, scuturându-şi hotărâtă umerii. Ne vom ţine tari în timp ce te conduc spre altar, aşa cum numai Maeve Jameson o poate face.

– Părinţii mei ar fi mândri de tine, i-am spus eu, pentru că ştiam că se gândea la ei cu toată fiinţa ei, în vreme ce eu mă străduiam să n-o fac – şi i-am oferit un zâmbet generos, ca să-i demonstrez că n-o să mă apuce plânsul.

– Ar fi mândri de noi amândouă, îmi spuse ea, ţinându-mă strâns de braţ, în timp ce cvartetul începea să cânte Bach.

A trecut atâta amar de vreme, dar anumite amintiri îmi revin în minte cu claritate: presiunea braţului bunicii pe al meu, ţinându-mă bine, în timp ce păşeam pe iarbă; prietenele mele din copilărie, Bay şi Tara, care-mi zâmbeau pline de încântare; mirosul de trandafiri şi de aer sărat; părul negru, tuns scurt al lui Edward, bronzul lui auriu scos atât de bine în evidenţă de cămaşa de un bleu pal şi de sacoul de in de culoarea grâului; privirea lui uşor mirată.

Îmi amintesc că mi-a trecut prin cap că ochii lui păreau a fi ai unui copil. Ochi căprui. Se dovedise atât de harnic în cursul dimineţii – fusese sarcina lui să orânduiască mesele în cort şi să stabilească locul în care trebuia poziţionat cvartetul. Era oarecum ciudat să laşi un bărbat să se ocupe de astfel de îndatoriri, aici, în ţinutul atât de populat de femei puternice. Bunica şi cu mine schimbasem priviri amuzate când îi dădusem aceste sarcini. Dar iată-l aici, stând în dreptul altarului improvizat din curtea casei, părând un băieţel pierdut, în timp ce eu mă apropiam de el. Apoi am întâlnit privirea lui goală – goală, dar într-un fel încărcată de semnificaţie – şi asta m-a făcut să am o ezitare, să o strâng mai puternic de mână pe bunica mea.

Da, îmi amintesc acea privire a ochilor lui căprui. Era vorba de frică – stând acolo, sub cortul dungat, privindu-mă cum mă apropiam, alesul meu se temea de ceva. Între timp, anii au trecut şi mi-au dezvăluit tot ce trebuia să ştiu despre frica lui – dar hai să ne întoarcem la ziua nunţii mele şi să ne prefacem că nu cunoaştem aceste amănunte suplimentare. În acel moment, într-o succesiune rapidă, am gândit ceva şi am simţit cu totul altceva. Nu – este, de fapt, invers. În primul rând, am simţit ceva, şi abia apoi am gândit altceva.

Am simţit o răceală – acel fior îngheţat care mă cutremurase în timp ce îmi ridicasem privirea dinspre maşina lui şi văzusem bolta de fier mâncată de rugină. Dar am alungat acea răceală nedorită, urâtă, cu acest gând: *Edward – hei, iubitule! Să nu-ţi fie frică... te rog, nu te gândi că ar fi prea curând, sau că bunica mea are îndoieli în privinţa ta. Eu te iubesc ...te iubesc.*

Te iubesc.

Cuvinte pe care le rostisem atât de rar până în acel moment – dar pe care le folosisem aproape în mod constant din momentul în care îl cunoscusem pe Edward. Fosta Mara Jameson fusese mult prea singuratică şi precaută, ca să poată rosti vreodată aşa ceva; dar noua Mara Jameson părea să nu-şi găsească ocaziile de a le rosti suficient de des.

Aceasta era casa mea, curtea casei mele, familia şi prietenii mei – Edward era departe de orice ar fi reprezentat pentru el linişte şi familiaritate. Familia lui se afla în imposibilitatea de a participa la nuntă. Aceste gânduri îmi treceau prin minte în timp ce bunica mea i-a întins mâna mea lui Edward, şoptindu-i: „Ai grijă de ea, Edward". Edward a dat din cap aprobator, dar expresia din privirea lui trăda încordare.

Notă pentru mine şi pentru miresele din toată lumea: dacă te afli în faţa unui judecător de pace, pe punctul de a te mărita, şi nu te poţi gândi decât la faptul că viitorul tău soţ pare să se simtă foarte stânjenit, trebuie să dai mai multă atenţie acestei situaţii de „cod roşu".

Ceremonia avu loc. Cam aşa o pot evoca acum, din amintire: cuvinte şi muzică. Ce semnificaţie au avut toate acestea? E greu de spus, şi este şi mai dificil să nu fii cinic. Ceremonia a camuflat un adevăr universal valabil: căsătoria este un contract. Să lăsăm romantismul la o parte. În primul şi în primul rând, căsătoria este un contract, un liant legal, în care două persoane sunt aduse împreună într-un parteneriat,

bunurile lor materiale fuzionează, destinele lor sunt împletite în mod legal prin puterea investită de nimeni altul decât statul.

Atunci când îmi amintesc privirea lui Edward, cred că se temea că n-o să mă achit de partea mea din înţelegere, că n-o să-mi pun semnătura pe linia punctată. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi mers până la capăt? Dacă aş fi ascultat de micuţa voce interioară, dacă aş fi ştiut că fiorul îngheţat pe care-l simţisem avea o semnificaţie şi merita să fie tratat cu ceva mai multă atenţie? Dar nu am ascultat-o. Mi-am alungat aceste simţăminte şi mi-am concentrat atenţia pe atmosfera plăcută de vară şi pe promisiunile acesteia: dragoste, speranţă, încredere, hotărâre.

Îl ţineam pe Edward de mână.

– Da, am spus.

– Da, a rostit şi el. A sărutat mireasa. Oamenii ne-au aplaudat şi încurajat, şi când m-am uitat înspre prietenii mei, i-am văzut pe destui dintre ei plângând şi zâmbind în acelaşi timp. Erau atât de bucuroşi pentru mine.

Stăteam acolo, în faţa lor, soţ şi soţie. Sclipitoarea zi de vară a nunţii noastre, cu cerul albastru şi scânteierile suprafeţei calme a oceanului, muzica lui Bach care-i ceda locul celei a lui Mozart şi susurul frunzelor care se unduiau în bătaia brizei – totul era superb şi magic, care cu siguranţă trebuia să prezică viaţa minunată care ne aştepta.

M-am întors să-l privesc. Este adevărat, aveam ochii scăldaţi în lacrimi şi o voce subţiată de emoţiile puternice pe care le trăiam.

– Edward, i-am spus, copleşită de gândul speranţelor şi al visurilor pe care ni le deschidea viitorul nostru împreună. El mă fixă – frica îi dispăruse din priviri şi fusese înlocuită de altceva. Era pentru prima dată când vedeam asta – ei bine, o să auziţi ceva mai încolo detalii despre ceea ce văzusem, pe măsură ce înaintăm în poveste. Tot ce vă pot spune acum

este că am simţit cum pământul – stratul subţire de iarbă crescut peste terasamentul de granit – se despică sub mine.

A atins florile din buchetul meu şi mi-a spus:

– Eşti atât de delicată, Mara. Precum un trandafir. Iar trandafirii albi sunt atât de fragili. Asta a vrut să spună bunica ta când mi-a zis să am grijă de tine?

Vorbele lui m-au emoţionat într-atât încât îmi pierdusem suflarea. Nu-i aşa că sunt de-o tandreţe debordantă? Îţi arată profunzimea grijii şi a înţelegerii de care dă el dovadă? Bineînţeles că da. El poate să fie foarte tandru. Nu o să neg niciodată acest lucru. Dar, pe de altă parte, puteţi percepe, aşa cum o fac eu acum, nuanţa de ameninţare din cuvintele lui?

Părea că se concentrase pe blânda indicaţie pe care i-o dăduse bunica – nimic mai mult decât un comentariu nevinovat, aşa luasem eu lucrurile, o bunică ceva mai protectoare care o dădea pe mireasă. Oare Edward fusese atent la ceremonie? Oare fusese măcar un moment prezent în ziua respectivă? Ochii lui căprui se înnegurară în momentul în care rosti cuvintele bunicii.

De curând, am visat o femeie care trăia acoperită de văluri. Straturi de văluri – negre, gri, albe, argintii, de culoarea ardeziei. Toate straturile acestea îi acopereau faţa. Dacă îndepărtezi un strat, găseşti un altul dedesubt. Femeia trăia în întuneric, chiar şi atunci când soarele strălucea. Ea era tot timpul sub acoperire. Abia reuşea să desluşească ce se întâmpla după văluri, şi ceilalţi nu puteau să pătrundă cu vederea prin ele. Întrebarea era: cine îi pusese toate vălurile acelea? O făcuse chiar ea? În visul meu şi le dădea jos unul câte unul – şi la bază, chiar ultimul văl, sau am putea zice primul văl, era unul alb de mireasă. În viaţă, vălurile mi-au fost smulse. Eu aş fi vrut să le păstrez pe toate pe chip – nici nu vă puteţi închipui câtă nevoie aveam de vălurile acelea.

Femeile învaţă din experienţă să ascundă tot ce-i mai rău. Suntem cele mai bune când vine vorba de exprimarea dragostei, şi ne expunem clar sentimentele tuturor celor interesaţi. Împlinirile noastre, carierele, premiile, căminele noastre, grădinile noastre, căsniciile noastre fericite, copiii noştri cei minunaţi. Învăţăm, printr-o înţelegere tacită, să evităm – şi să ascundem durerea, dezolarea, întunericul, monstrul din dulap, întunecimea din privirea proaspătului soţ.

Dar în existenţele unora dintre noi, vine o vreme când monstrul iese din dulap şi nu mai vrea să se întoarcă acolo. Şi asta mi s-a întâmplat mie. Monstrul a început să se arate. Bunica mea l-a văzut prima. Doar oamenii foarte înţelepţi pot analiza o femeie implicată într-o astfel de relaţie şi nu se rezumă la a judeca. Este foarte uşor să emiţi judecăţi la adresa cuiva: e vorba doar de alb şi negru, fără nuanţe, la fel de tranşant precum lovitura ciocănelului judecătorului. Şi asta îi permite unei persoane să nu-şi pună dificila întrebare: cu ce o pot ajuta? Oare mi se poate întâmpla şi mie asta?

Dar bunica mea nu se mulţumea să judece. Ea încerca să înţeleagă – şi dacă exista vreo persoană care să înţeleagă, aceasta era cu siguranţă ea, femeia care mă crescuse în cabana ei acoperită cu trandafiri din Canalul Long Island. O femeie suficient de răbdătoare cât să obţină trandafiri roşii, roz, de culoarea piersicii, galbeni şi albi din solul pietros şi arid al Connecticutului, ca să-i aline suferinţa nepoţicii ei orfane, îndurerate. Avea capacitatea să stea de veghe suficient de mult timp cât să distingă adevărul printre minciunile oferite, să vadă şi ceea ce se ascunde după văluri – şi în loc să judece, să încerce să ajute cu adevărat.

Oamenii mi-au spus: „Cum de-ai putut să stai cu el atât de mult timp?“ Răspunsul adevărat este că, bineînţeles, aveam vălurile mele. Dar cel pe care li l-am oferti a fost: „L-am iubit.“ În felul lui, şi acest răspuns reflecta adevărul. Şi bunica mea înţelegea acest lucru.

Dar nu era dragoste adevărată. Şi nu mi-am dat seama de asta multă vreme. Dragostea adevărată este un bumerang – se întoarce spre tine. Cu Edward, dragostea era un canal de scurgere. M-a mistuit aproape total, luându-mi tot ceea ce aveam – până în momentul în care atât eu, cât şi tot ceea ce mă înconjura, s-a năruit.

Acum îl am pe Liam, aşa că ştiu că se poate şi altfel. Şi o am şi pe fiica mea, Rose. În ziua în care s-a născut Rose, acum nouă ani, eram o fugară. Îmi părăsisem căminul, o părăsisem pe bunica mea, ţărmul meu preferat din Connecticut, unde îmi petrecusem întreaga existenţă, ca să fug de Edward şi să încerc să mai salvez crâmpeiele de viaţă care-mi mai aparţineau. Mottoul Connecticutului este *Qui Transtulit Sustinet* – „Cel care se strămută asigură continuitatea".

Să-i lăsăm pe străbunii noştri să afirme în continuare „cel care". Poate că ştiau ei că „cea" – sau cel puţin „eu" – „care se strămută, se distruge". Mi-am părăsit căminul, însărcinată fiind cu Rose, şi am avut o cădere nervoasă. Dar Rose şi-a extras dragostea direct din trupul meu. M-am reclădit şi cu ajutorul lui Rose şi al lui Liam. Şi, chiar dacă nu era lângă mine ca prezenţă fizică, şi cu ajutorul bunicii mele. Ea a fost cu mine tot timpul, în sufletul meu, călăuzindu-mă, în fiecare zi pe care am petrecut-o ascunzându-mă, în altă ţară, departe de casă.

Vedeţi voi, bunica mea m-a lăsat să plec. A făcut sacrificiul suprem – ne-a dat, mie şi lui Rose, strănepoata ei, şansa şi mijloacele pentru a putea să fugim departe de Edward. A fost portiţa de scăpare pentru o femeie abuzată emoţional. Şi a costat-o atât de scump, încât nici nu ştiu dacă va supravieţui.

Acum, mă numesc Lily Malone. Acesta a fost numele meu de fugară, şi se pare că m-am procopsit cu el. M-am hotărât să îl păstrez. Am ales Lily ca amintire a crinilor

portocalii şi galbeni care cresc de-a lungul peretelui casei bunicii mele, mişcându-se în bătaia brizei sărate pe tulpinile lor lungi, subţiri şi verzi. Iar Malone din cântecul pe care bunica obişnuia să mi-l cânte când eram mică:

În pitorescul oraş Dublin, în care fetele sunt atât de frumuşele,
Privirea mi-a poposit odată pe drăguţa Molly Malone.
Ea îşi împingea roaba printre străduţele înguste,
Cântând „moluşte şi midii vii - vii."

Versurile sunt atât de suave şi pentru că bunica mi le cânta atunci când eram mică şi nu puteam adormi; mi se păreau pline de viaţă şi romantism şi de promisiunea unei iubiri neaşteptate. Am ales numele de Malone în cinstea cântecului de leagăn al bunicii mele, dar şi dintr-un motiv ceva mai întunecat. Numele mă ajută să fiu tot timpul atentă – îmi aminteşte că, odată, cuiva i-a poposit privirea pe mine. Şi, precum Molly Malone, eram o femeie muncitoare; i-a plăcut asta la mine. Chiar i-a plăcut nespus de mult.

Aş dori să-i explic bunicii numele pe care mi l-am ales. Mi-aş dori s-o văd din nou. Să i-l prezint pe Liam – şi, în special, pe Rose.

Cel mai important lucru este că m-am întors din exilul meu de nouă ani, în încercarea de a o salva pe bunica mea, aşa cum m-a salvat şi ea pe vremuri. Acum îmi amintesc toată această poveste pentru ea. Vreau să recuperez fiecare mic detaliu, ca să pot înţelege şi aprecia exact tot ceea ce a făcut ea pentru mine – pentru femeia care am fost, dar şi pentru femeia în care m-am transformat între timp.

Această poveste este o rugă pentru ea, Maeve Jameson. Începe în urmă cu doisprezece ani, cu trei ani înainte de a părăsi Hubbard's Point şi a mă refugia în cel mai îndepărtat loc pe care l-am găsit, pe vremea când încă mă mai numeam Mara, pe vremea când eram un trandafir fragil.

1

Cum reuşeşte o persoană să se întoarcă la viaţa abandonată în urmă cu nouă ani? Ştiind, de altfel, că fusese căutată neîncetat, că fotografia ei se aflase pe prima pagină a fiecărui ziar din întreg Connecticutul, şi chiar şi în afara zonei acestuia? Înţelegând că fiecare departament local de poliţie era la fel de vigilent şi continua căutările? Dându-şi seama că aproape toţi prietenii şi familia renunţaseră la căutări şi o considerau moartă?

Răspunsul este simplu, intră pur şi simplu pe uşă.

Şi exact asta a făcut Lily Malone la primele ore ale zilei de nouă august.

Tocmai trecuse de unu noaptea, când Liam Neill parcă camioneta în rondul din Hubbard's Point, o ridică în braţe pe Rose – care dormea, după lungul drum parcurs dinspre Nova Scotia – şi o urmă pe Lily pe scările de piatră.

Lily aruncă o privire spre bolta de deasupra „fântânii dorinţelor" – unde se afla numele casei, *Grădina Mării,* cu literele doar un pic mai ruginite, un pic mai filigranate de aerul sărat, decât fuseseră în urmă cu nouă ani. Priveliştea îi provocă un junghi atât de puternic, încât scoase un icnet de durere. Lily se simţea cu adevărat acasă. O briză bătea dinspre golfuleţul Long Island – apă sărată, exact ca în Golful St. James de pe coasta Canadei, acolo unde trăise şi se ascunsese pe parcursul ultimilor nouă ani. Dar briza aceasta

de noapte era călduţă, blândă, purtând cu ea un buchet de arome de iarbă de mare şi de plaje nisipoase – cu totul diferită de stâncile şi frigul caracteristice fiordului polar, cu apa limpede a banchizelor de gheaţă plutitoare.

– Oh, Doamne, spuse ea tare, animată de încântarea de a se simţi din nou acasă. Trandafirii o întâmpinau – mireasma lor umplea aerul, şi chiar dacă cei care creşteau pe grilajul de lângă uşa cabanei nu păreau la fel de bine îngrijiţi, ca în urmă cu nouă ani, îşi conservau în continuare abundenţa. Lily întinse mâna printre spinii de trandafiri, începu să pipăie sub ţigla de lângă felinarul stins al verandei şi descoperi ce căuta – cheia pe care bunica ei o ţinuse tot timpul ascunsă acolo, păzită de frunzele şi ţepii trandafirilor.

– Nu i-a schimbat locul, şopti ea.

– Bineînţeles că nu, îi şopti Liam în ureche, stând în spatele ei, cu Rose în braţe. Nu a încetat niciun moment să spere că te vei întoarce.

– O să se întoarcă şi Maeve acasă, spuse Lily, deschizând uşa paravan care scârţâia, ţinând-o deschisă cu umărul, şi încercând să potrivească cheia în broasca cea veche şi ruginită. Nu-i aşa? Spune-mi că o să-i fie bine.

– O să-i fie bine, spuse Liam.

Lily simţi cheia intrând în broască şi o răsuci. Cu nouă ani în urmă, uşa avea acelaşi joc, din cauza unei balamale uşor slăbite. Să păşească în bucătărie... să adulmece mirosul aerului închis şi jilav care invadase casa de pe plajă, în lipsa proprietarului. Şi totuşi cineva – în mod evident, Clara – deschisese câteva geamuri. Lily măsură cu pasul parterul cabanei de parcă era o fantomă care bântuia cel mai iubit şi familiar loc de pe pământ.

Lily începu să zâmbească.

– Totul e neschimbat, şopti ea. Luna se cocoţase peste golf, proiectându-şi lumina albă, strălucitoare, peste

întinderea liniştită a apei, inundând camera. Lily observă cuverturile atât de cunoscute şi familiare, carpetele împletite, pernele pe care ea le brodase pentru bunica ei. Îşi trecu degetele peste vechea ei colecţie de scoici, peste cărţile de pe etajeră, peste colecţia de piatra lunii, strânsă când era reflux pe Plaja Mică.

Trebuia să vadă totul, şi totuşi încă nu putea să aprindă lampa. Dacă ar fi aprins lampa, însemna că îşi lua un angajament faţă de această situaţie. Prin această situaţie înţelegându-se că se afla într-adevăr aici, că exilul ei luase sfârşit, că se întorsese pe tărâmul celor vii. Vecinii ar fi văzut lumina şi ar fi venit acolo. Oamenii ar fi aflat astfel că se întorsese.

Şi astfel ar fi aflat şi Edward.

– Unde doarme Rose? întrebă Liam.

– În camera mea, şopti Lily şi îl conduse spre scările înguste. Etajul avea patru dormitoare mici – o casă de vacanţă pe malul mării în adevăratul sens al cuvântului. Inima îi bătea cu putere lui Lily când intră în vechea ei cameră. Sub streaşina orientată spre nord a cabanei, tavanul se închidea în unghiuri curioase, iar în cameră mai erau cele două paturi alăturate şi vechea ei colecţie de păpuşi din carton Betsy McCall, se afla pe biroul ei. Dând la o parte cuvertura, simţi că se sufocă când văzu aşternuturile – imprimate cu mici buchete de trandafiri albaştri – şi o păturică uşoară de vară, de culoare roz. Se aplecă să miroasă rufăria patului – mirosea a proaspăt.

– Bunica ştia că venim, spuse ea. Într-un fel sau altul, înainte să plece la spital, a pregătit patul pentru Rose.

O înveliră împreună pe Rose. Fetiţa se mişcă neliniştită, deschise ochii şi se uită prin camera nefamiliară cu o mirare somnoroasă.

– Am ajuns?

– Da, scumpo. O să descoperi totul mâine. Noapte bună.

– 'bună, murmură Rose şi pleoapele-i căzură grele de somn.

Lily şi Liam se întoarseră la parter. Lumina lunii se proiecta orbitoare pe suprafaţa apei din faţa casei. Lily urmărise nenumărate răsărituri de lună exact din această cameră, prin geamurile imense, fără perdele, care dădeau spre stânci şi spre mare. Totul părea atât de vast şi de deschis aici, în comparaţie cu cabana înconjurată de pini în care trăise în Nova Scotia, în Cape Hawk – unde se ascunsese într-o pădure nordică, cu vulturi şi bufniţe pe post de santinele.

Liam fusese una dintre primele persoane pe care le întâlnise atunci când sosise în acel îndepărtat şi nefamiliar oraş – cu un deghizament bine pus la punct: după ce îşi tăiase părul lung şi negru, îl vopsise într-o nuanţă de şaten-deschis, şi purta vechii ochelari cu rame de baga pe care i-i dăduse bunica ei. El fusese prietenul şi salvatorul ei, chiar dacă ea îl respinsese pe tot parcursul relaţiei lor de prietenie, la început. Dar fusese nevoită s-o facă, ca să se protejeze şi să-şi apere copilul nenăscut.

Primele săptămâni ale lui Lily în Nova Scotia parcă făcuseră parte dintr-o poveste întunecată, desăvârşită cu retragerea în cabana situată în adâncul pădurilor din nord. Recompensa pusă pe capul ei, stabilită şi anunţată de Edward, şi prezenţa benevolă a sălbaticului şi blândului Liam – prezent acolo la naşterea lui Rose, ajutând-o să aducă pe lume bebeluşul pe podeaua din bucătărie, şi jurămintele lui de a le proteja veşnic pe mamă şi pe copil. Şi chiar avusese la dispoziţie numeroase ocazii în care să le ofere protecţia: născută cu o malformaţie de cord, Rose tocmai trecuse prin ultimele intervenţii chirurgicale în vara respectivă.

Copil cu inima zdrobită, mamă nefericită, se gândi Lily, îndreptându-şi privirea înspre luna care trona peste Long Island. Îl înconjurase cu braţul pe Liam, care o ţinea strâns,

la rândul său. Se auzeau strigăte de pescăruşi dinspre apă, din cuiburile pe care aceştia şi le făcuseră pe insulele stâncoase situate la doar opt sute de metri de ţărm. Strigătul pescăruşilor îi pătrunse lui Lily direct în suflet, amintindu-i de festivalul anual de muzică irlandeză, care era pe punctul de a începe în Cape Hawk, cu muzica lui irlandeză la fel de obsedantă precum strigătele pescăruşilor.

Se uită la Liam – înalt şi slab, cu ochii albaştri întunecaţi de propriile-i dureri. Atacat de rechinul care îi omorâse fratele, Liam îşi pierduse un braţ – şi îşi purta porecla de „Căpitanul Hook" din copilărie, ceea ce-l transformase atât în obiectul batjocurei, cât şi în figura tragică a micului oraş în care trăia. Dar Liam nu se lăsase influenţat de toate acestea – se dusese la facultate şi o absolvise, devenind un reputat şi respectat oceanograf şi ihtiolog. El studia marii rechinii albi, specia care îi distrusese familia şi îi sfâşiase trupul.

Lily nu putea spune cu precizie ce anume îi adusese pe ei doi împreună. Şi nici măcar nu era sigură că-i păsa de asta. Reuşiseră să se găsească unul pe celălalt în acel îndepărtat oraş din nord. Ea fugise atât de departe de casă, şi găsise un substitut pentru familia ei. Anne, Marisa, Marlena... prietenele ei şi clubul de broderie, Fetele Nanouk din Nordul Îngheţat, erau ca şi surorile ei. Şi Liam. El o asistase la naşterea Rosei şi nu mai plecase de lângă ele. Acei nouă ani petrecuţi în Cape Hawk reuşiseră s-o întărească sufleteşte mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Boala bunicii sale o adusese înapoi în Hubbard's Point. Patrick Murphy, detectivul care condusese investigaţia cazului dispariţiei ei, reuşise în cele din urmă s-o găsească în Cape Hawk. În momentul în care află de boala lui Maeve, totul se nărui în jurul ei. Lily ştia ce trebuia să facă.

Se întorsese acasă.

– Sunt într-adevăr aici, spuse ea, rezemându-se de Liam.

– Te simţi pregătită pentru ziua de mâine? o întrebă el.

– Trebuie să fiu pregătită. Bunica are nevoie de mine.

– Ştiu, spuse el. Avea o voce joasă şi calmă. O atinse pe păr, şi pe Lily o străbătu un fior. Deveniseră intimi de puţină vreme. Era oare de imaginat că se sărutaseră pentru prima oară doar în urmă cu câteva săptămâni? După atâta timp în care îşi canalizaseră toată afecţiunea asupra lui Rose, acum erau cu adevărat împreună.

– Nu vreau ca Rose să-l cunoască vreodată, spuse Lily. Chiar nu era cazul să-i mai amintească numele.

– Lasă-mă să plec cu ea de aici, spuse Liam. O s-o ascund. Numai tu vei şti unde suntem. Lily îşi simţi inima zvâcnindu-i frenetic, precum piatra aruncată pe suprafaţa apei, descriind salturi. Şi dacă Liam chiar reuşea? Cum ar fi fost să o poată ascunde pe Rose de Edward pentru totdeauna?

– Trăind în Canada, spuse ea, mă simţeam puternică. Aveam control total asupra siguranţei lui Rose. Acum că ne-am întors în Statele Unite, ce se va întâmpla dacă începe s-o urmărească? O va vedea ca pe o cale de a ajunge la mine. Şi pe mine ca pe o cale de a ajunge la ea.

Îşi rezemă spatele de pieptul lui puternic, în timp ce braţul lui o cuprinse ocrotitor. Începură să se legene, urmărind cu privirea cărarea argintie descrisă de lună peste ape.

– Cred că trebuie să te duci s-o vezi pe bunica ta, spuse el. Dar ar fi bine să mă laşi s-o duc pe Rose într-un loc unde să fie în siguranţă.

– I-am putea cere ajutorul lui Patrick, zise Lily.

– Am putea, spuse Liam, dar am un prieten vechi la universitatea din Rhode Island. Am absolvit împreună secţia de oceanografie a universităţii. El are o casă lângă plaja Scarborough, în golful Narragansett. Ne-ar primi să stăm cu el. Şi nu este aşa de departe de aici.

– Rose nu a fost niciodată departe de mine, spuse Lily, simţind cum i se strânge inima. Cu excepţia perioadei în care a stat în spital.

– Ai face acest sacrificiu pentru ea, spuse Liam. Ca s-o ţii la distanţă de Edward, până în momentul în care ştii la ce să te aştepţi.

– I-ar plăcea la nebunie să stea cu tine, murmură Lily. Rose îl iubea enorm pe Liam. La cea de-a noua ei aniversare, în urmă cu mai puţin de o lună, îşi pusese două dorinţe: să o vadă pe Nanny, legendara balenă albă de la Cape Hawk, şi să aibă şi ea un tată, aşa cum era Liam. Cam ce aş putea să-i spun lui Rose despre toată povestea asta?

– Spune-i cât crezi tu de cuviinţă că poate suporta.

Şi oare cum ar fi putut Lily să estimeze asta? Rose tocmai trecuse printr-o operaţie pe cord deschis. Se afla în plină recuperare după ceea ce se preconizase a fi ultima operaţie necesară, efectuată pentru a corecta ultima dintre deficienţele congenitale de cord – Tetralogia Fallot – cu care se născuse.

– Nu ştiu, spuse ea. Îmi va pune o grămadă de întrebări.

– Totul se va rezolva, o să fie bine, spuse Liam.

– Vezi că mi-ai mai făcut promisiuni serioase în trecut, spuse Lily, zâmbind. Niciuna mai importantă decât aceea că va fi veşnic alături de ele, că n-o va părăsi niciodată pe Rose, bebeluşul cu inima slăbită pe care el îl adusese pe lume.

– Şi s-au îndeplinit, nu-i aşa?

– Până acum, da, spuse ea. Întorcându-se, îşi lăsă capul pe spate şi îl sărută lung şi apăsat, simţindu-şi sângele clocotind prin vene. Fiecare atingere a lui Liam era o promisiune, însoţită de o energie miraculoasă. Afară, valurile se spărgeau de stânci, iar frunzele foşneau în bătaia brizei. Lily se înfioră, simţind o dorinţă covârşitoare.

– Deci, răspunsul este da? întrebă Liam.

Lily închise ochii, simţind că-i este imposibil să vorbească. Totul se întâmplase atât de rapid – pornind de la vestea despre boala lui Maeve, până la decizia de a părăsi ascunzătoarea şi până la drumul făcut tocmai din Nova Scotia.

– Nu trebuie să iei o decizie chiar acum, spuse el. Ai nevoie de un pic de odihnă, Lily. Vei şti ce e mai bine de făcut mâine dimineaţă.

– De îndată ce va răsări soarele, spuse Lily, Clara îţi va vedea camioneta. Va veni aici. Dacă vă vede, pe tine şi pe Rose, nu vom mai putea păstra acest secret. Nu că ea ar avea intenţii rele – de fapt, de-abia aştept s-o văd.

– Înţeleg, răspunse Liam. Te gândeşti că n-ar fi cinstit să-i ceri să accepte ca atare o situaţie pe care e posibil să n-o înţeleagă. Hai să mergem la culcare – avem un răgaz până în zori ca să ne hotărâm.

– Doar câteva ore, spuse Lily.

Ţinându-se de mână, urcară din nou scările. Lily se încăpăţânase să nu aprindă luminile. Încă nu îşi oferise libertatea să facă acel pas hotărâtor. Dar nu conta – ştia fiecare centimetru al casei chiar şi pe întuneric. Fiece curent de aer, fiecare bucată de pardoseală scârţâitoare, fiecare corp de mobilă. Iar bunica ei nu făcuse nicio schimbare de când ea plecase de-acasă.

Şi totuşi, aici, în această cabană pe care o ştia mai bine decât orice alt loc de pe pământ, Lily aştepta răspunsurile. Nu-şi putea înfrâna bucuria care o învăluise – adora briza aceea caldă ce aducea mireasma trandafirilor bunicii. Îl conduse pe Liam în cel mai spaţios dintre dormitoare – cel pe care bunica ei îl păstrase întotdeauna pentru musafiri – situat în partea din faţă a casei, acolo unde ferestrele de la faţadă se deschideau peste acoperişul în pantă, oferind perspectiva golfului scăldat în lumina lunii. Lily le deschise larg.

O rafală de vânt flutură perdelele de-un alb diafan şi îi răcori lui Lily pielea înfierbântată. Zgomotul valurilor,

spărgându-se ritmic de stânci, răzbătea prin ferestre. Lily se duse să vadă ce făcea Rose. Se aplecă, urmări pieptul fiicei sale mişcându-se în cadenţa inspiraţiilor şi a expiraţiilor. Răsuflările lui Rose erau asemănătoare valurilor – ferme, sigure, într-o succesiune ritmică. Lily ştia că Rose ar fi fost pe mâini bune dacă i-o încredinţa lui Liam, dar simpla idee de-a nu o mai avea în preajmă pe frumoasa ei fiică i se părea aproape imposibil de suportat.

– Lily, şopti Liam, aflat în pragul uşii, în spatele ei. Vino la culcare.

Lily scuturã din cap. Nu se putea mişca. Cum de reuşea oare această atmosferă atât de calmă s-o umple de groază? Rose dormea în patul care în copilărie fusese al ei; briza vărătică purta cu ea miresmele de caprifoi şi de trandafiri roşii, roz şi albi. Îi reveniră în minte cuvintele atât de familiare: *Trandafirii albi sunt atât de fragili...* Privind-o pe fiica sa, se linişti invocând siguranţa cu greu consolidată că Edward nici măcar nu avea idee de existenţa lui Rose.

Din punctul de vedere al lui Edward, Lily era moartă. Murise – aşa credea toată lumea – în urmă cu nouă ani, atunci când era gravidă în opt luni şi jumătate. Lily simţi cum o copleşeşte o stare de încântare, şi se înfioră. Era ca şi cum zeii tocmai îi dăduseră mână liberă şi libertate totală de acţiune. Edward nici măcar nu ştia ceva despre existenţa lui Rose.

– Vreau s-o faci, spuse ea, fără să se întoarcă, nedezlipindu-şi ochii de pe faţa fiicei sale, cu lungile ei gene castanii odihnindu-se pe umerii atât de delicaţi ai obrajilor, cu gura uşor întredeschisă. Avea braţul stâng îndoit, iar vârfurile degeţelelor se odihneau pe gât, protejând parcă cicatricea rămasă în urma operaţiei pe cord deschis. Vreau să o iei de aici.

– O să am grijă de ea, şopti Liam.

Lily aprobă dând din cap.

– Ştiu asta. Întotdeauna ai avut grijă de ea.

Îngenunche lângă patul lui Rose, privind-o fix o vreme – până ce Rose oftă şi se întoarse. Nevrând s-o trezească, Lily o sărută pe creştetul capului şi îl urmă pe Liam în dormitor. Ştia că nimic pe lumea asta n-o putea obliga să o trimită pe Rose departe de ea, să o forţeze să ia astfel de măsuri, cu excepţia unei singure situaţii: nevoie de a o vedea pe bunica ei, femeia care o crescuse, şi de a se asigura că aceasta se va însănătoşi.

Nimic altceva nu ar fi contat.

Dând la o parte cuvertura albă, se ghemui lângă Liam şi închise ochii. Sunetul valurilor se sincroniza cu mişcarea ascendentă şi descendentă a pieptului lui Liam. Numără valurile şi îi ascultă bătăile inimii. Afară, pescăruşii din preajma cuiburilor de pe insulă îşi intonau în continuare chemările.

Lily se uita fix la luna care se afla chiar în dreptul geamului lor, în timp ce asculta strigătele pescăruşilor şi simţea răsuflarea lui Liam pe gât. Se lipi tare de Liam şi se rugă ca decizia ei să fie cea bună.

Zorile se iviră, şi Liam Neill îşi zise că nu prea mai aveau timp la dispoziţie. Ştia că trebuia s-o ia pe Rose de acolo, dar pe de altă parte nu-i venea să plece. Voia să rămână cu Lily.

Lily pregăti cafea şi porridge, după care se duse s-o spele şi s-o îmbrace pe Rose. Cerul trecuse de la purpuriul-aprins la albastrul-azuriu, pe măsură ce soarele începea să se ridice peste linia orizontului. Liam auzise atâtea despre Hubbard's Point – căpătase aproape proporţii de legendă pentru el, locul în care crescuse Lily, unde iubita ei Maeve cultivase trandafirii-campioni şi reuşise să-şi crească nepoata frumoasă şi

puternică. Ieşi pe veranda laterală, cu ceaşca de cafea în mână, şi privi terasele de granit care se înclinau înspre Canalul Long Island. Cabana se afla aproape de capătul promontoriului – vârful localităţii Hubbard's Point (joc de cuvinte: Vârful Vârfului Hubbard), aşa cum le spusese Lily, lui şi lui Rose, pe parcursul drumului de la Cape Hawk încoace.

Liam se uită, dincolo de grădina laterală, spre o cabană asemănătoare, acoperită cu ţigle decolorate de vreme, cu obloane şi uşă turcoaz, jardiniere albe la ferestre, pline cu muşcate roşii – şi văzu pe cineva cum trage cu ochiul, de după o perdea.

Se dădu înapoi, se lipi de peretele casei, după care dispăru înăuntru. Le găsi pe Lily şi Rose în bucătărie, vorbind. O atinse uşor pe Lily pe umăr.

– Cineva tocmai m-a văzut, spuse el. Se uita spre mine, din casa vecină.

– Este Clara, spuse Lily. Ea se trezeşte la răsăritul soarelui, la timp ca să răsfoiască ziarul *Hartford Courant*.

– Ar fi mai bine să plecăm, spuse Liam.

– Da' nu înţeleg, spuse Rose, încruntată. De-abia am ajuns.

Lily trase adânc aer în piept. Liam ştia cât de greu îi era şi o mângâie pe părul negru, lucios. Lily o privi adânc în ochi pe Rose.

– Scumpa mea, spuse ea. Tu şi cu Liam o să staţi în altă parte câteva zile. Nu o să fie departe de aici – în tot cazul, nu foarte departe – şi eu o să ştiu unde sunteţi în fiecare moment.

– Dar tu de ce nu vii? întrebă Rose.

– Trebuie să am grjă de bunica mea.

– Bunica ta?

Lily aprobă din cap.

– Da. Ştii că e bolnavă.

– De asta am şi venit, din Cape Hawk.

Lily o privea fix pe Rose, de parcă tocmai decidea cât de mult să-i dezvăluie din întreaga poveste. Liam supraveghea mişcarea de afară, uitându-se pe fereastră, conştient că nu prea mai aveau timp.

– De asta am şi venit, spuse Lily. Cu mult timp în urmă, însă a existat un motiv pentru care am plecat de aici. Şi de asta... trebuie să mă ocup, înainte ca voi să vă întoarceţi să staţi aici.

– Mami, exclamă Rose, cu o voce înspăimântată.

– Rose, n-o să dureze mult timp.

– Vreau să vii cu noi.

– O să vin după voi, spuse Lily. Foarte curând, Rose – de îndată ce rezolv aici toate problemele. N-o să dureze mult – îţi promit. Şi între timp, vei sta cu Liam.

Rose ezită. Părea în continuare îngrijorată, dar îi căută privirea lui Liam, ca s-o liniştească. El îi zâmbi şi o strânse de mână. Rose ridică mâinile spre el, şi Liam o luă în braţe. Se aplecă în dreptul lui Lily – şi privirile li se întâlniră.

– Ai mare grijă de ea, spuse Lily.

– O să am. O să am grijă de Rose ca de propriul meu copil, spuse Liam, aplecându-se înainte, astfel încât Lily s-o îmbrăţişeze pe Rose, iar el să le ţină pe amândouă în braţe, în acelaşi timp. Bagajele erau deja în portbagaj. Lily avea numărul lui de mobil, şi Liam îi lăsase şi toate informaţiile suplimentare necesare – adrese şi numere de telefon ale lui John Stanley, atât de acasă cât şi de la laborator, o hartă desenată cu toate coordonatele necesare pentru a găsi casa acestuia din Narragansett.

– Pa, scumpo, spuse Lily, cu vocea tremurândă şi ochii în lacrimi.

– Pa, mami.

– Te sun, îi promise Liam.

Lily îşi flutură mâna în semn de salut spre Liam. El aruncă o privire prin curte – iarba de un verde-crud era udă

de rouă – şi văzu din nou mişcarea unei perdele care cădea. Ţinând-o în braţe pe Rose, ajunse la trotuar şi la scările de piatră, trecând pe lângă fântâna acoperită de trandafiri.

– Ce-i asta? întrebă Rose.

– O fântână a dorinţelor, îi spuse Liam în timp ce deschidea portiera şi o aranja pe Rose pe scaunul ei, punându-i şi centura de siguranţă. Apoi se aşează la volan şi porni motorul.

– În grădina străbunicii mele? întrebă Rose, pe un ton mirat.

– Da, îi răspunse Liam, conducând camioneta în marşarier, moment în care observă cum uşa de la casa vecină se deschide şi o femeie cu părul grizonant începe să meargă precipitat pe aleea din faţă.

– Îmi doresc..., şopti Rose. Îmi doresc....

Lui Liam începu să-i bată cu putere inima, în timp ce conducea în marşarier. Canalul se întindea în toată splendoarea pe ambele părţi ale localităţii, şi apa albastră înconjura pământul. Căsuţe cochete se cocoţau pe terase stâncoase, cu grădini care se bucurau de abundenţa trandafirilor şi a florilor sălbatice. Nu-şi putea lua ochii de la Lily. Ea stătea în grădina din faţa casei, cu braţele încrucişate strâns la piept, parcă încremenită.

– Cine e doamna aceea? întrebă Rose, urmărind-o cu privirea pe femeia cu păr alb, care se opri brusc. Apoi femeia scoase un ţipăt şi începu să alerge spre Lily.

– Este Clara, spuse Liam, cu toate că nu avusese ocazia s-o cunoască. O s-o cunoşti şi tu într-o bună zi.

– Sper, spuse Rose, cu o voce hotărâtă. Pare atât de fericită s-o vadă pe mami.

– Chiar aşa e, spuse Liam. Cu imaginea lui Lily întinzând mâinile ca s-o îmbrăţişeze pe prietena cea mai bună a mamei ei, Liam schimbă viteza şi se înscrise pe drumul spre Rhode Island.

2

Nu poate fi adevărat! Cred că am vedenii! spuse Clara Littlefield, oprindu-se la o distanţă de jumătate de metru de Lily, suficient de mare cât să se asigure că nu se uita la o fantomă.

– Eu sunt, Clara, spuse Lily. M-am întors acasă.

– Oh, draga mea, spuse Clara, izbucnind în lacrimi în timp ce o strângea pe Lily la pieptul ei. Lily o strânse cu putere, simţindu-se din nou copil. Femeia aceasta fusese mătuşa pe care Lily n-o avusese, cea mai apropiată persoană de familia ei – Clara şi Maeve erau precum două surori.

– Clara, spune-mi ce ştii despre bunica.

– Nici nu ştiu de unde să încep. Am o grămadă de întrebări să-ţi pun – ce s-a întâmplat cu tine? Unde ai fost? Cum ai ajuns aici?

– M-a adus un prieten. O să-ţi povestesc totul, dar mai întâi trebuie să merg s-o văd.

– Este la Shoreline General.

– Ştiu. Mă duci la ea? Nu am reuşit să găsesc cheile de la maşina ei.

– Geanta ei este la mine acasă. Am adus-o cu mine de la spital, în prima zi. Bineînţeles că te duc eu.

Lily trase adânc aer în piept. Reuşise să depăşească primul hop. Se repezi în casă, îşi înşfăcă poşeta, după care închise uşa de la intrare cu cheia. Îşi înfipse telefonul mobil în buzunarul pantalonilor de bumbac – era puntea de salvare care o lega de Rose şi Liam –, după care se sui, împreună cu Clara, în Chryslerul albastru al acesteia.

Conducând prin orăşelul Hubbard's Point pe lumină, Lily observă cât de multe rămăseseră neschimbate – şi cât

de multe altele se schimbaseră. Majoritatea căsuţelor îşi conservaseră farmecul lor, în deplină armonie cu acel peisaj rustic. Dar altele...

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Lily când trecură pe lângă vechea proprietate a familiei Langtry.

– Oh, dragă. Se întâmplă din ce în ce mai des. Oamenii cumpără o casă pe malul mării şi încearcă s-o transforme într-un punct de atracţie turistică – cu geamuri mate şi toate cele. Cum de reuşesc să transforme o cabană tipică zonei Hubbard's Point într-o capelă funerară, rămâne un mister pentru mine.

– Parcă-mi şi imaginez ce are de comentat buni despre asta, spuse Lily

– Spune „Îşi îmbrăţişează noul statut de proaspăt îmbogăţiţi", îi relată Clara. Of., îmi lipsesc atât de mult conversaţiile noastre. Nimeni nu mă face să râd, aşa ca Maeve.

Mă face. Când o auzi pe Clara vorbind la prezent, Lily începu să spere.

– Şi ce spun doctorii? întrebă Lily.

– Sunt destul de confuzi. Se pare că ea a suferit, conform exprimării lor, „un eveniment neurologic". Chiar şi asta ar face-o pe Maeve să chichotească. Un *eveniment.* Ea sigur ar comenta că doctorii îi prezintă starea precum o eclipsă lunară.

– Dar despre ce tip de eveniment neurologic este vorba? o chestionă Lily, simţind că îngheaţă.

– Exact asta n-au reuşit încă să stabilească. Acum îi fac tot felul de teste.

– Clara – la spitalul Shoreline General? Nu e totuşi renumitul spital Yale – New Haven.

– Scumpa mea, era vorba de-o urgenţă, trebuia neapărat s-o duc pe bunica ta la un consult. Tu te-ai născut în acest spital, la fel şi tatăl tău. Bunicul tău a murit acolo...

– Nu e tocmai un argument pozitiv...

– Bunica ta e pe mâini bune. Nu ştiam cum să mă descurc mai bine. Ştii, chiar şi acum, după atâţia ani, tot pe tine te trece în documente la rubrica „persoană de contactat în caz de urgenţă".

Lily încasă cele spuse de Clara, realismul vorbelor ei repercutându-se cu forţa unui cutremur în tot trupul ei.

– De parcă ar fi ştiut, spuse Clara, virând înspre Shore Road, că te vei întoarce.

– Hmm.

– Mara? Ştia că te vei întoarce?

– Nu mă mai cheamă Mara, îi spuse Lily. Acum mă numesc Lily. Lily Malone.

– Lily. Cred c-o să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu asta, spuse Clara. Lily, Mara, pentru mine este destul de confuz. Îmi poţi spune unde ai fost în tot acest timp?

– Am fugit, Clara. De Edward.

– Noi credeam că te-a ucis.

– Ştiu.

– Foarte urât din partea ta s-o laşi pe bunica ta să treacă prin aşa ceva, spuse Clara, cu un ton de reproş, pentru prima dată de când începuseră conversaţia.

– Sunt o grămadă de amănunte în povestea asta pe care nu le ştii, spuse Lily, întrebându-se cum s-ar fi simţit oare Clara dacă ar fi aflat că Maeve ştiuse exact ceea ce făcuse Lily şi păstrase acest secret faţă de cea mai bună prietenă a ei.

– Ei bine, aş vrea să le ştiu şi eu, spuse Clara. Şi sunt convinsă că aceeaşi atitudine o are şi bunica ta. A acumulat un nivel foarte mare de stres, Mar... vreau să zic, Lily. Şi totul s-a schimbat după ce şi-a făcut apariţia Edward.

– Ce vrei să spui?

Clara dădu din cap.

– La începutul acestei veri. A apărut aşa, din senin, la casa lui Maeve într-o bună zi. Avea o geantă cu lucruri de-ale tale – voia să i le dea ei.

– Un banal pretext menit s-o supere, comentă Lily.

– Ei bine, i-a reuşit din plin, continuă Clara. Era aşa de agitată. Vezi tu, ea credea că Edward fusese cel care te omorâse..., începu ea din nou, uitându-se spre Lily.

Lily privea pe geam. Îi venea să-i spună: „Nu, nu credea asta".

– Nu vreau să te învinuiesc, spuse Clara, cu faţa învăpăiată. Te rog n-o interpreta în acest mod. Chiar şi înainte să vină Edward şi s-o supere atât de tare – durerea ei era incredibil de profundă. În fiecare zi de vară, îşi dorea să fii şi tu acolo, la Point, şi să te bucuri de peisaj. Îi plăcea să-şi imagineze că bebeluşul tău crescuse. Câţi ani are?

Lily nu comentă.

– Bebeluşul tău, Lily. Ce s-a întâmplat...?

– Am pierdut copilul. Te rog, nu-mi mai pune întrebări despre asta, Clara.

– Nu – îmi pare rău, draga mea.

Lily dădu din cap şi nu mai scoase nicio vorbă. Fiecare cuvânt de-al ei trebuia s-o ghideze pe Clara şi pe oricare altă persoană căreia i s-ar fi confesat, cât mai departe de adevăr. Aruncând o privire înspre ea, Lily observă cât de mult îmbătrânise: avea părul alb ca neaua acum, nu doar şuviţe argintii punctând din loc în loc castaniul de alună. Faţa ei era ridată, şi mâinile, care acum se odihneau pe volanul maşinii, de asemenea. Simţi cum i se strânge stomacul, dându-şi seama câţi ani ratase din viaţa Clarei. Din viaţa lui Maeve. Oare ce urma să găsească la spital?

Clara o luă pe un drum lăturalnic, paralel cu Shore Road, în loc să se înscrie pe autostradă. Lily era atentă la tot ceea ce vedea – vechile magazine, casele noi, pădurile rărite,

schimbarea doar intuită a întregii zone de litoral, care devenise ceva mai suburbană şi mai omogenizată. Simţi brusc un dor puternic pentru refugiul ei din nordul îndepărtat.

Se apropiară de spital, situat între bulevardele Sachem şi Seaside, şi virară într-o parcare foarte spaţioasă. Era încă destul de devreme, înainte de orarul oficial de vizite, aşa că în parcare nu existau prea multe maşini.

– Este la Terapie Intensivă? întrebă Lily.

– Este la unul dintre etajele spitalului, spuse Clara. Urc cu tine.

Lily simţi o nevoie arzătoare s-o vadă pe bunica sa singură, dar nu comentă decizia Clarei. Nu putea s-o rănească.

Păşiră împreună pe intrarea principală a spitalului, apoi în lift, şi urcară până la etajul cinci. Lily îşi simţea inima bătând nebuneşte în timp ce păşeau pe coridorul lung.

– Aici, spuse Clara. Era o rezervă.

Soarele se strecura pieziş prin geamurile înalte, înălţându-se peste râul Tamisa. Lily clipi din cauza luminii puternice. Auzi sunetele făcute de bipurile monitoarelor. O perdea galbenă înconjura parţial patul. Păturile albe erau întinse pe pat, şi Lily distinse forma picioarelor şi a tălpilor de sub pături.

– Bunico, spuse ea, înconjurând perdeaua.

– Maeve, draga mea, zise Clara. E Mara. Mara s-a întors acasă ca să te vadă. Draga mea, mă auzi? S-a întors acasă... Vocea i se pierdu într-o şoaptă, şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Lily stătea lângă pat. Bunica ei era chiar acolo, întinsă pe spate, cu părul ei lung şi alb răsfirat pe pernă. Avea ochii uşor întredeschişi – prin tremurul pleoapelor, Lily distinse albastrul clar al irişilor. Aplecându-se peste bunica ei, Lily îi luă mâna şi îşi lipi buzele de fruntea acesteia. Se simţea în aer mirosul de boală. Poate că din această cauză, mai mult decât din orice alt motiv, ochii-i începură să înoate în lacrimi

fierbinţi. Bunica ei nu mirosise niciodată a boală. Se învăluise întotdeauna de miresmele trandafirilor, a apei de mare, a limonadei, a ceaiului de portocale, a prăjiturelelor cu ghimbir şi a parfumului „L'Air du Temps".

– Bunico, murmură Lily, cu buzele lipite de fruntea ei. M-am întors. Trebuia să te văd. Te rog, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te.

– M-am gândit, spuse Clara încet, că vocea ta va răzbate cumva până la ea. Oh, scumpo, trebuie să afle că eşti în viaţă. Nu suport ideea că i se întâmplă aşa ceva şi ea nu ştie nimic.

Lily mângâie mâna bunicii. Se aşează în genunchi, astfel încât faţa îi era foarte aproape de faţa lui Maeve. Se uită lung la profilul atât de familiar. După moartea părinţilor ei, îi fusese frică să închidă ochii şi să se culce. Ca şi când nu ar fi suportat să ştie că se va trezi într-o nouă zi, conştientă că ei n-or să mai fie acolo, lângă ea.

Trăise ultimii nouă ani cu o senzaţie asemănătoare. Îi fusese atât de greu să înfrunte fiecare dimineaţă – ştiind că fugise departe de cineva la fel de apropiat şi de iubit precum părinţii ei. Ştiind că trebuia să-şi crească fiica, pe Rose, care nu avea s-o cunoască pe Maeve niciodată – privând-o de toată dragostea pe care Maeve ar fi revărsat-o asupra amândurora. Aceasta fusese cea mai grea decizie pe care Lily fusese nevoită s-o ia vreodată.

– Eu sunt vinovată, şopti Lily, mângâindu-i părul. Pur şi simplu ai obosit să ne mai aştepţi să ne întoarcem?

– Bună ziua, domnule doctor, o auzi pe Clara spunând.

– Bună ziua, doamnă Littlefield. Asistentele mi-au spus că sunteţi aici cu cineva...

– Este o rudă, spuse Clara. C ea mai apropiată rudă a lui Maeve.

– Numele meu este Lily Malone şi sunt nepoata ei, spuse Lily, întorcându-se şi ridicându-se. Se uită la doctorul care

stătea în pragul uşii – era înalt, tânăr, cu părul blond pieptănat pe spate, cu ochelari cu rame metalice. O asistentă stătea în spatele lui, şi când auzi cuvintele lui Lily, rămase cu gura căscată.

– Tu eşti! Dar nu acesta este numele..., începu să spună asistenta, şi cuvintele i se stinseră pe buze. O privea şocată. Tocmai văzuse o fantomă. Lily parcă învia din morţi, pentru din ce în ce mai mulţi oameni.

– Nu este numele pe care l-a primit la naştere, spuse Clara, întotdeauna politicoasă şi serviabilă. Dar este numele care o recomandă acum.

– Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu bunica mea, spuse Lily pe un ton hotărât, ridicându-se în picioare şi păşind spre uşă, după care ieşi pe coridor împreună cu doctorul. Ce este în neregulă?

– Pe scurt, încă nu ştim, îi răspunse doctorul.

– Ce teste i-aţi făcut până acum?

– Tomografia computerizată, electroencefalograma, electrocardiograma, hemograma...

– Clara spune că l-aţi catalogat drept un „eveniment neurologic". A suferit cumva un atac de cord? întrebă Lily. Era deja pregătită să-l sune pe medicul cardiolog al lui Rose, din Boston. Acesta era un specialist, o somitate în domeniul său. Ar fi transferat-o pe Maeve imediat – şi ea i-ar fi asigurat lui Maeve cea mai bună consultaţie cardiologică din întreaga lume, şi-ar fi răscumpărat greşeala făcută şi ar fi ajutat-o să-şi recapete cunoştinţa.

– Aceasta este prima ipoteză pe care am luat-o în considerare, îi răspunse doctorul Kirkland. A fost adusă la spital în comă. Dar EKG-ul ei era normal, însă aproape imediat după ce a ajuns, a început să aibă convulsii.

Lily făcea eforturi imense să îşi păstreze sângele rece. De-abia suporta ideea că bunica ei suferise astfel de atacuri şi convulsii.

– Ipoteza unei tumori pe creier a fost o altă posibilitate. Eu sunt doctorul responsabil de dânsa, aşa că am chemat un medic neurolog. Doctoriţa Mead. Sunt sigur că o s-o cunoaşteţi.

– Aţi spus că „a fost o posibilitate". Deci nu este vorba de o tumoare pe creier?

Doctorul scutură din cap.

– Nu. Se pare că nu este vorba de o tumoare.

– Atunci ce este?

– I-am făcut analize de sânge care au depistat, ei bine...

– Ce au depistat?

– Este destul de ciudat. Nivelul de carboxihemoglobină din sânge era foarte ridicat. Acest lucru este depistat, în mod normal, în timpul iernilor foarte geroase, la oameni în casele cărora cuptoarele funcţionează defectuos. Sau la maşini al căror motor este lăsat pornit, cu încălzirea...

– Intoxicaţie cu monoxid de carbon? întrebă Lily. Trăind de atâta vreme într-o climă friguroasă, ştia că trebuie să verifice unitatea de încălzire, să instaleze un detector, să lase geamurile crăpate atunci când maşina staţiona, şi să fie foarte vigilentă atunci când venea vorba de acest gaz inodor. Dar acum erau în plină vară.

– Da, domnişoară Jameson – ăăh, Malone – dar nu suntem tocmai siguri de acest lucru. Nu există o explicaţie pertinentă, deşi analizele de sânge par să indice...

– Ştiu ce s-a întâmplat, spuse ea.

Doctorul stătea în faţa ei, intrigat, atât de identitatea şi de brusca ei reapariţie, cât şi de teoria emisă de Lily în cazul bunicii sale. Asistenta şefă răspândise, în mod evident, zvonul, pentru că o grămadă de oameni se strânseseră pe hol, nu neapărat la o distanţă de la care să audă conversaţia, ci să urmărească ce se întâmpla.

– Edward a făcut-o, spuse Lily pe un ton hotărât.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Soţul meu, spuse Lily. El a încercat s-o omoare.

– S-o omoare? Doctorul se încruntă în efortul de a înţelege ce se întâmpla.

– Pe bunica mea, spuse Lily, cu ochii plini de lacrimi, dorindu-şi ca Maeve să fi fugit cu ea, în urmă cu nouă ani, să fi mers împreună la Cape Hawk, să fi evadat amândouă cât mai departe posibil de Edward Hunter.

3

Zilele erau lungi în Cape Hawk, Nova Scotia, căci lumina nordică, strălucitoare, zăbovea mult după ora nouă seara. Atunci licuricii începeau să lumineze printre pini, şi bufniţele, pornind din cuiburile cocoţate în munţi, coborau şi îşi începeau lungile reprize de vânătoare. Un val de căldură se instalase peste întreaga regiune şi zorii fiecărei dimineţi erau senini şi aurii, iar suprafaţa calmă şi netedă a golfului nu era tulburată decât de balenele care scoteau capul la suprafaţă, pentru a lua aer.

Grupurile de observatori de balene îşi începeau incursiunile zilnice la ora opt şi jumătate dimineaţa. Turiştii se strângeau la debarcader, ca să se urce în bărcile familiei Neill. Mulţi dintre ei îşi petrecuseră noaptea la Hanul Cape Hawk, proprietatea aceleiaşi familii Neill. Jude Neill era căpitanul ambarcaţiunilor, soţia lui, Anne, se ocupa de han, iar vărul lui, Liam, era oceanograful oraşului.

Albinele zumzăiau în trandafiri, dar zumzetul principal se auzea în han – acolo unde pregătirile pentru festivalul irlandez, care dura o lună, erau în toi, agitate şi pline de vervă. Marisa Taylor păşea pe cărarea care ducea înspre port,

ascultând acordurile grupurilor de muzică irlandeză – de scripcari, de suflători în fluier, de chitarişti şi de acordeonişti. Fixă cu privirea feribotul care tocmai traversa strâmtoarea, încărcat cu autocaravane pline de muzicieni şi instrumentele acestora.

Când ajunse la debarcader, scoase inelul de chei din alamă şi deschise uşa magazinului „In Stitches"*, atelierul de broderii al lui Lily. Marisa şi toate prietenele lui Lily făcuseră cu schimbul ca să ţină magazinul deschis, câtă vreme Lily îşi rezolva problemele, acasă în Connecticut. Pe pereţi şi în coşuri erau expuse toate broderiile lui Lily – broderii cu grădini de vară bogate în trandafiri, crini, nemţişori şi pintenaşi; broderii zugrăvind portul azuriu Cape Hawk, plin de viaţă şi culoare, cu ambarcaţiunile sale destinate observatului balenelor; broderii cu Nanny, faimoasa şi iubita balenă albă, băştinaşa acestor ape; broderii cu mame, fiice, prieteni şi surori.

Surori, se gândi Marisa, în timp ce muzica îşi croia drum dinspre hotel, prin uşa deschisă a magazinului. Deschizând calculatorul, Marisa verifică grăbită căsuţa poştală – cu toate că şi-o mai verificase şi acasă, în urmă cu jumătate de oră, înainte de a părăsi bucătăria. Încă nu primise nimic.

Jessica, fiica ei de nouă ani, se apropie în fugă pe doc, făcându-i agitată semne cu mâna. Coborâse ceva mai devreme în port, în căutarea stelelor de mare la reflux. Avea pantalonii suflecaţi, şi pantofii sport îi scârţâiau când călca pe şipcile debarcaderului.

– A scris ceva? întrebă Jessica, intrând ca o vijelie pe uşă.

– Uau, picioare ude! strigă Marisa. Nu este magazinul nostru, ai uitat?

---

* Joc de cuvinte, *stitches* înseamnă cusături, dar expresia „in stitches" semnifică „în hohote de râs" sau „hohote de râs" (n. tr.).

– Ştiu, spuse Jessica, aruncându-şi adidaşii. A răspuns la mail?

– Nu încă, zise Marisa, observând cum îi pică faţa fiicei sale.

– Avem parte de o vară tristă, cel puţin până acum, spuse Jessica. Mătuşa Sam nu îţi răspunde ţie, şi prietena mea cea mai bună e plecată.

– Dar nu pentru totdeauna, îi aminti Marisa. Atunci când plecase spre Connecticut, Lily o luase şi pe fiica sa Rose cu ea – lăsându-le pe Marisa şi pe Jessica fără cele mai bune prietene, până aveau să se întoarcă în Cape Hawk.

– Mi se pare ciudat să ascult muzică irlandeză, atunci când nu o cântaţi tu şi mătuşa Sam, spuse Jessica.

– Aşa mi se pare şi mie.

– Crezi că o să vină la festival?

– Nu ştiu, spuse Marisa. Nu voia ca Jessica să-şi facă speranţe deşarte.

– Dacă aţi participa, aţi câştiga concursul de muzică irlandeză, spuse Jessica. Trupa voastră a avut atâta succes încât v-a permis să vă subvenţionaţi studiile şi să absolviţi şcoala de asistente.

– Ne-am descurcat, spuse Marisa. Şi chiar aşa se şi întâmplase. Îşi amintea ce comentase ziarul *Baltimore Sun* despre ultimul lor spectacol susţinut împreună, la barul Molly Maguire, chiar lângă campusul John Hopkins: „Fallen Angels cântă cu ardoare, sexy şi emoţionant, şi reuşesc să transforme muzica tradiţională irlandeză – precum şi materialele lor muzicale originale – într-o linie melodică proaspătă şi surprinzătoare. Dacă vreţi să aveţi parte de o experienţă religioasă inedită, duceţi-vă la barul Molly Maguire ca să le ascultaţi pe surorile care cântă la scripcă."

– I-ai trimis adresa de site web? întrebă Jessica.

– Da, i-am trimis-o, răspunse Marisa.

– Ei bine, spuse Jessica, poate că nu ţi-a citit încă mesajul. Noi suntem atât de departe, şi mătuşa Sam este în America de Sud, nu?

– Peru, punctă Marisa.

– Ei da, acesta este motivul pentru care nu ţi-a scris, spuse Jessica, pe un ton destul de nesigur. Este foarte ocupată. Este o asistentă foarte bună, exact ca tine. Sunt sigură că are grijă de o grămadă de oameni bolnavi. O să ne scrie sau o să ne sune de îndată ce se întoarce în Baltimore. Suntem doar foarte departe, atâta tot.

– Sunt convinsă că ai dreptate, scumpa mea, spuse Marisa. Încercă să-i zâmbească, dar cuvintele lui Jess o trăzniră precum un fulger: *Suntem doar foarte departe.* Jess avea dreptate, şi asta nu avea nimic de-a face cu numărul de kilometri care-i despărţea. Sora Marisei ignorase toate încercările recente ale acesteia de a stabili o punte de comunicare. Prăpastia dintre ele părea foarte adâncă acum, iar trecerea timpului nu putea decât să înrăutăţească situaţia. Marisa sperase ca festivalul de muzică irlandeză să îi suscite interesul lui Sam, şi aceasta să vină înapoi în nord, astfel încât să aibă şansa să discute.

– Şi dacă s-a pierdut? întrebă Jessica.

– Să se piardă?

– În Peru, spuse Jessica, pe un ton îngrjiorat. Dacă i s-a întâmplat ceva rău?

– Oh, Jess – Sam călătoreşte majoritatea timpului. Sunt convinsă că este foarte bine.

– Dar dacă nu-i aşa? Poate că ar fi bine să-l rogi pe detectivul acela să ne ajute s-o găsim.

– Hm, făcu Marisa.

– Detectivul acela, care a venit pe aici, ca s-o caute pe Lily. Patrick. Era drăguţ.

– Da, era, răspunse Marisa. Dar şi el este destul de departe.

– Să ştii că s-au inventat avioanele, mamă.

– Ştiam, spuse Marisa, luând-o în braţe pe Jessica. Poate că Patrick chiar ar fi putut să-i fie de ajutor. Marisa putea foarte bine să-l sune – şi asta nu ar fi avut nicio legătură cu ochii lui albaştri sau cu timpul pe care-l petrecuseră împreună cât el stătuse în Cape Hawk.

Putea foarte bine să-l întrebe cum ar fi procedat un detectiv în situaţia în care trebuia să caute o persoană care nu răspundea la mesajele e-mail trimise. O persoană care fusese colega Marisei, asistentă ca şi ea, partenera ei de trupă şi prietena cea mai bună. Sora ei, care părea să fi dispărut de pe faţa Pământului....

Anne îngenunche în grădina hanului, în timp ce răsădea margarete Shasta, privind din când în când în jos, înspre magazinul lui Lily. În timp ce Lily, Liam şi Rose erau plecaţi să rezolve nişte probleme în sud, Anne stabilise un program pentru grupul de fete Nanouk, ca să poată ţină deschis şi să poată gestiona activitatea magazinului „In Stitches" fără dificultăţi. Atelierul de broderie ajunsese de multă vreme un loc de întâlnire al femeilor din regiune, aşa că Anne ştia că nu le va fi greu să-l ţină deschis până la întoarcerea lui Lily.

Chiar în acel moment, le observă pe Marisa şi pe Jessica stând în pragul uşii – uitându-se înspre mare, precum femeile de demult, care scrutau zările în căutarea bărbaţilor lor, aşteptându-i să se întoarcă navigând pe baleniere.

– Ce faci aici, ascunsă în grădină? întrebă Jude, apropiindu-se pe cărarea care cobora dinspre han, cu câte o cană de cafea în fiecare mână şi un ciocan înfipt în curea. Acum, când toată lumea parcă a înnebunit pe aici?

– Ia uite cine vorbeşte. Tocmai eşti pe punctul de a te sui pe barcă să pleci în golf, unde o să stai toată ziua. Îţi mulţumesc, iubitule, spuse ea, acceptând cana de cafea oferită de soţul său.

– Ei bine, trebuie să ne găsim momentele de liniște, atâta vreme cât mai este posibil. Camille este înăuntru și se descurcă cu greu cu o trupă care a uitat să rezerve suficiente camere, și cu alta care vrea să facă o schimbare pe lista de rezervări cu o altă trupă, care și-a pierdut acordeonistul în Halifax....

– Ah, da. Și-a spart nasul într-o încăierare cu un cântăreț la mandolină – se pare că se băteau pentru noua lor solistă, o fată din Dublin. Am auzit deja povestea. De asta m-am refugiat aici. Margaretele Shasta sunt mult mai ușor de suportat decât muzicanții, la ora nouă dimineața.

– Aici ai dreptate, Annie, spuse Jude. Flori pentru tine, balene pentru mine – să lăsăm la o parte nebunia asta, pentru un timp. Cel puțin până în momentul în care te întorci la han. Totuși, e plăcut să asculți muzica asta, nu?

– Da, este, spuse Anne, ascultând în timp ce cimpoaiele irlandeze începură să cânte, cu sunete unduitoare, o interpretare halucinantă a cântecului „Menestrelul".

– Oh, cântecul ăsta... spuse Jude.

– Este minunat, zise Anne.

– L-au cântat la înmormântarea lui Connor, își aminti Jude. N-o să-l uit niciodată.

– După atâta amar de vreme? Aveai doar unsprezece ani.

– Așa este.

Anne sorbi din cafea, îmbrățișând cu privirea golful liniștit. Era greu de crezut că un atac atât de feroce se petrecuse chiar aici, la mică distanță de țărm. Rechinul îi smulsese mâna lui Liam, îi curmase viața lui Connor și îl marcase definitiv pe Jude. Anne fusese colegă de clasă cu el – cu un an în urma vărului său, Liam – și își amintea că atunci când se întorsese Jude la școală, după înmormântare, privirea-i era goală și avea umerii căzuți, de parcă încerca să-și protejeze inima.

– Haide, spuse el. Curăţă-te de noroi şi vino să mă ajuţi.

– Cu ce?

– Cu estrada, iubirea mea. Camille spune că este prea şubredă şi vrea să o consolidez.

Îşi luară cu ei cafelele şi o porniră spre chioşcul de vară, lângă care se ridicase o estradă cu patru rânduri de scaune. Era scoasă din magazie în fiecare an, cu prilejul concursului de muzică irlandeză – şi de fiecare dată, mătuşa Camille era îngrijorată că întregul stabiliment va ceda, proiectându-i astfel pe demnitarii locali din Cape Hawk de-a berbeleacul, la vale.

Jude zgâlţâi zdravăn estrada; cu toate că lui Anne i se părea cât se poate de solidă, Jude scoase câteva cuie din buzunarul jeanşilor şi începu să le bată în estradă, folosindu-se de ciocan. Sunetul astfel produs blocă pur şi simplu cântecul „Menestrelul". De fapt, realiză Annne, asta şi urmărea Jude.

Anne se sui pe rândul cel mai de sus, al patrulea. Un cui ieşea din lemnul băncii şi ea i-l indică lui Jude, care-i întinse ciocanul. Anne bătu cuiul bine în scândura de lemn, după care îşi croi drum printre bănci, în jos, asigurându-se că nu mai sunt şi alte cuie ieşite. Briza proaspătă purta cu ea valuri de muzică şi agitaţie, iar Anne avea sentimentul că festivalul din acest an le rezerva ceva cu totul neprevăzut celor din Cape Hawk.

– Ce crezi că face Liam acum? întrebă Jude.

– Cred că o ajută pe Lily, astfel încât ea şi Rose să se poată întoarce aici, acasă.

– Te-ai gândit vreodată că o să-şi găsească pe cineva?

– Ştiu că am avut cu toţii dubiile noastre, spuse Anne. Şi dup-aia a apărut Lily.

– Dar nu e încă nimic sigur, spuse Jude. S-ar putea la fel de bine ca ea să aibă o revelaţie – să se întrebe ce caută lângă un oceanograf, specialist în rechini şi olog.

Anne se uită spre poalele dealului, admirând frumuseţea peisajului. Viaţa dispunea de mijloace şi resurse de a vindeca cele mai dureroase răni. Îşi pironi privirea peste golful azuriu, strălucitor, încercuit de proeminenţe stâncoase şi pini înalţi. Se îndrăgostise de Jude încă din clasa întâi, înainte chiar de atacul rechinului – şi încă îl iubea. Avu intenţia să-i spună că cercetătorii specialişti în rechini, chiar ologi fiind, nu se identificau neapărat cu caracterizarea de tipi dificili, dar tăcu, preferând să mai bată un cui cu ciocanul.

– În sfârşit, s-a terminat cântecul, spuse Jude.

– Într-adevăr, comentă Anne.

– Tu te ocupi de festival şi de concurs. Poate că o să iei în considerare cerinţa ca formaţiile să nu includă şi „Menestrelul" în repetiţiile lor de anul viitor.

– Hm, spuse Anne, surâzând din nou priveliştii minunate, dar lăsând impresia că reflecta serios asupra ideii lui. În realitate, nu se gândea la asta. Spera ca toate trupele participante la festival s-o cânte – anul acesta şi în toţi anii care urmau. Atunci când auzea piesa, ştia că Connor se afla pe undeva prin preajmă – şi bănuia că şi Jude credea acelaşi lucru. Acesta era de altfel motivul pentru care iubea muzica irlandeză – în special scripcile care o intonau. Scripcarii reuşeau să capteze spiritele şi visele care pluteau şi se învârteau în aer, să le atragă spre pământ, acolo unde muritorii le puteau auzi şi vedea. Astfel, ei trezeau morţii la viaţă şi coborau magia din ceruri pe pământ, făcând ca visurile să capete contur şi realism.

La poalele dealului, Marisa se întorsese în pragul uşii magazinului, urmărind feribotul care se apropia de port. Anne ştia că Marisa spera să primească vreun semn de la sora ei,

plecată de ceva vreme. Anne rezerva un moment special în desfăşurarea festivalului pentru concertul trupei „Fallen Angels", surorile care cântau la scripcă. Anne ştia prea bine că existau multe modalităţi de a te pierde, dar şi multe modalităţi de a regăsi puntea care te leagă de cineva. Se gândi la Lily, care era în Connecticut cu Rose şi Liam, o poveste miraculoasă, dacă e să credem în miracole. Se gândi la Patrick, poliţistul cel drăguţ căruia îi picase cu tronc Marisa într-un mod foarte evident. I se făcu pielea de găină în timp ce cimpoierul ataca nota cea mai înaltă din cântec şi o boare de aer sărat se făcu simţită dinspre golf. Cape Hawk era un loc magic, şi muzica contribuia la magia lui.

Chiar şi pentru locuitorii acestuia, care se aflau la sute de kilometri distanţă...

Lily, stând la marginea patului bunicii sale, se simţea precum fetiţa care declanşase o alarmă falsă. Pe ce se baza ea în fond? Cu ce dovezi venea? Şi ce probe avusese în urmă cu nouă ani? Văzând expresia doctorului, îşi aminti de ziua aceea petrecută în Berkshires, când se comportase de-a dreptul isteric – şi ceilalţi excursionişti o priviseră, la început, cu neîncredere.

Încercă să-şi scoată din cap acea amintire îngrozitoare, concentrându-se pe prezentul imediat, în care bunica ei stătea întinsă în pat, nemişcată. Doctorul se întorsese să vorbească cu Clara; Lily îi auzea cum şuşoteau, după care şoaptele lor se estompară, în timp ce mergeau împreună pe coridor. Îşi putea imagina cam despre ce discutau, cam despre ceea ce gândea toată lumea.

Deodată, camera se cufundă în tăcere – erau acolo doar Lily şi Maeve. Lily visase la acest moment de atâta amar de vreme. Îi strânse mâna bunicii sale şi se simţi din nou o fetiţă. Ţinând-o de mână... mergând înspre autobuzul şcolii... la

lecţiile de înot... la poştă... la magazinul lui Foley să-şi ia bănuţi de ciocolată...

– Ei bine, iat-o şi pe nepoata risipitoare, mormăi o voce profundă.

Lily clipi, şi se uită peste umăr.

În pragul uşii stătea Patrick Murphy. Acesta trase uşa după el, lăsând-o întredeschisă, şi apoi se apropie, uitându-se fix la Maeve. Părul lui roşcat şi creţ strălucea în soare. Expresia ochilor lui de un albastru profund era extrem de serioasă, de parcă ar fi fost vorba despre propria lui bunică, care zăcea acolo, în pat.

– Ar trebui să auzi ce se comentează pe coridoare, spuse el.

– Ţi-au spus că Edward este responsabil pentru asta? întrebă ea.

– Ajungem şi la asta imediat, spuse Patrick. Poliţiştii sunt pe drum. Dacă lansezi astfel de acuzaţii, cu siguranţă atragi poliţia pe urmele tale.

– Eşti poliţist, spuse ea. Vreau să te ocupi tu de investigaţia asta.

– Nu mai sunt în poliţie, după cum bine ştii. S-a terminat, finito, încheiat, isprăvit. Tu m-ai dat gata, Mara. Toate căutările întreprinse pentru tine – ei bine, pentru cadavrul tău, de fapt – au durat aproape zece ani. Eram absolut convins că Edward Hunter te ucisese. Găsisem var nestins în portbagajul lui. Ştii ceva despre varul nestins? Ajută la dizolvarea rapidă a cadavrelor. Da, am crezut că l-a turnat peste tine.

Lily încercă să-şi stăpânească un fior.

– Am văzut asta, spuse el.

– A avut „grijă" de bunica mea, Patrick. Ştiai că a vizitat-o de curând? Mi-a spus Clara.

– Da, ştiu totul. Apropo, cred că o trimit pe Clara la o consultaţie cardiologică. Aproape că i-ai provocat un atac de cord.

– Nu mai fă glume pe tema asta, îl avertiză Lily, gândindu-se la Rose şi la lungul ei parcurs de intervenţii chirurgicale pe cord deschis.

– Se spune pe aici că ai înviat din morţi. Sunt tot felul de speculaţii care bântuie prin zonă – şi nu e vorba doar de ce spun Clara şi asistentele. În niciun caz. Sunt şi doctori angrenaţi în jocul ăsta de-a presupunerile – vorbesc serios. S-au strâns cu toţii în camera asistentelor. Ia să trecem în revistă câteva. Ai fost răpită în urmă cu nouă ani. Bineînţeles, soţul tău te-a răpit. Nu, stai puţin – o sectă te-a răpit. Satanişti. Sau – ia fii atentă aici: ţi-ai înscenat propria dispariţie.

Lily nu-l băgă în seamă pe Patrick, dar o apucase tremuratul, în timp ce o ţinea pe bunica sa de mână.

– Nu contează ce cred ei, spuse ea. Edward este cel care a băgat-o pe Maeve în spital, Patrick! A otrăvit-o.

– Mi-au spus doctorii că asta crezi.

– Atunci concentrează-te pe ideea asta, nu te mai gândi la ce s-a întâmplat în urmă cu nouă ani.

– Poate că nu realizezi magnitudinea cazului tău, spuse el. Eşti un fenomen. Îţi dai seama de nivelul imens de interes stârnit de dispariţia ta?

– Nu, spuse ea. Şi nu mă interesează. Este vorba de viaţa mea – nu a altcuiva.

– Mara, spuse el. Simţindu-i privirea uşor duşmănoasă, scuturâ din cap. Lily. Îmi cer scuze. M-am gândit la tine, Mara Jameson, timp de nouă ani. M-am retras din poliţie, pe jumătate dezonorat, pentru că nu reuşisem să te găsesc. Soţia mea mă acuza că sunt obsedat de tine, drept pentru care a divorţat, deci cred că-mi eşti datoare cu o atitudine mai binevoitoare, ce zici?

– M-ai găsit, spuse ea. De asta şi sunt acum aici.

– Mi-a luat nouă ani ca să te găsesc, spuse el. Şi bunica ta aproape că a fost nevoită să-mi deseneze o afuristă de

hartă, ca să ajung la tine. Îşi mută privirea, dinspre Lily spre Maeve. Doamne, Maeve. Ce mi-aş dori să te trezeşti, ca să pot să ţip la tine. Să păstrezi tu secretul atâta amar de vreme.

– Şi-a făcut datoria. Amândouă ne-am făcut-o.

Patrick scutură din cap.

– Cred că o durea foarte tare că n-o putea cunoaşte pe Rose.

Lily tresări când auzi numele lui Rose spus cu voce tare.

– Ascultă-mă bine, Patrick, spuse ea. Edward nu ştie nimic despre existenţa lui Rose.

– Faptul că ai reuşit s-o ascunzi pe Rose în Canada e o chestie. Dar acum te-ai întors aici – acasă, în Statele Unite. Existenţa copilului va fi remarcată?

– Este undeva în siguranţă – aşa că ajută-ne să păstrăm secretul.

– Ajută-ne?

– Pe mine şi pe Liam. Te rog, Patrick.

– Poliţiştii vor dori să te interogheze, spuse el. Şi pe mine – pentru că te-am găsit.

– Ştiu asta şi am de gând să le spun adevărul – despre tot, exceptând-o pe Rose. Nu-i pot permite lui Edward să ajungă la ea.

– Încerc să-mi dau seama de ce faci asta, spuse el, fixând-o cu ochii lui albaştri care străluceau în lumina soarelui care invada încăperea. Aş vrea foarte mult să aflu povestea asta, de la un capăt la altul. Te-a bătut? Te-a lovit? Erai victima abuzurilor lui fizice sistematice?

Ea tăcu, fixându-l cu privirea, întrebându-se dacă ar fi fost în stare să înţeleagă.

– Nu în accepţiunea firească, îmbrăţişată de majoritatea oamenilor, a sintagmei „victima abuzurilor sistematice“, spuse ea cu inima bătându-i nebuneşte.

– Păi, şi tu ce ai făcut? Tipul a încercat să te omoare, după cum îmi spui acum. Şi tu ce ai făcut? Ai solicitat ajutorul poliţiei?

– Nu, spuse Lily.

– De ce nu?

– Pentru că ştiam că n-o să mă creadă. Nu aveam niciun fel de probă palpabilă. Şi Edward putea să fie atât de fermecător, de convingător. Iar eu nu aveam de gând să-l las nici măcar să se uite la copilaşul meu, în timp ce încercam să duc muncă de convingere cu poliţia.

– Ar fi trebuit să soliciţi ajutorul poliţiei, insistă el.

– I-am spus bunicii mele, pentru că ştiam că ea o să mă creadă.

– Şi te-a crezut?

– Ştii foarte bine că m-a crezut.

– Deci, i-ai spus lui Maeve...

– Şi apoi am început să-mi fac planurile de evadare. Am început amândouă să facem planurile, vreau să zic. Maeve şi cu mine.

– Doamne, exclamă el, uitându-se la bunica lui Lily, întinsă pe patul de spital. Lily îşi dădea seama câte îi treceau lui prin minte acum – gânduri, idei şi amintiri din investigaţie, probabil. Modalităţile de care se folosise Maeve ca să mintă, ca s-o poată proteja pe Lily, ca s-o ajute să fugă şi să stea ascunsă undeva. De ce nu a plecat şi Maeve cu tine?

– Trebuia să rămână în urmă, ca să-i distragă atenţia lui Edward.

– Cum, minţind în discuţiile cu poliţia?

– Dacă era necesar s-o facă, da.

– Şi cam asta ai şi tu de gând să faci acum? întrebă Patrick, în timp ce sunetele unei staţii de comunicaţii se auzeau pe coridor, însoţite de zgomotul unor paşi apăsaţi.

Poliţia sosise. Lily simţi fiori reci cuprinzându-i spatele, senzaţii vecine cu starea de panică, întrebându-se ce avea Patrick de gând să le spună.

– Dacă asta este necesar ca s-o protejez pe Rose, spuse ea.

– Doamne fereşte, Lily.

– Nu ştii încă întreaga poveste, Patrick. Te rog – nu ne deconspira. Nu-i divulga existenţa. Nici nu-ţi poţi imagina prin câte operaţii a trecut ca să-i putem salva viaţa. Abia şi-a revenit.

– Ştiu, spuse Patrick. Se auzi o bătaie în uşă. Patrick vru să deschidă, dar Lily îl prinse de braţ.

– Te rog, Patrick.

– Spune-mi ceva, Lily. Unde este? Trebuie să ştiu că este bine, în siguranţă.

– Este undeva cu Liam Neill – asta este tot ce-ţi pot spune. Dar este cu el. Liam are grijă de ea, până în momentul în care mă voi putea duce şi eu acolo. Îl cunoşti pe Liam, din Cape Hawk – tu şi cu Marisa ne-aţi găsit pe mine şi pe Rose în casa lui. Sigur ştii cât de mult înseamnă Rose pentru el. Te rog, Patrick.

Văzu o mică sclipire în privirea lui, de parcă tocmai se decidea ce să facă. În clipa aceea, se deschise uşa, şi un bărbat şi o femeie aruncară o privire în salon.

– Bună, Murphy, i se adresă femeia. Ce cauţi aici?

– Ah, am trecut pe aici s-o vizitez pe prietena mea, Maeve. Intraţi, spuse Patrick. Hai să fac prezentările.

Lily se dădu înapoi, sprijinindu-se de pat, şi întinse mâna la spate, căutând mâna bunicii sale. Trebuiau să treacă împreună prin încercarea asta. Ea împreună cu Maeve, apărând-o pe Rose. Lily se simţea suficient de puternică pentru a face faţă oricărei provocări care i se ivea în cale –

dar avea nevoie de prezenţa bunicii sale, ca să-i dea curajul necesar.

– Detectivi Christine Dunne şi Lance Sheridan, v-o prezint pe Lily Malone.

– Ni s-a spus că era vorba de Mara Jameson.

– Cuvântul de acţiune aici fiind „era", comentă Patrick. Se uită înspre Lily. Cred c-o să ţi se acrească să tot explici cum stă treaba cu Mara, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea.

– Ei bine, atunci te las să le explici, spuse Patrick, cu un aer indiferent, în timp ce făcea un pas înapoi.

Nu menţionase numele lui Rosei. Şi aceasta era singura preocupare a lui Lily. Îl privi recunoscătoare, dar şi precaută, şi se întoarse din nou înspre detectivi. Amândoi detectivii păreau bănuitori, dar şi curioşi; femeia avea cam treizeci şi cinci de ani, păr scurt blond şi nişte ochi verzi imenşi. Lily se întoarse puţin, uitându-se fix la ea.

– I-am spus doctorului că eu cred că cineva a încercat s-o omoare pe bunica mea.

– Acesta este motivul pentru care ne aflăm aici, spuse detectivul Dunne.

– Cel puţin, unul dintre motive, oricum, adăugă Patrick. Apoi, când cei doi detectivi îl săgetară cu privirile, ridică din umeri. Să spunem lucrurilor pe nume. Aţi venit aici ca să-mi rezolvaţi cazul. Din acest moment, se poate consemna oficial în dosare – aţi găsit-o pe Mara Jameson. Felicitări.

Detectivul Lance Sheridan zâmbi şi dădu aprobator din cap, dar Christine Dunne nu-şi luă privirea de la Lily, şi nici Lily nu se uită în altă parte. Se simţea studiată şi „descifrată". Toate răspunsurile ei vor trece prin filtrul portretului pe care detectivul Dunne tocmai şi-l construia în cap.

– Unde aţi fost în tot acest timp? întrebă detectivul Sheridan.

4

Patrick Murphy ieşi din zona de interes a discuţiei, lipindu-se de zidul alb al spitalului şi îi ascultă pe cei doi detectivi refăcând împreună cu Lily traseul acesteia. Ea le relată întreaga poveste sau o versiune a acesteia, cea pe care Patrick o ştia deja.

În urmă cu nouă ani, gravidă fiind, fugise de Edward Hunter. Trăise supusă abuzului fizic. Nu putea suporta ideea de a naşte un copil în casa aceea – refuza pur şi simplu ideea. Nu, nu îşi „înscenase" dispariţia – pur şi simplu dispăruse. O ajutase cineva să fugă? Nu. Unde fugise? Nu era pregătită să răspundă la această întrebare. Unde este copilul? Băiatul s-a născut mort.

– Băiatul? îi scăpă lui Patrick.

– Da. Lily era liniştită şi serioasă. El o privi, o urmări cum se uita la detectivi, fără să clipească. Singura indicaţie a unei stări interioare agitate era doar pulsul care-i palpita la baza gâtului. Avea tenul alb ca neaua, într-un contrast foarte puternic cu părul negru ca pana corbului. Ochii ei, de culoarea albăstrelelor, exprimau durere şi vulnerabilitate, în timp ce le relata povestea detectivilor, atacând subiectul monoxidului de carbon.

Patrick abia îşi reprimă un chicotit. Lily Malone era la fel de vulnerabilă precum un dansator ninja cu o sabie în mână. Femeia aceasta era puternică. Mândria lui Patrick încă mai avea de suferit de pe urma felului în care Lily îl întrecuse cu inteligenţa ei la fiecare pas. Patrick se simţea nevoit să-i recunoască superioritatea.

Lily se uitase în direcţia lui o dată sau de două ori. El nu spuse niciun cuvânt. Detectivii o întrebau din nou despre bebeluş. Lui Lily îi tremura vocea în timp ce le spunea că

este un subiect prea dureros pentru ea. Tristeţea ei era autentică – Patrick ştia că se gândea la Rose, evocând în minte una dintre numeroasele ei operaţii sau faptul că acum era ascunsă undeva. Mişcările ei erau reduse ca amplitudine, bine chibzuite. Îi studie felul în care îşi ţinea mâinile, gesturile cu care îşi însoţea vorbele.

Urmărind-o pe Lily până-n Canada, o cunoscuse pe Marisa. Viaţa îţi rezerva mari surprize.

– Acum, vă rog să mă scuzaţi, spuse Lily în cele din urmă, aş vrea să rămân singură cu bunica mea.

Ofiţerii Dunne şi Sheridan îi mulţumiră şi o anunţară că vor sosi la casa lui Maeve mai târziu, ca să arunce o privire. Se îndreptară spre uşă. Patrick ezită. Se gândi că poate Lily ar fi dorit să discute în particular cu el. Dar părea că el face parte din echipa acum nedorită de investigatori – ea le întorsese spatele tuturor, concentrându-se asupra bunicii sale. Profilul ei era atât de delicat, aplecată cum stătea peste Maeve, îndepărtându-i cu mâna părul de pe frunte.

Patrick ieşi cu spatele din cameră, după care se trezi faţă în faţă cu ceilalţi doi detectivi. Pe coridor, mulţimea rămăsese strânsă în jurul camerei asistentelor. Atunci când poliţia îşi făcuse apariţia la spital, zvonul se răspândise cu repeziciune. Mara Jameson tocmai îşi făcuse apariţia.

– Ce se întâmplă? întrebă Chris Dunne.

– La ce te referi? replică Patrick.

– E ceva între voi – este evident.

– Între noi?

– Între tine şi Mara, Lily sau cum naiba îşi spune zilele astea. Erau nişte schimburi de priviri între voi, de ziceai că vă cunoaşteţi de câţiva ani.

– Eu o cunosc de câţiva ani buni, răspunse Patrick. O cunosc mai bine decât se cunoaşte ea însăşi. Ziua ei de naştere, grupa de sânge, desertul ei preferat – şi anume

plăcintă cu afine, asta dacă eraţi cumva curioşi, filmele ei preferate, motivul pentru care îi place atât de mult să brodeze, şi bineînţeles – diferenţa dintre broderia simplă şi broderia în „cruciuliţe". Este de mare importanţă, dacă vrei să ajungi să înţelegi construcţiile lăuntrice ale minţii ei. Şi ştiţi de ce?

– La naiba, Murphy, spuse Chris.

– Vă spun eu de ce, continuă el, ignorând comentariul ei. Pentru că mama ei făcea broderie simplă, înţelegeţi? Mama ei era irlandeză. Suntem mari povestitori, noi irlandezii, şi dacă nu reuşim să vă captăm atenţia cu spusele noastre, atunci ne vom folosi de orice modalitate pentru a vă spune aceste poveşti. Tânăra Lily era un mare talent cu acul şi pânza în mână, când era mică. Bunica ei mi-a spus că reuşea să-şi alunge durerea şi tristeţea brodând.

– Ţi-a spus asta Maeve Jameson?

– Da. Într-una din numeroasele noastre discuţii.

– Tu crezi ce spune despre bebeluşul care ar fi murit?

Patrick se gândi la Rose – zâmbitoare, cu mâinile înlănţuind gâtul lui Lily, pistruiată, cu codiţe împletite castanii, şi nişte ochi verzi, imenşi.

– Hm, spuse el. Şi de ce n-aş crede-o?

– Ei bine, ziarele de scandal o să aibă mâine zi de alergătură pe teren, comentă Lance. Vă imaginaţi ce-o să se întâmple, după ce descoperă că Mara Jameson a înviat din morţi? Singurul lucru care i-ar putea face mai fericiţi ar fi să descopere că este însoţită de un copilaş ciufulit – asta şi un război aprig pentru custodie susţinut împotriva tatălui.

– Sociopatul cunoscut şi după numele de Edward Hunter, completă Christine Dunne.

Patrick îi aruncă o privire, clar interesată de tonul vocii ei, şi Chris roşi uşor.

– Este foarte evident, nu? Tipul chiar trebuie să fi fost o figură, dacă a reuşit s-o determine pe Mara/Lily să stea ascunsă atâta vreme.

– Poate că ea nu face altceva decât să mintă, spuse Lance.

– Eu o cred, zise Chris.

Patrick îşi permise să zâmbească uşor. Deja începuse să-i placă de Christine Dunne.

Rose Malone stătea pe stânci, uitându-se fix la mare. Într-un fel, acesta era locul ei preferat, lângă apă. Chiar lângă apa mării ale cărei picături îi stropeau uşor faţa. Un banc mare de peşti argintii înotau pe lângă ţărm, suficient de aproape cât să-i poată observa şi urmări. Apa golfului Narragansett nu era la fel de azurie şi de limpede ca aceea din portul Cape Hawk, un golfuleţ, în comparaţie cu golful St. Lawrence, şi totuşi – dacă se apleca foarte aproape de suprafaţă, putea să perceapă o varietate de vietăţi marine mişunând prin apă.

– Doctore Neill, veniţi să vedeţi, spuse ea.

– Ce avem noi aici? întrebă el.

– Crabi de stânci, zise ea, arătându-i crabii de un verde-închis care mişunau grăbiţi pe fundul apei. Şi plevuşti. De ce sunt atât de multe?

– Nu ştiu sigur. S-ar putea să stea atât de aproape de ţărm pentru a evita peştii mai mari din larg.

În Cape Hawk, doctorul Neill avea faima persoanei care deţinea mai multe cunoştinţe şi informaţii despre rechini şi balene decât oricine altcineva din Canada. Poate că mai multe decât oricine altcineva din întreaga lume. Rose îl privi. Bronzat, cu riduri în colţurile ochilor albaştri, fixa cu privirea apa.

– După ce anume vă uitaţi? întrebă Rose. După Nanny?

– Cum de-ai ghicit?

– Păi şi eu tot după ea mă uitam.

Nanny era beluga – balena albă – care înotase până aici, în New England, dinspre casa ei din golful St. Lawrence,

cam în acelaşi timp în care mama lui Rose aflase vestea despre bunica ei. Lui Rose i se părea magic faptul că balena, pe care o iubea din ce în ce mai mult, pe măsură ce creştea, ajunsese şi ea pe această linie de coastă îndepărtată, în acelaşi timp în care ajunseseră Rose şi mama ei, de parcă le urmărise – sau le deschisese drumul.

– Vrei să verifici pe calculator? îl întrebă Rose, urcându-se rapid pe stânci, ca să se uite peste umărul lui. Doctorul Neill avea un laptop programat să supravegheze dispozitivele de monitorizare pe care el şi prietenii lui le montaseră pe mai mulţi rechini, balene şi alte specii marine. Lui Rose îi plăcea să urmărească cum licăreau luminiţele – verzi pentru balene, mov pentru rechini. Dar acum, de-abia reuşea să distingă vreo luminiţă.

Se aplecă şi mai mult. Doctorul Neill tastase ceva, dar părea că preocuparea lui de bază era să o urmărească pe Nanny în aceeaşi manieră demodată – scrutând suprafaţa apei. Câţiva pescăruşi se înscriseră într-un zbor razant, deasupra valurilor.

– Mi-e dor de mami, spuse Rose brusc.

– Şi mie mi-e dor de ea, Rose.

– Vine curând?

– Acum are grijă de bunica ei. Sunt sigur că o să ne sune de îndată ce se asigură că totul este în regulă.

Rose aprobă din cap. Dacă o persoană era bolnavă, nimeni nu s-ar fi priceput mai bine să-i ofere îngrijiri medicale decât mama ei. Rose se născuse cu patru malformaţii cardiace. Fusese un bebeluş albastru – pielea ei se făcuse de culoarea indigoului, îi spusese mama ei – din cauză că nu fusese suficient oxigenată. Tot de asta nu se dezvoltase precum ceilalţi copii de vârsta ei, şi vârfurile degetelor ei aveau forma unei frunze de trifoi.

Rose se uită în jos, spre braţul doctorului Neill. Nu la cel adevărat, ci la protează. Mâna lui protezată era ciudată şi diformă, în comparaţie cu una normală. Copiii din Cape Hawk şuşoteau chestii pe care le auziseră de la părinţii lor – când doctorul Neill era un băieţel, imediat după ce rechinul îi atacase pe el şi pe fratele său, ucigându-l pe Connor şi smulgându-i lui Liam braţul, acesta avusese în loc de mână un cârlig.

Copiii îl porecliseră Căpitanul Hook (cârlig), şi el rămăsese cu această poreclă. Rose nu suporta ideea că oamenii îl necăjeau. Ea îl iubea. Mama ei îi spusese povestea despre doctorul Neill, care devenise primul ei prieten din Cape Hawk. Într-o bună zi, el se oprise în dreptul cabanei în care locuia mama ei. Lui Rose îi plăcea la nebunie să-şi imagineze scena: casa aflată în mijlocul pădurii, nimeni în jur, şi doctorul Neill care auzise zgomote care veneau din interiorul casei, şi asta pentru că exact atunci se năştea ea. El fusese cel care o adusese pe lume...

– De ce eşti aşa de îngrijorat? întrebă ea, privindu-l cum fixa întinderea de apă, spre orizont.

– Nu sunt îngrijorat, spuse el. Doar mă întrebam ce-o fi cu plevuştile alea.

– Au vreo legătură cu Nanny?

– S-ar putea, admise el, tastând ceva şi deschizând o nouă fereastră. Ecranul îi arăta acum nişte grafice referitoare la curenţii şi temperaturile apei. Rose îl urmări cum tasta „Narragansett, Rhode Island", şi ecranul se schimbă din nou. Afară, pescăruşii ţipau strident şi începeau să facă scufundări. Rose îi auzi pe câţiva puşti strigând şi îi văzu cum arătau cu degetul spre apă.

Doctorul Neill o luă imediat de mână. Copiii ţipau, arătând înspre valurile care se spărgeau de ţărm. Doctorul Neill îi aruncă o privire, după care se grăbiră amândoi să traverseze curtea.

– Ce anume căutaţi? îl întrebă doctorul Neill pe băieţel.

– Aripioare, omule! strigă puştiul peste umăr.

– Aripioare? Vrea să zică rechini? întrebă Rose, intrigată.

– Da, îi răspunse blând doctorul Neill.

– Ia priviţi! spuse băiatul, indicând cu undiţa lui un punct.

Şi deodată Rose observă ce anume tot arătau ei cu degetul: nişte triunghiuri imense, negre, care se mişcau în zigzag prin golfuleţul azuriu.

– O să o prindă pe Nanny? întrebă ea.

– Nanny nu este aici, scumpo, spuse el, uitându-se lung spre întinderea de apă. Nu am reuşit s-o localizăm pe calculator, ai uitat?

Doctorul Neill o privi fix în ochi, după care îi zâmbi, ca s-o liniştească. Îşi sprijini braţul cel bun pe umerii lui Rose, după care îşi îndreptară amândoi atenţia spre rechinii care înotau în golf. Uitându-se la ei, Rose simţi şi mai acut dorul de mama ei. Ştia că doar ceva rău ar fi putut să le ţină departe una de cealaltă, ceva la fel de rău ca rechinii. Îşi muşcă buza ca să nu plângă şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului doctorului Neill.

5

Pe măsură ce se scurgea ziua, atelierul de broderie devenea din ce în ce mai aglomerat. Jessica stătea la tejghea, în timp ce mama ei îi ajuta pe oameni să-şi aleagă poveştile şi să ia pânzele brodate pe care să le ducă acasă, pe post de suveniruri. Festivalul de muzică era foarte distractiv, din multe considerente, şi cu siguranţă reprezenta un boom pentru afacere. Cape Hawk începea să se umple de muzicieni şi de turiştii care veniseră să-i asculte pe aceştia, şi părea că toată lumea se oprea şi la magazin, ca să vadă ce exponate erau de vânzare.

Jessica era cuminte, liniştită precum o pisicuţă. De fapt, era atentă şi asculta orice indiciu care ar fi avut legătură cu situaţia dintre mama şi mătuşa ei. Erau puţine şi împrăştiate, şi Jessica le strângea pe măsură ce apăreau în discuţii. Iată un exemplu de indiciu.

– Oh, eşti din Washington? o auzi Jessica pe mama ei întrebând-o pe o femeie cu un toc de chitară pe umăr. Cânţi la „Golden Harp"?

– Da, îl ştii? întrebă la rândul ei femeia.

– Obişnuiam să cânt acolo, acum câţiva ani buni. Sora mea şi cu mine am urmat şcoala la Baltimore, şi mai mergeam la Georgetown din când în când, în weekenduri.

Jessica ciuli urechile şi îşi îndreptă privirea spre faţa mamei ei, în căutarea unor indicii suplimentare. Şi văzu unul numaidecât, privirea tristă, provocată de evocarea momentelor fericite de pe vremea şcolii de asistente.

– Toţi avocaţii ăia şi congresmenii, comentă femeia, râzând, în căutarea sentimentului irlandez pierdut şi a poeziei dispărute.

– A sufletelor lor pierdute, spuse încet mama Jessicăi. Asta obişnuia să spună sora mea.

– Ei bine, noi îi facem să-şi regăsească sufletele, nu-i aşa? De asta vin să ne asculte cum cântăm. Despre asta este vorba în muzica irlandeză. Să-i ajutăm pe oameni să-şi regăsească sufletele şi simţirea. Da' ştiu că eşti norocoasă, să trăieşti într-un loc atât de frumos. Nu-i aşa că muzica se revarsă pur şi simplu din tine?

Jessica o urmări pe mama ei cum nota toate cumpărăturile femeii, prefăcându-se că se concentrează să calculeze sumele, ca să nu fie nevoită să-i răspundă.

– O să cânţi la festival? o întrebă femeia, după câteva momente de aşteptare.

– Ei bine, da, dacă sora mea o să ajungă la timp în oraş. Este plecată din ţară.

– Atunci spune-i să se grăbească să ajungă la Festivalul Irlandez, îi spuse femeia, strângându-şi lucrurile cumpărate.

– Aşa o să fac, răspunse mama ei.

Jessica îşi simţi inima grea. Uitându-se din nou la mama ei, văzu că ochii îi înotau în lacrimi. Pe Jessica o durea sufletul, căci ştia cât de mult îşi dorea mama ei s-o vadă pe mătuşa Sam întoarsă acasă. Stând lângă standul pe care erau expuse poveştile brodate, Jessica îşi înclină capul, ca să-şi ascundă lacrimile.

– Scumpa mea, de ce eşti atât de tăcută?

– Femeia aceea te-a întrebat dacă muzica se revarsă din tine.

– Ştiu.

– Şi aşa se întâmpla mai demult, spuse Jessica.

– Muzica nu te părăseşte niciodată, îi spuse mama ei. Dacă o ai în tine, nu ai cum s-o pierzi.

Jessica simţi cum i se strânge stomacul de emoţie. Voia să creadă că acesta era adevărul. Atunci când era mai mică, şi foarte tristă pentru că-i murise tatăl, mătuşa ei obişnuia să vină în vizită, din Baltimore. Ea şi cu mama ei vorbeau încet, pe tonuri molcome, şi vocile lor erau ca o muzică liniştitoare pentru Jessica. Mai târziu, după cină, îşi scoteau viorile şi începeau să cânte. Făceau asta încă din copilărie, când aveau vârsta ei. Şi ea stătea şi asculta muzica aceea minunată, şi reuşea să combată durerea pe care o simţise odată cu dispariţia tatălui ei.

– Atunci de ce...

– De ce, ce, Jess?

– Atunci de ce nu mai cânţi deloc?

– Cred că am nevoie de Sam, să cântăm împreună.

Jessica încuviinţă, dând din cap. Îşi frământa mâinile cu putere, astfel încât mama ei să nu observe valurile de emoţie care o copleşeau. Urmând cursuri înregistrate la şcoală, începuse de ceva vreme să exerseze în secret, pentru ca mama ei să aibă un partener, în cazul în care mătuşa Sam chiar nu mai intenţiona să se întoarcă.

Exact în acel moment, un alt muzician intră, şi Jessica avu impresia că mama ei se simte uşurată că discuţia lor se curmă brusc.

– Mami, pot să-i trimit un e-mail lui Rose? o întrebă Jessica.

– Bineînţeles, scumpo.

Clienta cea nouă era prietenoasă şi mama lui Jesse o întrebă de chitară. Femeia păru încântată să i-o arate. Mama lui Jessica părea de-a dreptul fascinată de măiestria chitării Gibson, ediţia Emmylou Harris.

– M-am dus direct la fabrica din Memphis ca s-o iau, zise femeia, cântând câteva acorduri.

Jessica îşi concentră atenţia pe ecranul calculatorului. Nu avea e-mailuri noi, aşa că tastă rapid un e-mail de salut, adresat celei mai bune prietene a ei, Rose: „Mi-e dor de tine. Festivalul estival de muzică tocmai începe, şi mătuşa mea trebuie să apară dintr-un moment în altul..." Aşa şi trebuie, se gândi Jessica, în timp ce selecta comanda „trimite".

Îi aruncă o căutătură scurtă mamai sale, după care accesă pe furiş căsuţa cu „E-mailuri vechi". Acolo erau e-mailurile primite de la mătuşa ei. Mama ei le salvase, de parcă erau nişte note preţioase, personale, şi nu nişte mesaje e-mail standard, pe care le trimisese unui număr considerabil de persoane. Jessica citi unul dintre mesajele primite în ultima lună – „Salutări din Peru".

Salutări tuturor,

Am ajuns cu bine în Peru! Sunt în Iquitos, localitate situată de-a lungul bazinului Amazonului – este foarte cald, nivelul de umiditate foarte mare, plouă şi totul este extrem de colorat, sărăcăcios şi plin de viaţă...

Ieri am aranjat şi instalat o clinică într-o şcoală– erau sute de oameni aliniaţi în faţa şcolii când am ajuns – le-am dat o grămadă de medicamente pentru deparazitare, pentru că aici subnutriţia este copleşitoare. Avem un medic chirurg pediatru şi un medic ortoped, o echipă de doctori stomatologi care au extras deja sute de dinţi – şi trebuie să mai apară doi doctori astăzi – şi avem nevoie de un dermatolog...

Eu mă ocup de partea de obstetrică-ginecologie. Am văzut deja vreo douăzeci de paciente – o grămadă de adolescente însărcinate, vreo şase femei sănătoase, cu sarcini normale, o fată care părea să aibă un fel de hepatită, o grămadă de femei îngrijorate, care nu necesitau decât un pic de atenţie şi afecţiune. Să vedem ce ne rezervă ziua de azi.

Simt că prezenţa mea aici mă învigorează şi îmi deschide noi orizonturi.

Cu bine,
Sam

După care mai citi un titlu de e-mail, „Peru actualizat", scris în urmă cu vreo două săptămâni – aproape imediat după ce mama Jessicăi îi trimisese un e-mail în care îi reamintea mătuşuii Sam că se apropia vertiginos Festivalul irlandez şi că spera că se vor reuni pe scenă şi vor face ca muzica să le încălzească sufletele.

Hola,

Este şapte şi jumătate şi încep să mă ambalez pentru o nouă zi în mahalalele înconjurate de junglă. Ieri a fost o zi incredibilă la clinica noastră – o şcoală situată în mijlocul cocioabelor ridicate pe piloni. Cu toate că grupul acesta de doctori a avut tot timpul parte de experienţe inedite în această regiune – cred că ieri a fost o zi un pic cam prea agitată... o încăierare care s-a lăsat cu înjunghieri şi un jaf. A trebuit să-i aranjăm şi să-i sortăm pe cei înjunghiaţi – asta a fost prima acţiune a zilei. Aşa că acum suntem înconjuraţi de patrule de poliţie.

Mă ajută doi studenţi la medicină extraordinari, pe post de translatori – şi trebuie să consultăm în medie patruzeci de persoane pe zi. Mulţi necesită consultaţii, vitamine şi medicamente pentru deparazitare. Câţiva pacienţi cu hipertensiune, mulţi cu cataractă, multe probleme dermatologice, două femei cu cazuri foarte serioase de artrită reumatoidă, cu dureri de cap şi de spate. Şi asta este de înţeles, pentru că majoritatea au dat naştere la şase până la zece bebeluşi, acasă la ele, neajutate, nemoşite. Lucrează în piaţă în fiecare zi şi nu au nimic al lor... Femeile acestea sunt incredibile – o femeie venită ieri născuse şapte copii – şase dintre ei muriseră din cauza accidentelor şi a infecţiilor... tot ieri am consultat destul de multe femei însărcinate, relativ sănătoase – cu toate că au între paisprezece şi şaptesprezece ani. Două riscuri majore, septicemie şi naştere prematură... se pare că femeile ajung la menopauză cam pe la patruzeci de ani. Cu sprijin financiar, aceste femei pot beneficia de îngrijire. Avem o echipă extraordinară, medicii ortopezi au reuşit să trateze atâtea picioare diforme, doctorii stomatologi au făcut sute de extracţii şi chirurgii pediatri au operat o mulţime de copii...

În tot cazul, echipa mea e pe picior de plecare, aşa că trebuie să mă grăbesc – ne îndreptăm în susul râului, spre câteva sate, la care sperăm să ajungem mâine. După asta, mă voi îndrepta spre casă...

Viaţa este nemaipomenită, vă scriu mai încolo mai detaliat,

Sam

Mă voi îndrepta spre casă, scrisese mătuşa ei. Ce voia să spună cu asta? Jessica citi e-mailul de câteva ori, încercând să dibuiască nişte cuvinte-cheie. Oare se întorcea mătuşa ei cu adevărat sau se întorcea pur şi simplu acasă la Baltimore, fără să treacă şi pe la Festivalul irlandez? Să treacă să-şi vadă familia? Jessica refuza să creadă că aşa ceva ar fi posibil. Nu mătuşa ei, pe care o iubea atât de mult...

Fixa cu îndârjire ecranul, căci era un indiciu foarte semnificativ, căruia nu-i dădea de cap, şi asta o făcea să i se strângă stomacul de durere, chiar mai tare decât până acum. Mesajul e-mail era adresat fiecărei persoane pe care mătuşa ei o cunoştea. Numele mamei lui Jessica era doar o parte din lista lungă înscrisă la începutul paginii. Era ca şi cum mătuşa Sam nu putea s-o elimine din viaţa ei, dar nici nu-i păsa îndeajuns de mult încât să-i scrie un mesaj personal.

Închizând ochii, Jessica se luptă să-şi înăbuşe lacrimile. Le simţea apropiindu-se şuvoi – şi nu pentru că se gândea că mătuşii ei nu-i păsa, ci pentru că credea că era posibil ca mătuşii sale să-i pese foarte mult. Se simţise foarte rănită şi jignită şi nu reuşise să treacă peste asta. Jessica ştia, pentru că şi ea simţise acelaşi lucru.

Aruncând o privire înspre mama ei, care era la fel de pierdută în admiraţie în faţa chitarei acelei femei, Jessica îşi dădu seama că aceasta nu avea dreptate într-o privinţă. Există

momente când muzica te poate părăsi. Poate că încă mai exista undeva, bine ferecată în interiorul sufletului, dar ce mai conta, dacă n-o mai auzeai?

Jessica se uită în sus, peste capul mamei sale, prin uşa deschisă a magazinului. Privirea ei trecu peste han, acolo unde se pregătea festivalul, peste stâncile din Cape Hawk, departe spre cerul strălucitor de vară. Şi-ar fi dorit să poată trimite un cântec pe aripile vântului. Nişte note muzicale care ar fi prins aripi, exact ca păsărelele mici, care se îndreaptă în zbor spre sud, ca s-o roage pe mătuşa Sam să se întoarcă acasă, la familia ei.

În următoarele două zile şi jumătate, părea că Lily pierduse controlul propriei vieţi. Tânjea să fie acolo unde erau Liam şi Rose, dar trebuia să se mulţumească deocamdată cu legăturile bruiate şi fâşâite, pe care le stabileau prin convorbirile la telefonul mobil. Rose îi descria casa cea mare, golful azuriu, imens, agitaţia provocată de un număr mult mai mare de peşti, decât de obicei, chestie care-l făcuse pe Liam să bănuiască că avea legătură cu motivul pentru care Nanny balena venise până aici, în zona asta atât de sudică.

Vechile ei prietene din copilărie, Tara O'Toole şi Bay McCabe, urcaseră cu bicicletele dealul, le sprijiniseră de zidul cel vechi de piatră al rondului, şi alergaseră în curte.

– Te-ai întors! ţipă Bay. Este adevărat, este adevărat...

– Oh, Doamne, spuse Tara, luând-o în braţe pe vechea ei prietenă din copilărie, de parcă trebuia neapărat s-o strângă la piept ca să se convingă că era cu adevărat acolo. Lily se ţinu tare, primind toată dragostea revărsată a prietenelor ei.

Erau atâtea întrebări nepuse, atâtea istorisiri de relatat. Şi nu era vorba de cei câţiva ani care trecuseră – ci de faptul că viaţa lui Lily se schimbase fundamental. Acum era Lily, nu se mai numea Mara. Femeile acestea copilăriseră

împreună, şi acum aveau la rândul lor copii. Nu înceta să se gândească la Rose, în timp ce le asculta pe Bay şi pe Tara vorbindu-i despre copiii lor.

– Poate că tu subestimezi ce s-a întâmplat în perioada care a urmat dispariţiei tale, spuse Bay. Făcu un semn spre cizmele galbene de cauciuc şi stropitoarea din colţul bucătăriei lui Maeve. Astea au apărut în toate reportajele de ştiri din întreg statul Connecticut. Parcă te-ai evaporat.

– Într-un fel, aşa s-a şi întâmplat, spuse Lily.

– Tara şi cu mine am făcut parte din grupul de căutători care au plecat în căutarea ta. Sute de voluntari – aproape toată lumea din Hubbard's Point s-a înrolat şi am scotocit plaja şi pădurile, Little Beach şi mlaştina, şi Cimitirul indian. După care au început să vină şi oamenii din Black Hall, şi apoi alţii din regiuni şi mai îndepărtate.

– Ne întrebam, spuse Tara, dacă te hotărâseşi pur şi simplu să pleci.

– Oh, Tara...

– Şi cine te-ar fi putut învinui? întrebă Bay, ţinând-o de mână. Nu ai vrut niciodată să vorbeşti despre asta, pe vremuri, dar noi ştiam...

Lily se uita lung la cele două prietene ale ei, de care fusese despărţită atâţia ani.

– Erai însărcinată, mai aveai un pic şi năşteai, continuă Tara. Cred că erai înnebunită să evadezi. Oh, Mara... Lily... Înţeleg. Mă bucur că ai fugit. Sărăcuţul tău bebeluş.

Lily simţi cum i se strânge inima la auzul acestor cuvinte. Se înroşi la faţă de frică că prietenele ei o vor privi şi vor descoperi dovezi clare ale existenţei lui Rose, întipărite pe chipul său. Chiar nu puteau să citească adevărul din privirea ei? Tot reflectând asupra trecutului şi prezentului, de-abia reuşea să-şi controleze respiraţia. Oare era prudent? Avea oare curajul? Faptul că ţinea secretă existenţa lui Rose păruse

a fi singura modalitate de a merge înainte, însă nu era în stare să ţină acest secret şi faţă de aceste două femei, primele ei prietene, cele mai bune prietene din copilărie. Erau şi ele, la rândul lor, mame minunate, bune şi iubitoare. După ce trase adânc aer în piept, luă decizia.

– Trebuie să-mi juraţi că n-o să spuneţi nimănui.

– De ce să jurăm? întrebă Tara.

Ochii lui Bay străluceau, şi Lily îşi dădu seama că ea bănuia deja ceva.

– Lily?

– Am o fiică, spuse Lily încet.

– Oh, Lily, spuse Bay. Ce minunat!

– De-abia aştept s-o cunoaşteţi şi voi, dar acum este în Rhode Island, spuse Lily. Într-un loc în care Edward n-are cum s-o găsească.

– Asta-i foarte bine, spuse Tara. Ai perfectă dreptate s-o ţii cât mai departe de el. Cum o cheamă?

– Rose, răspunse Lily.

Bay dădu din cap, zâmbind.

– Minunat nume.

– Am botezat-o aşa în cinstea bunicii. A bunicii şi a grădinii ei. Mi-era aşa de dor de ea.

– Ea ştie? întrebă Tara.

Lily încuviinţă, dând din cap.

– Imediat, după ce s-a născut Rose am sunat la fratele bunicii, în Providence. Nu puteam să sun acasă, pentru că nu ştiam dacă telefoanele sunt sau nu ascultate. Unchiul meu îşi aniversa cei şaptezeci de ani – o petrecere plănuită de luni bune. Ştiam că bunica o să fie acolo – era doar singurul ei frate.

– Cred că Maeve s-a simţit copleşită de emoţie, spuse Bay. Să ştie că are o strănepoată...

– Dar să nu aibă posibilitatea s-o cunoască, s-o ştie, continuă Lily. Deseori mă întreb cum de a reuşit să se menţină pe linia de plutire, imediat după ce am plecat. Cred că i-a fost foarte greu.

– Tuturor ne-a fost foarte greu, spuse Bay, strângând-o de mână, şi privind-o fix în ochi, de parcă nu-i venea încă să creadă că Lily era acolo, în carne şi oase. Nu ne venea să credem, nu puteam suporta gândul că ai dispărut.

– Am organizat un priveghi la lumina lumânărilor, continuă Tara. Jos pe ponton. Se strânsese atâta lume, încât plaja era plină. Era o noapte caldă şi frumoasă – cu toţii participaserăm la operaţiunile de căutare, zile în şir. Toată lumea era extenuată şi-şi pierduse speranţa.

– Îmi pare rău, spuse Lily.

– Maeve a vorbit atunci, spuse Tara. La priveghi. Ştiu că pare o nebunie, dar îmi doream să poţi să fii acolo – ca să vezi cât de multă lume te iubea.

– Aveam cu toţii lumânări, spuse Bay. Am aşteptat-o pe Maeve şi mi-o amintesc cum cobora pe cărarea din spatele casei galbene, purtând o rochie lungă. Mi se părea cunoscută rochia, însă doar în momentul în care a ajuns la nivelul podeţului mi-am dat seama cu ce ocazie o mai văzusem. O purtase la nunta ta.

– Şifon galben, comentă Lily, imaginându-şi-o.

– Avea ochii roşii, continuă Bay. Plânsese toată ziua, era evident. Clara o însoţea. Toţi vechii tăi prieteni, copiii de pe plajă, ne strânseserăm în jurul ei. Eu stăteam atât de aproape de ea, Mar... vreau să zic, Lily. Nu făcea altceva decât să plângă încet, cu suspine, de parcă viaţa ei nu mai avea niciun sens. Credeam că lacrimile ei o să se transforme într-un pârâu.

– Îmi pare îngrozitor de rău că a fost nevoită să treacă prin aşa ceva din cauza mea, şopti Lily. Şi-o imaginä pe

bunica ei plângând – nu pentru că o credea moartă, ci pentru că nutrea convingerea că n-o va mai vedea niciodată.

– Cineva a dat semnalul – nu ştiu sigur cine anume. Şi deodată o lumânare s-a aprins, după care flacăra a trecut pe rând pe la toată lumea. După câteva minute, întreaga plajă era luminată de lumina lumânărilor, iar dinspre cer de toate stelele de pe boltă.

– S-a urcat în picioare pe una dintre băncile albe de pe ponton, continuă Tara. Bay şi cu mine o flancam, ca să ne asigurăm că n-o să cadă. Credeam că o să-i implore pe toţi cei prezenţi acolo să continue căutarea, să nu cedeze, dar nu asta a făcut, ci a tras adânc aer în piept şi s-a uitat la mulţimea adunată.

– S-a aşternut tăcerea, spuse Bay. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia valurilor care se spărgeau de ţărm. Toată lumea tăcea şi aştepta s-o asculte pe Maeve.

– Îmi amintesc şi acum, spuse Tara. Ea a început: „Sunteţi cu toţii aici pentru că o iubiţi foarte mult, la fel ca şi mine. Nepoata mea este bună, este plăcută. Nu merita decât să fie iubită, şi nu....“ După care pur şi simplu a cedat şi a început să plângă. Bay şi cu mine am ajutat-o să traverseze plaja, până la podeţ, şi am condus-o acasă.

– Cred că Edward a luat-o razna, acum că a aflat că te-ai întors, comentă Bay. Ştii că te-a declarat moartă. Şi în afară de asta, a mai şi anulat căsătoria?

– Cred că el este motivul pentru care m-am întors, spuse Lily încet.

– Ce vrei să spui?

– Cred că i-a făcut ceva lui Maeve.

– Dar de ce acum? întrebă Tara.

– Edward este răbdător, spuse Lily. Specialitatea lui este aşteptarea. Cred că a aşteptat s-o pedepsească pe Maeve în

tot acest timp – şi nu doar pentru că a vorbit lumii despre el. Păcatul ei major, din punctul de vedere al lui Edward, este că îl citise – reuşise să perceapă adevărul în spatele rolului pe care-l juca. Maeve a fost prima care a observat.

– O să avem noi grijă să nu-ţi facă niciun rău, spuse Tara. O să facem cu schimbul, o să stăm cu tine şi o să te păzim. N-o să-ţi mai facă în veci vreun rău.

– Sunt sigură că Danny şi Joe o să fie foarte dispuşi să ne ajute, completă Bay, menţionându-i pe bărbaţii lor.

– Nu trebuie să faceţi aşa ceva, spuse Lily, dar în sinea ei se simţea foarte uşurată.

– A lăsat foarte multe vieţi distruse în urma lui, spuse Tara, cu ochii ei căprui aruncând scântei.

Lily aprobă dând din cap.

– Asta aşa este. Când eram în Cape Hawk, am întâlnit o femeie care-l cunoaşte la fel de bine ca şi mine. Următoarea lui soţie. Femeia cu care s-a combinat după dispariţia mea.

– Ai cunoscut-o? întrebă Tara. Glumeşti. Cum aşa?

– Ironia sorţii, Edward ne-a pus pe fugă una spre cealaltă, spuse Lily, fără să-şi dea seama. Ea îi spunea Ted, dar restul amănuntelor erau identice. Am fost pe aceeaşi lungime de undă, încă de la început.

– Mă bucur că nu ai fost pe deplin singură, spuse Bay. Că ai avut o prietenă.

– Cape Hawk este minunat, spuse Lily. Mi-a fost atât de dor de voi, şi visam încontinuu la Hubbard's Point. Dar acolo, în Cape Hawk, sunt atâtea femei puternice şi înţelepte, iar Marisa şi cu mine am fost norocoase să le cunoaştem.

Se opri brusc din vorbit, în timp ce se uita pe geam, la trandafirii roz care colorau împrejurimile şi la golfuleţul cel azuriu din spatele acestora. Pescăruşii zburau în cerc ţipând, şi ceva argintiu străpunse suprafaţa apei. Lily se gândi la

balenele din Cape Hawk şi la călătoria miraculoasă a lui Nanny, în această regiune atât de sudică. Îşi aminti de petrecerea de aniversare a lui Rose, când împlinise nouă ani, organizată pe una dintre ambarcaţiunile familiei lui Liam, destinate urmăririi balenelor, petrecere care avusese loc doar în urmă cu câteva săptămâni.

De câtă dragoste se bucuraseră cu toţii în ziua aceea. Rose fusese înconjurată de toţi prietenii ei, iar Lily de ai ei. Fetele Nanouk se strânseseră toate, mame şi fiice, ca să sărbătorească ziua de naştere a lui Rose, chiar înainte de marea intervenţie chirurgicală. Marisa îi mărturisise lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până atunci. Lily o strânsese puternic la piept, liniştind-o şi asigurând-o că viaţa îi va fi mai fericită.

Lily se gândea acum la Marisa. Fugiseră amândouă de acelaşi bărbat periculos. Lily se întreba dacă Marisa va păstra contactul cu Patrick. Cu siguranţă putea spune că se aprinsese o scânteie între ei. Lily crezuse că era prea rănită, prea marcată, ca să se mai îndrăgostească vreodată, dar Liam o ajutase să descopere că greşea. Şi asta îi dorea şi Marisei.

O maşină scoase un zgomot puternic lângă casă, şi Lily tresări. Mireasma de trandafiri invadă aerul. Îi spusese Marisei că viaţa ei se va îmbunătăţi, dar dacă nu va fi aşa? Lily se întreba unde putea să fie Edward acum, dacă era la pândă, când plănuia să îşi facă apariţia din nou în viaţa ei. De parcă îi sesizase starea de nelinişte, Bay o luă de mână.

– O să fie totul bine, spuse ea.

– Edward este un om perseverent, şopti din nou Lily.

– Atunci o să-l amânăm la nesfârşit, spuse Tara.

Lily auzi ticăitul ceasului din bucătărie şi îşi puse speranţa în faptul că prietenele ei vor fi cu ea atunci când Edward îşi va face apariţia, în cele din urmă.

6

Cutia cu vioara era exact în fundul dulapului de pe coridor, în spatele unui munte de valize şi cizme de iarnă. Încercând s-o scoată, Marisa mişcă şi dărâmă o cutie cu mănuşi cu un singur deget, situată în raftul de deasupra, şi se lovi la cap, încercând s-o evite. În cele din urmă, ţinea cutia în braţe, ştergând de praf suprafaţa de piele cu o mănuşă roşu cu alb.

Îi tremurau uşor mâinile. Descuie cutia, o deschise şi se uită înăuntru la instrumentul muzical. Îl avea de atât de multă vreme şi cele câteva zgârieturi stăteau mărturie pentru acest lucru. Lemnul bun şi lăcuit, de cireş, era crestat din loc în loc, şi mai avea şi o ciobitură mică la jumătatea gâtului. Scoţând-o din cutie, Marisa îi mângâie suprafaţa cu palma.

Oh, ce senzaţie divină. Ciupi corzile şi începu să cânte după ureche.

Începuse să i se facă dor de vioara ei, de ieri, când femeia aceea din magazin o lăsase să se uite la chitara ei. Toată vara se luptase cu impulsul acesta, şi acum, în special, când Jessica o întrebase dacă muzica părăsise...

Trăind cu Ted, Marisa încetase să mai cânte. Dar nu brusc. La început, el se prefăcuse că-i plăcea s-o asculte cântând şi îi cerea chiar să cânte anumite cântece, atunci când ea exersa. După o vreme, se întâmplă exact contrariul: ea începea să cânte, iar el îi spunea că trebuie să se concentreze sau că îl durea capul. O dată îi spusese „pe zgomotul ăsta", şi asta o făcuse să renunţe.

Dragostea ei pentru muzica de vioară data cu mult înainte de apariţia lui Ted. Începuse să cânte în clasa a patra. Iubea senzaţia de tensiune a coardelor sub degetele ei, felul în care provoca muzica să iasă din acele coarde, servindu-se de arcuş.

Trecând prin gamele muzicale, ajunse direct la „O'ver the Hills" („Peste dealuri") – cântecul lor reprezentativ. Începu să-l cânte şi ochii i se umplură de lacrimi. Îşi provocaseră atâta durere şi suferinţe în ultimii ani. Problema cu ruptura relaţiei între două persoane care se iubeau consta în aceea că odată cu trecerea timpului ile era tot mai greu să se regăsească şi să recupereze relaţia.

Acum, simţea cum muzica i se întorcea în suflet. Şi cu atâta uşurinţă, de parcă nu încetase niciun moment să cânte. Cântă cântecele ei din copilărie, cele pe care ea şi cu Sam le învăţaseră împreună atunci când erau în clasa a patra, respectiv a treia – „Mary avea un mieluşel", „Podul Londrei cade", „Străluceşte, străluceşte, micuţă stea", „Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte". Într-un fel, avea senzaţia că Sam se afla acolo, lângă ea, îndemnând-o să cânte.

Marisa începu să execute câteva note din Concertul nr. 3 de vioară al lui Mozart, şi îşi aminti câtă veneraţie îi inspira surioara ei, cu câtă uşurinţă interpreta ea partituri noi, de parcă ea fusese cea care le compusese. Chiar şi înainte să înceapă să cânte la vioară, Sam se dovedise plină de har, în ceea ce priveşte muzica. Începuse să cânte, înainte să fie în stare să vorbească. Cele două fete stăteau în aceeaşi cameră, şi Sam obişnuia să-şi cânte ca să adoarmă, în fiecare noapte – „Eu, eu, eu..." cânta ea, întotdeauna la aceeaşi înălţime, respectând linia melodică.

Marisei îi plăcea să cânte corale, piese care solicitau armonizarea. De-abia aştepta ca Sam să înveţe să vorbească – şi de îndată ce acest lucru se întâmplă, fetele începură să cânte pe voci, să joace jocuri muzicale, să compună cântece pentru părinţii lor, şi una pentru cealaltă. Sam avea o voce de înger şi cânta la fel la un instrument. La vârsta de patru ani, putea să redea cântece la pian. Marisa o învăţă tot ce ştia şi, nu după multă vreme, Sam începu la rândul ei s-o înveţe diverse tehnici.

Cele două surori stăteau pe verandă, exersând la lumina lunii. Câteodată aveau impresia că pot continua aşa toată noaptea, numai ca să stea împreună. Marisa îşi amintea cum arcuşurile lor se mişcau la unison, interpretând piesele, şi cât de norocoasă se simţea să aibă o soră cu care să împărtăşească şi să se bucure de aceleaşi preocupări şi pasiuni.

– Am putea să facem asta toată viaţa, îi spusese Marisa când avea nouă ani, şi sora ei îi spunea încă Patty.

– Ce vrei să spui? o întrebase Sam.

– Nu se poate ca cineva să ştie exact acelaşi potpuriu de cântece... o să le cântăm pe acestea la nesfârşit, doar noi două, până când o să fim bătrâne.

– Şi dacă o să ne mutăm la distanţă una de cealaltă?

– N-o să ne mutăm.

– Dar se mai întâmplă ca surorile să facă asta, insistă Sam.

– Ei bine, în cazul acesta, spusese ea, trebuie să facem un pact. Dacă se va întâmpla vreodată să trăim la distanţă una de cealaltă, ne vom regăsi în fiecare vară şi vom cânta împreună.

– Promiţi? o întrebase Sam.

– Promit, răspunsese ea. Şi bătuseră palma, exact în acel loc, sub luna care se înălţa.

Multă vreme după aceea, nu fusese cazul să invoce promisiunea. Erau atât de apropiate, încât nu exista vară – sau orice alt anotimp – în care să fie separate. Primul an la şcoală de asistente al Marisei fusese cel mai greu, pentru că Sam mai era încă la liceu, în ultimul an. Îndată ce absolvise liceul, Sam se înscrise şi ea la şcoala John Hopkins, precum sora ei mai mare.

Taxele erau foarte mari, aşa că la sfârşitul fiecărei săptămâni îşi strângeau instrumentele şi se duceau să colinde

barurile irlandeze, să cânte ca să câştige banii necesari pentru a-şi continua studiile. Spectacolele le duseseră în diverse locuri – Molly Maguire Pub, Blarney Stone, Galway Bay, Moran's Ale House. Mulţimea strânsă în baruri era plină de tineri cu ochi strălucitori şi inimi mari, care cântau şi dansau pe muzică şi obişnuiau să toasteze în cinstea surorilor.

Trupa lor se numea „Fallen Angels" (Îngeri căzuţi). Căzuseră de acord că este mult mai realist şi mai distractiv să fii păcătos, decât înger. Adevărul era că Marisa o considera pe Sam cu adevărat un înger. Era atât de deşteaptă şi de bună, un ajutor de nădejde pentru oricine. Se dedica atât de mult pacienţilor ei, încât avea nevoie de spectacolele acelea din weekenduri ca să se purifice de toată durerea pe care o absorbise în încercarea ei de a ajuta pe toată lumea. De regulă, cântau doar în duet, şi li se mai asociau şi alţi instrumentişti, în funcţie de dispoziţia acestora.

Odată, după ce absolviseră amândouă şcoala de asistente şi lucrau la o clinică din Baltimore, au plecat în vacanţă la Paris, şi acolo au petrecut o după-amiază savurând o sticlă de vin într-o cafenea pe malul Senei, chiar lângă Pont de l'Alma. Un bărbat se aşezase exact la masa de lângă ele. Era bine făcut şi bronzat, cu părul negru prins într-o coadă şi ochelari de soare mari. O vestă de piele îi lăsa braţele goale, atât de puternice de-ai fi zis că sunt de fier. Era Bono (solistul cunoscutei formaţii irlandeze U2).

Surorile se îndrăgostiră pe loc de el şi îi făcură cinste cu o băutură. Apoi veni rândul lui să le întoarcă favorul. Se închegă o conversaţie. Totul era atât de tipic irlandez: cuvinte, inimă, suflet, şi mult vin. Bono fuma. Sam îşi aprinse şi ea o ţigară, dar doar ca să-i ţină companie. El era captivat total de dorinţa ei de a deveni asistentă pentru Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi de a călători în toată lumea, ca să ajute oamenii.

Toastară pentru săraci, bogaţi, Irlanda, America, Dublin, Baltimore, Elvis, muzică, poezie, sex, rock şi îngerii căzuţi pe peste tot.

– În cinstea Fecioarei Maria, spuse Bono, ciocnind cu surorile. Să ne aducă pacea mondială şi spectacole pe stadioane cu casa închisă.

– Unul dintre numele ei este Mary, îi spuse Sam, arătând spre sora ei.

– Păi atunci, acesta este numele pe care ar trebui să-l foloseşti, spuse Bono. Mary. Sau o variaţie pe baza numelui. Maureen, Muire, Maura, Marisa...

– Aşa o să te strig de-acum încolo, spuse Sam, cu ochii strălucindu-i. Marisa. S-a zis cu Patty.

După ani de zile, evadând din viaţa pe care o ducea, abandonându-şi trecutul, îşi revendicase numele de Marisa.

La sfârşitul serii, dăduseră mâna cu Bono. El mirosea a ţigări, a sudoare, a piele şi a vin roşu de Bordeaux. Pernele degetelor sale erau dure şi pline de cicatrici la atingere – stigmatul corzilor de chitară.

– Nu vreau să uit niciodată seara asta, spuse Sam, zâmbind în lumina aurie spectrală care licărea deasupra Senei, şi a întregului Paris, în timp ce Bono se pierdea în noapte. Momentul păruse desprins dintr-o magie, de parcă ele fuseseră cele care-l invocaseră.

– Din câte povesteai, păreai foarte hotărâtă să-ţi vezi visul cu ochii, îi spusese Marisa. Să devii asistentă în cadrul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii.

– Dar ştii că asta îmi doresc, îi răspunsese Sam, luând-o în braţe. Doar că mi-ar fi prea dor şi nu aş putea pleca departe de tine, pentru o perioadă prea lungă.

După cum a dovedit-o timpul, Marisa a fost cea care a plecat prima. Aveau amândouă servicii în Baltimore şi în scurt timp Sam începu să călătorească cu o organizaţie

mondială a sănătății – nu tot timpul, ci doar o dată sau de două ori pe an. Continuară să cânte muzică împreună în Baltimore până când Marisa se mărită și se mută la Boston, locuiră împreună într-o casă veche, cu etajele retrase, la câteva cvartale de port.

Acum, ținând din nou vioara în mână, Marisa se gândi cât de ușor le fusese să se țină de promisiunea făcută în urmă cu atâta amar de ani – că se vor reuni întotdeauna să cânte împreună, măcar în fiecare vară. Lui Sam îi plăcuse foarte mult primul soț al Marisei, și se simțise în al nouălea cer când aflase că va deveni mătușă. Marisa știa că fiica ei le apropiase chiar mai mult decât fuseseră vreodată. Părea că le unea o legătură indestructibilă, indiferent de ce s-ar fi putut întâmpla.

– Foarte frumos, mami, spuse Jessica, intrând în casă, din grădină. Ce este?

– Mozart, îi răspunse Marisa.

– Nu sună deloc a muzică de scripcă.

– Nici nu este. Este muzică de vioară.

Jessica zâmbi. Părea atât de fericită s-o audă pe mama ei cântând, încât Marisa simți un junghi în inimă.

– Și cum poți să faci diferența?

– Jess, îi spuse Marisa. Cred că știi.

Jess aprobă din cap, și ochii i se umplură de lacrimi – pentru că mătușa ei fusese cea care o învățase diferența.

– Este vorba de același instrument – vioară, scripcă, continuă Marisa. Dar diferă interpretarea.

– Vioara se adresează minții, iar scripca se adresează inimii, spuse Jessica. Marisa ar fi putut să jure c-o auzise pe Sam vorbind. Surorii ei îi plăcea la nebunie s-o citeze pe domnișoara Tilly Lonergan din Baltimore, o bătrână muzicantă care cânta la scripcă.

– Vioara are „coarde", iar scripca are „strune", spuse Jessica. Când cânţi la vioară, stai jos, dar cântatul la scripcă se face întotdeauna în picioare. Diferenţele acestea o făceau pe Jessica să zâmbească, de obicei, dar acum lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

– Oh, scumpa mea...

– Mami, spuse ea, de ce nu vrea mătuşa Sam să vină să ne vadă?

– Este supărată pe mine, mărturisi Marisa.

Marisa se îndreptă spre fată, şi Jessica îşi înăbuşi hohotele la pieptul mamei. Încercând s-o consoleze, încercând s-o ajute, Marisa aproape că-şi dori să fi lăsat scripca la locul ei, în dulap.

– Nu este supărată pe tine, spuse Marisa. Nu trebuie să crezi aşa ceva.

– Dar nici eu nu sunt un motiv suficient care s-o determine să uite ce s-a întâmplat, continuă Jessica pe un ton plângăreţ. Dacă eram, atunci ea ar fi venit aici.

Inima Marisei începu să bată frenetic. Faptul că Sam era supărată pe ea era un lucru, dar s-o rănească pe Jessica era cu totul altceva. Îi şopti la ureche că totul va fi bine, probabil că Sam o să sune sau o să le scrie de îndată ce se întoarce în Statele Unite. În sinea ei însă se cutremura. Într-un fel sau altul, trebuia să-i spună lui Sam cât de mult o afecta situaţia aceasta pe Jess.

Liniştindu-se un pic, Jessica culese vioara şi arcuşul şi i le întinse mamei sale. Marisa citi rugămintea din privirea ei şi îşi aminti cât de mult o liniştea pe Jess muzica lor – a Marisei şi a lui Sam, în special, după ce murise tatăl ei.

– Ce-ai vrea să asculţi, scumpo?

– „Peste dealuri", răspunse Jessica.

Într-un fel sau altul, Marisa ştiuse că asta va fi alegerea lui Jess. Trecu arcuşul peste coarde şi începu să cânte melodia

aceea frumoasă şi duioasă. Jessica asculta cu ochii închişi. Arăta atât de tânără şi de inocentă. Pentru un moment, Marisa văzu reflexia lui Sam pe chipul fiicei sale.

Şi dacă se întâmplase ceva? Dacă Sam avusese un accident în Peru? Poate că ea se agăţa de un fir de pai, dar nu voia să creadă, la fel ca şi Jessica, că Sam va rămâne supărată pe ele pentru totdeauna.

Se gândi la Patrick. I se păruse atât de curajos, de puternic şi de ferm atunci când venise în Cape Hawk, luna trecută. Ştia că îşi petrecuse mulţi ani din viaţă încercând s-o găsească pe Lily. Poate că Marisa ar fi putut să-l sune, să-l roage să verifice care era situaţia lui Sam, dacă totul era în regulă. Oare ar fi putut să facă aşa ceva?

Cântând în continuare, privind-o pe Jessica, ştiu că trebuia să facă o încercare.

Întorcându-se de la spital, după vizita pe care i-o făcuse lui Maeve, Patrick stătea pe puntea vasului său, *Probable Cause* (Probe suficiente), urmărind cum rândunicile de mare se scufundă după plevuşti în golfuleţ. Fuseseră foarte mulţi peşti momeală în golfuleţ săptămâna aceasta şi era destul de neobişnuit să-i vezi urcând în număr atât de mare în susul apei. Înotau în estuar, dar docul lui Patrick era la aproximativ unsprezece kilometri de coastă. Apa sălcie era în această perioadă o adevărată oază pentru peşti şi păsările de apă. Uitându-se peste parapet, văzu un lufar înotând la suprafaţă şi pleznind cu coada tot ce-i ieşea în cale. Îi sună telefonul, şi nici măcar nu verifică să vadă cine-l căuta, fiind prea absorbit de dansul peştilor.

– Alo, spuse el.

– Patrick?

Îşi dădu seama instantaneu cu cine vorbea. Patrick avea instinctul de poliţist care-l ajuta să identifice rapid calităţi

individuale specifice, şi vocea Marisei Taylor îi rămăsese imprimată în banca de date din minte.

– Marisa?

Ea râse, un susur rapid, cu un uşor accent nervos, şi Patrick simţi cum îl trece un fior.

– Da, eu sunt. Sunt surprinsă că m-ai recunoscut...

– Doamnă, sunt detectiv, spuse el. Face parte din meseria mea să identific voci.

– Aha, spuse ea, chicotind uşor.

– Şi cum mai e viaţa în Cape Hawk? întrebă el.

– Este... ei bine... este minunată.

Patrick o asculta, în timp ce urmărea pescăruşii care se învârteau deasupra lui, şi aşteptă ca ea să continue, întrebându-se de ce avea tonul acesta ezitant în voce.

– Cred că ţi-e dor de prietenii tăi, spuse el. Lily şi Rose. Şi Liam.

– Lily m-a sunat, şi într-adevăr mi-e foarte dor de ea – mai mult decât îţi poţi închipui. Făcu o pauză. Se pare că mi-e dor de toată lumea în perioada asta.

Patrick îşi simţi inima bătând frenetic. Oare despre el vorbea? Îşi propusese să se poarte cât mai detaşat cu proxima ocazie, fie că va vorbi, fie că o va vedea – pentru că întâlnirea cu ea în Cape Hawk reuşise să-l răscolească aşa cum nu i se mai întâmplase de când... ei bine, de când cu Sandra. Fusese dat peste cap total. Era bucuros că Marisa nu-l putea vedea acum – îşi simţea faţa arzând, de parcă luase foc.

– Ţi-e dor de toată lumea? reuşi să întrebe.

– Da, spuse ea. Ei bine, de o persoană în mod special. De sora mea.

În regulă, îşi spuse Patrick. Chestia asta chiar avea sens. Îşi drese glasul. Apelase la el, în calitatea lui de detectiv.

– Este dată dispărută? întrebă el.

– Ei, n-aş spune asta, îi răspunse Marisa. Sau cel puţin, aşa sper. Este asistentă medicală şi călătoreşte datorită muncii ei prin toată lumea. Ultimele veşti primite de la ea erau din Peru. Problema este că am invitat-o aici la Festivalul de muzică irlandeză, şi...

– Uau, i a stai aşa. C e festival?

– Festivalul de muzică irlandeză.

– Aşa, aşa, spuse Patrick. Nu uita că vorbeşti cu un Murphy. Când aud cuvintele „muzică irlandeză", inima începe să-mi bată mai puternic. Este ceva moştenit. Deci, cum spuneai, sora ta a fost invitată, dar nu a dat niciun fel de răspuns?

– Cam aşa ceva.

– Nu prea mi se pare un comportament „angelic". Nici măcar pentru un înger căzut.

– Ţi-ai amintit, spuse Marisa, gândindu-se că încurajările pe care i le adresase Patrick când fusese în Cape Hawk îi aprinseseră dorinţa de a cânta din nou.

Patrick se uită cu ochii întredeschişi la păsările care se învârteau peste suprafaţa azurie şi calmă a apei.

– Dar aici vorbim despre o trupă pe care un irlandez adevărat nu ar putea-o uita, odată ce a ascultat-o. Şi eu sper să vă mai aud cântând. Avea cântecele formaţiei Chieftains în CD-player, aşa că îl porni. Aşa, să continuăm. Sora ta nu ţi-a răspuns la invitaţie. Aţi păstrat o legătură strânsă, în general?

– Ei bine..., spuse Marisa, oprindu-se din vorbit.

– Nu atât de strânsă?

– Am fost foarte apropiate, mereu. Dar apoi m-am măritat cu Ted...

– Edward Hunter loveşte din nou, spuse Patrick. S e gândi la Lily şi Maeve, şi la anii în care cele două fuseseră despărţite. Nişte femei minunate, înşelate de un nenorocit.

– Ce s-a întâmplat?

– Asta mă întreb încontinuu. Nu a fost vorba de ceva anume. Pur şi simplu n-a mai suportat să vadă cum mă pierdeam. Ea este o femeie foarte puternică, exact aşa cum eram şi eu la un moment dat. Ne-am făcut asistente medicale pentru că voiam să ajutăm oamenii cei mai bolnavi şi cei mai săraci. Vocea ei deveni din ce în ce mai slabă, şi în cele din urmă se opri.

Patrick ţinea receptorul, dorindu-şi să găsească o modalitate de a o alina. Văzuse privirea chinuită din ochii ei, când fusese la Cape Hawk, şi o recunoscuse, deoarece o mai văzuse şi la alte femei.

– Expunerea sistematică la abuz te depersonalizează destul de mult, spuse el. Ar trebui să înveţi să te ierţi.

– Tot ce-mi doresc este ca Sam să mă ierte, spuse ea moale.

– Se poate s-o fi îndepărtat de tine. Asta pare să se fi întâmplat.

– Asta am şi făcut, spuse ea. Şi mi-e aşa de greu să mă împac cu ce am făcut. Jessica o iubeşte atât de mult pe Sam – şi cu cât trece mai mult timp fără să ştim ceva despre ea, cu atât încep să cred că n-o să mai aflăm nimic vreodată.

– Îţi faci griji în privinţa ei?

Văzând că nu-i răspunde, abordă o altă direcţie.

– Spui că sora ta este în Peru?

– Da. În munţi, călătorind prin satele sărăcăcioase de acolo.

– Ştii cumva numele organizaţiei pentru care lucrează?

– Da, are sediul central în Baltimore, face parte din John Hopkins – se cheamă Global Care.

Patrick îşi notă informaţiile.

– Eşti sigură că este în continuare în Peru?

– Sunt sigură. A trimis un e-mail colectiv destul de recent, şi a menţionat că se mută în altă regiune.

– Cum o cheamă – numele din paşaport?

– Samantha Joan Mahon.

– Vrei să dau nişte telefoane unor persoane pe care le cunosc în organizaţii care asigură respectarea legilor la nivel internaţional? Ar putea să-i dea de urmă.

– Serios?

– Da.

Marisa tăcu preţ de câteva momente, cântărind două argumente puternice, singurătatea ei şi a Jessicăi, dar şi respectarea libertăţii lui Sam.

– Nu cred că i-ar plăcea prea mult aşa ceva, spuse ea, în cele din urmă. Ştiu că este foarte greu să faci rost de viză, ca să vizitezi anumite zone din ţările pe unde merge. Nu aş vrea să-i pricinuiesc vreo problemă, în acest sens. Cred că e mai bine să aştept să am vreo veste direct de la ea.

– Înţeleg. A fost vreodată în Cape Hawk?

– Nu, răspunse Marisa. Dar sunt convinsă că i-ar plăcea foarte mult. În special acum, în perioada Festivalului de muzică irlandeză. Jessica o să organizeze şi o să aibă grijă de un stand cu limonadă, mâine, chiar lângă chioşcul central. Îmi imaginez cât de mult i-ar plăcea lui Sam să vadă toate astea. Cel puţin acelei Sam pe care o ştiu eu.

Patrick se simţi copleşit brusc de dor. Auzea dragostea revărsându-se din vocea ei şi ştiu că ar fi fost în stare să facă aproape orice ca s-o ajute. Ei doi erau legaţi: printr-o legătură greu de definit în cuvinte.

Marisa rupse tăcerea:

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru propunerea ta, Patrick.

– Nu este cazul să-mi mulţumeşti.

– O să-ţi cânt ceva la vioară. Cântecul nostru preferat, spuse ea. Al meu şi al lui Sam. O ascultă cum lasă jos receptorul, cum trece arcuşul peste coarde, şi apoi auzi cele mai frumoase acorduri pe care avusese vreodată plăcerea să le asculte la telefon.

Patrick Murphy închise ochii, simţind cum barca se leagănă sub el. Lumea lui fusese atât de dezechilibrată de la divorţ încoace. Simţise cum axa de rotaţie a Pământului o luase razna, provocându-l pe el la o traiectorie care l-ar fi dus inevitabil la căderea de pe suprafaţa Pământului. Dar în aceste momente, în ciuda valurilor provocate de o smucitură trecătoare, în urma căreia vasul se clătina, Patrick începea să simtă din nou pământul sub picioare.

Muzica îi invada urechile şi inima. Îşi dorea să nu se mai termine niciodată. Ar fi vrut să asculte muzica aceasta toată noaptea. Marisa cânta divin şi muzica ei îi evoca dealurile şi stâncile şi balenele şi ţărmurile stâncoase din Cape Hawk, îl făcea să-şi dorească să pornească motoarele şi să se îndrepte spre nord, prin canalul Cape Cod, drept înainte spre ocean, spre Nova Scotia.

Îşi temperă sentimentele, repetându-şi că ea nu făcea altceva decât să-i cânte un cântec, şi nu îl invita să le facă o vizită. O ascultă cum interpreta şi muşchii lui încordaţi se relaxară pe măsură ce muzica îi invada atât trupul, cât şi spiritul.

Putea să jure că auzise cum, prin muzica cântată, ea îşi revărsa sufletul – nimic mai puţin decât pasiunea pe care o intuise mai devreme, când ea se exprimase direct, verbal. Nu-i venea să creadă, dar începu să spere. În ce, nu mai conta. Pur şi simplu o ascultă, cântându-i, cu ochii închişi, şi ştiu că va face tot ce-i stătea în putere ca s-o aducă pe sora ei din nou alături de ea.

7

O noapte de vară la Hubbard's Point – poate cea mai apropiată punte spre cer de care te poţi bucura aici, pe Pământ. Valurile se spărgeau de ţărm, greierii scârţâiau în viţa de caprifoi bogată şi încâlcită, iar miresmele de trandafiri, lămâiţă sălbatică şi sasafras pluteau în aerul sărat. Stelele străluceau deasupra şi licuricii se deplasau cu mişcări rapide prin grădini.

Lily stătea pe verandă, înfăşurată într-o pătură, şi asculta zgomotul valurilor. Avea nervii întinşi la maximum şi fiecare sunet o făcea să tresară. Luminile din Hubbard's Point se stingeau una după alta.

Auzise o pasăre strigându-şi perechea peste mlaştină şi aceasta răspunzându-i. Chiar şi natura părea ameninţătoare, de parcă pericolul se furişa în fiece umbră. Aproape că începuse să-şi dorească să apară Edward, pentru că nu mai suporta tensiunea generată de aşteptare şi de veşnica întrebare privitoare la prima lui mişcare.

Acum, uitându-se lung pe întinsul apei, se întreba dacă Rose adormise. Vorbiseră la telefon în urmă cu două-trei ore, şi Rose îi relatase că Liam îi citise o poveste, dar că nu voia să se culce. Şi Lily simţea acelaşi lucru. Văzu un meteorit cum taie bolta înstelată şi-şi ţinu respiraţia. Voia să fie cu Rose – cu Liam –, dar ei nu se aflau acolo. Erau în Rhode Island şi ea era departe de ei deja de trei zile.

Cum de se întâmplaseră toate acestea? Oare totul în viaţă avea traiectoria unui meteorit – o vâlvătaie impetuoasă scăpată de sub control? Sau exista totuşi un tipar, un rost în faptul că ea se găsea în situaţia aceasta acum, în această noapte? Totul părea să depindă de un singur factor, Edward...

şi se trezi brusc că se întoarce în timp, evocând amintiri pe care încercase să le dea uitării, din ziua în care îl cunoscuse, pe vremea când era Mara.

Cum ar fi stat oare lucrurile dacă ar fi fost o artistă muritoare de foame, şi nu un tânăr designer plin de succes? Nimeni n-ar fi bănuit că se scoteau bani frumoşi din designul pânzelor pentru atelierele de broderii destinate unei clientele exclusiviste, dar asta era realitatea.

Cu două săptămâni înaintea Crăciunului din 1993, Mara Jameson se îmbarcă la bordul cursei care decola de pe aeroportul T.F. Green din Providence, în direcţia Washington, D.C. „Larkspur and Ivy", un magazin/atelier din Georgetown, unul dintre cei mai buni clienţi de-ai ei, îi făcuseră o invitaţie la ceai, ca să cunoască clienţii magazinului şi admiratorii ei. Pentru că ningea şi era în prejma Crăciunului, pentru că lucrase până târziu în fiecare noapte, şi pentru că bunica ei îi spusese să se răsfeţe, îşi folosise milele de zbor ca să-şi rezerve un loc la clasa business şi o cameră la hotelul Hay-Adams.

Zborul fusese destul de hurducat, dar asta nu o sperie pe Mara. Întotdeauna când avea parte de un zbor mai agitat, se gândea la tatăl ei. Acesta zburase în timpul celui de-al Doilea Război Mondial – fusese decorat pentru cele douăzeci şi cinci de raiduri cu bombe pe care le efectuase peste Canalul Mânecii, până în Germania. Mara se gândea la vremea rea de care avusese el parte, la toate atacurile cărora le supravieţuise. Şi după atâta teroare în aer, murise în timpul unei croaziere care se dorea foarte paşnică – o excursie cu feribotul, traversând un canal larg de apă, împreună cu mama Marei, într-o excursie în Irlanda, atunci când Mara avea doar patru ani.

Ea crescuse crezând că nu-ţi poţi prezice soarta; nu ai cum să anticipezi sorocul morţii. Tu doar trebuie să faci tot

ce este omeneşte posibil să fii tot timpul deschis oportunităţilor care ţi se oferă. Grijile pe care ţi le-ai face în legătură cu un zbor mai agitat cu avionul nu sunt decât o pierdere de timp.

Pe ultima sută de metri înainte de sosirea pe Aeroportul Naţional, Mara îşi dădu seama că toată lumea din avion îşi ţinea respiraţia; toată lumea, cu excepţia ei. Se întoarse spre geam şi se uită afară. Simţi vechea şi familiara durere, localizată la nivelul pieptului – un gol care vibra şi răsuna, de parcă ea ar fi fost un clopoţel. Vibraţiile îi traversară trupul şi creierul în timp ce avionul opunea rezistenţă vântului din faţă. Persoana de lângă ea se ruga.

Avionul se zgâlţâi, se zdruncină, de parcă mai avea un pic şi se dezmembra. Cineva ţipă puternic. Mara fixa pur şi simplu zăpada de afară. Ochii i se umplură de lacrimi – îşi dorea să-i fie frică de moarte. Dar nu-i era frică şi nu mai simţise acest sentiment din ziua morţii părinţilor ei. Câteodată îşi dorea să fi fost şi ea cu părinţii ei pe feribot, şi nu acasă în Connecticut cu bunica ei.

Îşi construise întreaga viaţă în jurul muncii, broderiilor şi a bunicii sale. Avea treizeci şi unu de ani, şi nu fusese niciodată îndrăgostită cu adevărat. Şi la ce bun să te îndrăgosteşti, când totul se putea termina într-o zi de vară, într-o traversare paşnică a Irlandei cu feribotul? Când aterizară în cele din urmă, izbindu-se cu putere de pistă, toţi pasagerii izbucniră în urale. Mara se mulţumi să-şi strângă lucrurile.

Pasagerii de la clasa business avură prioritate la coborâre. Mara îi observă pe ceilalţi pasageri cum aşteptau; un tânăr îmbrăcat într-o haină sport de tweed stătea exact în faţa cabinei de clasa a doua, şi părea s-o urmărească, în timp ce ea îşi strângea lucrurile. Gândindu-se că-i întârzia pe toţi ceilalţi pasageri, îi zâmbi scurt şi se grăbi să coboare din avion.

Însoţitoarele de bord şi căpitanul-pilot stăteau la uşa avionului, destul de zdruncinaţi de zborul obositor. Ea le mulţumi, în timp ce trecea pe lângă ei. Căpitanul i se adresă:

– Sper c-o să mai zburaţi cu compania noastră.

– Cu siguranţă, răspunsese Mara. Păşi mândră mai departe – uşor tulburată, nu atât din cauza zborului, cât din pricina confuziei emoţionale pe care o trăia. Poate era cazul să-şi deschidă sufletul un pic.

Încă tulburată, se îndreptă spre staţia de taxiuri. Stând la marginea bordurii, îl observă pe bărbatul în haină de tweed îndreptându-se grăbit spre ea. Avea o constituţie robustă; părea foarte lat în umeri, şi haina purtată îi scotea foarte bine în evidenţă acest atu. Ningea, şi Mara se întrebă dacă nu-i era frig îmbrăcat doar cu un pardesiu. Valiza lui părea uşor ponosită, de parcă ar fi cărat-o după el încă din liceu. Părul castaniu, ondulat îi era tuns scurt. Observă dintr-o ochire abţibildul cu Harvard de pe bagajul lui, şi asta o făcu să-şi întoarcă privirea dinspre el – cam prea multă reclamă la faptul că făcea parte din asociaţia universitară Ivy League*.

Un taxi opri lângă ea şi Mara puse mâna pe portieră ca să deschidă uşa în acelaşi timp cu bărbatul. Acesta avea o privire întunecată, foarte provocatoare şi timp de câteva secunde Marei îi trecu prin cap ideea că urmau să-şi dispute taxiul. Energia lui debordantă o înspăimântă, aşa că se dădu înapoi.

– Este al tău, i se adresă.

– Vrei să-l împărţim? întrebă el, părând să se reorienteze tactic destul de rapid.

– Nu. Este în regulă.

---

* Asocierea a opt universităţi şi colegii din nord-estul Statelor Unite: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Yale şi Universitatea din Pennsylvania, cu reputaţie foarte-bună – la nivel scolastic şi de prestigiu social (n. tr.).

– Haide. În ce direcţie mergi? Brusc, privirea lui întunecată fu înlocuită de unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete pe care le văzuse vreodată. Părea atât de dulce, de încântător şi de degajat de parcă era pe punctul de a-i cere să-l urmeze într-o aventură nebună prin capitală. În ciuda aversiunii pe care o simţise iniţial pentru el, nu putea să nu recunoască că avea un zâmbet drăgălaş, iar tonul vocii lui insinua clar flirtul.

Mara se mulţumi să-i zâmbească politicos şi alergă spre următorul taxi. Indicându-i şoferului „Hay-Adams, vă rog" se urcă cât putu de repede în maşină, ca să scape de bărbatul, care stătea pe trotuar cu o privire de îndrăgostit izvorând din ochii lui căprui-deschis şi – încântător – cu mâna pusă pe inimă.

Ajunse la hotelul despărţit de Casa Albă prin Parcul Lafayette. Bunicii ei stătuseră aici, cu multă vreme în urmă, şi Mara simţi binecuvântarea bunicii în timp ce se caza, în marele hol al recepţiei. Apoi urcă la etaj într-un lift de mahon lustruit şi intră într-o minunată cameră galbenă cu vedere spre parcul acoperit de zăpada, care nu înceta să cadă, şi spre Casa Albă. Tocmai îşi deschisese valiza – ca să-şi despacheteze rochia şi ultimele modele de pânză de brodat – când auzi o bătaie în uşă.

Uitându-se prin vizor, observă pe cineva care stătea în faţa uşii, cu un buchet imens de lalele roşii. *Sigur mi le-a trimis bunica*, se gândi ea. Luându-şi geanta ca să-i dea un bacşiş comisionarului, deschise uşa.

– Ah, tu eşti, spuse ea, recunoscându-l pe tânărul din staţia de taxiuri.

– Trebuie să primeşti lalelele, spuse el. Afară ninge şi tu eşti atât de frumoasă, şi nu m-am putut gândi decât la asta: trebuie să-i dau fetei aceleia nişte lalele roşii.

– Dar de unde ştiai unde sunt?

– Destinul m-a ghidat până aici, răspunse el.

Ea ridică din sprâncene. Uşa era pe jumătate deschisă. Ea era pe partea din interior, iar el afară, pe hol. Inima îi bătea cu putere şi îşi simţea gura uscată. Era speriată, şi în acelaşi timp încântată. Bărbaţii nu făceau astfel de gesturi. Poate că se întâmpla aşa ceva la Paris, Roma sau în alte locuri romantice, dar bărbaţii care zburau cu avionul din Providence înspre Washington nu aveau astfel de obiceiuri.

– Destinul nu ştia unde stau eu, îi replică ea.

– Un avion, o furtună de zăpadă, nişte lalele, eu, şi dumneata, spuse el, zâmbindu-i maliţios, dar adresându-i-se cu o voce caldă.

– Hm, comentă ea.

Mara se tot uita de-a lungul holului, în dreapta şi-n stânga. Nu era nimeni. Dacă ar fi avut intenţii rele, oare nu ar fi intrat deja cu forţa în camera ei? De parcă îi citise gândurile, bărbatul făcu un pas înapoi.

– Indiferent de modalitatea prin care destinul ne-a adus împreună, ştiu un lucru: lalelele sunt pentru tine. Şi numai pentru tine. Şi, din nou, acel zâmbet. O să mă îndrept spre camera mea, ca să visez la tine.

– Camera ta? Stai în acest hotel?

El aprobă dând din cap.

– În fine – acum mi-ai ghicit secretul. Taxiul m-a lăsat în faţa hotelului, am intrat şi te-am văzut exact în momentul în care te urcai în ascensor. M-am gândit – uau. Chiar trebuia să împărţim taxiul. Prea multe coincidenţe – acelaşi avion, acelaşi taxi, acelaşi hotel.

– Deci te-ai urcat în următorul ascensor şi mi-ai ghicit cumva etajul?

– Nu. Ochii căprui îi scânteiară. L-am mituit pe băiatul de serviciu. Îmi pare rău. Ştiu că sunt cam îndrăzneţ. Am dat

o fugă la florărie, am luat cele mai drăguțe flori pe care le-am găsit, și m-am întors aici într-un suflet. Sincer, nu voiam să mai ratez niciun minut fără să mă bucur de prezența ta.

Ea chicoti. Chiar era haios tipul – și foarte chipeș. Avea niște trăsături care-i aminteau de Cary Grant la tinerețe, cu niște ochi strălucitori și un maxilar pronunțat. Și acel zâmbet fugar, strengăresc. Își dădu seama că zâmbea în prezența lui – după doar cinci minute. Oamenii îi spuneau tot timpul că este prea serioasă și știa și ea că acesta este adevărul.

– Lasă-mă să te invit la cină, spuse el.

– Nici măcar nu ne-am prezentat, îi răspunse ea.

– Numele meu este Edward Hunter.

– Iar eu sunt Mara Jameson.

– În regulă – acum ne putem spune pe nume!

Ea râse. Edward îi întinse lalelele; ea le ridică ca să le poată mirosi. Lalele în decembrie – cât de extravagant, se gândi ea.

– Te rog, Mara, am bătut atâta drum. Nu mă goni fără să-mi acorzi plăcerea de a lua cina cu mine.

– Atâta drum?

Zâmbetul îi învăpăia privirea, și el se apropie atât de mult de ea, încât Mara îi simțea răsuflarea caldă pe frunte. Mara venise la Washington în interes de serviciu – era foarte hotărâtă și ambițioasă, în încercarea de a-și lansa afacerea. Acum ezita, îi era frică să accepte invitația, dar el îi zâmbea cu ochii aceia atât de strălucitori.

– Nu-mi frânge inima, Mara Jameson, spuse el, mângâindu-i obrazul.

– Nu te cunosc atât de bine încât să-ți frâng inima, spuse ea pe un ton răgușit, vrăjită de ochii lui verzi.

– Nu fi atât de convinsă de asta, răspunse el. Nu am mai cumpărat nimănui lalele roșii în plină iarnă.

După care o sărută.

Mara sărutase, pur şi simplu, un străin, la câteva minute după ce făcuse cunoştinţă cu el. Crezuse cuvintele, zâmbetul, privirea caldă, florile pe care i le adusese. La urma urmei, cât puteau să coste lalelele acelea? Zece dolari? Cincisprezece? Acum, când se gândea la toate astea, se întreba dacă atunci îşi vânduse întreaga ei viaţă la preţul unui singur buchet de flori de extrasezon.

Oare el chiar avusese o cameră rezervată la acel hotel sau pur şi simplu o urmărise? Nu ştia, şi se îndoia de faptul că va afla vreodată adevărul. Ştia însă că purtase o haină neagră, elegantă, de caşmir, ceasul de aur cu lanţ gros, de la bunicul său, pe post de colier, o pereche de cercei cu smaralde – o ţinută pe care era convinsă că clienţii ei din Georgetown o vor aprecia. Arăta precum o fată bogată din New England. El o auzise, era convinsă, când îi indicase şoferului de taxi adresa unuia dintre cele mai elegante hoteluri din Washington.

Stând acum pe veranda lui Maeve, se înfăşură şi mai strâns în pătură. Continua să privească lung peste golf, urmărind cărarea trasată de lună peste suprafaţa apei. Inima ei, atunci atât de uşor cucerită de farmecul lui Edward, se înăsprise atât de tare, de-ai fi zis că este de gheaţă. Luna scăpăra argintie, spărgându-se în milioane de crâmpeie pe suprafaţa apei. Lily se închisese în ea după ce o terminase cu Edward, aproape total. Nu mai lăsase loc niciunui flirt sau vreunei aventuri romantice, nu mai simţise niciun moment senzaţia de plutire.

Dragostea ei pentru Liam evoluase lent. Cu fiecare an din viaţa lui Rose, dragostea pentru el devenise mai reală şi mai profundă. Lily nici măcar nu îşi acorda răgazul să simtă sau să se gândească la asta. Încet, cu multă blândeţe, Liam îi încălzise din nou inima. Un dezgheţ prea rapid ar fi distrus-o – aşa că Liam o lăsase să-şi revină în ritmul ei.

Trei zile fără el însemna deja prea mult pentru Lily. Era trecut de miezul nopţii, dar Lily aruncă în lături pătura, îşi dădu jos cămaşa de noapte şi îmbrăcă nişte jeanşi şi un tricou. Scotoci până găsi cheile casei şi ale maşinii bunicii ei, închise uşa şi coborî grăbită scările de piatră.

Hubbard's Point era pustiu. Toţi vecinii ei se culcaseră. Protectorii ei – Bay şi Tara – trecuseră mai devreme pe la ea. Edward nu dăduse niciun semn până în acel moment. Verifică în buzunar să vadă dacă-şi luase harta şi indicaţiile pe care i le lăsase Liam şi ieşi de pe strada Eight Mile River şi se înscrise pe autostrada I-95.

Lăsase jos geamurile de la maşină şi dăduse drumul la radio. Cânta Bonnie Raitt, şi Lily o acompanie. Milele treceau parcă în zbor, duse de vântul cald care bătea prin maşină. Lily se uită în oglinda retrovizoare. O maşină ieşise din Hubbard's Point, exact în urma ei şi continua s-o urmărească. Simţi cum i se strânge stomacul – dacă făcea o greşeală, conducând un reporter sau, şi mai rău, chiar pe Edward – direct la Rose?

Când ajunse la New London, maşina dispăru. O coloană de tiruri trecu pe lângă ea, un flux de trafic normal pe această autostradă cu taxă. Lily îşi luă telefonul mobil. Poate că era mai bine să-l informeze pe Liam că se îndrepta spre ei. Dar era târziu – după miezul nopţii. Mai bine să-l lase să doarmă un pic – oricum, o să-l trezească în curând.

Agitată şi emoţionată la gândul că urma să-i vadă pe cei iubiţi, nu observă maşina care o urmărea, din spatele altor maşini, la aproximativ opt sute de metri în spatele ei. Chiar dacă ar fi văzut-o, n-ar fi avut cum să ştie dacă era vorba de un prieten sau de un duşman. Nu le dăduse protectoarelor ei niciun itinerar.

Liam se tot răsucea încercând să adoarmă, când deodată auzi paşi pe verandă. Se ridică şi se sprijini în cot, urmărind

cu privirea uşa căsuţei de oaspeţi pe care famila Stanley le-o pusese la dispoziţie, lui şi lui Rose. Stinsese lumina din faţa casei, dar putu să remarce o siluetă scăldată în lumina lunii şi o simţi că se apropia de el.

Deschise uşa. Lily stătea acolo, pe veranda cea albă, şi părul ei negru flutura în bătaia brizei răcoroase. Fără să rostească un cuvânt, se îndreptară unul spre celălalt şi se îmbrăţişară, legănându-se în întuneric. Acum că ea era aici, Liam se simţea acasă. Nu conta faptul că se aflau într-o casă în care nu mai locuiseră vreodată. Pentru el, acasă însemna lângă Lily. Îi simţi mâinile pe spate, strecurându-se sub tricoul său, şi o sărută în creştetul capului.

Pentru ei, toate acestea reprezentau o etapă nouă. Liam o iubea de aproape nouă ani, de când se cunoscuseră, dar fuseseră amândoi foarte politicoşi şi rezervaţi. Puseseră capăt acestei situaţii la începutul verii – pe drumul spre Boston, unde Rose trebuia să suporte ultima operaţie pe cord. Liam îşi dăduse seama că nu era vorba de o singură viaţă de salvat. El şi cu Lily nu puteau trăi unul fără celălalt. O simţise de multă vreme, dar acum o conştientiza din ce în ce mai profund, cu fiecare zi care trecea.

– Nu mai puteam să stau departe de tine şi de Rose, spuse ea.

– Nici noi nu mai puteam suporta să stăm fără tine, îi răspunse Liam.

Lily îşi lăsă capul pe spate, ca el s-o poată săruta. Gustul buzelor ei era dulce şi sărat. Când Liam închise uşa după ei, ea dădu la o parte draperia, scrutând îngrijorată întunericul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Cred că sunt doar exagerat de precaută, dar am avut impresia că mă urmăreşte o maşină, când am plecat de pe plajă.

– Ies afară să verific, spuse el, dar Lily îl prinse de încheietura mâinii şi îl sărută din nou. În acel moment, nu-şi

dorea decât s-o ia în braţe şi s-o ducă în dormitor. Liam se uită la ea, îi zâmbi şi o conduse ţinând-o de mână prin căsuţă până la dormitorul în care dormea Rose.

– Rosie a mea. Lily zâmbi.

– Îi este dor de tine, dar în rest se simte bine.

O urmări pe Lily cum îngenunchează şi o sărută pe Rose pe obraz. Verifică rapid cicatricea, ca să se asigure că se vindeca bine, îndepărtându-i cu blândeţe braţul stâng, pe care Rose şi-l ţinea protector peste claviculă. Rose continuă să doarmă, oftând mulţumită de parcă ar fi simţit prezenţa mamei sale în somn.

Se întoarseră în sufragerie, şi Lily părea că vrea să cuprindă cu privirea mobila veche din nuiele de răchită cu perne dintr-un bumbac viu colorat, acum cu culorile uşor şterse, hărţile maritime ale Golfului Narragansett şi a ale Canalului Block Island, telescopul de alamă îndreptat spre golf şi rafturile pline de reviste de oceanografie şi cărţi de specialitate. Apoi, de parcă absorbise suficientă informaţie referitoare la locul în care era adăpostită fiica sa, se aruncă la pieptul lui Liam.

Acesta o îmbrăţişă, o sărută şi îi simţi pielea umedă. Ea îşi întinse mâinile şi-i atinse faţa, iar Liam îi simţi vârfurile degetelor ca o mângâiere pe piele. Se gândi că Lily voia să discute – aşa că vru să aprindă lumina, dar ea îl opri, punându-i degetul de buze.

Se îndreptară spre dormitor. Liam era foarte atent şi protector faţă de Lily. Ştia cât de greu trebuia să-i fie din cauza bunicii ei şi separată de Rose. În sinea lui tremura de excitare. Prezenţa ei îl făcea să se simtă ca un adolescent.

Felul în care se sprijinea de el, respiraţia ei fierbinte pe gâtul lui, pelvisul ei împingându-se în coapsele lui. Sărutările ei presante, de parcă n-ar mai fi putut rezista. Lui Liam îi bătea inima nebuneşte, şi încerca să-şi controleze agitaţia

măcar cât să nu uite să mai respire. Mâinile ei se ocupau de nasturii cămăşii lui, desfăcându-i, după care se strecurară sub cămaşă şi începură să-i mângâie pielea.

Aveau atât de multe să-şi spună, şi o făceau acum prin intermediul propriilor trupuri. Nu se inventaseră cuvinte suficiente pentru a descrie sentimentele lui pentru Lily. Petrecuseră o viaţă întreagă împreună – viaţa lui Rose. Visul lor comun fusese s-o salveze, să-i poată oferi o viaţă minunată. Liam se simţea împlinit şi puternic datorită dragostei ce le-o purta lui Lily şi lui Rose – ar fi făcut orice pentru ele, pentru a le proteja.

Asta voia să-i spună lui Lily acum, ceea ce şi făcu – cu buzele, limba, degetele şi fiecare părticică a trupului şi a sufletului său. Erau împreună în această noapte, şi Liam simţea în forul său lăuntric că nu se vor mai despărţi cu adevărat niciodată.

– Nu vreau să plec, şopti ea, stând întinsă lângă el, în aşternuturi, în timp ce afară cerul începea să renunţe la întuneric şi să se facă din ce în ce mai albastru, odată cu apropierea zorilor.

– Nici eu nu vreau să pleci, spuse el, sărutându-i părul.

– Nu a sunat, nu şi-a făcut apariţia, spuse Lily. Eram sigură că o să facă o mişcare de îndată ce s-a răspândit vestea că am revenit.

– S-au comunicat destul de multe la emisiunile de ştiri, spuse Liam. Eu am ţinut închis televizorul, ca s-o protejez pe Rose. Dar familia Stanley mi-a relatat că întoarcerea ta are o mare acoperire mediatică, atât în ziare, cât şi în programele de ştiri la televizor. Eşti sigură că nu era el în maşina care te-a urmărit o bucată de drum?

– Nu ştiu. Am devenit atât de încordată, spuse Lily. Ştiu că pândeşte momentul ideal, şi mă tot aştept să-l văd apărând la fiecare colţ.

– Ideea este s-o ţinem pe Rose la distanţă de el, spuse Liam, dar cred că ar trebui să fiu lângă tine – să te pot protejja.

– Singurul mod real în care mă poţi ajuta este protejând-o pe Rose, spuse Lily. Cât îmi doresc să fim din nou acasă, la Cape Hawk.

– Poate că ar fi bine să dăm o fugă acasă pentru câteva zile, spuse el. Tu, eu şi Rose. Am avea şi ocazia să ascultăm nişte trupe irlandeze – chiar ne-ar prinde bine tuturor.

– Şşşt, spuse ea, sărutându-l apăsat. Sună foarte tentant, dar trebuie să veghez asupra bunicii mele acum.

– Ştiu, spuse el.

O luă de mână, conducând-o prin cameră. Biroul lui era încărcat cu cărţi şi reviste de specialitate, culese din biblioteca lui John Stanley. Liam fusese uluit când descoperise ediţii vechi ale jurnalului ihtiologic *Copeia,* prestigioasă publicaţie apărută în secolul al nouăsprezecelea, dedicată studiului şi protecţiei rechinilor. Căutase în aceste publicaţii teorii care ar fi putut explica fenomenul pe care-l observase de-a lungul ţărmului în ultimele zile – creşterea neobişnuit de mare a numărului de peşti momeală.

Lily se îndreptă spre uşa deschisă. Liam o urmă în afară. Stelele se distingeau strălucitoare pe cerul de un albastru-închis.

– Ce-i asta? întrebă Lily, arătând departe de ţărm, o irizaţie care răzbătea şi lumina prin apă.

– Bioluminescenţă, răspunse Liam. Creaturi marine care produc lumină.

– Seamănă foarte mult cu luminile din nord, cele submarine, comentă ea.

– Cu siguranţă, este ceva neobişnuit.

– Ar putea să fie Nanny? Poate că într-adevăr ne-a urmărit până aici, din Nova Scotia, zise ea emoţionată.

Uitându-se la dârele albe, Liam înţelegea de ce Lily avea convingerea că erau trasate de balena ei albă preferată, care bătuse atâta drum până aici, din Cape Hawk. În ciuda faptului că Nanny nu apăruse pe programul lui de monitorizare de pe calculator, era destul de sigur că sursa de lumină provenea de la un mamifer marin sau de la o altă creatură marină de mari proporţii.

Pe măsură ce se apropiau de dig, zbuciumul valurilor care se spărgeau la distanţă era din ce în ce mai puternic. Valurile se spărgeau cu zgomot de ţărm şi se puteau distinge în ele meduze albe şi bancuri de peşti momeală, argintii, care înotau paralel cu ţărmul.

– Este atât de zgomotos, spuse Lily, uitându-se la apă.

– Este un fenomen care se numeşte Ghost Hills (Dealuri Fantomă), îi explică Liam.

– Şi ce-i asta?

– Este un recif situat între regiunea asta şi Block Island. În mod normal, activitatea oceanografică este destul de previzibilă în zonă. Tocmai am citit nişte reviste mai vechi, şi se pare că în condiţii ideale – de obicei, la mijlocul sezonului uraganelor – vânturile şi mareele pot acţiona împreună trimiţând valuri imense, numite şi Dealuri Fantomă, spre recif.

– Dar zgomotul pare al unei herghelii de cai în galop, comentă Lily, stând nemişcată şi ascultând.

– Ştiu. Valurile pot să atingă şi doi metri – valuri înşelătoare. Surferilor le plac aceste valuri – sunt tractaţi înspre recif cu bărci cu motor sau jet skiuri. Problema este că, odată cu Dealurile Fantomă, apar şi rechinii.

Lily îl îmbrăţişă. Ştia totul despre Liam şi rechini. Rămaseră acolo, lângă dig, bucurându-se de boarea sărată care le stropea faţa. Plaja mirosea a peşte, din cauza afluxului de peşti momeală. Acesta era lanţul trofic, în plină acţiune:

Dealurile Fantomă schimbau întregul mediu marin. Ele atrăgeau organismele din regiuni sudice tocmai aici, prin intermediul curenţilor oceanici calzi, şi specii nordice, prin intermediul Curentului Labrador.

– Acesta este motivul pentru care Nanny s-a îndreptat spre sud? întrebă Lily.

– Cred că da, răspunse Liam. Cel puţin parţial. Valurile înşelătoare generează o sursă de hrană imensă pentru mamiferele marine de mare gabarit, care nu s-ar afla în această regiune, în condiţii normale.

– Rose crede că Nanny ne-a urmărit – crede că ne veghează.

– Nu-i exclus, îi spuse Liam, zâmbindu-i, dorindu-şi să nu mai plece de lângă el.

– Sper că este în siguranţă, spuse Lily, uitându-se lung spre marea strălucitoare şi agitată. În larg, un trauler făcea o manevră amplă, de întoarcere, venind din direcţia nord-est. Relief fată de lumina stelelor şi de valurile strălucitoare, silueta sa familiară îl făcu pe Liam să scruteze cu mai mare atenţie întinderea de apă.

– Este târziu, spuse Lily. Vreau să mă duc s-o mai văd un pic pe Rose. Apoi trebuie să mă întorc la Hubbard's Point.

– Nu vreau să pleci, spuse Liam, întorcându-şi privirea dinspre nava întunecată. O sărută în timp ce stelele începeau să se stingă pe cerul nopţii, ţinând-o în braţe de parcă gestul său ar fi putut garanta că totul era bine, că erau împreună în deplină siguranţă. Intrară împreună în căsuţă, ca să stea puţin cu Rose, până ce venea momentul ca Lily să plece din nou.

Liam îşi dorea s-o poată reţine, să nu se mai întoarcă în acel loc unde se simţea atât de înfricoşată.

Cu greu se stăpâni Patrick să nu apeleze la contactele din Baltimore. Marisa îi ceruse să nu încerce să se intereseze

de sora ei. Patrick îşi tot repeta că n-are de ce să se amestece, cu toate că îşi dorea mult să purceadă la acţiune, Marisa se exprimase foarte clar.

În schimb, începu să aibă vise legate de nord. Acestea erau încărcate cu pini întunecaţi care creşteau pe stânci abrupte, golfuri fără fund, cu ceruri de un albastru infinit, cu lincşi cu privire aurie, cu ulii cu coada lată şi cu Marisa.

Şi acum, pentru a treia noapte consecutiv, o visa din nou: se ţineau de mână pe zăpadă şi mergeau să înoate într-un golf îngheţat, într-o copcă făcută în gheaţă. Apa era fierbinte şi ei se sărutau înlănţuiţi...

Patrick gemu şi se trezi. Reuşise să dea jos toate cuverturile de pe pat. Pieptul şi picioarele îi erau scăldate în sudoare şi inima îi bătea nebuneşte. Îşi lăsă picioarele peste marginea patului şi se aşeză, sprijinindu-şi capul în mâini. Flora, labradorul lui cel mare şi negru, stătea în culcuşul ei, urmărindu-l mirată.

– Ştii care este semnificaţia visurilor? o întrebă el.

Flora îi răspunse dând din coadă.

Noaptea era caldă şi liniştită. Luă o sticlă de apă şi se îndreptă spre punte. Briza era răcoroasă. Stătu în carlingă, în şort, lăsând briza să-i usuce sudoarea. Visul fusese atât de intens, încât chiar şi acum – se uită în jurul lui, aproape surprins că se afla în acest spaţiu protejat destinat ancorării navelor, în Connecticut, şi nu pierdut pe undeva prin sălbăticia nordică, cu Marisa.

Bău apă, aplecându-se pe spate ca să se uite spre cer. Stelele străluceau puternic – nişte puncte de foc pe cerul întunecat. Patrick încercă să găsească Steaua Nordului. Şi iat-o, Polaris. Se întrebă dacă ar fi putut-o urma, direct, ca să ajungă la Marisa. Nu mai trebuia decât să desfacă parâmele – barca lui era într-o stare suficient de bună, ca să poată face această excursie.

Oftând, se întoarse în patul lui şi aşteptă să-i vină din nou somnul pe la gene. Bunica lui obişnuia să-i spună poveşti despre un înger care zbura peste lume noaptea, întinzându-şi aripile albe ca să protejeze pe toată lumea, să-i ţină pe toţi oamenii împreună şi să-i ajute pe cei pierduţi să-şi găsească căminul. Ea îi arăta Calea Lactee, spunându-i că aceea era umbra îngerului. Patrick spera că îngerul le va ajuta pe Sam şi Marisa să se regăsească.

– Asta-i o porcărie, spuse el cu voce tare când se trezi, a doua zi dimineaţa. Poate că îngerii erau potriviţi şi suficienţi ca să le liniştească pe bunicuţe, dar poliţiştii ştiau că singura modalitate de a rezolva o situaţie este să te implici.

Ridică receptorul, află numărul de telefon de la John Hopkins, şi apoi ceru să fie conectat la organizaţia Global Care.

– Bună, o salută el pe femeia care răspunse la telefon. Numele meu este Patrick Murphy.

– Da, şi?

– Sun în legătură cu o asistentă medicală care este plecată cu grupul dumneavoastră în Peru. Trebuie să o găsesc.

– Este vorba de o urgenţă familială?

– Nu, nu despre asta este vorba, spuse el, încruntându-se. Făcu o pauză. Persoana aceasta nu părea genul impresionabil de titulaturi gen „ofiţer în rezervă“, dar se gândi la Marisa şi Jessica, şi ştiu că trebuia să încerce orice. Ascultaţi-mă, sunt ofiţer detectiv în cadrul Poliţiei Statale Connecticut.

– Oh... ce s-a întâmplat?

– Femeia pe care o caut nu este implicată în nicio situaţie neplăcută, în niciun conflict, spuse el repede, gândindu-se la ceea ce-i spusese Marisa despre munca lui Sam. Încerc s-o contactez pentru că...

– Domnule, spuse ea, întrerupându-l, organizaţia noastră asigură maxima protecţie angajaţilor noştri, aşa că sunt în imposibiliatea de a vă oferi orice fel de informaţie privitoare la locaţia lor actuală. Dacă doriţi să trimiteţi o scrisoare pe adresa acestui birou, o să am grijă să fie transmisă mai departe...

– Mulţumesc, mormăi Patrick. N u este necesar.

Flora trebuia să-şi facă plimbarea matinală. O lăsă să iasă de pe barcă, urmărind-o cum colinda tufişurile din perimetrul portului de ambarcaţiuni. Răgazul acesta îi oferi lui Patrick un prilej de reflecţie. Putea să sune direct în Peru, să încerce să dea peste cineva din organizaţia Global Care. Sau putea să-i telefoneze unui vechi prieten din departamentul de politiţe Baltimore şi să-i ceară să-i facă un serviciu.

Nu ştia numărul pe dinafară, dar îl găsi în vechea lui agendă, notat acolo în urmă cu ani buni. Patrick formă numărul, nerăbdător să audă vocea prietenului său, dar îi răspunse robotul telefonic al detectivului James Hanley.

– Bună, Jim, spuse el. Aici Pat Murphy. O voce din trecut, nu? Uite ce e, încerc să obţin nişte informaţii privitoare la locaţia actuală a unei femei din Baltimore, Samantha Mahon...

Patrick îi lăsă un mesaj explicativ lung despre organizaţia Global Care, localizând-o pe Sam pe undeva prin sălbăticia peruviană, şi-i spuse că sora acesteia este foarte îngrijorată. Apoi închise, întrebându-se cam care va fi timpul de reacţie al lui Jim şi când îl va contacta. Spera să se întâmple cât mai curând. Pentru că ştia cât de mult îşi dorea Marisa să-şi găsească sora, dacă va dura prea mult, poate că va fi nevoit să zboare spre America de Sud, ca s-o aducă înapoi chiar el.

8

Pe drumul de întoarcere spre Hubbard's Point, Lily îşi simţea bateriile reîncărcate. Îmbrăţişările lui Liam îi provocaseră o dorinţă şi mai arzătoare, şi faptul că o văzuse pe Rose eliberase un imens val de iubire – precum valurile Ghost Hills, care se zdrobeau de recif. La mijirea zorilor, Rose se trezise şi o găsise pe mama ei stând lângă ea, şi lui Lily încă îi mai răsunau în urechi strigătele ei de bucurie.

Trecu cu maşina pe sub podul feroviar care marca intrarea în Hubbard's Point şi observă trecătorii matinali care ieşiseră deja din casă pentru exerciţiile zilnice. Printre ei, erau plimbăreţii, care se bucurau de grădini şi de peisaj, şi cei care alergau. Aceştia se deplasau în grupuri, discutând şi râzând, sau singuri, pur şi simplu ascultând zgomotul valurilor şi pe cel al frunzelor care foşneau în bătaia vântului.

Înscriindu-se în viraj şi ajungând pe primul deal, le văzu pe Bay şi pe Tara. Tara împingea un cărucior, cu bebeluşul Joey înăuntru. Amândouă gâfâiau şi erau transpirate şi îi făceau semne ample cu braţele. Lily le răspunse la salut, cu inima uşurată. Faptul că-i văzuse pe Liam şi Rose reuşise să-i alunge toţi demonii care-o cotropiseră în urmă cu o noapte.

Când opri maşina în faţa casei, se trezi faţă în faţă cu un bărbat necunoscut. Înalt, brunet, purtând un tricou bleumarin inscripţionat cu FBI, acesta stătea la umbră, pe banca de fier din grădina lui Maeve.

– Mă numesc Joe Holmes, spuse el, ridicându-se ca să dea mâna cu ea, şi sunt soţul Tarei.

– Numele meu este Lily Malone, se prezentă ea.

– Încântat de cunoştinţă, spuse el, zâmbind. Am auzit atâtea despre tine. Îmi pare rău că am venit neanunţat...

Ea scutură din cap.

– Nu, eu vă sunt recunoscătoare. Ştiu că vă cer foarte mult, să-mi fiţi aproape. De fapt, poate...

– Nu încerca să n e convingi să renunţăm, spuse el, pe un ton sever. O ştii pe Tara. Să încerci să te cerţi cu ea sau să-i schimbi părerea, este acelaşi lucru cu a convinge un uragan că ar trebui să se îndrepte spre est, când acesta şi-a propus ca direcţie vestul.

– Îmi amintesc.

– În plus, fie doar şi din punct de vedere profesional, am vrea să procedăm cât mai bine în cazul tău. Să-ţi oferim protecţia noastră. Ai reuşit să treci peste orice obstacol şi dificultăţi. Într-o bună zi, tare mi-aş dori să avem o discuţie, să am ocazia să te chestionez în legătură cu dispariţia ta timp de nouă ani.

– Pot să-ţi pun o întrebare? întrebă ea încet, amintindu-şi de farurile din oglinda ei retrovizoare. M-ai urmărit cumva noaptea trecută?

– Nu, răspunse Joe. Când am ajuns aici, maşina ta dispăruse. Tara şi-a închipuit că ai stat peste noapte la spital.

– M-am dus în Rhode Island, să-mi văd fiica. Am avut impresia că cineva m-a urmărit o bucată de drum...

– Şi crezi că este vorba de Edward?

– Doamne, sper că nu.

– Este o pacoste, spuse Joe. O să încerc să aflu ce a făcut Edward azi-noapte. Uite ce – tu vezi-ţi de treburile tale, fă ce ţi-ai propus. Noi o să supraveghem casa.

– I-am văzut pe Tara şi pe Joey, spuse ea. Familia ta are lucruri mai bune de făcut decât să stea să mă supravegheze pe mine.

– Ceva mai bun de făcut decât să ajute un prieten? El scutură din cap. O susţin pe Tara sută la sută. Nimic nu este mai important, Lily.

*

Ziua de vară era plăcută. Iarba îi gâdila tălpile lui Rose. Se juca în curte, în timp ce doctorul Neill muncea. Un leagăn era atârnat de o creangă înaltă a unui copac din grădina din faţă, aşa că Rose se duse şi se sui în el. Briza sufla prin frunzele de deasupra ei. O pasăre zbură de pe gardul viu, bine îngrijit. Mama ei fusese acolo să ia micul dejun cu ei şi Rose se simţea acum abandonată, pentru că ea plecase din nou.

Din leagăn, Rose putea să vadă strada, în sus şi în jos. Familia vecină cu ei avea copii mai mari decât ea; îi urmări cum se suie într-o furgonetă albastră şi pleacă. Văzându-i, i se făcu dor de Jessica. Se uită înspre casă. Doctorul Neill era chiar acolo, la geam. Ea îi făcu semn cu mâna, el îi răspunse la salut, şi asta o făcu pe Rose să se simtă mai bine.

Dându-se în leagăn, urmări o maşină rulând pe strada lor. Trecu pe lângă casă şi rulă în continuare. Ea continuă să se dea în leagăn. După câteva minute, maşina reveni, de data aceasta rulând cu o viteză minimă. Când ajunse în dreptul casei, se opri, dar nu intră pe alee.

Poate că şoferul se rătăcise, se gândi Rose. Aruncă o privire spre geam; doctorul Neill era tot acolo, cu privirea concentrată pe birou. Cu toate că parcase maşina pe stradă, şi nu pe alee, bărbatul se dădu jos şi intră în curte. Era mult mai scund decât doctorul Neill, dar ceva mai corpolent. Avea părul scurt, şaten şi uşor cârlionţat. La început, Rose se sperie puţin, dar el îi zâmbi.

Părea atât de prietenos şi de drăguţ. Rose nu se mişcă. Nu-i era teamă, însă mama ei îi spusese să nu vorbească cu străinii. Umbra copacului înalt îi acoperea faţa şi Rose nu reuşea decât să-i distingă zâmbetul.

– Locuieşti aici?

Rose scutură din cap.

– Eşti doar în vizită pe aici? întrebă el, apropiindu-se la un metru de ea. Acum îi distingea bine ochii – strălucitori, dar goi, precum bilele verzi de sticlă.

Ea aprobă dând din cap şi rămase nemişcată, uitându-se înspre geam. Doctorul Neill era acolo, urmărindu-l pe bărbat cum se apropia de ea. Brusc, se ridică în picioare.

– Cu părinţii tăi?

Uşa se deschise. Doctorul Neill se îndreptă spre ea, şi ceva din privirea lui îi spuse că ar trebui să alerge spre el. Ceea ce şi făcu, cu inima bătându-i puternic. Când se întoarse, bărbatul se deplasa spre maşină.

– Ai nişte ochi verzi foarte frumoşi, strigă bărbatul. Şi păr castaniu. Îmi plac codiţele tale.

– Aşteaptă o secundă, strigă doctorul Neill, traversând rapid curtea. Vreau să vorbesc cu tine.

Bărbatul nu-i răspunse şi continuă să se uite la Rose, în timp ce se urca în maşină. Trânti cu zgomot portiera şi începu să ruleze în marşarier. În tot acest timp, o fixa cu privirea pe Rose. Apoi maşina dispăru din raza lor vizuală.

– Cine era? îl întrebă ea pe doctorul Neill.

– O persoană de care trebuie să ne ferim, spuse el. Nu te mai las singură în curte, în regulă?

– În regulă, căzu ea de acord.

El o privi lung în ochi. Rose clipi, după ce-l fixase cu privirea. Ea nu-şi dădea seama ce se întâmplase, dar simţea că inima îi bătea nebuneşte. Bărbatul se holbase la ea. Îi zâmbise, de parcă era un om cumsecade. Însă ochii lui strălucitori şi goi o înspăimântaseră. Îi amintiseră de un animal flămând. Rose se înfioră.

Doctorul Neill o îmbrăţişă, după care intrară în casă.

Liam stătea la calculator, înconjurat de ediţii vechi ale publicaţiei *Copeia,* încercând să-şi alunge tulburarea care-l

cuprinsese. Nu avea niciun dubiu referitor la proaspătul vizitator. Edward o urmărise noaptea trecută pe Lily şi se întorsese în cursul dimineţii ca să vadă locul pe lumină. Altfel ar fi stat lucrurile dacă Liam n-ar fi lăsat-o pe Rose să iasă singură în curte. Sau dacă măcar i-ar fi spus să stea în curtea din spatele casei, departe de posibilii intruşi din stradă.

O sună imediat pe Lily.

– Ce a spus? Ce a făcut? întrebă Lily.

– Nu a spus prea multe, îi relată Liam. A întrebat-o dacă este în vizită aici cu părinţii ei. După care a rămas o vreme privind-o.

– Oh, nu, spuse Lily. Acum ştie... ce ne facem?

– Cred că eu şi Rose ar trebui să ne întoarcem, în Hubbard's Point, acum, spuse Liam. De ce să ne mai ascundem, dacă tot ştie?

– Şi dacă n-a fost el? Dacă a fost vreun vecin, care era în trecere sau...

– Lily, o opri Liam, pe un ton blând.

– Nu ştiu ce e de făcut, spuse ea. Părea o idee bună, s-o ţii pe Rose departe de aici. Poate că este în continuare cea mai bună idee... el nu ştie că e copilul lui. N-are nici cea mai vagă idee.

– A menţionat ceva despre ochii ei verzi şi părul castaniu, spuse Liam.

– Precum părul şi ochii lui.

– Da, aprobă Liam.

– Oh, Doamne. Trebuie să mă gândesc...

– În regulă, spuse el. Dar vezi să nu-ţi ia prea mult timp. Vreau să fim cât mai repede împreună.

După ce închise, Liam se întoarse şi se uită la Rose, care stătea într-un scaun, lângă geam. Razele soarelui se jucau în părul ei castaniu, conferindu-i străluciri de aramă. Îl rugase să o ajute să-şi împletească părul în cursul dimineţii, după

ce plecase Lily, şi el se străduise – deşi fusese complicat, cu o singură mână. Acum îi văzu părul despletit pe umeri – şi-l despletise, după ce auzise comentariul lui Edward.

Auzind o bătaie în uşa de la intrare, Liam simţi cum i se strânge stomacul. Aproape că-şi dorea să fie Edward, ca să aibă o confruntare cu el. Păşind rapid prin sufrageria spaţioasă, deschise brusc uşa. Îl descoperi pe vechiul lui prieten John Stanley stând în picioare – bronzat, cu un tricou polo şi nişte pantaloni scurţi Breton, destul de uzaţi, purtând ochelarii lui cu rame metalice şi o pălărie de pai. Zâmbetul lui John se evaporă când observă expresia din ochii lui Liam.

– Uau, spuse John. Nu sunt decât eu.

– Am avut parte de un musafir nepoftit dimineaţa aceasta, spuse Liam. Se aplecă pe lângă John şi aruncă o privire în stradă. Intră.

– V-a găsit? întrebă John, încruntându-se. Bineînţeles că Liam îi povestise totul despre motivul pentru care el şi cu Rose trebuiau să se ascundă acolo. Uite ce, îţi propun ceva care o să-ţi distragă atenţia de la situaţia asta. Ai observat ce activitate intensă se desfăşoară pe mare?

– Ar fi fost greu să nu observ, răspunse Liam, în timp ce se uita lung la golful agitat şi acoperit de spumă, în care peştii roiau în neştire, într-o mişcare continuă.

– Hai să mergem să dăm o raită cu barca. O să-ţi arăt ceva cu totul neobişnuit.

– Dar e şi Rose cu mine...

– Copiilor mei le plăcea la nebunie să se implice în proiectele oceanografice. O s-o luăm şi pe ea în echipă.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-o scoată din casă, îşi zise Liam.

– Stai s-o întreb, îi spuse el lui John.

Păşi grăbit spre sufragerie. Rose se ghemuise într-un fotoliu. Avea o carte deschisă în poală, dar nu citea. Liam îşi dădu seama că vizita lui Edward o tulburase.

– Rose, îi spuse el, prietentul meu vrea să ne scoată la o plimbare cu barca. Ţi-ar plăcea?

– Vreau la mami, răspunse fata.

Liam se duse şi se aşeză lângă ea.

– Ştiu, îi spuse el. O să fim împreună cu ea cât se poate de repede, însă nu astăzi, aşa că mă gândeam că plimbarea asta ar fi pe locul doi, în topul preferinţelor.

– Nu mi-a plăcut deloc bărbatul acela, spuse ea.

– Ştiu, îi răspunse el.

– Dacă mergem să ne plimbăm cu barca, nu se poate întoarce să încerce să vorbească cu mine, nu-i aşa?

– Aşa este, îi confirmă Liam.

– În regulă, aprobă Rose, dând din cap.

Liam îşi luă laptopul, telefonul mobil, binoclul şi le aşeză pe toate în rucsac. Îşi puse ochelarii de soare şi şapca, după care luă ceva de mâncare şi nişte suc pentru Rose. Când John intră în sufragerie, Liam îi spuse fetei:

– Rose, acesta este doctorul Stanley, în casa căruia stăm noi acum.

– Mulţumim, spuse Rose, politicoasă.

– Mă bucur să te cunosc, Rose. Îţi plac ambarcaţiunile?

Rose zâmbi, ceea ce făcu ca ochii ei verzi să strălucească. Faţa i se lumină, şi dădu din cap:

– Da. Îmi plac la nebunie.

– Dar ştiinţa îţi place? continuă John cu întrebările. Oceanografia?

– Da, aprobă Rose, cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

– Foarte bine, spuse John, pentru că ne confruntăm cu un mister oceanografic acolo pe mare, şi ţine destul de mult de noi să-l dezlegăm.

Liam fremăta de încântare – misterul valurilor Ghost Hills. Generaţii de oceanografi studiaseră fenomenul şi reflectaseră asupra cauzelor acestuia. Îi dădu lui Rose o

loţiune împotriva arsurilor solare ca să-şi dea pe braţe şi pe picioare, verifică încă o dată bagajul, să vadă dacă nu lipsea nimic, după care porniră să traverseze curtea lui John.

Un dig înalt şi solid de piatră, de nouă metri, de care se spărgeau valurile, ieşea în evidenţă pe plajă. Liam îşi dădu seama că digul acesta proteja plaja de eroziune, strângând cantităţi din ce în mai mari de nisip şi pietriş, măturate de valuri. Două ambarcaţiuni erau ancorate alături de dig – *Respite*, o goeletă de curse cu velă pătrată, şi *Blue Heron*, o ambarcaţiune pentru pescuit homari, tipică zonei Maine, reparată, modernizată şi echipată pentru activităţi oceanografice.

Rose era o cunoscătoare în domeniu, după anii petrecuţi pe ambarcaţiunile de urmărire a balenelor ale familiei lui Liam, din Cape Hawk, aşa că sări la bordul lui *Blue Heron* şi se aşeză în spatele lui John, în timp ce acesta pornea motorul. Liam mergea pe dig, uitându-se încă o dată înapoi, după Edward, apoi aruncă parâmele şi sări la bordul navei.

Marea era calmă, şi John cârmi spre sud, de-a lungul ţărmului pasajului de vest al Golfului Narragansett. Barca se mişca încet. Motoarele se auzeau în surdină şi lăsau în urma lor un siaj de elice alb şi molcom. Două stoluri de fluierari de râu zburară razant pe suprafaţa valurilor, exact în faţa marii ambarcaţiuni albastre. Rose i le indică cu degetul lui Liam ca să se asigure că le văzuse şi el. El dădu din cap şi-i zâmbi, dar atenţia lui era concentrată asupra păsărilor mai mari – pescăruşi şi rândunici de mare care atacau în picaj.

– Păsările sunt la lucru, comentă Liam. Luă binoclul, îl duse la ochi şi urmări păsările cum se ospătau cu peştişorii mici şi argintii – peştii momeală, plevuştile. În jurul lor, împroşcau apa aripioarele şi cozile unor peşti mai mari.

– Dap, spuse John.

– Ce-avem acolo? Peşti Pomatomus, peşti care se ascund între stânci?

– Avem toate speciile, spuse John, continuând să conducă ambarcaţiunea. Trecură de plaja oraşului Narragansett şi de plaja Scarborough, acolo unde surferii stăteau liniştiţi pe plăcile lor, uitându-se în largul oceanului – înspre mugetele valurilor Ghost Hills – în timp ce aşteptau unul care să merite efortul, în comparaţie cu talazurile blânde ce-i înconjurau. O pereche de egrete pescuiau de-a lungul porţiunilor puţin adânci ale malului, cu aripile albe strălucind în lumina soarelui.

Când trecură de Capul Judith, mirosul de peşte deveni mai puternic. Liam nu fu surprins de acest lucru – aici era cartierul general al flotei de pescuit Galilee. Traulere mari echipate cu motoare diesel ieşeau şi intrau prin culoarul de deschidere, înspre şi dinspre Portul de Adăpost. Aceste ambarcaţiuni pescuiau în zona Georges Bank*, la graniţa platformei continentale, în căutarea egrefinului, batogului, merluciusului, merlanului, plăticii şi a homarului.

Liam fusese destul de mult expus la mirosul de momeală mai veche şi la mirosul stătut de peşte, dar aici lucrurile stăteau altfel. Era un miros viu, de mare adâncă, albastră şi misterioasă. Mirosul acesta îi zbârlea părul de pe ceafă. Se uită înspre John şi-l văzu cum se încruntă în timp ce conducea. În mod instinctiv, Liam se uită după Rose şi o trase mai aproape de el, în timp ce ambarcaţiunea îşi croia drum printre valuri.

– Unde mergem? întrebă Rose.

– Nu departe de aici, îi răspunse John.

---

* Bancul de peşti cel mai cunoscut ca nivel de accesibilitate geografică dintre toate bancurile de peşti din Atlanticul de Nord; măsoară aproximativ 240 de kilometri lungime şi 120 de kilometri lăţime, este situat la o distanţă de 100 de kilometri de ţărm.

Liam se uită spre coastă – Lily se afla la o distanţă de doar treizeci şi doi de kilometri de punctul acesta, înspre vest. Se întrebă ce făcea ea în acest moment, şi se mai întrebă dacă această frică atavică, impetuoasă, care-l copleşise, ţâşnind din lăuntrul lui, avea vreo legătură cu Lily şi cu situaţia în care se găsea ea în acele clipe.

– Gata, am ajuns, spuse John, reducând acceleraţia şi lăsând motorul la ralanti, cu un zumzet surd.

– Unde suntem? întrebă Rose.

– Acela este farul de la Capul Judith, spuse John, arătând înspre turnul de cincisprezece metri, construit din cărămidă roşie, cu partea inferioară văruită. Lentilele Fresnel ale reflectorului străluceau în lumina soarelui.

– Şi la unsprezece kilometri şi douăzeci şi cinci de metri distanţă se află Block Island, completă Liam.

– Zece kilometri şi douăzeci şi nouă de metri distanţă, spuse John. Din vârful Capului Jude şi până la vârful nordic al Block Island. Îmi amintesc din perioada în care îmi luam permisul de conducere. Cinci kilometri şi cincisprezece metri de plutire dacă pierdeam un motor. Trei minute de plutire înseamnă o după-amiază întreagă de înotat. Dar nu mi-aş dori să înot prin aceste ape în momentul de faţă. Auziţi?

Rose se încruntă. Cu motorul la ralanti, zgomotul făcut de valurile mici care se loveau de partea exterioară a ambarcaţiunii devenise mult mai persistent. Doar că nu era vorba de valuri. Sunetul era rapid şi puternic, asemănător cu zgomotul a sute de mâini care aplaudau. Dedesubt, şi din ce în ce mai persistent, se auzea un zgomot tot mai puternic.

– Ce-i asta? întrebă Rose, grăbindu-se spre o margine a ambarcaţiunii. Se prinse de balustradă. Liam se afla exact în spatele ei. Se uitară în jos, spre apa albastră şi nu văzură decât argintiu peste tot. Cozi, aripioare, solzi argintii. Mii, sute de mii de peşti mici, exact la suprafaţa apei.

– Migraţia de hrănire a peştilor, denumită şi nutriţie; există două tipuri de migraţie – nutriţia şi reproducerea, explică el.

– Nu ne aşteptăm să fim martorii unui astfel de fenomen înainte de septembrie, asta dacă se întâmplă, spuse John. Este un an special, cu o activitate extrem de dinamică.

Ambarcaţiunea sperie zece, douăzeci de pescăruşi – pescăruşi albi cu spatele şi aripile negre, pescăruşi mici cu capul negru, rândunici de mare roşii. Păsările se ridicară în zbor din calea ambarcaţiunii, într-un nor de aripi albe, într-un cor de ţipete stridente şi croncănitoare. Liam se uită peste marginea ambarcaţiunii şi văzu cordonul argintiu de peşti extinzându-se în toate direcţiile. John cârmea spre Block Island, traversând canalul. Peştii argintii înotau în şuvoi, un rîu de peştişori care se vărsa în mare. Păsările călătoare îi urmăreau – mai mulţi pescăruşi şi rândunici de mare decât ar fi putut Liam să-şi imagineze.

– Uite, arătă el, în sus. Este...

– O gâscă de mare din regiunea nordică, completă John. Îşi petrece majoritatea vieţii pe mare.

– Şi totuşi, este aici, în strâmtoarea Block Island.

John strânse din buze. Liam ştia că se gândea la acelaşi lucru – dacă aceste cantităţi mari de peşti momeală au reuşit să atragă gâsca de mare tocmai din nord, ca să zboare la suprafaţa apei, oare ce specii de peşti or înota sub apă, în aceeaşi zonă? Liam se gândi la Nanny – coordonatele ei de localizare fuseseră imposibil de stabilit zilele acestea – şi se înfioră.

O flotilă de bărci cu motor– ambarcaţiuni Boston Whaler destinate pescuitului, bărci Grady-White, bărci Aquasports, destinate pescuitului sportiv şi Jet skiuri care tractau surferii pe plăcile lor, trecură pe lângă ei. Lui Liam îi atrase atenţia o altă barcă – un trauler verde închis. Duse binoclul la ochi şi

simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Nava era *Mar IV,* cu blazonul portului-mamă Cape Hawk inscripţionat în aur pe cadrul pupei. Şi iată-l şi pe căpitanul vasului, Gerard Lafarge, stând pe punte.

– Prieten de-al tău? întrebă John.

– Nici pe departe, îi răspunse Liam. Este un pescar pe care-l cunosc de-acasă. Avem câteva altercaţii la activ, pornind de la faptul că prindea delfini şi le vindea carnea drept carne de ton.

– Păi atunci să-l denunţăm, spuse John, întinzând mâna spre transmiţătorul radio. Dacă este canadian, nici măcar nu are voie să pescuiască în apele din zona Rhode Island.

– Nu pescuieşte, îi răspunse Liam, care urmărea atent ambarcaţiunea. Lafarge stătea nemişcat pe punte, uitându-se lung la valuri. Furcheţii erau strânşi; plasele erau toate rulate şi uşile traulerelor închise.

– Atunci, ce caută pe aici? întrebă John.

– Asta aş vrea şi eu să ştiu, spuse Liam, în timp ce Mar IV naviga cu viteză maximă spre centrul acţiunii, împreună cu celelalte ambarcaţiuni.

Chiar în faţa lor, giganţii se trezeau la viaţă: valurile Ghost Hills. Liam măsură temperatura apei, care era în creştere. Aceste valuri de ocean veneau direct din Curentul Golfului (Gulf Stream) şi erau de un albastru-azuriu strălucitor, limpezi precum lumina soarelui. Se umflau la o înălţime de cincisprezece metri, sălbatice şi furtunoase, alunecând peste recif, uriaşe şi intacte, după care explodau într-o spumă albă.

– Ce sunt astea? întrebă Rose, uluită.

– Cele mai mari valuri pe care le-am văzut vreodată, spuse Liam, înconjurând-o cu braţul.

– În mijlocul oceanului? Eu credeam că valurile se sparg doar de ţărmul mării.

– Valurile acestea se sparg de un recif submarin, îi explică John şi fenomenul se întâmplă doar o dată sau de două ori într-un secol – atunci când există o coordonare perfectă între vânturi, curenţi şi maree.

Liam îşi scoase laptopul din rucsac, îl porni şi aşteptă să se încarce programul de monitorizare a mamiferelor. Tastă câteva coordonate, urmărind şi informaţiile despre vreme afişate pe monitor. O furtună tropicală măturase regiunea de est, în Hatteras, la nord de Nova Scotia: se creease un efect de vid foarte rar întâlnit, care trimisese un vârtej de valuri imense, înşelătoare, înapoi, în contracurent.

– Ceea ce avem acum în faţa ochilor este un fenomen foarte rar întâlnit pe Coasta de Est, comentă John, în timp ce un surfer se aruncase cu placa şi călărea un val sălbatic, stârnind ţipetele şi ovaţiile publicului său. Valuri de genul acesta se pot vedea pe coasta de nord a Mauiului, în Hawaii, destinaţie preferată a surferilor...

– Şi se numeşte Fălci, completă Liam. Din motive evidente.

– Exact, preluă John. Exact ca Mavericks – o faimoasă locaţie care-ţi oferă accesul la valuri uriaşe, situată exact lângă Golful Half Moon, la nord de oraşul San Francisco. Valurile acestea colcăie de rechini...

– Exact ca şi valurile Ghost Hills, spuse Liam. Reuşise să se lege la programul de monitorizare a mamiferelor şi acum se uita la numărul imens de puncte mov care clipeau în imediata lor apropiere.

– Puncte verzi pentru balene şi mov pentru rechini? întrebă Rose, încruntându-se.

– Da, aprobă Liam, luând-o în braţe ca s-o îmbărbăteze.

– Deci, unul dintre punctele acestea verzi poate să fie Nanny?

– Nanny nu este aici, spuse Liam, scrutând ecranul în căutarea coordonatei MM122, numărul lui Nanny.

– Mă bucur, comentă Rose. Uită-te şi tu ce de rechini sunt în zonă.

Aşa stăteau lucrurile; Liam identifică speciile de rechini care aveau deja dispozitivul de urmărire, şi care acum înotau aproape de suprafaţă: rechini-macrou, rechini-tigru, rechini-bivol şi, înotând în cercuri, mai în adânc, doi mari rechini albi. Câţiva surfieri răspunseseră provocării lansate de vârtejul valurilor, uitând de ce anume se găsea sub plăcile lor de surf., în ocean. Liam simţi un val de adrenalină revărsându-i-se în vene, de parcă el ar fi fost cel care călărea acum pe coama unui val uriaş.

Îi veni în minte maşina care trecuse cu viteză atât de mică pe strada lor. În ciuda numărului mare de rechini care erau chiar acolo, sub el, în oceanul tumultuos, ştia prea bine că existau prădători umani mai cruzi decât rechinii. Pe cât erau de înfometaţi, pe atât erau de ticăloşi. Liam o îmbrăţişă pe Rose şi o strânse mai aproape de el. Erau înconjuraţi de aripioare de rechin, dar Liam se uita peste ele, spre drumul care trecea pe lângă căminul lor temporar şi mergea până la Lily.

9

Lily îşi dădu seama că se întâmplase ceva de îndată ce coborî din lift la etajul cinci al spitalului Shoreline General's. Mai mulţi doctori se strânseseră la intrarea în rezerva lui Maeve. Se uitară rapid înspre ea, şi Lily simţi cum inima începe să-i bată nebuneşte.

– Domnişoară Malone! spuse doctoriţa Mead. Tocmai încercam să vă contactăm.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, rezemându-se de perete.

– Veşti bune, îi spuse doctoriţa. Bunica dumneavoastră a manifestat reacţii active astăzi.

– A ieşit din comă?

– Nu în întregime, spuse doctoriţa Mead, cu o undă de ezitare în zâmbet. Dar a deschis ochii, s-a uitat în jurul ei, şi a avut o reacţie mult îmbunătăţită la nişte teste neurologice pe care i le facem.

– A spus ceva?

– A spus „Mara", îi răspunse doctoriţa, de data aceasta afişând un zâmbet larg.

– Trebuie s-o văd.

– Bineînţeles că trebuie, zise doctoriţa, după care ea, şi ceilalţi doctori strânşi pe coridor, în faţa rezervei, se dădură la o parte ca să-i facă loc lui Lily să intre.

Maeve avea un vis în alb. Avusese astfel de visuri întreaga ei viaţă, de pe vremea când era foarte tânără şi se chinuia să se trezească dintr-un somn foarte profund. Visurile în alb se iveau în general în nopţile premergătoare unor zile minunate. De exemplu, Maeve avusese un vis în alb în noaptea dinainte de participarea ei la concursul naţional de silabisire, în clasa a patra, când câştigase după ce silabisise corect cuvântul „pirometalurgic". Avusese un vis alb şi în noaptea dinainte de a câştiga un meci de tenis în clasa a douăsprezecea, la liceul Black Hall. Dar şi în zorii zilei nunţii ei.

Visurile albe erau mesagerii bucuriei şi ai veseliei. Şi îmbrăcau diferite forme – puteau să se petreacă în mijlocul norilor cumulus, radiind de lumină, sau în spuma valurilor blânde de pe coasta de vest a Corsicii, sau în cele mai pufoase aripi albe de porumbel – dar sentimentul pe care-l transmiteau era acelaşi – o extraordinară poftă şi dragoste de viaţă – care-i umpleau sufletul cu dragoste şi lumină şi făceau din trezitul dis-de-dimineaţă o mare bucurie.

Visul alb pe care-l avusese azi se întâmplase în grădină. Maeve stătea pe o cărare, înconjurată de trandafiri albi.

Simţea greutatea foarfecii într-o mână şi auzea zgomotul liniştitor al valurilor care se spărgeau de ţărm, undeva în faţă, jos. Era chiar grădina ei şi ea tăia trandafirii White Dawns*, care se căţărau pe grilajul de lângă hornul de piatră. Aerul era minunat, limpede şi uşor sărat. Avea părul alb, şi la fel de căruntă era şi femeia care lucra lângă ea. Bineînţeles, Clara.

Nu era nevoie să vorbească. Erau o echipă. Oh, se certaseră ele de-a lungul anilor. Nu cădeau de acord asupra tuturor lucrurilor şi aspectelor, cu siguranţă. Dar în visurile albe, toate conflictele se situează pe plan secund, după dragoste.

– Mara, spuse Maeve, tăind nişte ţepi şi nişte mărăciniş.

– Mara înseamnă „mare", îi spuse Clara. În celta vorbită de gali.

– Ard na Mara, îi spuse Maeve, este locul în care au murit fiul meu şi soţia lui, în Irlanda.

– Dar pari atât de fericită!

– Sunt, spuse Maeve. O să-mi văd fiul în curând.

– Nu poţi pleca acum, îi spuse Clara veselă. Nepoata ta este aici.

– Mara, spuse Maeve, şi se auzi pronunţând numele, cu vocea răsunându-i în urechi, de parcă ar fi fost pe jumătate trează, de parcă visul cel alb se apropia de sfârşit, de parcă era chemată înapoi la viaţa adevărată, din beatitudinea pe care o trăia în vis. Mara, Mara...

– Bunico, se auzi o voce, şi nu era sigur vocea Clarei. Bunicuţo, sunt aici!

– Scumpa mea, spuse Maeve. Cineva îi strânse mâna. Oh, îi simţea atingerea atât de minunat de autentică. Ar fi recunoscut în orice situaţie atingerea acelei mâini! Era mâna

---

* Zori de zi albi.

pe care o ţinuse strâns în plimbările spre şcoală şi pe plajă, mâna pe o care o ţinuse la vizitele medicale şi la consultaţiile stomatologice, mâna pe care o mângâiase la înmormântarea fiului şi a norei ei.

– Mă auzi? întrebă vocea. Nu era Clara – şi acesta nu era un vis. Maeve clipi – oh, nu putea fi adevărat...

– Mara? întrebă ea.

– Eu sunt, bunicuţo! spuse ea, cu o voce plină de fericire şi emoţie.

Maeve clipea din ochi, încercând să-şi concentreze privirea şi să-şi manifeste emoţiile. Tuşi, şi gustul de medicamente – aerul acela dulceag şi consistent pe care-l inhalase precum o poţiune – îi reveni, copleşindu-i simţurile, năucind-o din nou. Nu reuşea să se concentreze, nu acum, nu încă... în curând, se gândi ea. Nu pleca, nu te îndepărta, mai dă-mi un răgaz cinci minute....

– Trezeşte-te, bunico. Vocea joasă a Marei. Te rog, trezeşte-te. Vreau să-ţi vorbesc, vreau să-ţi povestesc despre Rose. Are nouă ani, bunicuţo, şi este atât de frumoasă ...

– Rose, murmură Maeve, deja întoarsă în grădină, cu mireasma atât de puternică a florilor care o atrăgea înapoi spre visare, departe de vocea aceea frumoasă, vocea Marei. Se luptă să-şi deschidă ochii, să se uite la faţa persoanei care stătea acolo, în faţa ei; of., dacă ar fi reuşit să-şi ridice pleoapele, dar acestea erau atât de grele, şi mireasma trandafirilor atât de copleşitoare... Ce îi relatase Mara că-i spusese el odată, cu mult timp în urmă: *Trandafirii albi sunt atât de fragili...*

– Bunico! spuse Mara, pe un ton mai ridicat. Nu mă părăsi, trezeşte-te! Am nevoie de tine, bunicuţo!

Trandafirii albi sunt atât de fragili...

Visul cel alb se împrăştie, lăsând loc întunericului, şi Maeve ştiu – trebuia s-o avertizeze pe Mara. Trebuia să se

trezească, să facă tot posibilul să se trezească, să o avertizeze pe scumpa ei nepoată că pericolul revenise şi că trebuia să facă totul ca să se apere şi să-şi protejeze copilul.

Dar îi era aproape imposibil să se împotrivească somnului, şi acesta o înlănţui şi o duse şi mai departe, înapoi acolo unde nimeni nu putea să ajungă la ea, pentru moment.

Primul impuls al lui Lily fu să se lase pradă disperării, dar doctoriţa Mead, neurologul, încercă s-o asigure că era un fapt destul de întâlnit la pacienţii comatoşi să-şi piardă şi să-şi regăsească cunoştinţa într-un anumit interval, înainte de a se trezi în totalitate. Şi lui Lily îi era foarte greu să se ţină tare, ascultând explicaţiile – îi crescuseră atât de mult speranţele când văzuse privirea de un albastru-deschis a bunicii sale – pentru prima oară după nouă ani – şi auzise vocea aceea atât de dragă, pe care crezuse că n-o s-o mai audă niciodată, şoptindu-i numele.

Tulburată, hotărî să se ducă să-şi ia o ceaşcă de ceai. Aşteptă la coadă, conştientă de faptul că lumea pe lângă care trecea pe coridor şuşotea. În timp ce-şi alese ceaiul şi îşi umplu cana cu apă fiartă, încercă să-şi controleze tremurul mâinilor ca să nu verse apa. Găsi o masă goală în capătul cel mai îndepărtat al sălii, lângă geamurile care dădeau spre parcare.

– Bună, Lily.

Numele era cel nou, dar vocea îi suna foarte cunoscută. Simţi un fior rece îngheţându-i spatele. Respiraţia i se blocă – exact aşa cum i se oprise lui Rose, când era bebeluş, şi nu putea să inhaleze aer în plămâni. Un singur cuvânt rostise Edward – noul ei nume – şi Lily simţi cum o copleşeşte teama de altădată.

– Edward, spuse ea.

– Ei bine, comentă el, îndreptându-se impunător spre ea. Era palid, dar arăta îmbătrânit. Îşi pierduse prospeţimea

tinerească. Îi apăruseră riduri în jurul ochilor şi al gurii. Sau poate că era vorba doar de iluzie – Edward fusese tot timpul un maestru al transformărilor, al metamorfozelor, chiar sub nasul ei.

Lily apucase cu strășnicie paharul de polistiren. Era plin cu apă fierbinte. Îl ţinea cu amândouă mâinile, cu degetele bine strânse, vrând să simtă fierbinţeala apei. Se gândi că va face un şoc, şi faptul că ţinea strâns în mâini un pahar fierbinte îi va asigura contactul cu realitatea. Putea să i-l arunce în faţă, se gândi. Chiar acum, şi să fugă.

– Soţia mea, spuse el. Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi mai văd vreodată soţia.

– Ce vrei? îl întrebă ea, fără să-l privească.

– Ce vreau? Hm! Uite o întrebare bună. Aş vrea să ştiu ce anume s-a întâmplat. De ce ai fugit de mine? Ce am făcut eu atât de îngrozitor?

– Suntem singuri aici, Edward, îi spuse ea. Ştii şi tu, aşa cum ştiu şi eu, care este adevărul. Hai să nu ne mai prefacem.

– M-ai umilit, spuse el. Nu, mai rău de atât... „Umilit" nu este decât o descriere pală a situaţiei prin care am trecut... m-ai lăsat să cred că ai murit. Şi m-ai lăsat să fiu investigat pentru uciderea ta.

Lily voia să-şi acopere urechile; ştia că trebuia să-l oprească, până nu se lansa. Şi totuşi, nu-şi putea înfrâna curiozitatea, fascinaţia exercitată de prezenţa lui – de parcă s-ar fi uitat la aripioara unui rechin care se învârtea în cerc în jurul bărcii, într-o zi de vară, sau la o viperă roşiatică care se încălzea la soare. Întotdeauna există ceva irezistibil la cele mai periculoase creaturi. Era de parcă oamenii normali nu prea reuşiseră să înţeleagă cum este să-ţi împarţi existenţa cu ceva atât de drăgălaş, dar şi îngrozitor de periculos, situat lângă tine, în libertate.

– Edward, spuse ea, ce cauţi aici?

– Scria în ziare că te-ai întors acasă pentru că bunica ta este în spital. Am venit s-o vizitez. Ştii că am păstrat legătura, eu şi Maeve.

Lily ar fi vrut să sară la el şi să-i scoată ochii. Simţi cum îi creşte pulsul şi începu să gâfâie şi să respire greu, dar continua să ţină paharul, încercând să-şi păstreze controlul. Aproape că auzea vocii bunicii sale spunându-i să stea liniştită, să nu-i ofere satisfacţia de a constata care-i erau adevăratele sentimente.

– Ţi-a spus Maeve că i-am făcut o vizită? o întrebă el pe un ton agreabil.

Lily se uita fix la paharul cu ceai. De ce nu zicea nimic de Rose? Poate că Liam se înşelase. Poate că totuşi persoana din Rhode Island nu fusese Edward. Şi dacă Edward ştia de existenţa lui Rose, de ce nu punea nicio întrebare în acest sens?

Edward chicoti încet.

– Bineînţeles că nu ţi-a spus, continuă el. Maeve nu ştia că eşti în viaţă. Ai lăsat-o şi pe ea să bâjbâie în întuneric, aşa cum ai făcut-o şi cu restul lumii. Cam asta ar fi de spus despre familia Jameson cea unită.

– Tu ai băgat-o în spital, spuse Lily

Edward îi zâmbi, şi Lily simţi un fior pe şira spinării.

– Ghici pe cine am văzut eu azi-dimineaţă?

Lily îşi simţea gura uscată. Sorbi din ceai, repetându-şi în minte: *Nu reacţiona, nu te înroşi la faţă, nu-i oferi niciun indiciu legat de existenţa lui Rose.* Edward era persoana cea mai intuitivă pe care o cunoscuse vreodată. Avea ochi la ceafă şi terminaţii nervoase care captau fără încetare orice formă de energie.

– O fată cu ochii verzi, continuă el.

Lily simţea cum îi zvâcneşte sângele-n vine, un iureş care-o ameţea. Se uita fix la el, şi susţinându-i privirea, expresia feţei lui Edward deveni rece şi impenetrabilă.

– Şi ştii ce este cu adevărat de neiertat? Ştii care este cea mai crudă pedeapsă pe care mi-a aplicat-o cineva vreodată? întrebă el. Faptul că te-ai prefăcut că mă iubeşti, după care m-ai tratat ca pe un gunoi. Nu ştii ce te aşteaptă, Lily. Exact aşa cum nici eu nu am avut nici cea mai vagă idee c-o să mă părăseşti.

Lily începu să tremure. În partea opusă a camerei, Patrick Murphy tocmai intra pe uşă. Îi văzu şi traversă cu viteza fulgerului camera. Cu cei aproape doi metri ai săi, îl domina pe Edward. Tensiunea dintre ei era intensă şi neplăcută, dar îi oferea lui Lily ocazia nesperată de a-l analiza pe fostul ei soţ.

Înalt de un metru şi şaptezeci şi şase de centimetri, părea în plenitudinea forţei sale fizice. Era bronzat şi purta pantaloni de bumbac şi un tricou polo albastru cu inscripţia Clubului de Yachting New York. Observă şi ceasul Rolex pe care ea i-l făcuse cadou pe vremea când încă mai erau împreună. Părul castaniu era mai lung, dar la fel de sârmos şi grizonant pe la tâmple. Ochii lui căprui-deschis erau la fel de strălucitori şi pătrunzători, doar că îi apăruseră pungi sub ei ca şi cum s-ar fi apucat de băut. Probabil că-şi făcea veacul cu o gaşcă de fanfaroni, proprietari de iahturi, se gândi ea. Îşi aminti de minciunile pe care i le spusese Edward despre străbunicul său, mare căpitan de vas.

– Ei bine, spuse Patrick. Ia te uită cine-i aici. Cum îţi mai merge, Edward?

– Bine, răspunse el pe un ton tăios. Îl privi pe Patrick fix în ochi preţ de două secunde, după care îşi întoarse privirea.

– Şi te-ai apucat serios de golf zilele astea, cu tot timpul tău liber la dispoziţie? Sau de navigat, te pomeneşti? Ţi-ai achiziţionat o barcă serioasă?

– Suficient de serioasă, răspunse Edward. După care zâmbi, de parcă tocmai îi trecuse prin minte cea mai haioasă glumă. Mai mare decât barca ta.

– Ah, spuse Patrick, privindu-l cu severitate. Ce cauţi aici?

– După cum i-am spus şi lui Lily, o vizitez pe Maeve.

– Nu-i adevărat, ripostă Patrick. Poliţia a deschis o anchetă.

– Dar tu nu mai faci parte din efectivele poliţiei, spuse Edward, zâmbind – o urmă a vechiului lui şarm –, fremătând de încântare. Presupun că timpul pe care l-ai pierdut mai mult de zece ani încercând să înfunzi un nevinovat, pentru o crimă care nu a fost comisă, nu a contribuit într-un mod magic la ascensiunea ta profesională.

– Să faci bine să păstrezi distanţa faţă de Maeve şi familia ei, îi spuse Patrick, fixându-l cu privirea.

– Chiar aşa? Şi ce, ai de gând să mă împiedici cumva?

– Cu siguranţă, spuse Patrick, zâmbind. Au fost identificate amprentele tale pe rezervorul de apă caldă din casa lui Maeve. Va trebui să dai socoteală şi să răspunzi la nişte întrebări.

– Am reglat termostatul, răspunse Edward. Recunosc cu încântare acest lucru. Nepoata ei nu era acolo s-o ajute, aşa că mi-am oferit serviciile!

– Bunica mea nu ţi-ar fi acceptat în veci ajutorul, spuse Lily. Indiferent de ce-ar fi avut nevoie, nu ţi-ar fi cerut ţie nimic. Minţi!

Edward se făcu stacojiu la faţă, aşa cum se întâmpla când ea îl provoca. Strânse buzele, şi ochii lui căprui-deschis se întunecară de furie. Lily vedea cum creşte ura în el, alimentată de rezervorul secret conservat în forul său lăuntric şi simţi cum un val de frică o copleşeşte.

– Crezi că mint? De ce n-o întrebi pe Maeve cum stau lucrurile? Edward făcu un pas înainte.

Lily percepu vorbele lui ca pe un pumn în stomac. Edward ştia prea bine că Maeve era în comă.

– Haide, Lily. Hai să urcăm s-o vedem pe Maeve, spuse Patrick, apucând-o de braţ.

Lily aprobă dând din cap, continuând să-l fixeze cu privirea pe Edward care n-o slăbea din ochi.

– Păstrează distanţa, Edward, spuse Patrick. Ancheta este în desfăşurare.

– Chiar o să stau la distanţă, spuse Edward, privind-o pe Lily. Am ceva mai bun de făcut. Există o persoană pe care aş face bine s-o vizitez.

Lily era pe punctul să sară la el, dar Edward se întoarse brusc şi se îndepărtă rapid. Lily scoase un sunet stins – ceva între frică şi frustrare. Patrick se uită la ea.

– Despre ce e vorba? o întrebă el.

– A văzut-o azi pe Rose, îi spuse Lily. În dimineaţa aceasta. M-a urmărit azi-noapte până-n Rhode Island. Am avut impresia c-am văzut o maşină, dar după aceea mi s-a părut c-a dispărut. Încântată c-o să-i văd pe Rose şi pe Liam, nu am mai fost suficient de atentă. Îşi trecu mâinile prin păr. După atâţia ani, l-am condus direct la ea.

– De ce eşti atât de sigură că a văzut-o?

– Cineva s-a oprit să vorbească cu Rose, afară în curte. Liam crede că era Edward – şi Edward tocmai mi-a spus că a văzut o „fată cu ochii verzi".

– Se joacă cu tine, spuse Patrick, privind-o pătrunzător.

– Oarce ce are de gând să facă?

Patrick ridică din umeri.

– De un lucru sunt sigur, nu-mi place deloc situaţia. Ani la rând m-am tot gândit, întrebându-mă ce ţi-a făcut Edward. Acum, cunoscând-o şi pe Marisa, îmi dau seama de gravitatea situaţiei. E ceva în bărbatul acela care a pus pe fugă două femei.

– E adevărat ce-ai spus mai devreme? În legătură cu amprentele lui?

– Nu. Dar reacţia lui a fost interesantă, nu-i aşa? Ideea este că poliţia nu vrea să-l ştie în apropierea lui Maeve. O să sun la poliţie imediat. Se uită la Lily. Ştii ce am observat? Uşurinţa cu care ţi-a spus Lily.

Ea aprobă dând din cap. Pulsul îi bătea nebuneşte.

– Te ştia pe numele de Mara. Eu întâmpin dificultăţi să mă obişnuiesc cu noul tău nume şi nu am fost căsătorit cu tine.

– Ştiu, spuse ea, uitându-se fix în ochii albaştri ai lui Patrick. Vezi tu, pentru el nu ar constui nicio piedică. Un nume schimbat. Din punctul lui de vedere, totul se poate schimba. Nume, oameni, soţii. Eu, Marisa. Nimic nu reprezintă ceva autentic pentru el, nimic nu contează cu adevărat. Nici măcar Rose.

– Nu, presupun că nu contează. A distrus totul în urma lui, spuse Patrick. S-a furişat înăuntru şi a luat numai ce şi-a dorit. Poliţiştii învaţă enorm din statistici, află multe despre abuzul emoţional, despre faptul că femeile, care au un nivel mai înalt de educaţie sau câştigă mai mulţi bani decât soţii lor, sunt cele mai frecvente victime ale abuzului emoţional. Dar faptul că v-am cunoscut, pe tine şi pe Marisa... chiar mi-a deschis ochii.

– Abuzul emoţional, repetă ea, cutremurându-se. Expresia – terminologia folosită – era atât de subtilă, atât de politicoasă, atât de goală, în comparaţie cu experienţa supravieţuirii abuzului emoţional în sine.

– Ţi-a luat totul, te-a golit, continuă Patrick. Te-a lucrat pe toate planurile – pe plan sufletesc, psihic şi financiar.

– Ştiu, spuse Lily. Nu am reuşit niciodată să-mi dau seama care era destinaţia plăţilor lui. Într-o noapte am visat că ducea o viaţă dublă.

– Maeve ne-a pus să verificăm şi posibilitatea asta, comentă Patrick sec.

– Chiar aşa? întrebă Lily, amintindu-şi de discuţiile pe care le purtase cu bunica ei.

– Toate călătoriile pe care le făcea, spuse Patrick.

Lily aprobă. Hawthorne era un oraş prosper şi Edward îi spusese că trebuia să-şi conserve şi să-şi consolideze afacerea, vizitându-şi clienţii şi la celelalte reşedinţe pe care aceştia le deţineau. Unele dintre proprietăţi erau reşedinţe de iarnă în Naples, Palm Beach, Key Largo, Aspen sau Taos. Unii aveau reşedinţe de vară în Edgartown, Portul Sag sau Nantucket.

– Edward era mai tot timpul plecat, spuse ea.

– Nu am găsit niciodată suficiente dovezi care să indice tipul de afaceri pe care-l făcea Edward în acele locaţii, spuse Patrick.

Lily îl privi fix, emoţionată.

– Ce este? întrebă Patrick.

Ea se uită într-o parte, întrebându-se dacă era bine să-i spună ce-şi amintise, evocând starea psihică pe care o avusese în perioada aceea.

– Curaj, îi spuse Patrick. Vreau să aud ce ai de spus.

– Într-o zi făceam curat prin garaj, începu ea şi am găsit o pereche de pantofi de golf vechi, mucegăiţi, nişte pantofi pe care nu-i purtase niciodată. Îşi ţinea perechea bună în dulap, în casă. Am vrut să-i arunc, dar am auzit ceva zornăind în pantof.. Era un cercel.

– Nu era un cercel de-al tău? întrebă Patrick.

Lily scutură din cap.

– Nu. Îl ţineam în mână... Nu era un lucru valoros. Era dintr-un metal argintiu ieftin, cu strasuri.

– Şi l-ai întrebat despre cercel?

– Da. Mi-a spus că n-are nici cea mai vagă idee de unde apăruse, dar privirea lui... Lily se înfioră. Ochii i s-au întunecat, de parcă în corpul său ar fi sălăşluit un monstru. Era furios pentru că găsisem cercelul.

– Şi ce ai făcut?

– Am aruncat şi pantoful cel vechi, şi cercelul. Îşi înfipse unghiile în palmă, pentru ca Patrick să nu observe ce simţea. Îi fusese atât de frică, o frică îngrozitoare. Până să fugă de lângă Edward, în Nova Scotia, îşi înfrânase orice încercare de a-şi contura gândurile, de a le oferi un suport autentic.

– Ai mai găsit după aceea vreun alt cercel?

– Da. În vârful aceloraşi pantofi de golf. Cred că îi scosese din lada de gunoi, după ce i-am aruncat eu. Am dat peste ei în fundul dulapului, printre pantofii lui sport mai uzaţi. Am găsit trei cercei desperecheaţi. Primul, cu strasuri, şi încă doi. Doar unul dintre ei era de aur.

– Şi ai crezut că avea nişte aventuri cu prilejul numeroaselor lui călătorii?

Lily scuturã din cap şi ochii i se umplurã de lacrimi.

– Nu, spuse ea. Am crezut că omora femei.

Tăcerea lui Patrick era elocventă, dar privirea-i rămăsese fixă. După câteva momente, îi întinse batista lui.

– Îmi pare atât de rău, pentru toate spaimele pe care le-ai suportat

Lily îşi îngropă faţa în mâini.

– Este foarte precaut şi metodic, continuă Patrick. Am reconstituit fiecare dintre călătoriile făcute de el, am cercetat fiecare oraş pe care l-a vizitat. Dar el a găsit explicaţii pentru orice.

– Orice?

Patrick făcu o pauză, înainte de a-i răspunde.

– Nu am reuşit să-l prindem cu ceva ca să-l putem aresta, Lily. Să spunem doar că are un trecut murdar.

– Patrick, şi dacă se duce după Rose?

Patrick o privi uimit.

– Ce vrei să spui? o întrebă el.

– Vreau să spun, şi dacă se hotărăşte că o vrea în viaţa lui? Dacă se hotărăşte să mă dea în judecată pentru custodie?

Patrick o privi cu blândeţe de parcă Lily glumea sau începuse să vorbească în dodii.

– Nu aşa se pune problema, Lily, „dacă“ se hotărăşte, spuse el încet. Ci „când“ se va hotărî. Cred că ştii asta deja, nu?

10

Barca *Probable Cause* se legănă pe valurile provocate de o ambarcaţiune de agrement şi mişcarea bruscă îl făcu pe Patrick să se lovească de masa din cabină. Se uită lung la pupa ambarcaţiunii, simţindu-se tentat să dezlege parâmele şi să plece în urmărirea bărcii, ca să-i atragă atenţia căpitanului să reducă viteza. Adevărul era că se simţea copleşit de emoţii de câteva zile încoace. Şi faptul că îl întâlnise pe Edward la spital nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile – ştiind prin ce trecuse Lily şi prin ce era încă nevoită să treacă, realizând că Marisa era încă exilată în nordul îndepărtat, foarte departe de casă şi îngrijorată în legătură cu sora ei. Regreta din tot sufletul că nu reuşise să-l înfunde pe nenorocitul acela cu ceva ani în urmă. Îl deranja cumplit faptul că Lily şi familia ei trăiau în această stare de nesiguranţă şi incertitudine, aşteptând următoarea mişcare a lui Edward.

Telefonul mobil sună şi Patrick răspunse.

– Alo?

– Patrick Murphy, da' ştiu că m-a surprins mesajul de la tine!

– Jim Hanley?

– Evident. Ce mai faci?

– Foarte bine, Jim. M-am pensionat.

– Şi acum prinzi peşti, în loc de răufăcători? întrebă Jim, râzând.

– Cam la asta se reduce activitatea mea, răspunse Patrick. Dar tu, ce mai faci?

– Oh, lucrez la un caz de fraudă, spuse Jim, şi începură o discuţie profesională. Se cunoscuseră în urmă cu opt ani, când Jim arestase un suspect într-un caz de jaf petrecut în Connecticut. Patrick fusese detectivul care condusese investigaţia, iar Jim făcuse tot posibilul să-l trimită pe suspect înapoi în New London, cu cât mai puţin tam-tam. Cei doi colaboraseră foarte bine.

– Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp să-ţi răspund la mesaj, spuse Jim în cele din urmă, dar voiam să verific toate datele. Ca să fiu sincer, credeam c-o luasem pe o pistă greşită încă de la început – în mesaj menţionai că Samantha Mahon se mai afla încă în Peru...

– Aşa este. Călătorind cu organizaţia Global Care, de la universitatea...

– Am sunat la organizaţie, dar oamenii de acolo au refuzat să-mi vorbească, aşa că am căutat-o pe Samantha în cartea de telefoane şi am dat o fugă până la ea acasă. Samantha locuieşte într-un duplex, situat în apropierea spitalului.

– Vrei să spui că era acasă?

– Exact. I-am făcut azi o vizită. S-a întors din Peru acum o săptămână.

Patrick simţi un gol în stomac. Asta fusese înainte să vorbească el cu Marisa. Sora acesteia se întorsese acasă şi nici măcar nu o înştiinţase. Se gândi la Marisa şi la Jessica, şi le imagină cum îşi verificau căsuţa de e-mail, gândindu-se emoţionate la perspectiva venirii lui Sam în Cape Hawk, de îndată ce se întorcea în Statele Unite, şi iată că Sam se afla acasă deja de o săptămână.

– Ce ţi-a spus?

– Nu prea multe, îi răspunse Jim. Am cam fost nevoit să-i spun adevărul, să-i explic de ce se interesa poliţia din Baltimore în legătură cu reşedinţa ei actuală.

– Da? Şi ce i-ai spus?

– I-am spus că sora ei era atât de îngrijorată în privinţa ei, încât a apelat la poliţie ca s-o găsească. Şi i-am mai spus că ar trebui să-şi sune sora.

– Şi cum a reacţionat?

– Mi-a spus ceva straniu, răspunse Jim, făcând o pauză.

– Ce anume?

– Mi-a spus că sora ei este pierdută. După care mi-a închis uşa în nas.

– Uau, comentă Patrick. Cam mare răceala.

– Da. Certurile în familie sunt nişte chestii ciudate. Mie cel puţin aşa mi s-a părut. Vrei adresa şi numărul ei de telefon sau doreşti să o laşi mai moale?

– Ia dă-mi adresa şi numărul de telefon, spuse Patrick. Şi dacă tot veni vorba, de ce nu-ţi iei liber mâine-seară? Am putea să mergem într-un local în care servesc crabi, în port, ca să-mi poţi povesti în linişte despre cazul acela de fraudă.

– Chiar ai poftă de crabi? îl întrebă Jim.

– Am o prietenă căreia îi este dor de sora ei, îi răspunse Patrick. Şi nu este deloc pierdută. Ne vedem mâine.

Lily stătea la căpătâiul patului bunicii sale. Aparatul de aer condiţionat zumzăia şi monitoarele emiteau bipuri. Asistenta o rugase să plece, informând-o că se încheiase programul de vizite, dar ceva din expresia lui Lily o determinase să părăsească rezerva.

Ţinând-o de mână pe Maeve, Lily încerca să o determine să se trezească. Avea atâta nevoie de ea. Avea nevoie de sfatul bunicii ei. Un bărbat reuşise să-i facă atâta rău ei şi acestei femei pe care o iubea ca pe propria-i mamă. Şi acum pusese ochii pe Rose.

– Bunico, spuse Lily, te rog trezeşte-te. Am nevoie de tine.

Maeve îşi schimbă uşor poziţia şi buzele i se contractară involuntar. Lily mai avea un pic şi credea că Maeve o asculta, încercând să se elibereze din somnul ei adânc. Ce-i făcuse oare Edward?

Întâlnirea cu Edward o făcuse să se simtă din nou înspăimântată şi copleşită de durere. În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse Patrick că Edward nu o va deranja în spital, că poliţia îi supraveghea mişcările, tresărea de fiecare dată când auzea paşi pe coridor sau atunci când se proiectau umbre pe geamul rezervei lui Maeve.

Se pricepea atât de bine să pozeze şi să convingă lumea că este bun şi blând, încât Lily şi-l putea imagina croindu-şi drum liniştit prin cordonul de asistente. Existase o perioadă în care o făcuse să se simtă în deplină siguranţă lângă el. Felul în care o ţinea în braţe noaptea, mângâindu-i părul, ascultându-i poveştile despre familia ei, despre educaţia ei, despre durerea nemărginită pricinuită de pierderea părinţilor.

Îşi amintea cum stătea în patul lui, în apartamentul închiriat de el în Hawthorne, la o săptămână după ce se întorseseră de la Washington, imediat după Crăciun. El o ascultase ţinând-o de mână. Îi vorbise despre pictură, despre pânzele pentru brodat cu imagini care spuneau poveşti.

Imagini – cu pictorii impresionişti ai Connecticutului la şevaletele lor, pe malurile râului Lieutenant; cu copii jucându-se pe plaja din Hubbard's Point; cu bărci cu pânze îngheţate în Portul Hawthorne.

– Îmi place la nebunie să spun poveşti şi să lucrez, îi spusese ea. În mod special, îmi plac oamenii pe care am ocazia să-i întâlnesc şi cu care pot să lucrez.

– Sper că te plătesc pe măsura valorii tale, îi spusese el.

O descususe şi o determinase să recunoască faptul că câştiga destul de bine din imprimarea pânzelor şi comercializarea lor, în special, în magazinele de cadouri mai pretenţioase de pe Coasta de Est, începând din Bar Harbor şi până-n Palm Beach.

Edward era agent de bursă în cadrul companiei Connecticut – Wall Street Associates. Acumulase experienţă profesională în alte companii, după ce absolvise Harvardul, dar spunea că aceasta era cea mai prestigioasă companie. Avea clienţi bogaţi care îl tratau ca pe un prieten – sau chiar ca pe un fiu.

– Mai sunt şi antrenor în Liga de baseball pentru juniori, îi spusese. Şi la baschet. Încerc să le ofer copiilor câteva... Se opri şi o sărută pe frunte, gânditor. Să spunem aşa, încerc să le ofer copiilor câteva dintre avantajele de care eu nu am avut parte niciodată.

– Dar ai urmat cursurile facultăţii Harvard, îi spuse ea.

Edward râse.

– Am câştigat o bursă sportivă; baseball şi rugby. Altfel, părinţii mei nu şi-ar fi permis taxele. Crede-mă, singura facultate în care au călcat vreodată ai mei a fost cea în care mama spăla podelele. Instituţia care i-a asigurat un nivel superior de educaţie tatălui meu a fost închisoarea Somers.

– Îmi pare foarte rău, şoptise Mara, şocată.

– Ei bine, asta a fost o lecţie, ca să ştiu de ce anume să mă feresc în viaţă, spuse el, sărutând-o din nou. Preotul închisorii era un tip grozav – el obişnuia să mă povăţuiască atunci când tata nu era „disponibil". Tot el mi-a explicat că singura modalitate de a răzbi în viaţă este să te faci de folos, să te faci util. Doar ajutându-i pe alţii, îţi poţi găsi calea.

– Ce atitudine minunată, comentase Mara.

– Nu am avut o viaţă prea uşoară. Edward se întorsese ca să se poată uita în ochii ei. Îşi amintea privirea lui, iubirea

copleşitoare pe care o simţea revărsându-se asupra ei. Am fost bătut în copilărie, Mara. N-o să-ţi povestesc în detaliu – vreau să te menajez.

– Edward!

– N-o să rănesc niciodată vreun suflet, spuse el, mângâindu-i obrazul cu un gest atât de tandru, de parcă ea ar fi fost pentru el cea mai preţioasă persoană de pe această planetă. Asta m-au învăţat lecţiile copilăriei. Să-mi exprim dragostea şi să fiu blând.

– Tu eşti blând.

El aprobase dând din cap.

– Dar vreau să fiu şi mai bun. Mă poţi ajuta?

– Nu este nevoie, îi răspunse ea, vădit mişcată de sinceritatea lui. Îşi ţinuse toată viaţa durerea zăvorâtă în adâncul sufletului, dar în clipa aceea îi povesti despre părinţii ei şi despre moartea lor.

– Am trecut amândoi prin multe încercări, spuse el, cu buzele lipite de gâtul ei. Mara îi simţea obrajii umezi pe piele, şi efortul pe care-l făcea ca să nu izbucnească în plâns. Nu am cunoscut până acum pe cineva care să mă înţeleagă atât de profund. Mă simt de parcă am fost sortiţi unul altuia.

Cuvintele lui o puseră pe gânduri. Oare asta însemna dragostea? Să laşi garda jos şi eventual să începi să crezi că lumea nu este un loc chiar atât de rău?

– Te iubesc, îi spusese el.

Şi cuvintele îi ieşiseră pe gură înainte ca Mara să mai aibă timp să le oprească: „Şi eu te iubesc". Spunea asta pentru prima dată unui bărbat.

– Vreau să fim împreună pentru totdeauna, spuse el.

Mara simţise un fior – ceva între extaz şi frică – de-a lungul spatelui. Oare nu se mişca prea repede?

Edward avea o fotografie pe peretele apartamentului – o fotografie minunată, veche, în tonuri sepia, înfăţişând o

balenieră acoperită de gheaţă. În spatele corăbiei se înălţau stânci înalte. Numele balenierei, *The Pinnacle* era înscripţionat pe pupa. Mara se uita fix la poză – imaginea aceasta a unei ierni aspre şi nesfârşite, şi se întrebă dacă doi oameni îşi pot oferi unul altuia suficientă căldură şi dragoste, de-a lungul vieţii lor.

– Baleniera străbunicului meu, spuse el, urmărindu-i privirea.

– Într-adevăr?

El aprobă dând din cap, fixând fotografia, de parcă ar fi fost o fereastră spre o lume mai bună.

– Era căpitanul navei. Am fost botezat după numele lui. La începutul secolului nouăsprezece, familia noastră era foarte înstărită şi respectată de toată lumea. Edward Hunter era un aventurier şi un explorator. Sunt hărţi pe care apar strâmtori în apropierea regiunii Tierra del Fuego, care-i poartă numele.

– Este incredibil.

– Câteodată, îmi place să-l consider călăuza mea, spuse el. Atunci când mă simt copleşit, mă gândesc la el, mi-l imaginez în picioare la cârmă, manevrând corabia printre gheţarii aceia înfricoşători din regiunea arctică. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu familia noastră. Eram atât de respectaţi... şi apoi ne-am prăbuşit, cumva. Mie chiar îmi pare rău pentru părinţii mei. Dar pentru mine reperul în viaţă este el – căpitanul Edward Hunter.

– Exact asta simt şi eu pentru bunica mea.

– Du-mă s-o cunosc.

Ea îl luă în braţe, încercând să-şi tempereze pulsul scăpat de sub control. Şi bunica ei îi spusese acelaşi lucru. Fusese atât de încântată să audă că Mara cunoscuse pe cineva – şi atât de uşurată când aflase că locuia şi el în zonă, în Hawthorne, în susul văii râului Connecticut, aproape de Black Hall.

– Nu mă ridic la nivelul aşteptărilor ei, nu-i aşa? întrebă el, dând înapoi.

– Ba, bineînţeles că te ridici.

– Pentru că sunt agent de bursă, am făcut facultatea la Harvard, şi străbunicul meu a fost căpitan de vas?

Ea râse, sărutându-l pe buze.

– Nu, spuse ea. Pentru că eşti un om bun.

Reacţia lui o mişcă – ochii lui se umplură de lacrimi, de parcă nu-i mai spusese aşa ceva până atunci. O strânse în braţe cu atâta putere, încât de-abia mai putea respira.

– Tu crezi în mine, spuse el. Asta contează cel mai mult.

– Mă bucur, spuse ea, simţindu-se copleşită şi nesigură.

– Vreau să fim împreună pentru totdeauna, murmură el. Până la moarte împreună.

Fraza asta o înfiorase. Cu toate acestea, ignorase semnalele de alarmă transmise din forul ei lăuntric, repetându-şi că exista o explicaţie clară, şi anume că o iubea, că sentimentele pentru ea erau mai presus decât orice alte sentimente pe care le trăise până atunci.

Nenumărate fuseseră modalităţile prin care ea cedase. Ignorase micile detalii, spunându-şi că nu contau, chiar şi prima dată când citise furia aceea rece din privirile lui, în staţia de taxiuri de la aeroport.

Acum, uitându-se fix la bunica ei care dormea în patul acesta de spital, Lily se gândea la cât de rapid se succedaseră evenimentele, şi la cât de des ignorase semnalele de alarmă, fie că erau semnificative, fie insignifiante. Spre exemplu, frecvenţa cu care renunţa la serviciu, extinderea constantă a intervalelor dintre două angajări. Cum, după o vreme, i se păruse mai uşor să treacă şi numele lui pe conturile ei, în loc să-i tot dea bani să plătească facturile. Sau comentariul lui la nunta lor: *Trandafirii albi sunt foarte fragili.*

Patrick îi relatase antecedentele grave ale lui Edward. Lily ştia şi ea câte ceva despre comportamentul lui violent cu femeile. În noaptea nunţii, Edward îi povestise despre o mai veche prietenă de-a lui, Judy Houghton. Nu se mutaseră împreună, dar el îşi petrecea majoritatea nopţilor la ea. Judy avea o casă mare şi veche, în stil victorian, în Haddam, moştenită de la mătuşa ei. Judy fusese plecată şi nu dormise o noapte acasă, ci la Hanul Hawthorne. Când se întorsese, Edward îi spuse că simţea un miros de bărbat pe pielea ei. Pe ea o enervaseră acuzele lui, şi atunci el o pocnise.

– Oh, Doamne, exclamă Mara.

– I-am fracturat maxilarul. Mama ei a pus poliţia pe urmele mele. Problema asta ne privea doar pe noi doi, pe mine şi pe Judy, dar mama ei se băga tot timpul între noi. Ea nu înţelegea, Mara. Ea nu a înţeles absolut nimic din relaţia noastră şi nu făcea altceva decât să-şi bage nasul tot timpul. Din cauza intervenţiilor ei m-am despărţit de Judy.

– Dar Edward... Mara nici nu ştia de unde să înceapă. De ce nu-i spusese Edward nimic despre Judy până acum? Şi de ce alesese să-i relateze o astfel de istorisire exact în noaptea nunţii lor?

– Nu aş putea niciodată să-ţi fac aşa ceva, spuse el, îndepărtându-i cu tandreţe părul din ochi. Te rog, nu te îngrijora şi nu te speria. Tu nu te compari cu Judy.

– Edward... orice ar fi făcut, nu merita să fie lovită.

Ochii lui aruncau scântei şi ea văzu atunci doar o sugestie a întunecimii pe care o reperase la prima lor întâlnire.

– M-a înşelat, spuse el.

– Chiar şi aşa. Dacă un bărbat ar da vreodată în mine, dacă ar îndrăzni să pună mâna pe mine – l-aş părăsi, spuse ea. Imediat.

Edward o fixase cu privirea, o bună bucată de vreme. Se simţise atunci precum o muscă luată în vizor de o şopârlă

care încerca să se decidă dacă s-o mănânce sau nu. Apoi, el zâmbi. Gândindu-se acum la zâmbetele lui, îşi dădu seama că avea un adevărat repertoriu, de la zâmbetul adolescentin strălucitor, la jocul buzelor atât de seducător şi de studiat. Acum zâmbetul lui se situa undeva între cele două tipuri – şi exprima destindere. Un acord de pace.

Din clipa aceea jucau cu cărţile pe masă.

Edward o înştiinţase că avea pumni şi că era dispus să-i folosească dacă se simţea provocat, iar ea îi spusese că, dacă îndrăznea să o lovească, o zbughea urgent afară pe uşă, pentru totdeauna. Informaţie de maximă importanţă pentru ambele tabere.

Din nefericire, cu informaţia pe care i-o dăduse Mara îl pusese pe Edward în gardă. Dacă nu i-ar fi spus, ar fi fost scutită de o grămadă de probleme. El s-ar fi enervat într-o bună zi şi ar fi lovit-o – iar Mara ar fi ieşit urgent din viaţa lui, fără să-i mai ofere ocazia să înrăutăţească lucrurile. Ea însă îl prevenise din start că trebuia să găsească modalităţi mai subtile de a o îngenunchea şi de a o distruge.

Acum, privind-o pe Maeve, Lily simţi un nod în gât. Fusese măritată cu domnul Hyde. Doctorul Jekyll era doar una dintre măştile lui. Îi trebuiseră ani întregi să-şi dea seama că Edward o trăgea în jos încontinuu – dar într-un ritm atât de lent, încât abia dacă puteai observa. El descoperise modalităţi de a o controla total, aruncându-i din când în când mici bucăţele de speranţă, pentru ca ea să mai stea încă o zi, încă o săptămână, încă o lună, încă un an. Cum reuşise oare să se lase prostită atât de multă vreme?

Lily ştia că Liam veghea asupra lui Rose. Cuvintele lui Patrick, „Nu aşa se pune problema, Lily, „dacă" se hotărăşte, ci „când" se va hotărî", îi răsunau în urechi. Ea îi adusese pe oamenii pe care îi iubea în aceeaşi situaţie periculoasă în care trăise în urmă cu mulţi ani şi nu ştia cum să-i protejeze. În special pe Rose, iubita ei Rose.

11

Conducând spre Baltimore, Patrick coborâse geamurile, lăsând aerul care intra în maşină să-l răcorească. O lăsase pe Flora în micul port de ambarcaţiuni, cu Angelo, prietenul lui, pentru că nu ştia sigur cât va dura discuţia şi nu voia să o lase închisă în maşină. Îi lipsea compania ei, aşa că atunci când sună telefonul mobil, fu foarte bucuros să audă vocea lui Liam.

– Mai ştii ceva de Edward? îl întrebă Patrick.

– Nu, de când cu incidentul acela, îi răspunse Liam. Nu am mai scăpat-o din ochi pe Rose.

– Bine, spuse Patrick.

– Vreau să fiu alături de Lily în Hubbard's Point, spuse Liam, dar ea crede că este mai sigur s-o ţină pe Rose departe de locul acela.

– S-ar putea să aibă dreptate, spuse Patrick. Edward nu se poate împărţi, să fie în două locuri deodată. Cred că a venit la spital în ziua aceea pentru că l-a enervat vestea că Maeve iese din comă. Ea înregistrează progrese clare şi cred că lui îi e frică c-o să vorbească.

– Există vreo probă clară care să ateste implicarea lui?

– Doar o amprentă parţială pe rezervorul de apă caldă. Dar va fi interesant să ascultăm ce are Maeve de relatat privitor la incidentele premergătoare colapsului ei.

– Crezi că se va trezi, Patrick?

Patrick conduse în tăcere câteva secunde. Şi-o imagina pe Maeve, hotărâtă, aşa cum o cunoscuse, se gândi la felul în care protejase secretul lui Lily cu atâta perseverenţă, în ultimii nouă ani.

– Nu o scoate din ecuaţie, şopti el.

– Sper să ai dreptate, spuse Liam. De dragul lui Lily.

– Ştiu. Erau atât de apropiate. Cred că îi este îngrozitor de greu acum. Mai ales acum, când îşi face griji la gândul planurilor pe care le construieşte Edward în legătură cu Rose. Cred că ar trebui să rămâneţi acolo unde sunteţi, pentru moment. S-o supraveghezi pe Rose în permanenţă. Nu-l lăsa să se apropie de ea.

– Nu-ţi fă griji, spuse Liam pe un ton hotărât. Pentru binele lui, ar trebui să nu încerce să se apropie de ea. De altfel, ne-am petrecut marea majoritate a timpului pe apă, în barca unui prieten. De fapt, acesta este unul dintre motivele pentru care te-am sunat.

– Şi anume?

– E vorba de un tip din Cape Hawk, spuse Liam. Gerard Lafarge. Este un pescar cu o reputaţie foarte proastă, pentru că vânează delfini şi balene. Aici, în Rhode Island, suntem martorii unei anomalii oceanografice – valuri imense care atrag cu ele o grămadă de specii marine neobişnuite, activitate marină continuă...

– Nu numai în Rhode Island, spuse Patrick, amintindu-şi că văzuse mii de peştişori invadând suprafaţa apei, în golfuleţul lui, de obicei liniştit.

– Lafarge nu pescuieşte acum, şi nu există nicio lege care să-i interzică să navigheze prin această zonă, continuă Liam. A venit însă aici cu un motiv întemeiat, pe care tare aş vrea să-l aflu.

– Ai sunat cumva în Cape Hawk? îl întrebă Patrick.

– Da, l-am întrebat pe vărul meu, dar se pare că nu ştie nimic.

În timp ce oraşul apărea la orizont, Patrick semnalizează că iese de pe autostradă. Aruncă o privire înspre scaunul din dreapta sa, încercând să descifreze adresa pe care i-o dăduse Jim.

– Uite ce e, spuse el. Sunt şanse să mă duc chiar eu spre Cape Hawk, în câteva zile. Dacă ajung pe acolo, o să încerc să culeg cât mai multe informaţii.

– Ţi-aş fi recunoscător, spuse Liam. Te duci la festivalul de muzică?

– Dacă lucrurile merg cum vreau eu, îi spuse Patrick, urmând indicaţiile date de Jim, o să-l conduc pe unul dintre muzicanţi la festival.

Liam îi mulţumi, după care îşi luară la revedere.

De îndată ce ieşi de pe autostrada I-95, Patrick începu să simtă mirosul mării. Se gândi că Marisa se deplasase numai pe linia de coastă a Atlanticului toată viaţa ei. Din Newport, în jos spre Baltimore, după care din nou înspre nord, cu o escală la Boston, după care sus de tot, în Cape Hawk. La rândul lui se simţea în elementul său atunci când respira aerul marin. Ideea aceasta îi venise brusc în minte, în timp ce conducea pe străduţele înguste.

Găsi adresa pe care i-o dăduse Jim Hanley şi înconjură blocul cu maşina, până ce găsi un loc de parcare. Zona respectivă era în spatele unui spital, şi Patrick auzi o sirenă al cărei sunet se apropia treptat.

Casele prefabricate erau construite pe structura duplexului, bine întreţinute, cu curţi mici şi verande în faţă. Copiii se jucau pe trotuar, iar oamenii mai în vârstă stăteau pe verande. Patrick se îndreptă spre aleea din faţa casei nr. 64 de pe strada Fish, urcă treptele şi bătu la uşă.

Aşteptă câteva momente, simţindu-şi inima bătându-i nebuneşte, exact ca atunci când era în misiune, şi miza pusă în joc era foarte mare. Încercă să tragă cu ochiul printr-un spaţiu dintre perdelele care acopereau geamul uşii. Perdelele erau frumoase, de dantelă. Cu toate că multe dintre casele de pe stradă aveau grădini sau jardiniere la ferestre, aceasta nu avea. Se gândi că Sam călătorind mult, nu prea avea timp de îngrijit flori.

Văzând că nu vine nimeni să deschidă, se întoarse la maşină. Jim îi propusese să se întâlnească la ora şase, la localul Crab Claw (Cleşte de crab), însă el ajunsese mai devreme, aşa că dădu o raită cu maşina prin oraş, îndreptându-se spre spital. Aici îşi începuse Marisa cariera de asistentă, după cum îi povestise. Se uită la clădirea înaltă de cărămidă, întrebându-se câţi oameni ajutase ea aici.

Poate că Sam se întorsese la lucru, aici. Se tot întreba ce se petrecuse între cele două surori, ce anume căuta el aici. Cu siguranţă nu era treaba lui să se bage în povestea aceasta, dar îi era imposibil să-şi scoată din minte privirea Marisei, atunci când fusese în Cape Hawk, sunetul vocii ei, cântându-i la telefon acel cântec, şi astea îl motivară să conducă mai departe.

Localul Crab Claw se afla chiar în centrul Portului Inner. Patrick parcă şi merse pe străzile cu piatră cubică, îndreptându-se spre local. Intră, se uită prin local şi îl reperă pe Jim care stătea la o masă, pe punte, cu un alt bărbat. Îşi croi drum prin mulţime. Identifică persoana cu care era Jim ca fiind Jack O'Brien, asistentul procurorului, care îl ajutase într-un caz, în urmă cu câţiva ani.

– Bună, Patrick, mă bucur să te văd, îl întâmpină Jim.

– Şi eu mă bucur să te văd, spuse Patrick, dând mâna cu Jim. Jack, ce mai faci?

– Bine, Pat, îi răspunse Jack. Jim mi-a spus că vii în oraş, aşa că m-am gândit să mă alătur şi eu grupului. Nu ne-am văzut de atâta vreme. Este adevărat ce am auzit, că te-ai pensionat?

– Sosise timpul, spuse Patrick, zâmbind. Prea multă muncă şi prea puţin timp liber. Revăzură ultimele informaţii referitoare la cazul la care lucraseră împreună şi Patrick îi informă că suspectul pe care îl prinseseră era încă la închisoare, în Somers, ispăşind o pedeapsă de cincisprezece

ani pentru jefuirea unei bănci. Apoi îl întrebară de Mara Jameson şi el le povesti cum se întorsese aceasta din morţi. Veni chelnerul şi le luă comanda, şi Patrick sorbi din coca-cola, urmărind bărcile din port.

– Deci, te-ai retras, spuse Jim, dar tot te mai ocupi de investigaţii.

– Nu tocmai, îi răspunse Patrick. O caut doar pe sora unei prietene.

– Da, mi-a spus Jim că o cauţi pe una dintre fetele Mahon, spuse Jack. „Fallen Angels."

– Le cunoşti?

– Le-am cunoscut. Şi îmi amintesc şi acum muzica lor, deşi au trecut cincisprezece ani. Cântau într-un pub chiar lângă tribunal. Jumătate dintre poliţişti şi avocaţi erau înnebuniţi după muzica lor. Sam s-a întâlnit o vreme cu un prieten de-al meu, imediat după ce Patty a plecat pentru prima dată.

Patrick se strădui să-l chestioneze cât mai subtil posibil pe vechiul lui prieten. Sam Mahon rămăsese în echipa spitalului John Hopkins, după ce absolvise şcoala de asistente. Conducea o echipă de asistente care urmau să călătorească în America de Sud, Africa şi Orientul Îndepărtat, în funcţie de necesităţi şi de fondurile disponibile.

– Îi era foarte dor de sora ei, continuă Jack. Mi-amintesc asta foarte bine. Erau nedespărţite. Sam venise la şcoala de asistente John Hopkins pentru că sora ei se afla deja acolo. Într-adevăr erau foarte apropiate. Când Patty s-a măritat şi s-a mutat la Boston, lui Sam i-a fost foarte greu.

– Nu a mai cântat după aceea? întrebă Patrick.

– Nu, doar atunci când venea sora ei în vizită. Au avut câteva concerte împreună. Toată lumea le iubea.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Patrick.

– Nu ştiu. Primul soţ al lui Patty a murit şi ea s-a recăsătorit... poate prea rapid. Tipul era un ticălos, cred. Lui Sam nu-i plăcea, nu-i plăcea cum se purta cu sora ei.

– O bătea? întrebă Jim.

Patrick sorbi din coca-cola. Poliţiştii puneau întotdeauna această întrebare: „O bătea?“ De parcă singurul rău pe care-l puteau provoca ar fi fost cu ajutorul pumnilor.

– Nu, răspunse Patrick.

– Aşa e, tu o cunoşti, spuse Jack.

– Da, răspunse Patrick. Ea este motivul pentru care sunt aici. Îi este dor de sora ei. În această perioadă se organizează un festival de muzică în Nova Scotia şi ea încearcă s-o convingă pe Sam să vină acolo, să cânte împreună.

– Mi-ar plăcea să le ascult, spuse Jack. Acum sunt însurat, am doi copii şi sunt fericit la casa mea. Dar era ceva magic când le ascultai cântând. Îi făcea pe bărbaţi să o ia razna şi să se comporte caraghios... Îi întinse lui Patrick o casetă.

– Ce-i asta?

– O casetă cu înregistrarea ilegală a concertului pe care l-au susţinut de Ziua Sfântului Patrick, la Blarney Stone, cu mulţi ani în urmă. Am caseta de atunci, dar soţiei mele nu-i place să o ascult. Ea crede că surorile astea au un sound mult prea sexy şi nu se cade ca soţul ei să le asculte. N-o vrei tu?

– Mulţumesc, spuse Patrick, strecurând caseta în buzunarul cămăşii.

În ţipetele pescăruşilor care se roteau deasupra, chelnerul le servi masa. Platouri cu crabi cu carapace tare, coşuri cu baghete de pâine şi salată de varză. Cei trei bărbaţi începură să mănânce şi continuară să discute despre vieţile lor, despre familii şi diferite cazuri. Când terminară masa, Patrick le mulţumi pentru tot şi le spuse că spera să se revadă curând.

Se întoarse cu maşina pe strada Fish, la numărul 64, şi pe drum ascultă caseta pe care i-o dăduse Jack. Nişte note minunate, obsedante, izvorâte din două viori... după care vocile celor două surori, cântând „Stâncile din Dooneen“.

Briza intrată pe geamul deschis al maşinii se juca în părul lui. Vocea Marisei cânta în armonie cu vocea surorii ei. Vocea îi vibra de emoţie şi Patrick o simţi lângă el, şoptindu-i în ureche versurile romantice. Calitatea înregistrării era destul de slăbuţă – cineva o înregistrase probabil chiar acolo, în barul plin de lume. Se mai interpunea pe alocuri sunetul paharelor ciocnite şi a oamenilor care vorbeau, dar nimic n-ar fi putut estompa acea încărcătură pasională din vocea ei. Ar fi putut la fel de bine să cânte despre Cape Hawk – stâncile, munţii, spuma mării. Şi-o imagina aievea în pragul uşii şi o simţea în braţele lui. Oare ce-ar simţi ea dacă va fi în stare s-o convingă pe Sam să meargă la festival? Voia să-i reuşească acest demers, pentru ea...

Găsi un loc de parcare, la un bloc distanţă, scoase caseta din casetofonul maşinii şi o strecură în buzunar, ca să-i poarte noroc, după care urcă din nou scările casei lui Sam. De data aceasta, luminile erau aprinse. Când bătu la uşă, auzi paşi prin casă.

După câteva secunde, o femeie îi deschise uşa. Avea părul roşu-auriu, mai deschis decât al Marisei. Patrick ar fi recunoscut-o oricum; trăsătura comună a familiei erau ochii – o privire blândă, curioasă şi plină de bună dispoziţie.

– Bună, îl salută ea.

– Bună, spuse el. Mă numesc Patrick Murphy.

– Un nume irlandez get-beget.

– Tu eşti Samantha Mahon? o întrebă el.

– Da, chiar eu. Cu ce te pot ajuta?

– Speram c-o să-mi cânţi şi mie nişte muzică irlandeză, spuse el.

Ea râse, dar privirea-i era lipsită de entuziasm.

– În urmă cu ceva vreme probabil c-aş fi făcut-o, dar nu şi acum. Ne cunoaştem de undeva?

– Nu mă cunoşti, spuse el.

– Atunci...

– Sunt un prieten de-al surorii tale, spuse el.

– Este bine? Gracie cum se simte? Întrebarea îi ieşi pe gură, înainte chiar s-o conştientizeze.

– Sunt amândouă bine, îi spuse el, cu toate că mă gândesc la Gracie în termeni de Jessica.

Zâmbetul se şterse de pe faţa ei. Îl studia, îngustându-şi puţin ochii verzi. Avea buzele strânse şi o mână proptită pe uşă, gata oricând s-o închidă.

– Ce cauţi aici? întrebă ea.

– Marisa vrea să mergi în Nova Scotia – Cape Hawk, îi răspunse el. Ea crede că eşti în continuare în Peru şi stă la calculator şi aşteaptă să-i trimiţi un e-mail de la capătul pământului.

– Problema asta ne priveşte pe mine şi pe sora mea, spuse ea, roşind emoţionată. Ai face mai bine să pleci.

– Te rog!

Sam continua să ţină mâna cu fermitate pe uşă şi aproape că o închisese. Stătea în spatele uşii, aşa că Patrick nu-i putea vedea faţa. O auzea cum respiră, o respiraţie sacadată şi rapidă. Îşi dădea seama că încerca să ia o decizie.

– Eşti prietenul ei? întrebă Sam.

Patrick fu surprins de întrebarea directă.

– Nu, spuse el. Sunt doar un prieten de-al ei.

Sam ezită, dar, dintr-un motiv sau altul, răspunsul dat fu cel care înclină balanţa în favoarea lui, căci deschise uşa şi-l invită înăuntru.

În sufrageria mică, erau o canapea şi două fotolii. Ea îi indică unul dintre ele şi se aşeză în celălalt. El o urmări cum se aşază pe marginea scaunului, de parcă nu era pe deplin hotărâtă să o facă.

Patrick aruncă o privire prin camera decorată cu cuverturi şi drapele strălucitoare, aduse cu siguranţă din călătoriile ei. Un toc de vioară era rezemat de bibliotecă.

Pe pereţi erau fotografii înrămate şi el descoperi că multe erau cu Marisa. Patrick trase adânc aer în piept şi o privi pe Sam drept în ochi.

– Tu şi cu sora ta aţi locuit la un moment dat împreună? o întrebă el, amintindu-şi ce-i spusese Jack.

– Da. Acesta a fost apartamentul ei. Îi indică o măsuţă de mahon, câteva sfeşnice de aramă, o bufniţă de cristal. Acesta a fost sipetul de argint al bunicii noastre. Sfeşnicele şi bufniţa erau ale lui Patty – ea le-a cumpărat imediat după ce s-a mutat aici, ca să dea apartamentului un aer de maturitate şi de confort. Eu m-am mutat la Baltimore ca să fiu cu ea. M-am făcut şi asistentă din cauza ei.

– Sora ta te-a motivat.

– Da.

– Îi este dor de tine, Sam.

Sam îşi mută privirea, şi începu să-şi privească picioarele; Patrick o urmărea cum se linişteşte şi îşi dădu seama cât de mult semăna cu Marisa: ovalul feţei cu pometii înalţi, tenul pistruiat, ochii verzi şi o gură mare şi expresivă. Părul Marisei era însă de un maro-roşcat spre deosebire de cel al lui Sam, de un arămiu strălucitor.

– Ştiu că intenţiile tale sunt bune, spuse Sam. Dar pur şi simplu nu ai cum să înţelegi.

– Ai putea să mă ajuţi în acest sens?

Ea îşi aplecă capul şi deschise gura. Pentru câteva momente, Patrick avu senzaţia că-i va spune că nu era treaba lui, dar nu asta se întâmplă.

– Cum aş putea să explic, începu ea, unei persoane care nu o cunoşte dinainte, care nu ştie cum era şi cum se purta pe atunci? Era exact ca o femeie aflată veşnic în misiuni secrete pe cont propriu. Ar fi trebuit s-o cunoşti atunci – lucra la urgenţă în timpul zilei şi era ovaţionată la scenă deschisă seara. Era atât de talentată – poate că o să-ţi sune ciudat, dacă nu eşti în branşă, dar să ştii că putea să monteze

un cateter în venă fără ca pacientul să simtă ceva. Putea să-i aline pe cei mici, să-i facă să zâmbească chiar şi atunci când doctorul le făcea suturi. Îşi iubea toţi pacienţii, şi toţi pacienţii o adorau.

Patrick asculta. Şi-o imagină pe Marisa zâmbind şi tot ce-i relata Sam deveni credibil.

– Ea a ajutat la înfiinţarea „Horizon House", chiar în apropierea spitalului. Este o organizaţie care asigură îngrijiri medicale pentru femeile cu buget redus şi pentru copii. Pentru oamenii care nu-şi pot permite ajutorul medical de care au nevoie.

Sam privi în jos, studiindu-şi parcă pantofii. Când îşi ridică din nou privirea, ochii îi sclipeau.

– Eram aşa de mândră de ea pentru tot ceea ce făcea.

– Şi acesta este motivul pentru care tu faci munca asta?

– Cineva trebuie s-o facă şi pe asta, spuse ea.

– O faci pentru că Marisa nu se mai ocupă de asta?

Sam scoase un sunet, ceva ce aducea a râs.

– Marisa, repetă ea numele. Porecla aceasta ne făcea pe amândouă să zâmbim. Bono i-a dat porecla aceasta la Paris, la o beţie.

– Dar nu acesta este motivul pentru care o foloseşte acum.

– Nu, nu acesta este. Este numele ei de împrumut. Vrei să ştii care-i marea ironie în această situaţie? O ramură importantă a activităţii desfăşurate la „Horizon House" se concentrează pe ajutarea femeilor abuzate. Sora mea ştia totul despre acest fenomen şi totuşi i s-a întâmplat şi ei acelaşi lucru.

– Şi din cauza asta nu poţi s-o ierţi? Întrebarea sunase foarte dur, chiar şi în urechile lui, şi Sam se uită la el de parcă tocmai primise o pereche de palme.

– Tu nu ştii nimic, spuse ea. Nu o cunoşti pe sora mea, nu mă cunoşti pe mine, nu ştii cum eram noi înainte. Sam era roşie la faţă, iar ochii-i înotau în lacrimi.

– Atunci spune-mi, replică el. Te rog?

– Eram atât de apropiate, începu Sam. Ne spuneam totul una alteia. Dacă aveam nevoie de ea, Patty se suia în primul tren. Atunci când Paul – primul ei soţ – a murit, mi-am luat concediu timp de o lună, ca să mă duc acolo şi să stau cu ea şi cu Gracie. Ele aveau nevoie de mine şi eu aveam nevoie de ele. Îl iubeam pe Paul de parcă ar fi fost fratele meu. Sam îşi înăbuşi un hohot, şi-şi întoarse capul.

Patrick rămase, tăcut urmărind-o cum se îndreaptă spre peretele cu fotografii, ia o poză de pe perete şi i-o întinde – Marisa mireasă şi Sam domnişoară de onoare. Bărbatul de lângă Marisa trebuia să fie Paul – înalt, blond, plin de viaţă şi de entuziasm. Apoi Sam îi mai întinse o fotografie – ea şi sora ei ţinând între ele un bebeluş.

– Nepoata mea, spuse ea, ştergându-şi ochii. O iubeam de parcă era copilul meu. Sunt naşa ei şi nimeni nu şi-a luat acest rol mai în serios, decât mine.

– Sunt convins că aşa este, spuse Patrick, urmărind-o cum se uita lung la fotografie.

– După ce a murit Paul, sora mea a devenit foarte vulnerabilă. Aproape că înnebunise, pe bune – ştiu asta, pentru că eram acolo, lângă ea. Era prea mult pentru ea. De asta am şi stat acolo o lună. Avea acest consilier de investiţii...

– Edward Hunter, completă Patrick.

Sam îl privi, şocată.

– Noi îi spuneam Ted. Îl cunoşti?

– Da. Eram poliţist şi el era suspectul dintr-un caz de care m-am ocupat.

– Atunci nu-i nevoie să intru în amănunte.

– Nu. Nu prea este cazul.

– Era un profitor. M-am stăpânit să-i spun lui Patty ce credeam despre el, pentru că ea părea foarte fericită. El era acolo pentru ea – la locul potrivit, la momentul potrivit. Ea mi-a spus că Ted o ajuta să-şi revină. De fapt, el a reuşit să o zdrobească şi mai tare.

– A refuzat să te asculte?

– Refuza chiar să vorbească cu mine.

Patrick urmări cum ochii ei verzi redevin scânteietori. Sam clocotea de furie, în timp ce se uita fix la fotografia cu sora şi nepoata ei.

– A luat-o de lângă mine, spuse Sam. După un timp, Patty a încetat să mă mai sune. Apoi a început să-mi evite telefoanele. Grace mă suna şi-mi spunea că mama stătea în pat şi plângea. Eu îi spuneam să mi-o dea la telefon, dar Patty refuza să vorbească cu mine. Atunci când reuşeam, în cele din urmă, să vorbesc cu ea, îmi spunea că totul este minunat – că ea este bine, că Ted este nemaipomenit, că erau cu toţii foarte fericiţi. Îmi venea să vărs.

– Cred că ai fost foarte îngrijorată.

– Îngrijorată şi frustrată. Furioasă. Chiar mă gândeam serios să mă duc până acolo şi s-o iau pe Gracie din casa aia. Până una alta, sunt naşa ei.

– Poate că n-ar fi fost o idee aşa de rea.

– După o vreme, sora mea nu m-a mai lăsat să mă apropii de ea. Era mult prea ocupată să-l protejeze pe Ted. A fost un coşmar...

– Sunt convins că şi pentru ea a fost un coşmar.

Sam îl cântări îndelung cu privirea.

– Ea a făcut nişte alegeri.

– Tu spui asta?

– Adică?

– O asistentă care lucrează pentru o organizaţie mondială a sănătăţii, spuse el. Care este preocupată de bunăstarea femeilor. Cum rămâne cu bunăstarea surorii tale?

– Sora pe care eu o ştiam şi o adoram a dispărut. Nu mai există.

– Cum de eşti atât de sigură de asta? o întrebă Patrick. N-ai mai văzut-o de atâta vreme.

– Nu suport ideea de a o vedea, spuse Sam. Îmi este mult prea greu să văd o femeie căreia îi este frică de propria-i umbră. Şi care-şi învaţă fiica să-i fie frică de umbra ei.

– Cam acestea sunt efectele traumelor asupra oamenilor, spuse Patrick, şi tocmai de aceea au nevoie de cei dragi în preajma lor – pentru ca aceştia să-i ajute să-şi revină. Am auzit că muzica este o modalitate foarte bună de comunicare cu cei traumatizaţi.

Sam scutură din cap. Patrick recunoscu imediat acea trăsătură distinctivă a clanului roşcatelor, încăpăţânarea.

– Se spune că festivalul de muzică de la Cape Hawk este o competiţie acerbă, şi sora ta vrea să se înscrie în concurs. Aşa crezi că se comportă o femeie căreia-i este frică de propria-i umbră?

– Nu merg la festival, spuse Sam.

Patrick trase adânc aer în piept. Îşi dădea seama că era foarte fermă pe poziţie şi ştia că nu are sens să discute în contradictoriu la nesfârşit. Ridicându-se în picioare se uită încă o dată la poza Marisei şi o privi pe Sam.

– Ai un casetofon? o întrebă.

– Pentru ce?

Patrick îşi înclină uşor capul, şi Sam ridică din umeri. El îşi bagă mâna în buzunar, şi îi întinse caseta. Sam apăsă butonul PLAY, şi deodată camera fu invadată de muzică şi de îngeri căzuţi:

Poţi să călătoreşti departe,
Departe de pământul tău natal,
Departe peste munţi,
Departe peste spuma mării,
Dar dintre toate locurile minunate pe care le-am vizitat,
Oh, nimic nu se poate compara,
Cu stâncile din Dooneen.

Patrick urmări cum se rostogoleau lacrimile pe faţa lui Sam şi îşi simţi şi el ochii plini de lacrimi. Se întreba dacă Sam îşi amintea seara în care ea şi sora ei cântaseră aceste versuri. Era convins că ea percepea armonia din muzica lor, şi îi urmări privirea alunecând pe fotografie, după care pe vioară.

Dregându-şi vocea, Patrick îi întinse cartea lui de vizită.

– Dacă te răzgândeşti, spuse el, o să plec la festival peste două-trei zile.

– Mulţumesc, spuse ea, luând cartea de vizită şi punând-o pe masă. Nu-i zâmbi, şi nici nu-şi aruncă vreo privire pe cartea de vizită.

Patrick voia să-i ceară înapoi caseta, dar se gândi că ea avea mai multă nevoie de ea, decât el. Îşi luară rămas-bun, şi în timp ce Patrick cobora treptele casei, aproape că-i simţea privirea lui Sam în ceafă. În spatele lui, muzica se înălţa în noapte. Încă îi mai răsuna în urechi, în timp ce se îndepărta de casa lui Sam.

12

Seara când ajunse acasă, Lily se duse să înoate în mare. Apa sărată o învăluia, răcorindu-i pielea şi împrospătându-i gândurile. În golf, simţea că comunică cu Liam şi Rose. Se legăna în ritmul valurilor molcome, imaginându-şi că acestea veneau încoace dinspre est, dinspre Atlantic. Sigur trecuseră şi prin Rhode Island.

Peştişorii se loveau de picioarele ei, dar Lily nici măcar nu tresări. Poate că erau şi ei parte integrantă din fenomenul Ghost Hills. Poate că erau mesagerii lui Nanny – Lily închise ochii şi se gândi că tare i-ar fi prins bine s-o vadă acum pe

balena preferată a lui Rose; cu siguranţă aceasta i-ar fi purtat noroc. Avea nevoie de ceva magic, de Nanny, care s-o facă să creadă că totul va fi bine.

Ieşi din apă, se şterse, după care se aşeză pe treptele verandei. Auzind voci, simţi cum inima începe să-i bată mai tare. Ştia că Edward se va întoarce – era doar o chestiune de timp. Uitându-se prin viţa împletită pe spalier, le văzu pe Bay şi pe Tara coborând treptele, îndreptându-se spre ea, prin grădina de trandafiri. Erau amândouă îmbrăcate în pantaloni scurţi, purtau pantofi sport şi aveau cu ele rachetele de tenis.

– A sosit momentul să-ţi testăm reverul, strigă Tara. Mai ai racheta de tenis?

– Dar aproape s-a întunecat, spuse Lily.

– Una dintre schimbările majore, de când ai părăsit Hubbard's Point, spuse Bay, este că avem nocturnă la terenurile de tenis.

– Haide o dată, continuă Tara. Nu acceptăm nicio scuză. Hai să jucăm tenis.

Lily se uita fix la apă. Se simţea atât de secătuită de energie după ce o veghease pe Maeve, care pur şi simplu refuza să se trezească. Şi îi era atât de dor de fiica sa şi de Liam, singura ei dragoste, încât nu mai putea să plece de acasă din nou.

– Nu pot, le răspunse ea.

– Lily, dacă intervine vreo schimbare în starea lui Maeve, spuse Tara, te vor suna cei de la spital pe telefonul mobil. Şi la fel va face şi Liam, dacă Rose are nevoie de tine.

Dacă Rose are nevoie de tine... Lily ştia că Rose avea nevoie de ea permanent, aşa cum şi ea avea nevoie de Rose. Oare ce căuta aici, departe de oamenii pe care-i iubea?

– Nu trebuie să jucăm prea mult, spuse Bay. Doar o jumătate de oră.

– O să te epuizăm, şi aşa o să dormi mai bine, spuse Tara.

– În regulă, spuse Lily încet. Staţi să mă îmbrac şi să-mi găsesc racheta.

Zis şi făcut.

Cele trei femei se îndreptară în viteză spre şosea. Întunericul se lăsase peste Hubbard's Point, şi trandafirii, caprifoiul şi pinii înmiresmau aerul marin. Briza te revigora, răcoroasă, amintind că luna august se apropia de final, şi peste puţin timp septembrie îşi intra în drepturi. Stelele străluceau pe boltă, printre crengile copacilor, şi luminile începură să se aprindă în casele din zonă

Cu fiecare pas, Lily se simţea mai tânără. Mergând pe străzile din Hubbard's Point, se simţea din nou copil. Şi ele erau cele mai bune prietene ale ei. Bunica ei o iubea, şi Lily era sigură că o va veghea o eternitate. Nimic rău nu se mai putea întâmpla.

Când ajunseră la terenurile de tenis, constatară că sunt pustii. Erau nişte terenuri vechi, cu suprafaţă de asfalt, nimic pretenţios. Pentru că fuseseră construite la capătul cel mai îndepărtat al parcării aferente plajei, erau frecvent indundate, aşa că smoala terenului mai crăpa, iar personalul plajei trebuia să le mai peticească. Tara se îndreptă spre o cutie de lemn montată pe un stâlp înalt, deschise uşiţa şi acţionă întrerupătorul. Lumina se revărsă, scoţând din întuneric terenurile.

– Să se facă lumină, spuse Tara.

– Nu pot să cred câte s-au schimbat, până şi plaja este luminată, spuse Lily. S-au schimbat atât de multe, faţă de zilele când obişnuiam să jucăm pe întuneric. Nici măcar nu vedeam mingea, dar ne distram mult prea tare ca să renunţăm.

– Dar există şi multe altele care au rămas neschimbate, spuse Bay, luând-o în braţe. Încă ne mai distrăm.

Lily se prefăcu că era ocupată cu încheiatul şireturilor. Nu voia ca Bay să-i vadă faţa acum. Poate că într-o altă viaţă se distrase.

– Ce facem, jucăm la dublu canadian? întrebă Tara. Tu şi cu mine, împotriva lui Bay?

– Sigur, spuse Lily. Cum vrei tu.

– Eu asta vreau, îi spuse Tara, îmbrăţişând-o şi ea, şi înmânându-i mingea.

Lily alergă uşor spre marginea terenului. Lumina proiecta umbre lungi pe suprafaţa gri. Liniile de demarcaţie ale terenului, recent trasate, străluceau albe în lumină. Bay bătea mingea în partea opusă a terenului. Undeva, peste mlaştină, ţipa o bufniţă.

– Sunteţi pregătite? întrebă Bay. Servesc.

– Scoate untul din ea, spuse Tara. Arată-i tu mingii.

Bay servi, mingea sări, şi Lily îşi răsuci racheta. Lovi mingea şi o trimise înapoi. Bay i-o servi Tarei. *Poc,* se întoarse mingea. Lily îşi simţea inima bătând puternic. Se aplecă, pregătindu-se pentru rândul său.

Îşi aminti tehnicile jocului după zece secunde sau poate chiar mai puţin. Nu mai jucase de peste nouă ani, încă dinainte s-o fi născut pe Rose. Oare de câte ori jucaseră ea şi prietenele ei tenis exact pe acest teren, lovind mingea până când le oboseau atât de tare braţele, că de-abia şi le mai puteau mişca? Lui Lily îi plăcea la nebunie acest joc. Jucase în cadrul turneului de plajă de Ziua Muncii aproape în fiecare an. Jucase tenis în liceu şi câştigase locul trei la simplu în cadrul concursului liceului Black Hall.

Poc, poc.

Fusese în negocieri cu un editor din New York în legătură cu lansarea propriei ei reviste de broderii, şi plănuise şi un număr de revistă dedicat tenisului. O modalitate de a aduce împreună cititoare, sportive şi artiste ale brodatului. Numărul ar fi apărut în cursul primăverii, în aprilie sau în mai. Îşi

imaginase o rachetă de tenis şi o minge galbenă. În revistă ar fi apărut interviuri cu cele mai bune jucătoare de tenis. Un articol despre prietene care cresc şi joacă tenis împreună.

Poc.

Lily rămase la marginea terenului. Mingea venea, şi ea o lovea cu putere. Se întorcea, şi Lily o lovea şi mai tare. Îi ardeau picioarele. Bay îi plasă mingea aproape de alee şi Lily alergă şi o lovi cu reverul. Mingea trecu razant peste fileu, precum un glonţ. Lily scrâşni din dinţi, lovind mingile una după alta. Bay execută un lob, şi Lily reuşi să salveze mingea. Mingea reveni în terenul ei şi Lily o trimise în colţul îndepărtat. Bay avu un retur nimicitor, dar Lily parcă zbura cu racheta ei.

Tara ieşise de pe teren. Acesta era jocul lui Lily. Avea forţă în braţ şi aceasta parcă se transmitea, revărsându-se, în racheta ei de tenis. *Scoate untul din ea*, spusese Tara, şi exact asta făcea acum Lily.

Scotea untul din fiecare minge şi executa orice nedreptate pe care i-o făcuse Edward, executa orice bucurie de care acesta o privase. Fiecare dintre loviturile ei erau pentru Rose şi Maeve. Pentru Liam. Pentru fiecare vis pe care-l avusese vreodată. Pentru viaţa care încă mai pulsa în corpul ei, în ciuda tuturor eforturilor făcute de Edward pentru a i-o înăbuşi. Lily se gândi la revista care nu rămăsese decât la stadiul de proiect, la anii în care fusese privată de compania prietenilor, la faptul că Liam şi Rose erau la câteva zeci de kilometri depărtare de ea.

– Aşa, Lily, atacă, o auzi ea pe Tara.

Lovind mingea, Lily se simţea copleşită de suspine izvorâte din adâncul inimii.

Noaptea era liniştită, perturbată doar de strigătul bufniţei, de sunetul mingii de tenis care cădea pe teren şi se lovea

apoi de rachetele lor şi de răsuflarea sacadată a lui Lily, în timp ce se lupta să-şi reintre în drepturi şi să redevină fata de odinioară din Hubbard's Point, care ştia să se bucure şi să se distreze.

Întorcându-se cu maşina din Baltimore, Patrick se simţea devastat de ceea ce se întâmplase. Eşuase în misiunea pe care şi-o asumase. Se simţea din ce în ce mai descurajat, cu fiecare kilometru pe care îl străbătea. Ştia că trebuia s-o sune pe Marisa, să-i spună măcar că Sam ajunsese cu bine acasă, dar pur şi simplu nu se simţea în stare. Când ajunse la ieşirea de pe autostrada Black Hill viră, ieşi de pe autostradă şi se înscrise pe drumul de coastă. O scoase pe Flora din micul port de ambarcaţiuni şi conduse înspre Hubbard's Point – voia să verifice dacă Lily este bine, să mai amâne un pic momentul telefonului.

Ajunse la casa lui Maeve şi bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Maşina se afla acolo, în rond, lumina era aprinsă în bucătărie, dar Lily nu-i răspunse. Patrick simţi că îi plesneşte capul – Lily mai dispăruse o dată de aici. Se gândi la amprenta de la degetul mare găsită pe rezervorul de apă caldă, înconjură casa, şi încercă să intre în subsol.

Casa lui Maeve semăna foarte mult cu o corabie; stătea cocoţată pe terasamentul stâncos, proiectându-se chiar peste golful Long Island. Cu toate că era întuneric, cerul plin de stele şi luna, aproape plină, luminau împrejurimile. Îndreptându-se spre grădina de trandafiri, întrezări ceva ciudat. Uitându-se atent la suprafaţa întunecată a apei, observă din acel fulger de lumină albă, care se ridica cumva din adânc şi plutea pe suprafaţa apei. În lumina lunii, părea ceva strălucitor, o suprafaţă tare, comparabilă cu o bucată imensă, strălucitoare de lemn plutitor. Un trunchi de copac masiv, care fusese jupuit de scoarţă şi şlefuit luni la rând de

valuri. Când Patrick se aplecă mai aproape, văzu că trunchiul respectiv avea ochi. Nişte ochi mari, sclipitori, închişi la culoare, a căror privire era îndreptată spre el.

– Oh, la naiba, exclamă Patrick, dându-se înapoi.

Flora începu să mârâie. Alerga în susul şi-n josul digului, chiar deasupra smârcurilor rămase după reflux, amuşinând continuu zona. Creatura marină nu se mişcă. Neperturbată de un câine Labrador, de talie mare, se odihnea acolo, la suprafaţa apei, la o distanţă de optsprezece metri de ţărm, uitându-se fix la Patrick.

Flora lătra. Patrick era pescar şi ieşea deseori cu barca lui, *Probable Cause,* în larg. Participase chiar la concursurile de pescuit, în căutarea peştilor *Roccus saxatilis.* O dată reuşise să prindă un lufar, demn de premiul întâi, care cântărea aproape optsprezece kilograme şi jumătate. Dar monstrul acesta întrecea orice record pe care-l înregistrase Patrick vreodată. Avea cu siguranţă în jur de patru metri lungime. Şi Patrick ştia, pentru că vizitase Acvariul Mystic şi vizitase Nova Scotia, că trebuia să fie o balenă albă.

Balenele albe îşi aveau locul de baştină în Cape Hawk. Când fusese acolo, în urmă cu o lună, atunci când făcuse cunoştinţă cu Lily şi Rose, auzise întreaga poveste despre Nanny. Se spunea că înotase până la Boston atunci când Rose suferise intervenţia pe cord în respectivul oraş. Oare putea să fie vorba despre aceeaşi balenă afuristă, aici, în apele Hubbard's Point? Oare făcea parte din anomalia aceea oceanografică despre care îi vorbise Liam?

De oriunde ar fi apărut, balena nu părea să fie grăbită să plece. Lui Patrick îi bătea inima atât de repede încât de-abia putea să respire. Pe de altă parte, Flora părea să fi încheiat pacea cu balena, căci stătea pe dig, gâfâind. Balena se ridică la suprafaţa apei, fixându-l în continuare pe Patrick cu privirea.

În timp ce urmărea balena, Patrick simţi cum începe să se liniştească. De fapt, un val de linişte îi învăluie trupul o relaxare pe care n-o mai simţise de multă vreme. Animalul acesta avea ceva deosebit: privirea aproape umană, de parcă era o poartă a sufletului. Uriaşul mamifer îi transmitea o stare de linişte, şi brusc ştiu ce trebuia să facă.

Aproape fără să se gândească, Patrick îşi luă telefonul mobil. Formă un număr pe care de-abia dacă-l mai apelase până atunci, dar pe care reuşise, într-un fel, să şi-l fixeze în memorie.

– Alo?

– Marisa, spuse el. Patrick la telefon.

– Bună, Patrick.

– Trebuia neapărat să te sun, Marisa. Astăzi am făcut un drum cu maşina.

– Într-adevăr? întrebă ea. Şi unde te-ai dus?

– La Baltimore.

– Oh, exclamă Marisa, pe un ton încântat. În oraşul acela am locuit împreună cu Sam. O să se întoarcă acolo curând, asta dacă nu cumva vine direct aici, la festival.

– Marisa, am fost să-i fac o vizită lui Sam.

– Dar Sam este în Peru.

Patrick se uită lung la balenă. Privirea ei caldă şi întunecată îl învălui. Patrick îşi dorea nespus să găsească o modalitate de exprimare cât mai puţin dureroasă a mesajului pe care trebuia să-l transmită. Ţinea telefonul cu amândouă mâinile, de parcă ar fi ţinut-o pe Marisa de mână.

– A sosit acasă, spuse el.

Marisa rămase tăcută o vreme.

– Nu, spuse ea apoi.

– Îmi pare rău. A ajuns acasă săptămâna trecută.

– Şi de ce nu m-a sunat? Vocea Marisei era o şoaptă.

Patrick recepţionă şocul din vocea ei. Revăzu faţa lui Sam, emoţia din privirea ei în timp ce-i povestea despre

transformarea surorii sale, dar nu era capabil să-i relateze aşa ceva Marisei. Nu suporta ideea de a-i provoca atâta durere.

– Cred că a fost destul de ocupată, spuse el. Călătoria, toate amănuntele...

– Şi cu Gracie cum rămâne? întrebă Marisa, scăpând din greşeală acest nume pentru prima dată de când o cunoscuse Patrick. Vreau să spun, Jessica...

– Mi-a spus că este naşa ei.

– Singura persoană căreia aş avea încredere să-mi încredinţez fiica, spuse Marisa, cu o voce stinsă.

– Ştiu că te iubeşte, spuse Patrick. Vă iubeşte pe amândouă.

– A spus ea asta?

– Nici nu era cazul s-o spună. Casa ei poartă peste tot amprenta ta. Multe fotografii, sfeşnicul tău de aramă şi bufniţa de cristal.

– Credeam..., începu Marisa, după care se opri preţ de câteva clipe. Credeam că s-a descotorosit de ele. Cred că vrea să uite de mine – de mine şi de Jess.

– Oare cum ar putea? întrebă Patrick, dorindu-şi s-o ţină în braţe. Nimeni nu te poate uita, Marisa.

Aşteptă câteva secunde, parcă auzind-o cum îi soarbe cuvintele. Oare ştia cât de mult se gândea la ea? Ar fi vrut să-i spună că nu-şi dorea decât s-o asculte cântând, zi şi noapte, încontinuu; că o visa... şi că-şi dorea din tot sufletul să o împace cu sora ei.

– Cât de frumos din partea ta să te duci să vorbeşti cu ea, spuse Marisa. Înseamnă enorm pentru mine. Chiar dacă...

– Nu renunţa la speranţă, spuse Patrick. Acordă-i şansa să reflecteze profund asupra întregii situaţii. Este şi ea o roşcată sau ai uitat? Suntem groaznic de încăpăţânaţi, noi roşcaţii.

Ea râse scurt, şi Patrick simţi cum îi mijeşte un zâmbet în colţul gurii, simţi fericirea care-l copleşise de câteva zile.

– La ce crezi că mă uit acum?

– Nu-mi pot imagina.

– O balenă albă, spuse el. Chiar aici, lângă coasta Connecticutului. La nici măcar douăzeci de metri de locul în care stau.

– Este Nanny? întrebă Marisa, şocată, dar în acelaşi timp încântată.

– Cred că da, spuse Patrick. Dar de ce se află aici?

– Ei bine, poate că din cauza lui Rose.

– Din cauza lui Rose... repetă Patrick. O urmărea pe balenă cum îl fixează cu privirea. Avea o senzaţie foarte ciudată, ca şi cum balena l-ar fi cunoscut. Avea ochi negri şi privirea elocventă, de parcă ar fi deţinut un secret nedezvăluit încă lui Patrick.

– Da, spuse Marisa. Ce altă explicaţie ar mai putea exista?

– Mă întreb ce ar avea Liam de spus despre asta. Teoria lui este că tocmai se desfăşoară în această regiune un fel de mister oceanografic.

– Ei bine, sunt de acord cu el. Dragostea are întotdeauna ceva misterios în ea, comentă Marisa.

– Dragostea? întrebă Patrick, inima începând să-i bată mai puternic.

– Şi de ce n-ar fi vorba de dragoste? Balenele sunt mamifere şi pot să dezvolte legături, să se simtă legate sufleteşte, la fel ca noi, oamenii.

Patrick de-abia reuşea să mai îngaime ceva, ascultându-i vocea blândă.

– Eu sunt asistentă medicală, continuă ea. Am studiat anatomia. Există o grămadă de asemănări fizice. De ce n-am accepta faptul că există şi asemănări la nivel emoţional?

Patrick se încruntă. Văzuse el prea bine genul de legături dezvoltate de oameni. Fusese de faţă la locurile crimelor, acolo unde soţii îşi omorâseră nevestele, soţiile îşi omorâseră soţii, părinţii îşi omorâseră copiii. Fusese martorul fără voie al tuturor posibilelor permutări ale răului şi cruzimii cunoscute de rasa umană. În urma divorţului, devenise plin de amărăciune, scepticism şi neîncrezător în dragoste. Şi totuşi, discuţiile cu Marisa îi insuflau o stare de pace interioară nebănuită.

– Nu mă crezi, spuse ea.

– Vreau să te cred...

– Mai este acolo? întrebă ea.

– Balena? Da, spuse el, scrutând apa întunecată. Era acolo, odihnindu-se la suprafaţa apei. Valurile şi fluxul care se apropia o împingeau încet spre ţărm şi ea se învârtea în cerc, ca să-l poată privi în continuare. Luna care răsărise îşi proiecta lumina argintie în jurul balenei care plutea liberă pe valuri.

– Patrick? întrebă Marisa după câteva secunde.

– Aici sunt, spuse el. Se uita lung peste apă. O reţea fină de nori fusese mânată de briză, acoperind luna strălucitoare cu faldurile unei ţesături ca borangicul. Îi era teamă că n-o să mai poată vedea balena, dar aceasta rămase în continuare acolo.

– Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut astăzi, spuse Marisa. Pentru că te-ai dus s-o vezi pe Sam.

– Cu plăcere.

– Mi-aş dori... începu Marisa.

– Ce anume?

– Mi-aş dori să veniţi amândoi aici, continuă ea. Tu şi cu Sam. La festival. Apoi, ca şi cum n-ar mai fi putut să continue conversaţia îşi luă rapid la revedere şi închise telefonul.

Patrick stătea pe treptele verandei, încercând să-şi regleze respiraţia. Tocmai îi spusese că-şi dorea să-l vadă la festival... Pe Sam, dar şi pe el. Înclină capul privind fix telefonul. Nu-şi dorise ca discuţia lor să se întrerupă atât de brusc; nu era pregătit pentru un final abrupt.

Trase adânc aer în piept, făcu o poză balenei Nanny cu telefonul lui mobil şi i-o trimise Marisei. Spera că o să-i facă plăcere să vadă balena şi c-o să-i amintească că lucrurile minunate, neaşteptate, chiar se întâmplau.

Patrick se ridică şi se îndreptă spre balansoarul de nuiele al lui Maeve, urmărind balena cum înota pe cărarea argintie trasată de lună. Încă mai auzea vocea Marisei în ureche şi o simţea în bătaia puternică a inimii. Se gândi la Liam, care era prea departe de acest loc. Discuţia cu Marisa îi lămurise nişte aspecte, aşa că îi trimise şi lui Liam poza făcută, însoţită de un mesaj scurt. În clipa următoare auzi un pufăit, văzu cum balena îşi arcuieşte spatele strălucitor şi dispare în apa întunecată.

Patrick se lăsă pe spate în balansoar, întrebându-se ce se întâmplase.

13

Afară se întuneca şi Liam lucra la biroul său examinând şi confruntând rapoartele mai multor oceanografi. Rose era afară, pe verandă, şi citea *Leul, vrăjitoarea şi dulapul.* Era cartea ei preferată şi îi amintea de prietena ei cea mai bună, Jessica. Liam ştia că povestea cunoscută probabil o liniştea şi îi făcea şi lui bine, rememorând nenumăratele ocazii în care Lily i-o citise lui Rose. Avea laptopul deschis, şi pe ecran era poza mărită a lui Nanny, pe care i-o trimisese Patrick

Murphy. Imaginea reprezenta o umbră argintie, cu un ochi întunecat foarte bine conturat. Mesajul primit de la Patrick suna astfel:

> Ia te uită cine a trecut pe-aici să le vadă pe fetele Malone. Păcat că doar una dintre ele este în zonă. De ce nu-i strângi lucrurile lui Rose, s-o aduci acasă? Este o greşeală să stai departe de oamenii pe care-i iubeşti – acceptă acest sfat din partea unui om care a trecut prin asta. Lily are mare nevoie de tine.

Liam privea ţintă ecranul laptopului. Toată ziua strânsese informaţii legate de fenomenul Ghost Hillls – catalogând toţi rechinii şi balenele care purtau dispozitive de monitorizare şi pe care el şi cu John reuşiseră să-i identifice, dar în clipa aceea avea un alt proiect la care reflecta îndelung.

Mai mult decât orice, ar fi vrut să urmeze sugestia lui Patrick. Nu putea să doarmă şi nu făcea altceva decât să se gândească la Lily. Ea fusese acolo, în această casă, în patul lui. Atunci când se întindea, în aşternuturile în care se întinsese şi ea, simţea că ia foc. Perna încă mai păstra mirosul ei, dar cu fiecare zi acesta se estompa.

Oare Patrick avea dreptate? Era mai bine ca el şi Rose să se întoarcă în Hubbard's Point? Avea atâta nevoie de Lily, dar trebuia să reflecteze foarte serios asupra acestei probleme – nu voia în niciun caz să-l subestimeze pe Edward. Şi Patrick nu o cunoştea pe Lily, aşa cum doar el, Liam, o cunoştea.

El fusese prezent atunci când Lily o născuse pe Rose. Apăruse pur şi simplu la cabana din mijlocul pădurii, departe, la capătul drumului forestier, undeva la marginea civilizaţiei. Lily fugise peste o mie şase sute de kilometri ca să scape de soţul ei, şi îi era atât de frică să nu fie găsită, încât preferase să nască în mijlocul pustietăţii decât să meargă să nască la spital.

Liam fiersese apa şi pregătise prosoapele, exact ca în filme. Lily stătea întinsă pe podeaua bucătăriei, scăldată în sudoare şi lacrimi. Liam nu era decât un străin pentru ea, dar era singura persoană pe care o avea la dispoziţie. Liam îşi amintea cum îi strânsese mâna, ţipând de durere de fiecare dată când apărea o contracţie.

Liam îşi dăduse seama, într-un fel, că durerea ei era mai răscolitoare decât durerile facerii. Lily urla, şi în ţipetele ei Liam recunoştea ecourile terorii în care trăise. Nu mai văzuse în viaţa lui o persoană atât de singură. Ştia că cineva o speriase de moarte. Nu era însoţită de soţ, nu era înconjurată de familie, şi chiar înainte să-i afle povestea, Liam ştiu că o va iubi pentru totdeauna.

Pentru Liam nu conta că mai fusese măritată şi că nu divorţase cu adevărat niciodată. Nu-i păsa. Liam ştia că legăturile dintre oameni se sudau mai presus de ceremonii şi de acte oficiale. O iubea pe Lily cu toată fiinţa lui. Şi la fel de mult o iubea şi pe Rose. Indiferent de ceea ce se întâmpla, ele erau viaţa lui, aşa că timpul nu era o problemă esenţială pentru Liam. Atracţia pe care o simţea pentru Lily nu cunoştea limite. Ştia că şi-ar fi vândut şi sufletul pentru zece minute petrecute cu ea. Şi acest lucru rămânea valabil şi pentru ziua ce urma, şi pentru anul ce venea, dar şi peste douăzeci de ani. Numai când se gândea la ea, îl trecea un fior şi inima începea să-i bată năvalnic.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să urmeze sfatul lui Patrick, Liam ştia că trebuiau să fie amândoi foarte precauţi. Persoana care reuşise s-o sperie de moarte pe Lily fusese soţul ei, tatăl copilului ei. Acesta o declarase moartă pe Lily, ca să poată beneficia de asigurarea ei de viaţă şi să-i vândă acţiunile şi titlurile de rentă. Patrick îl pusese la curent cu toate detaliile, în acest sens.

Pentru Edward Hunter, existenţa lui Lily era echivalentă cu sursa lui de hrană şi venituri. Liam înţelegea prea bine

motivaţia lui. Cu toate că studiase balenele, acestea reprezentau un plan secundar, faţă de specializarea lui academică – rechinii.

Fratele lui, Connor, fusese ucis de acelaşi rechin, specia marele alb, care îi sfâşiase braţul lui Liam. Liam ştia că rechinii mănâncă pentru a trăi. Ei patrulau oceanele, într-o veşnică căutare de pradă. Nu atacau niciodată mânaţi de vreun sentiment de ură. Erau total lipsiţi de vreo emoţie, în căutarea sursei de mâncare.

Liam ştia că Edward Hunter se asemăna izbitor cu rechinii. El o alesese pe Lily pentru că avea potenţial. Probabil că se gândise că va trăi de pe urma ei tot restul vieţii lui. Dar, spre deosebire de rechini, prădătorii umani erau dominaţi de furie atunci când se izbeau de obstacole. Liam ştia că atunci când ea îl părăsise, Edward fusese îngrozitor de furios – şi oamenii încă mai aveau de plătit din această cauză.

Liam se documentase în linişte pe această temă şi ajunsese la concluzia că Edward Hunter se încadra într-un tip foarte specific de personalitate. Prezenţa lui fizică şi conduita erau destul de comune. Ştia exact ce anume trebuia să spună şi cum să se poarte ca să-şi atragă încrederea oamenilor. Îşi „pregătea" prada umană – Lily, Marisa – chiar înainte să înceapă să acţioneze: era un bun ascultător, ştia ce anume le emoţiona şi le motiva. Apoi lăsa impresia că le oferă exact ceea ce-şi doreau mai mult.

După cum afirma doctorul Robert Hare pe prima pagină a lucrării sale intitulată *Fără conştiinţă*, „Cu toţii am cunoscut astfel de oameni, am fost înşelaţi şi manipulaţi de ei şi obligaţi să-i tolerăm sau să reparăm răul comis. Aceşti indivizi, de regulă fermecători – dar întotdeauna extrem de periculoşi – au o denumire clinică: psihopaţi. Trăsătura caracteristică definitorie a acestor indivizi este o incredibilă lipsă de conştiinţă; jocul lor constă în satisfacerea propriilor dorinţe

şi nevoi, cu preţul sacrificiului celeilalte persoane. Mulţi dintre ei ajung după gratii, dar la fel de mulţi rămân în libertate. Toţi iau cu mult mai mult decât oferă."

Dacă Liam nu putea să fie acum lângă femeia pe care o iubea, ca să-i asigure protecţia prin prezenţa sa, atunci nu-i rămânea decât să recurgă la ceea ce se pricepea cel mai bine – cercetare şi informare. Poate că aşa va reuşi să găsească ceva care să-i fie de ajutor lui Lily în confruntarea cu Edward. Stătea cufundat în cărţi, animat de o imensă dorinţă de a-l sfâşia pe individ.

Un lucru ştia sigur: faţă de rechini niciodată nu trăise astfel de sentimente.

Ridică telefonul ca s-o sune pe Lily. Abia apucă să sune telefonul, că aceasta răspunse.

– Vreau s-o aduc pe Rose acasă, la tine, spuse Liam, fără vreo formulă de salut. Îl lăsăm pe acest cretin să ne controleze vieţile.

Lily rămase tăcută. Liam o simţea, în ciuda distanţei dintre ei, pierdută undeva în viaţa ei de odinioară. Voia s-o scuture, s-o trezească la realitate, să-i amintească de relaţia lor, să-i demonstreze cât de mult o iubea şi cât de puternici puteau fi împreună. Suficient de puternici încât să înfrunte orice pericol.

Bubuitul valurilor uriaşe invadă camera prin fereastra deschisă şi zgudui cabana. În noaptea aceasta valurile Ghost Hills erau în plină acţiune. Se zdrobeau de ţărm şi Liam le simţea cadenţa în tot trupul său.

– Lily?

– Îmi doresc asta, spuse Lily, cu o voce atât de moale, încât aproape că se pierdea în mugetul valurilor care se spărgeau la şaisprezece kilometri distanţă, spre mare. Dar mi-e frică pentru Rose. Trebuie să mă gândesc la asta, Liam.

– Şi eu trebuie neapărat să te văd.

Când Lily închise telefonul, Liam nu mai auzi decât bătăile inimii sale. Inima îi bubuia, precum ecourile valurilor Ghost Hills care se spărgeau de recif.. Bătăile nebuneşti ale inimii parcă îl copleşeau şi îl presau, împiedicându-l să respire. Liam închise calculatorul, traversă cabana şi ieşi în pragul uşii, ce da pe verandă.

Stelele străluceau puternic pe cer. Liam spera că şi Lily le privea. Constelaţiile ieşeau din mare, de parcă ar fi fost nişte creaturi vii, strălucind din cauza bioluminescenţei, care se hotărâseră să zboare până pe bolta cerească. Stelele spuneau poveşti despre dragoste. Marea era acum populată de valuri Ghost Hills şi balene albe. Oare Lily chiar nu-şi dădea seama că acesta era un miracol? Nu putea decât să spere că Nanny veghea asupra ei, pentru că el nu putea să fie acolo, în preajma ei, ca s-o protejeze.

Marisa nu mai trăise o astfel de seară în Cape Hawk. Străzile, în mod normal adormite la această oră, clocoteau de forfota oamenilor, unii purtând cutii cu instrumente, alţii alergând ca să ajungă la timp pentru spectacolul pe care-l aveau de susţinut. Oamenii se aşezaseră la picnic pe pajiştea din faţa hanului, şi mai jos, de-a lungul debarcaderului. Fetele Nanouk veniseră în oraş ca să asculte programele de seară ale festivalului de muzică. Marisa făcea tot posibilul să se bucure şi ea de atmosferă.

Fetele întinseseră păturile în linie, lângă statuia pescarului din piaţa orăşelului. Marlena adusese struguri, pâine şi brânză, Cindy vin pentru adulţi şi limonadă pentru copii, Alison făcuse o salată imensă, Anne năvălise în bucătăria hanului şi adusese sendvişuri cu carne de homar. Marisa şi Jessica făcuseră fursecuri de casă cu ciocolată Toll House pentru desert.

În timp ce toţi erau angajaţi în discuţii, Marisa stătea deoparte şi îi urmărea pe muzicieni. Erau o mulţime de femei,

de peste tot. Se întreba câte dintre ele erau surori, şi călătoriseră până-n Nova Scotia împreună. Încercă să identifice asemănările şi le găsi cu uşurinţă. Era bucuroasă pentru aceste femei şi se simţea în acelaşi timp îndureratã, gândindu-se la Sam.

Anne Neill o observă pe Marisa stând în afara cercului şi se îndreptă spre ea. Avea nişte ochi mari, albaştri, păr castaniu strâns la spate într-o împletitură franţuzească. Anne era îmbrăcată cu un pulover de culoarea piersicii, împletit în opturi mari, şi cu nişte pantaloni de un verde-aprins. Marisa se gândi că alegerea unor culori atât de aprinse pentru haine îi reflecta temperamentul. Anne era hangiţă în adevăratul sens al cuvântului şi ospitalitatea ei se manifesta şi în afara momentelor în care se ocupa de clienţi.

– Cum te simţi? o întrebă Anne.

– Mulţumesc, bine, îi răspunse Marisa, încercând să zâmbească. Te-ai descurcat minunat cu organizarea festivalului.

– Mulţumesc, spuse Anne. Este cea mai plăcută şi distractivă perioadă a anului, însă mă şi ţine ocupată încontinuu. De aceea, apreciez momentele în care pot să mă aşez un pic şi să ascult muzică.

Marisa aprobă dând din cap.

– Am participat la multe festivaluri de-astea. În Newport, şi pe Coasta de Est a Maryland-ului, în Boston...

– Întotdeauna împreună cu sora ta? o întrebă Anne.

Marisa confirmă dând din cap. Nu voia să plângă, aşa că îşi înghiţi suspinele şi privi în altă direcţie.

– Să ştii că vă păstrăm un loc în program, îi spuse Anne.

– Nu cred că va fi cazul.

Anne nu comentă, dar privirea ei albastră era atât de caldă şi zâmbetul atât de blând, încât Marisa simţi cum i se frânge inima. Le auzea pe femeile de pe scenă cântând *Taibreamh.*

Era un cântec minunat, tradiţional, al cărui titlu însemna „Visuri“ în limba gaelică, şi fusese întotdeauna cântecul de leagăn preferat al lui Sam. Lacrimile rupseră zăgazul şi se revărsară pe obraji. Marisa simţea că i se rupe inima de durere.

– Unde este sora ta acum? întrebă cu blândeţe Anne.

– În Baltimore, îi răspunse Marisa. Eu credeam că este în Peru, dar s-a întors acasă săptămâna trecută.

– Şi nu te-a anunţat, spuse Anne.

Marisa scuturã din cap, imaginându-şi-l pe Patrick cum se îndrepta spre căsuţa de pe strada Fish şi cum discută cu Sam.

– Un prieten de-al meu a găsit-o, spuse ea.

– Sunteţi apropiate, tu şi cu Sam?

– Eram apropiate.

– Surori, continuă Anne. Creşteţi împreună, ştiind totul una despre cealaltă, trăind în aceeaşi casă, împărţind aceleaşi secrete, nutrind aceleaşi sentimente.

– Aşa eram, spuse Marisa, dându-şi brusc seama că Anne avea o soră. Exact aşa eram.

– Când eram mici, eu şi cu sora mea Emily făceam absolut totul împreună. Tu şi cu Sam cântaţi la scripcă, eu şi cu Emily dansam step.

– La festivaluri? întrebă Marisa.

Anne încuviinţă dând din cap şi continuă:

– Asta până când a plecat ea la facultate. Apoi şi-a luat o slujbă în Toronto, iar după o vreme s-a mutat la Vancouver. Totul s-a schimbat din acel moment. Mă simţeam abandonată. Cum era oare posibil ca persoana aceea cu care îmi petrecusem fiecare moment din existenţa mea, pe care o iubeam mai mult decât pe oricine altcineva – cea mai bună prietenă a mea – să mă părăsească aşa?

– Dar ea, de fapt, nu te părăsise, spuse Marisa, amintindu-şi cum o lăsase pe Sam acasă, la început, când se dusese

la şcoală la Baltimore şi cum plecase apoi din Baltimore, ca să se mărite cu Paul şi să trăiască în suburbiile Bostonului. Pur şi simplu îşi trăia viaţa.

– Acum ştiu asta, spuse Anne. Dar pe vremea aceea...

– Cred că situaţia este destul de diferită în cazul meu şi al lui Sam, spuse Marisa. Ea se bucura de toate deciziile şi alegerile mele, oricare ar fi fost acestea. Bineînţeles că ne duceam dorul una alteia, dar găseam întotdeauna o modalitate de a ne regăsi, de a fi împreună. De data aceasta, însă... m-am lăsat pe mâna cuiva care s-a purtat urât cu mine şi nu i-am permis lui Sam să mă ajute.

– Eşti sora cea mare? o întrebă Anne.

– Da.

Zâmbetul lui Anne era plin de afecţiune şi înţelegere.

– Surorile mezine, zâmbi ea. Întotdeauna îşi doresc ca surorile lor mai mari să fie mai inteligente decât ele. Îşi doresc ca acestea să ştie mai mult, în comparaţie cu ele. Şi mai doresc ca acestea să le călăuzească şi să le indice direcţia în viaţă.

– Tu eşti sora mai mică? o întrebă Marisa.

– Da.

– Şi tu şi cu Emily...?

– Suntem mai apropiate ca niciodată. Mi-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă m-am dat pe brazdă. Ea a fost calmă şi m-a aşteptat să-mi revin. Cred că, uneori, surorile trebuie să se răzvrătească unele împotriva celorlalte, exact aşa cum fac adolescenţii cu părinţii lor. Dar asta nu înseamnă că nu se iubesc. Uneori, trebuie să te desprinzi, să te separi, ca să te regăseşti.

Marisa dădu aprobator din cap, dorindu-şi din tot sufletul să fie adevărat.

– Şi cine este acest prieten? întrebă Anne.

– Poftim?

– Prietenul care s-a dus la Baltimore ca s-o găsească pe Sam, spuse Anne. Cine e?

– Patrick Murphy, spuse Marisa.

– Detectivul?

Marisa dădu afirmativ din cap:

– Da, spuse ea. Cel care a venit aici, în căutarea lui Lily.

– Poate că ar fi bine să-l inviţi la festival.

– I-am vorbit în treacăt despre festival, spuse Marisa. Dar n-o să vină. Nu vreau... Nici măcar nu vreau cu adevărat să vină. Nu sunt pregătită. Se gândi la Ted, la prăpastia dintre ea şi Sam, la Jessica. Nu cred c-o să mai fiu vreodată pregătită pentru aşa ceva.

– Ştii, spuse Anne cu blândeţe, am auzit-o şi pe Lily spunând acelaşi lucru. Apoi a apărut Liam... Viaţa a fost dură cu amândoi: căsnicia lui Lily cu Edward, fratele lui Liam ucis de rechinul acela şi Liam care a rămas fără un braţ. După această tragedie, familia lui s-a destrămat. Erau amândoi atât de izolaţi de lume, dar au reuşit cumva să se ajute reciproc, să se întoarcă din nou la viaţă. Tu şi cu Patrick...

– Nu, o întrerupse Marisa. Situaţia este diferită. De-abia ne cunoaştem.

Anne îşi înclină capul.

– Cred că oamenii îşi caută perechea. Despre asta este vorba şi în muzica irlandeză, atât de sentimentală. Suntem toţi în largul mării, în bărcile noastre sfărâmate de furtuni, şi ne spălăm rănile şi durerile prin care am trecut în viaţă, făcând din nou loc dragostei în sufletele noastre.

În clipa aceea, Jude o strigă pe Anne, de pe treptele hanului. Anne îi făcu un semn cu mâna, după care o privi în ochi pe Marisa.

– Eu nu renunţ la speranţa că Sam va veni, spuse ea. Aşa că vă păstrez un loc în programul festivalului.

– Dar..., începu Marisa.

Anne scutură din cap, cu un zâmbet larg, o îmbrăţişă pe Marisa şi se întoarse la lucru.

– Dacă vine, o vom întâmpina pregătiţi, îi strigă ea Marisei, peste umăr.

Marisa le spuse prietenelor ei că se duce să facă o plimbare şi se îndreptă spre port. Supra faţa apei lucea albastru şi argintiu în lumina stelelor. Se uită lung spre flota de pescuit, care se lupta cu ancorajele în timpul fluxului. Privind spre sud şi-l imaginã pe Patrick pe barca lui din Connecticut, şi pe Sam în apartamentul ei din Baltimore. Părea un exerciţiu facil să şi-i imagineze pe amândoi venind la festivalul de muzică din Cape Hawk, dar în acelaşi timp imposibil.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie şi un creion şi-şi notă cuvintele „sfărâmat de furtună". Ştia că reprezentau începutul unui cântec. Ştia chiar şi cui îi era dedicat cântecul.

14

Maeve o visase pe nepoata ei. În vis lucrau amândouă în grădină, îngrijind trandafirii. Aerul marin era proaspăt şi pur, iar mireasma trandafirilor foarte dulce. Îşi auzea propria voce, chemând pe cineva la ea. Clipind, privirea ei percepu, înceţoşată, silueta unui bărbat care se apropia. Să fie oare Patrick? Sau un înger coborât din ceruri? Sau altcineva. Maeve se frecă la ochi şi îl recunoscu.

Edward Hunter stătea lângă patul lui Maeve, fixând-o, cu privirea lui rece. Maeve căscă involuntar gura. Sudoarea îi acoperi fruntea şi o copleşiră valuri de ameţeală. Nu-i fusese niciodată frică sau cel puţin nu lăsase pe nimeni să vadă că este înfricoşată. De data asta însă, nu se putea controla. Probabil că scosese nişte sunete, pentru că el se aplecă şi-şi apropie urechea de gura ei.

– Te bâlbâi, îl auzi ea. Vorbeşti în dodii. De asta te şi afli aici. Pentru că ţi-ai pierdut minţile. Eşti o babă şi nimănui nu-i pasă de tine. Nici iubita ta nepoată nu se sinchiseşte de tine.

Maeve voia să ţipe, dar nu făcu decât să-şi închidă ochii. Îi auzea vocea şi ştia cât de crud era. Asta o calmă într-o mică măsură. Nu era nebună, nu era absolut deloc nebună. Edward nu se dezmintea nici acum.

Maeve se retrase undeva în forul ei lăuntric. Vocea lui persistă, dar ea n-o mai auzea. Îi vedea însă faţa ticăloasă, dar mireasma de caprifoi şi de trandafiri ţâşni din întuneric şi îl izgoni.

Trandafirii erau minunaţi. Creşteau în tufişuri încâlcite, în adâncul grădinii. Zgomotul valurilor care se izbeau de stâncile încinse de soare se auzea precum un cântec de leagăn, „ssst, sst, ssst". Fântâna dorinţelor era răcoroasă şi adâncă. Maeve aruncă un bănuţ în fântână, aşa făcuse de atâtea ori de-a lungul anilor. Îşi puse o dorinţă. Închise ochii şi aşteptă să i se îndeplinească dorinţa.

– O vreau pe nepoata mea, îşi dori ea în tăcere. Mara, Mara...

Rose se simţea din ce în ce mai bine, cu fiecare zi care trecea după ultima ei operaţie, doar că îi era dor de mama ei. Nu credea să existe pe lumea asta cuvinte mai dureroase decât „Mi-e dor de mama mea". Cu toate că nu le spunea des cu voce tare, pentru că nu voia să-l supere pe doctorul Neill, le resimţea în interiorul său, din ce în ce mai puternice, şi le simţea scrilejite în inima sa.

Zilele frumoase de vară îi păreau triste şi ciudate, în vechea casă de vacanţă din golful Narragansett. Doctorul Neill o desemnase supraveghetor oficial de balene şi când

nu erau pe mare, cu barca, cu doctorul Stanley, Rose îşi petrecea o bună parte din timp la fereastra imensă, cu telescopul de alamă îndreptat spre suprafaţa apei.

Văzuse peştii sărind peste suprafaţa apei, cu spatele argintiu şi albastru, unii dintre ei cu dungi întunecate, cu cozile şi aripioarele la fel de delicate precum metalul filigranat. Obişnuia să urmărească pescăruşii care zburau deasupra apei cu crabii atârnându-le în ciocul galben. Văzuse şi o ţestoasă de mare vâslind prin zonă. Dar nicio balenă. Nici urmă de Nanny.

– Pot să mă mai uit o dată la poza ei? întrebă Rose, îndreptându-se spre biroul la care stătea doctorul Neill.

Pe birou, Liam avea răspândite cărţi şi documente, poze cu rechini albaştri, rechini-tigru, rechini-macrou, rechini-elefant, rechini-prădători de Groenlanda, marii albi, cu mamifere marine, incluzând aici balene cu cocoaşă, balenele ştiucă (numite şi balene minki), balenele albastre, balene nordice cu înotătoare, caşaloţi şi balene albe, cu delfini, cu viţelul de mare şi cu foca de Groenlanda. Toate aceste documente şi poze îi confereau o oarecare senzaţie liniştitoare lui Rose pentru că îi aminteau de biroul lui din Cape Hawk. Liam dădu o parte dintre documente la o parte, făcându-i loc lui Rose să se apropie să vadă poza lui Nanny de pe ecranul calculatorului său.

– Iat-o, spuse doctorul Neill.

– Cine ziceai că a făcut poza?

– Patrick Murphy.

– Bărbatul acela care a venit până-n Nova Scotia ca să-i spună lui mami că bunica e bolnavă?

– Da.

– El i-a făcut poza asta lui Nanny în Hubbard's Point, în faţa casei bunicii mamei?

– Da.

Rose ridică întrebător din sprâncene şi continuă să şi le mişte. Oare doctorul Neill nu-şi dădea seama de ridicolul situaţiei? Ei doi se aflau în casa aceasta, unde nu prea cunoşteau pe nimeni, în vreme ce persoana pe care o iubeau cel mai mult se afla în Hubbard's Point. Chiar şi Nanny era acolo. El stătea la calculator şi introducea informaţii despre toate speciile pe care le văzuseră în larg, lângă recif.

– Doctore Neill, i se adresă ea.

– Ştii ceva, Rose, începu el, m-am tot gândit la asta. Cred că ar trebui să-mi spui Liam. Ce zici, n-ar fi mai bine?

Ea scuturã dezaprobator din cap. Liam mai încercase în trecut să-i sugereze acest lucru, fără succes. Nu corespundea sentimentelor pe care ea i le purta. „Liam" era numele potrivit cu care să i se adreseze mama ei. Era un nume, un apelativ potrivit pentru adulţi. Lui Rose nu i se părea corect să-l strige aşa. De altfel... înghiţi în sec, gândindu-se cum şi-ar fi dorit să-l strige pe Liam. Gândul acesta o făcu să roşească şi simţi că faţa îi ia foc.

– Nu? întrebă el.

– Nu, răspunse ea încăpăţânată. Cel mai bine e aşa, doctor Neill. Deci, doctore Neill, de ce nu mergem şi noi acolo?

– Ei bine, pentru că mama ta mai are de rezolvat nişte treburi şi s-a gândit că ar fi mai bine ca tu să fii aici, câtă vreme ea este ocupată.

– Dar noi am putea s-o ajutăm, comentă Rose.

– Ştiu asta, spuse Liam. Sunt perfect de acord cu tine şi încerc să o conving şi pe Lily. Rose se rezemă relaxată de Liam. Îşi odihni capul pe umărul lui, dar nu pentru că se simţea obosită, ci pentru că aşa voia. Rămaseră în poziţia asta preţ de câteva minute, uitându-se la poza lui Nanny de pe ecran. Rose îşi imagină cât de fericiţi ar putea să fie dacă ar fi împreună.

– Şi când o să fie totul... Căuta în minte cuvântul potrivit. Se gândi la toate grozăviile care se petreceau în viaţa lor. Ea

avusese malformaţii cardiace, doctorul Neill nu mai avea decât un braţ, şi bunica mamei ei era în spital. Când o să fie totul bine? întrebă ea, în cele din urmă.

– Cred că este totul bine în acest moment, spuse doctorul Neill.

Rose se încruntă. Ştia la ce se gândea el. Mama ei o sfătuise întotdeauna să fie recunoscătoare, să-şi preţuiască momentele de fericire. Chiar şi atunci când Rose avea insuficienţe respiratorii, când nu se putea juca cu prietenele ei, chiar şi atunci când trebuia să stea internată la terapie intensivă, pentru că exista prea mult lichid la nivelul inimii, chiar şi în acele momente extrem de dificile, mama ei îşi lipea buzele de urechea ei şi-i şoptea: „Suntem atât de norocoase, şi asta pentru că ne iubim".

– Zici că totul este bine, acum? întrebă Rose. Dar cum poţi spune aşa ceva? Când noi suntem aici, şi mami şi Nanny sunt în Hubbard's Point?

Doctorul Neill îşi întoarse privirea de la ecranul calculatorului şi se uită drept în ochii lui Rose. Fetiţa ştia cât de importantă era munca lui, cât de mult cercetase şi învăţase despre aceste valuri uriaşe şi migraţiile peştilor. Ştia că văzuse un vas pescăresc din Cape Hawk, şi că acest lucru îl îngrijora. Dar în clipa aceea, toată atenţia lui se concentra asupra ei.

– Rose, începu el. Ştiu că toate astea nu au niciun sens.

– Chiar şi pentru tine? întrebă ea.

– Da, chiar şi pentru mine, răspunse Liam.

– Pentru că şi ţie ţi-e dor de ea?

– Mai mult decât mi-a fost vreodată dor de cineva sau de ceva.

– Dar credeam că-ţi place să lucrezi aici – să ieşi în recunoaştere, spre valurile Ghost Hills, cu barca doctorului Stanley...

– Aceasta este datoria mea profesională, spuse doctorul Neill, zâmbind. Dar viaţa mea sunteţi tu şi mama ta.

Rose încuviinţă dând din cap. Ştia că acesta era adevărul; o simţise deja de multă vrme, poate încă din ziua în care se născuse. El era ca şi tatăl ei. Atunci când alţi copii vorbeau despre taţii lor, Rose ştia undeva, în adâncul sufletului, că şi ea avea un tată, pierdut pe undeva prin lume, dar nu-i păsa de el şi nici nu întreba nimic despre soarta lui. Ea îl avea pe doctorul Neill, îi era suficient.

Exact în acel moment, doctorul Neill îşi ridică privirile, uitându-se peste capul ei. Rose observă schimbarea de expresie de pe faţa lui şi simţi un mic fior – de parcă un vânt misterios tocmai începuse să adie, de parcă vremea se schimbase într-un mod miraculos.

– Rose, îi spuse doctorul Neill, uitându-se cu ochi arzători la ea. Cred că lucrurile tocmai încep să capete un sens.

Rose se întoarse să se uite şi înţelese ce voia să spună – o maşină albastră înainta pe alee, pe lângă tufişurile înalte de merişor.

– Mami! strigă Rose, ţâşnind pe uşă şi alergând desculţă pe gazonul îngrijit, direct în braţele mamei ei.

15

Nu le luă mult timp să facă bagajele şi să pornească la drum spre Hubbard's Point. Liam era pregătit încă de noaptea trecută. Luase deja această decizie din momentul în care citise mesajul lui Patrick. Nu putea să nu recunoască faptul că acesta avea dreptate, dar cel mai important era ca şi Lily să fie de acord cu acest lucru.

– Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? o întrebă el, în timp ce se deplasau pe autostrada 1, ţinând-o de mână pe Lily, care stătea lângă el.

– Mi-am venit în fire, spuse Lily. Totul s-a întâmplat atât de rapid, încât de-abia am avut timp să reflectez asupra situaţiei.

– Nu ne poate face nimic, spuse Liam.

– Cine nu poate? întrebă Rose de pe bancheta din spate.

– Rosie, Rosie, spuse Lily, întorcându-se spre ea, şi evitând întrebarea. Stai să vezi cine te aşteaptă în Hubbard's Point.

– Nanny! exclamă Rose. Doctorul Neill are poza ei în calculator!

– Patrick a făcut poza, spuse Liam. Lily văzu o staţie de benzină, vină şi intră în perimetrul acesteia. Indicatorul de benzină era mult sub nivelul de un sfert de rezervor.

Cei trei coborâră din maşină. În timp ce lucrătorul umplea rezervorul, Rose îşi exprimă dorinţa de a intra în magazin. Liam şi cu Lily o urmară. Magazinul în sine avea un aspect ciudat, neregulat, o construcţie prefabricată din lemn, care părea să fi fost iniţial o casă de locuit. Mai multe bărci erau parcate în faţa clădirii, pe remorci, şi unele aveau pe ele un bilet „De vânzare".

Veranda din faţă a clădirii era mobilată cu bănci şi balansoare, rafturi cu ziare locale, precum şi un panou acoperit cu cărţi de vizită, anunţuri şi poze ale unor bărci de vânzare. Pe un alt panou erau poze cu pescari care ţineau ca trofee prăzi premiate – rechini-macrou lungi de trei metri, peşti *Roccus saxatilis*, de un metru şi treizeci de centimetri, şi un rechin albastru în lungime de patru metri şi douăzeci şi cinci de centimetri.

Intrară în magazin şi podelele scârţâiră sub paşii lor. Un dozator de sucuri era plasat pe peretele din dreapta. În partea din faţă a magazinului, erau expuse coşuri mari cu produse locale. Lily luă un coş de cumpărături şi-l umplu cu roşii, busuioc, porumb şi dovlecei proaspeţi. Rose se îndreptă spre partea din spate a magazinului şi scoase un strigăt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Liam, în timp ce se îndrepta rapid, împreună cu Lily, spre Rose.

– Uitaţi-vă! spuse Rose, arătându-le ceva.

O perdea de un roşu decolorat împărţea în două magazinul. Rose se uitase pe furiş în partea din spate. Privind peste capul ei, Liam văzu că încăperea era plină de fălci de rechini. Un raft cu borcane se sprijinea, într-un echilibru precar, de o masă. În borcane, erau rechini minusculi conservaţi în formol. Aveau ochii înceţoşaţi, boturile ascuţite şi formele de neconfundat ale trupului. O grămadă de înotătoare de rechini şi de delfini tăiate neregulat cu toporul zăceau pe masa albastră. Toate lucrurile din cameră purtau etichete cu preţuri. După ce aruncă o privire prin cameră, Lily o trase repede pe Rose înapoi în zona de băcănie a magazinului.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă un bărbat, intrând pe o uşă din spate. O barbă neglijentă, scurtă şi închisă la culoare îi acoperea faţa. Părul îi era pudrat cu sare şi purta un tricou pe care scria „Cursele de pescuit sportiv ale Căpitanului Nick".

– Tu eşti Căpitanul Nick? îl întrebă Liam.

– Vezi c-ai înţeles, comentă acesta. Te interesează o cursă? E ceva pradă după care să te îndreptţi chiar acum, rechini mari albi de şase metri veniţi din Bahamas, chiar şi balene albe venite tocmai din Nova Scotia.

– Balenele albe sunt o specie pe cale de dispariţie, spuse Liam.

Bărbatul râse.

– Da, ştiu, dar nu mergem să le prindem, ci doar să le vedem. Trebuie să recunosc, pe mine mă cam ia valul. Parcă nicio vară n-a fost ca asta – o adevărată nebunie, şi asta mulţumită unor valuri imense venite din largul oceanului. Ar fi trebuit să vezi ce captură am făcut ieri – spatele mov, lateralele roz şi înotătoarele de un roşu-aprins, la vreun metru

jumate – un metru şi optzeci de centimetri. Înota în zigzag de parcă ar fi fost un şarpe de mare. Cu siguranţă venea direct de la tropice.

– Un peşte-lună, spuse Liam.

– Oricare i-o fi numele, zic că e céva cu totul ieşit din comun. Poţi să-l verifici pe panoul din faţă – e o galerie întreagă de poze acolo cu prăzile clienţilor mei.

– De fapt, mai degrabă mă interesează prăzile tale de aici, spuse Liam, pregătindu-se să-l lovească cu toată puterea pe Căpitanul Nick, ca răzbunare pentru puii de rechin din borcane, pentru fălcile de rechini şi pentru înotătoarele sfâşiate. Lily îl strigă, aşa că se dădu înapoi. Era atât de încărcat emoţional după reîntâlnirea cu Lily, încât nu prea reuşea să se controleze.

Lily stătea pe verandă, exact în faţa panoului menţionat de Căpitanul Nick în discuţia lor. În timp ce Rose se legăna fericită într-unul din balansoarele de pe verandă, Lily îi arătă o fotografie destul de neclară.

– Este cine cred eu? îl întrebă ea.

Liam îşi concentră privirea pe panou. Era o fotografie pe care i-o menţionase Nick – un peşte lună de un metru şi optzeci de centimetri, cu culorile lui splendide strălucind în soare. Privirea-i parcurse întreaga galerie de peşti-trofeu – merlin, rechini, peşti spadă şi ton. Fotografiile fuseseră făcute în dreptul docului, iar pescarii pozau mândri lângă cântarele în care atârnau prăzile. Lily îi indica fotografia unui delfin bot de sticlă, lung de vreo patru metri şi jumătate, care atârna cu capul în jos, prins într-o reţea.

– Nu te enerva prea tare, i se adresă Căpitanul Nick, apropiindu-se de ei, din spate. Peştele acela nu este mort.

– Nu este un peşte, îi spuse Liam. Este un mamifer.

– Cine l-a prins? întrebă Lily, cu vocea tremurândă.

– Ah, nu contează cine l-a prins, nu-ţi bate capul cu asta, comentă Căpitanul Nick. Cel mai important lucru este că peştele trăieşte. L-am ţinut în viaţă, în conformitate cu toate regulamentele pe care le poţi invoca.

– Şi de ce vrei să prinzi delfini? îl întrebă Lily, uitându-se lung la el.

– Cu tot respectul cuvenit, începu el, aceasta nu este problema voastră.

– Haide, Lily, spuse Liam, înconjurând-o cu braţul, şi îndreptându-se spre maşină. Lily trecuse oricum prin atâtea şi acum o duceau pe Rose acasă. Liam se gândea să-l sune mai târziu pe John – şi pe Jude şi Patrick. Ceva se întâmpla cu siguranţă şi el avea nevoie de ajutor ca să desluşească misterul.

Aruncă o ultimă privire spre panou. Fotografia fusese cu siguranţă făcută în mişcare, pentru că era imposibil să citeşti numele ambarcaţiunii din spatele delfinului prins în reţea, dar Liam ar fi identificat vasul oricum, oriunde, pentru că îl recunoscuse pe comandantul acestuia.

Vasul era *Mar IV.*

– Ai văzut? şopti Lily.

– Gerard Lafarge, spuse Liam.

În ciuda asigurărilor servite de Căpitanul Nick, delfinul era mort.

Când coborâră din maşină la Hubbard's Point, Liam avu senzaţia că ajunseseră acasă. Cei trei rămaseră îmbrăţişaţi o bună bucată de vreme. Nu-i putea da drumul din braţe lui Lily, aşa cum nici ea nu se putea desprinde din îmbrăţişarea lor. Ochii ei erau albaştri precum apele golfului, vara. O sărută, parcă nevenindu-i încă să creadă că erau din nou împreună.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, Liam observă nişte oameni apropiindu-se dinspre casă. Lily îşi rugase prietenele să fie acolo. Îl luă de braţ şi făcu prezentările: Bay McCabe şi Dan Connolly, Tara O'Toole şi Joe Holmes. Cele două femei, prietenele din copilărie ale lui Lily, erau cu soţii şi copiii lor. Liam dădu mâna cu toţi. Nu-i venea să creadă cum putea să fie totul atât de normal, de natural, după acele zile şi nopţi nesfârşite ale separării lor impuse. Urmărind-o pe Lily cum o prezenta pe Rose prietenelor ei, Liam simţi că inima îi bate mai tare. Cu degetele ei fine aşezate protector pe umărul lui Rose, mândria şi bucuria se citeau în ochii lui Lily. Ochii prietenelor ei erau scăldaţi în lacrimi, în timp ce se uitau ba la Rose, ba la Lily. Liam ştia ce zi importantă era aceasta pentru ei, aşa că rămase mai în spate, zâmbind.

– B ,y şi cu mine o cunoşteam pe mama ta dintotdeauna, îi spuse Tara lui Rose. Eram cele mai bune prietene, când aveam vârsta ta.

– Şi ce făceaţi împreună? întrebă Rose.

Faţa Tarei înflori într-un minunat zâmbet strengăresc.

– Mergeam cu barca, vâsleam până la Insula Pescăruşului, ne duceam la Mormântul Indianului, săpam după comori la Plaja Mică, colecţionam bucăţi de sticlă şlefuite de mare şi piatra lunii, ne făceam coliere din cochilii de scoici, jucam tenis până la miezul nopţii, ne duceam la filme pe plajă, ne lăsam bileţele una alteia în sertarele din magazinul Foley's...

– Vă distraţi, comentă Rose. Cam asta fac şi eu cu Jessica.

– Prietena ta cea mai bună?

Rose aprobă dând din cap.

– Din Cape Hawk, spuse ea.

– Ei bine, cam asta facem cu toţii şi în Hubbard's Point, spuse Tara. Cred c-o să-ţi placă mult aici.

– Dac-ai şti cât de bucuroase suntem să te cunoaştem, spuse Bay. O iubim atât de mult pe mama ta, şi acum te iubim şi pe tine.

Rose roşi şi zâmbi timid.

Liam o urmărea cu privirea, simţindu-se la fel de mândru ca un tată. Moştenise bunătatea şi curiozitatea mamei sale. Înclinaţia sa nativă pentru studiu o împingea şi o motiva să încerce lucruri noi şi să citească cărţi mult peste nivelul ei şcolar; cu două zile în urmă, Liam o descoperise stând în genunchi, lângă bibliotecă, şi scoţând de pe rafturile cu cărţi numere vechi ale revistei *Jurnal despre balene*, pentru a afla mai multe despre balenele albe.

– Balenele albe sunt balene cu dinţi, îi spuse ea lui Liam. Se hrănesc cu crustacee, cefalopode şi viermi marini. Crustaceele – adică crabii şi homarii! Nici nu-i de mirare că lui Nanny îi place aici, în sud. Am văzut mulţi pescăruşi zburând cu crabi în cioc.

– Da. Liam zâmbi, mândru. O să ajungi un oceanograf pe cinste, Rose Malone. Ai demonstrat-o, când am fost cu barca în preajma valurilor Ghost Hills.

– Exact ca tine, îi răspunse ea, radiind de încântare.

Briza marină de seară bătea dinspre golf, sărată şi caldă. Soarele începea să apună, revărsându-şi lumina aurie peste valuri şi peste terasele lungi ale morenelor glaciare. Tara şi cu Bay aduseseră pizza şi o ţineau caldă în cuptor. Copiii lui Bay şi ai lui Dan – Eliza, Annie, Billy şi Pegeen – se strânseră împreună cu băieţelul Tarei şi al lui Joe, Joe Junior, în jurul lui Rose, încântaţi să o întâmpine pe cea mai proaspătă membră a marelui grup de copii din Hubbard's Point.

Liam stătea lângă Lily pe balansoarul de pe verandă, înconjurându-i umerii cu braţul. Cu copiii prin preajmă, discuţia se ducea pe teme foarte generale – vremea de vară, planuri de partide de tenis, reînceperea şcolii, ultimele noutăţi

legate de starea lui Maeve. Liam îşi deschise laptopul, încărcă programul de monitorizare a balenelor şi simţi un imens val de uşurare când văzu punctul verde atât de familiar.

– Unde este Nanny? întrebă Rose, scrutând golful.

– E pe aici pe undeva, spuse Liam. Îi indică imaginea de pe ecran, luminiţa care forma un punct situat la vreo sută optzeci de metri de ţărm.

– Poate că este în căutarea crabilor, pe care să-i mănânce, spuse Rose. Balenele albe mănâncă crustacee.

– Am putea să coborâm şi noi în golf să prindem crabi, sugeră Billy.

Lily îi dotă pe toţi cu gută şi plumbi, iar Annie şi cu Eliza îi ajutară pe cei mai mici să coboare pe stânci. Curând auziră zgomotul pietrelor cu care copiii spărgeau midiile pe care urmau să le folosească ca momeală. De îndată ce se eliberă ringul, toţi adulţii începură să vorbească.

– Nu-mi vine să cred că sunteţi cu toţii aici, spuse Bay adresându-se lui Lily şi Liam.

– Mie nu-mi vine să cred că v-a luat atâta timp să ajungeţi cu toţii aici! exclamă Tara.

– Mă bucur enorm să vă cunosc, în sfârşit, după ce am auzit atâtea despre voi, spuse Dan.

– Liam, în mod oficial, faci parte din mica comunitate a locuitorilor din Hubbard's Point, spuse Tara.

– Vă mulţumesc pentru această primire minunată, spuse Liam. Apoi i se adresă direct lui Joe, soţul Tarei, despre care Lily îi spusese că lucra la FBI: Crezi că facem o greşeală? Faptul că ne-am întors aici cu Rose, fără nicio acoperire, la discreţia lui Edward?

– E o întrebare destul de delicată, şi mi-e greu să formulez un răspuns, spuse Joe. Depinde.

– Depinde de ce? întrebă Lily.

– Probabil că ar fi o greşeală mai mare să-i recunoşti puterea care te-a determinat să te ascunzi în tot acest timp, Lily. Chestia asta îl face să se simtă o persoană foarte importantă. Un narcisist de teapa lui Hunter savurează cu o plăcere deosebită orice reacţie pe care ţi-o provoacă. Dacă te face să leşini, se bucură. Dacă te face să plângi, savurează şi acest moment.

– Edward ştie că Lily este în viaţă? îl întrebă Liam.

– Edward ştie că nu a ucis-o el, spuse Joe. Aşa că bănuiesc că da, ştia că este în viaţă.

– Şi mă căuta? Ne căuta? continuă Lily, uitându-se după Rose, care stătea ghemuită lângă smârcul rămas după reflux.

– E foarte posibil să vă fi căutat, spuse Joe. Bănuiesc că a făcut-o cu multă discreţie. Era totuşi suspectul principal, era anchetat, şi cu toate că ştia foarte clar că nu te ucisese, mai existau şi alte aspecte pe care trebuia să le acopere. În timpul unei anchete criminalistice de o asemenea amploare, trebuia să se comporte corespunzător. Erau nişte etape din viaţa lui în care nu-şi dorea să ne băgăm nasul.

– Cum ar fi? întrebă Lily.

Joe ridică din umeri.

– Este un escroc. Faptul că majoritatea paşilor săi au o acoperire legală – prin activitatea lui de agent de bursă şi prin căsătorie – nu minimalizează importanţa faptului că escrochează oamenii, determinându-i să-i încredinţeze banii lor.

– Şi sufletele lor, continuă Lily.

Vorbele ei avură efectul unui un pumn violent în stomac pentru Liam. Lily îi încredinţase acestui bărbat dragostea ei, sufletul ei. El o analizase, citise îngrijorarea şi durerea din ochii ei, şi-şi dorea să poată face în aşa fel încât să-i şteargă orice urmă de durere din priviri. Lily îi povestise ceva despre viaţa ei cu Edward; el ştia prea bine că ea îngropase o parte

din viaţa aceea, suficient de adânc, şi spera să nu se mai gândească vreodată la asta. Cei nouă ani petrecuţi în Cape Hawk reprezentaseră o perioadă de refacere; faptul că era pregătită pentru această confruntare spunea multe despre puterea ei şi despre faptul că timpul le rezolvă pe toate.

– Am fost la nunta ta, spuse Tara. Apoi te-am urmărit cum te îndepărtai de noi din ce în ce mai mult. Cu cât trecea mai mult timp de la căsătoria voastră, cu atât te izolai mai mult de noi.

– Eram foarte retraşi, spuse Lily. Nu-i plăcea să mă ştie în compania prietenelor mele. Un fior rece o străbătu.

Liam se apropie şi mai mult de ea, dorindu-şi s-o poată încălzi. Dar el ştia prea bine că fiorul simţit de ea nu avea nicio legătură cu aerul răcoros al serii, cu briza mării. Venea din interior, din amintirile unei vieţi trăite lângă un bărbat care-i zdrobise visurile şi o forţase să fugă departe de tot ceea ce iubea.

Un demon ieşise acum la lumină. Lily îl expusese, ca să-l poată vedea toată lumea. Vorbind câte un pic despre el, în repetate rânduri, îl descrisese în adevărata lui lumină. Liam se simţi zdruncinat de emoţia simţită de întregul grup în timp ce vorbeau despre vremurile demult apuse şi despre adevărata viaţă a lui Lily cu Edward, pe care o bănuiseră, dar nu o cunoscuseră cu adevărat niciodată.

Lily se ridică brusc, pentru a o verifica pe Rose, care se juca printre stânci.

Noaptea de vară era caldă şi liniştită. Copiii râdeau şi vorbeau, împroşcându-se în apa puţin adâncă aflată în ochiurile de la jumătatea terasei stâncoase. Soarele apusese deja, iar luna care răsărea îşi răspândea lumina argintie peste golf, peste terasa de granit şi peste smârcuri. Bay le strigă pe Annie şi pe Eliza, şi le spuse să-l aducă pe Joey pe verandă.

Liam se aştepta ca Lily s-o strige şi ea pe Rose, dar asta nu se întâmplă. Lily se aplecă peste balustrada verandei, urmărindu-şi fiica ghemuită lângă marginea ochiului de apă. Suprafaţa întunecată se vălurea în lumina lunii. Rose părea fermecată de viaţa pe care încă reuşea s-o distingă în lumina destul de neclară – algele marine de un verde întunecat, melcii marini albaştri-argintii, midiile mov şi crabii pestriţi. Liam îşi aminti cât de fascinat fusese şi el de mare, încă de mic copil şi îi şopti lui Lily la ureche:

– Viitorul nostru biolog marin.

– Da, îi răspunse Lily în şoaptă, privindu-l cu ochi strălucitori.

Liam o luă în braţe, mulţumit s-o vadă atât de fericită. Ea se bucura de totul: de fiica ei, de lună, de bunele ei prietene, de casa bunicii. N-o puteai ţine în frâu la nesfârşit pe Lily. Era o persoană mult prea plină de viaţă.

Exact în acel moemnt, Rose ţâşni în picioare şi începu să ţopăie, arătând înspre mare.

– Nanny! ţipă ea.

Liam văzuse o mulţime de balene la viaţa lui. Crescuse pe coasta de nord-vest a Novei Scoţia, unde balenele făceau parte din viaţa oamenilor, dar nu-şi amintea să fi simţit o asemenea emoţie şi încântare la vederea unei balene aşa cum simţea acum, la apariţia mamiferului marin 122, balena albă St. Lawrence, cunoscută şi sub numele de Nanny, chiar aici, la suprafaţa apei, în faţa casei.

– O vedeţi? întrebă Rose.

– Da, o vedem, îi răspunseră toţi prietenii lui Lily în cor, uluiţi şi încântaţi de o privelişte atât de rar întâlnită.

Liam o luă de mână pe Lily. Coborâră în fugă dealul acoperit cu iarbă, până la dig. Săriră peste el şi urcară pe stânci, ca să fie lângă Rose. La mică distanţă de ţărm, balena albă se uita la ei cu ochii ei întunecaţi şi expresivi.

Liam îşi simţea sufletul expus în faţa balenei, dar nu numai în faţa ei, ci a oricărui om care voia să-l examineze.

– Chiar ea este, spuse Rose în şoaptă.

– Ai dreptate, o susţinu Lily.

– Totul o să fie bine de-acum încolo, spuse Rose.

– Suntem împreună, şopti Lily. Asta este tot ceea ce contează.

Se auzi ţârâitul telefonului din casă şi Lily alergă să răspundă. Auzind strigătul ei de bucurie, Liam sări peste stânci, ca s-o ia în braţe, în timp ce Lily plutea spre ei, spre malul apei.

– Este bunica! ţipă ea. S-a trezit!

16

Maeve voia să bea nişte apă. Se simţea de parcă se pierduse în deşert, înconjurată doar de arşiţa care se ridica din nesfârşitele dune de nisip. Trezirea la realitate părea o descoperire nesperată a unei oaze în deşert.

– Aş dori un pic de apă, vă rog, îi ceru ea unui doctor, care se tot plimba prin jurul ei, cu o lanternă în mână, pe care i-o tot băga în ochi. Maeve îşi dădu seama că erau primele cuvinte pe care le rostea, după o perioadă destul de lungă de timp. Încă mai păstra vie în minte imaginea deşertului şi în mintea ei pâlpâiau miraje în care-i apărea Mara.

– Sigur că da, imediat. Poţi să-mi spui numele tău?

– Maeve Jameson, răspunse ea.

– Ştii câţi ani ai?

– Am optzeci şi trei de ani.

– Foarte bine, spuse doctorul. După care îi luă pulsul, ţinând-o de mână exasperant de mult timp. Oare chiar nu

fusese niciodată îngrozitor de însetat? În plus, Maeve simţea un gust îngrozitor, de chimicale, în gât.

– Ştii unde te afli?

Maeve îşi strânse buzele. De data aceasta, o prinsese pe picior greşit. Ultima ei amintire era legată de faptul că se afla în Hubbard's Point. Era în grădină, tundea trandafiri. Clara era lângă ea. Şi mai era cineva acolo. Apoi vântul se pornise să bată puternic şi începuse şi ploaia, transformându-se într-una din furtunile acelea violente venite dinspre nord-vest, în faţa căreia nu prea aveai ce face, în afară de a te adăposti în casă, la căldură, în timp ce furtuna cuprindea întreaga coastă. Îşi amintea că-şi pusese un şal, pentru că îi era frig. Se dusese apoi să-şi aleagă o carte bună ca să citească în faţa şemineului. Observând că rafturile cu cărţi erau prăfuite, începuse să le şteargă...

Acum, se uită în jurul ei. Pereţi albi, lumini fluorescente, mediu steril. Se hotărî să facă o încercare:

– La spital? speculă ea.

– Da, îi răspunse doctorul. Şi încă o întrebare. Ştii de ce te afli aici?

Nu se putea controla; aproape că izbucni în lacrimi. Brusc, îşi aminti visul pe care-l avusese, în care apărea şi Mara. Se făcea că Mara fusese chiar aici, la căpătâiul ei, ţinând-o de mână, şoptindu-i la ureche, spălând-o cu buretele. Maeve avea impresia că şi Clara fusese acolo. Poate că asta chiar era adevărat. Bineînţeles că prietena ei venise la spital.

Şi totuşi, în toate visurile apăruse Mara... nişte visuri minunate de dragoste. Legătura lor specială, atât de puternică şi de apropiată, toate secretele pe care le împărtăşiseră, toate grădinile pe care le plantaseră şi le îngrijiseră, anii în care o urmărise pe Mara crescând. Cele mai frumoase sentimente pe care le trăise vreodată fuseseră chiar aici, pe patul de spital, visând la nepoata ei. Dar la asta se reducea tot – la vise.

– Tinere, spuse ea. Gâtul uscat îi făcea vocea să sune gâjâită, înspăimântătoare, precum vocea unei vrăjitoare dintr-un film. Te porţi cu mine de parc-aş fi nebună. Simţea un puternic val de frică copleşind-o. Poate că înnebunise. În visele ei, dar şi în realitatea asta pe care şi-o dorise atât de mult, încerca s-o facă pe Mara să apară în carne şi oase. Oare o luase razna, fără să-şi dea seama? Nu-şi putea imagina să existe ceva mai rău.

– Nu. Îmi cer scuze dacă prin comportamenul meu am generat vreo confuzie. Nu fac altceva decât să vă consult. Vedeţi dumneavoastră, aţi ieşit din comă.

– Comă? Maeve rosti cuvântul, uluind-o într-un fel însăşi ideea. Cât de dramatic şi de fascinant. Era cu siguranţă mult mai bine decât să-şi piardă minţile.

– Am fost foarte îngrijoraţi în ce vă priveşte. Au trecut mai mult de două săptămâni.

– Dumnezeule, exclamă Maeve. Simţea un amestec de senzaţii şi optimism, aflând că ieşise din comă, dar şi slăbiciune şi neputinţă, acum că aflase prin ce trecuse. Toate visele acelea în care-i apărea Mara păreau să capete semnificaţie. Poate că apucase să intre „în tunel". Păşise spre lumină, spre dragostea ce i-o purta nepoatei sale. Dragostea aceasta o ţinuse în viaţă toţi anii aceştia, o ţinuse preocupată şi veşnic ducându-i dorul.

Simţea că se face mică în aşternuturi.

– Ce s-a întâmplat cu mine? Am avut un accident de maşină? Puse întrebarea, dar nu-şi amintea nimic legat de vreo maşină. Niciun fel de scrâşnet de frâne, niciun fel de manevră pentru a evita vreun animal, absolut nimic.

– Nu, doamnă Jameson. Aţi fost intoxicată cu monoxid de carbon.

Aşa se explica gustul pe care-l simţea în gură, se gândi Maeve. Încercă să-şi umezească buzele cu limba, dar limba-i

era prea uscată. Doctorul acesta tânăr era foarte minuţios; acum îl urmărea consultându-se cu un alt doctor, o femeie, şi două asistente. Se strânseseră laolaltă la celălalt capăt al patului ei, vorbind pe un ton serios şi aruncând priviri spre uşă. Păreau cu toţii foarte emoţionaţi. Maeve îşi zise că nu li se întâmpla chiar în fiecare zi să iasă cineva din comă, în acest spital.

Îşi drese glasul.

– Apă... ceru ea.

– Doamnă Jameson, i se adresă celălalt doctor, o femeie brunetă cu un păr cârlionţat şi un zâmbet blând. Numele meu este Mead, şi am nişte veşti foarte bune, dar aş vrea să mă asigur că sunteţi pregătită pentru ele.

– Sunt întotdeauna pregătită să aud veşti bune, spuse Maeve, acceptând paharul de plastic cu pai şi sorbind însetată din el.

– Este vorba de nepoata dumneavoastră, spuse doctoriţa Mead. Zâmbetul doctoriţei deveni de-a dreptul radios şi aruncă o privire înspre uşă.

Maeve îi întinse paharul doctorului. Oh, vestea asta era mai bună decât orice apă, mai bună decât orice fântână, izvor sau râu, mai bună decât orice picătură de ploaie care căzuse vreodată peste vreo grădină. Părea ireal, dar chiar aşa stăteau lucrurile. Trebuia să fie un vis, dar iată că era realitatea. Maeve se ridică în capul oaselor şi întinse braţele.

– Mara! strigă ea.

Erau mai mulţi doctori la intrarea în rezervă, încercând s-o reţină, dar Mara nici nu-i băgă în seamă. Avea un bărbat şi un copil de partea ei, şi împreună pătrunseră prin zidul format de personalul spitalului. Maeve o auzi pe Mara plângând încă înainte de a ajunge la jumătatea rezervei.

– Bunico! strigă ea.

– Oh, scumpa mea!

– M-am întors acasă, bunicuţo, spuse Mara, îmbrăţişând-o pe Maeve, strângând-o cu toată puterea ei la piept, cu mâinile acelea pe care Maeve le cunoştea şi le iubea atât de mult. Maeve o ţinea în braţe pe Mara, de parcă ar fi fost din nou o copilă, cu toate dragostea pe care i-o purtase neîncetat, în tot acest timp în care fusese plecată. O ţinea acum şi ştia că n-o să-i mai dea drumul să plece vreodată.

Lily stătea la căpătâiul patului lui Maeve, ţinând-o de mijloc pe Rose. I-l prezentase bunicii pe Liam, dar acesta era unul dintre momentele cele mai importante din viaţa ei, când le aducea pe Maeve şi pe Rose una în faţa celeilate, o întâlnire pe care şi-o imaginase în toţi aceşti nouă ani. Şi era exact aşa cum îşi imaginase Lily că va fi: Maeve se purta de parcă o cunoştea pe Rose încă din ziua în care se născuse, iar Rose, tăcută şi timidă, dar incredibil de curioasă îi zâmbea neîncetat străbunicii sale.

– Ai împlinit nouă ani în vara aceasta, i se adresă Maeve zâmbind.

– Da. Pe douăzeci şi şapte iunie, spuse Rose. Cum de-ai ştiut?

– Nu te-am pierdut din vedere, îi răspunse Maeve. Nici un moment.

– Chiar dacă nu am fost împreună? întrebă Rose.

– Da. Chiar şi aşa.

Lui Lily îi plăcea felul în care o accepta bunica ei pe Rose. Felul în care îi privea codiţele castanii împletite, acum scăldate în lumina soarelui, ochii verzi-aurii şi guriţa roz. Rose era mică de statură pentru vârsta ei, din cauza malformaţiilor cardiace, dar Maeve nu ar fi adus în niciun caz vorba despre asta, cel mult ar fi iubit-o şi mai tare din această cauză.

– Am o cicatrice, spuse Rose.

– Da?

Rose aprobă din cap şi îi aruncă o privire lui Lily, să vadă dacă era de acord să i-o arate şi lui Maeve. Lily îşi simţi inima-n gât. Problemele cardiace făcuseră parte integrantă din viaţa şi personalitatea fetiţei, şi Lily se simţea mişcată să vadă că Rose voia să-i împărtăşească atât de curând acest aspect străbunicii sale.

Lily o ajută pe Rose să-şi tragă bluza în jos, sub claviculă, pentru ca Maeve să vadă cea mai recentă cicatrice, de la ultima operaţie.

– Rose a avut o operaţie pe cord deschis la începutul verii, explică Lily. Dar acum se simte bine.

– Mă bucur să aud asta, spuse Maeve. Nu se încruntă şi nici nu se îngrijoră prea tare. Continuă să-i zâmbească liniştită lui Rose, de parcă ar fi ştiut că erau oameni care treceau prin operaţii pe cord deschis şi oameni care intrau în comă, dar viaţa mergea mai departe. Te doare cicatricea?

– Mă mănâncă, îi răspunse Rose.

– Ah, comentă Maeve, pe un ton înţelegător. O ţinea pe Rose de mână, strângându-i-o cu blândeţe.

– Îmi place foarte mult numele tău, Rose.

– Mulţumesc. Amândouă purtăm nume de floare. Eu şi mami.

– Mama ta are nume de floare? întrebă Maeve, uitându-se în sus şi întâlnind privirea lui Lily.

– Lily, spuse ea. Acesta este numele pe care l-am folosit de când am plecat. L-am ales ca să-mi amintească de grădina ta, de toţi crinii aceia galbeni, strălucind în lumina soarelui.

– Grădina mea ţi-a dus dorul, spuse Maeve.

– Şi mie mi-a lipsit, şi mi-a fost tare de dor de tine. Am brodat o mulţime de pânze cu Grădina Mării. Cu Fântâna dorinţelor, cu cabana, cu trandafirii care îţi încadrau uşa, cu banca celor patru anotimpuri.

– Este un loc minunat, interveni Liam.

– Mulţumesc, spuse Maeve, zâmbind şi aruncându-i o privire scurtă, de parcă încerca să se poarte prietenos, dar în acelaşi timp îl şi evalua. O cunoşti de multă vreme pe nepoata mea?

– Ne-am cunoscut cu câteva zile înainte să se nască strănepoata ta.

Maeve clipi. Părea să se concentreze pe ideea că se trezise cu adevărat, şi că familia ei era lângă ea. Deodată, o văzură aşa cum era, bătrână şi foarte obosită, de parcă toată presiunea acestor ultimi nouă ani o ajunsese brusc din urmă. Lily observă că îl fixa cu privirea pe Liam. Se simţea în siguranţă în preajma lui, citi Lily în privirea ei.

– Le cunoşti de o grămadă de timp, spuse Maeve.

– Le cunosc şi le iubesc, spuse Liam, zâmbind.

– Bunico, spuse Lily, nu vrem să te extenuăm. Ai nevoie de multă odihnă.

– Scumpa mea, acum îmi vine să dansez, spuse Maeve. Lily înţelegea ce vrea să spună, pentru că şi ea simţea acelaşi lucru. Bunica arăta însă foarte slăbită, avea obrajii traşi şi era palidă. Asistentele intrau în rezervă, dând astfel semnalul că era momentul să plece.

Lily o ţinea de mână pe bunica ei. I se părea imposibil să se desprindă şi să plece, cu toate că ştia că se putea întoarce a doua zi dimineaţa. Faptul că fuseseră despărţite atâta vreme făcea ca timpul petrecut împreună să fie mult prea preţios. Dacă Lily ceda şi pleca, cine-i putea garanta că se mai putea bucura vreodată de un astfel de moment? Simţi că începe să-i tremure mâna, şi bunica ei îşi dădu seama.

– O să fie totul bine, scumpa mea, îi spuse Maeve.

– Cum de ştii asta? o întrebă Lily.

– Pur şi simplu ştiu. Te rog, spune-i şi tu, Liam.

– Are dreptate, Lily, zise el, punându-şi mâna pe umărul ei.

– Ştiu o rugăciune, spuse Maeve. A Iulianei din Norwich. A fost o sfântă, o mistică. Toţi sfinţii mei preferaţi sunt nişte mistici, pentru că au atâta credinţă. Ei pot percepe chiar şi cele mai imposibile lucruri, pentru că ei văd cu ochii sufletului. Aşa că am rostit rugăciunea Iulianei în fiecare zi, câtă vreme aţi fost plecate. Iată cum sună: „Totul va fi bine, şi toate lucrurile şi întâmplările se vor rostui cu bine."

– Îmi place rugăciunea asta, spuse Rose.

– Şi mie, zise Liam.

– Este o rugăciune foarte bună, spuse Maeve. Vrei să încerci s-o spui, scumpa mea?

– O să încerc, spuse Lily pe un ton nesigur. Nu era încă în stare să lase mâna lui Maeve.

– Când pot să plec acasă? o întrebă Maeve pe doctoriţa care rămăsese în rezervă şi-şi nota ceva pe diagramă.

– Va trebui să analizăm situaţia, răspunse doctoriţa. Mâine dimineaţă o să te trimitem la neurologie, pentru teste, şi după asta o să-ţi putem da un răspuns mai clar.

– Nu-ţi face grji, bunicuţo, spuse Lily, sărutând-o. O să te luăm acasă cât mai curând posibil. Căsuţa ta te aşteaptă.

– De-abia aştept, spuse Maeve. Apoi, uitându-se zâmbitoare la Liam, îi spuse: Ai grijă de ea până mă întorc acasă, în regulă?

– Poţi să te bazezi pe mine, îi răspunse el.

Lily îşi îmbrăţişă bunica, după care îi luă faţa în mâini şi o privi în ochii de-un albastru-deschis. I se părea că trecuse o eternitate de când se bucurase ultima oară de acest gest, şi simţi că o podidesc din nou lacrimile.

Maeve îi sărută pe toţi, lung şi apăsat. Cei trei se îndreptară spre ieşirea din rezervă cu spatele, fluturându-şi mâinile. Maeve le răspunse trimiţându-le sărutări.

– La revedere, scumpii mei, spuse ea. La revedere, Lily şi Liam şi Rose.

Lily zâmbi, întorcându-se, în timp ce lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Bunica ei o strigase Lily. Mara dispăruse pentru totdeauna.

Era trecut de ora zece seara. Traversând podul Gold Star, ajunseră pe malul celălalt al Tamisei, şi se duseră la localul Rosie's, un restaurant cochet şi cu tradiţie în zonă, cu separeuri din imitaţie de piele verde-turcoaz. Rose era încântată de faptul că se aflau într-un local care-i purta numele şi că putea să comande clătite cu afine, la ora aceea târzie.

Lily şedea lângă Rose, ţinându-se de mână cu Liam peste masă. Vorbeau despre Maeve, şi Rose fu curioasă să ştie cum să i se adreseze, să-i spună tot bunicuţo? Lily îi spuse că cel mai bine era s-o întrebe chiar pe Maeve.

– Îmi place numele Maeve, spuse Rose.

– Maeve a fost o regină războinică dintr-o legendă irlandeză, îi spuse Lily. Trăia în Connaught, în regiunea de vest a Irlandei.

– Numită după o regină, uau, spuse Rose.

– Ba mai mult, o regină războinică, comentă Liam, arătând cu capul spre Lily. Nepoata lui Maeve.

– Ţi se pare că-mi curge în vene sânge de regină războinică? întrebă ea.

– Cu siguranţă, mami, spuse Rose. Felul în care îi dirijezi pe oameni prin spitale, atunci când nu-mi acordă suficientă atenţie.

– Într-adevăr, am făcut asta, recunoscu Lily.

Chelneriţa veni aducându-le clătite cu afine. Din greşeală, dădu peste paharul cu apă al lui Liam, şi un pic de apă se vărsă în poala lui. El se şterse rapid, zâmbind, şi Lily avu o scurtă şi neaşteptată senzaţie de siguranţă. Brusc îi veni în minte o amintire: Edward se înfuriase groaznic pe un chelner care-i vărsase paharul cu apă. Seara lor fusese compromisă

atunci din cauza acelui mic incident. Edward încetase să mai vorbească, mâncase în tăcere, şi aruncase banii pe masă, fără să lase vreun bacşiş.

Fusese o tâmpenie, se gândi Lily acum, urmărindu-i pe Liam şi pe Rose cum îşi savurau clătitele. Ea trase adânc aer în piept, gândindu-se cât de plină de siguranţă şi de normalitate devenise viaţa ei.

– Aş putea să-i spun Maeve, spuse Rose, printre înghiţituri.

– Străbunicii tale? întrebă Lily.

– Da, spuse Rose. Îmi place foarte mult numele ei. Mă bucur că a fost botezată după regina Maeve. Aşa vreau să-i spun Maeve.

– Dar credeam că nu-ţi place să te adresezi adulţilor după numele lor mic, spuse Liam.

– N-am spus asta, răspunse Rose încruntându-se.

Lily îşi sorbea laptele, întrebându-se oare ce conversaţie îi scăpase.

– Ei, atunci când te-am întrebat dacă nu vrei să-mi spui pe nume, Liam.

Rose se roşi instantaneu.

– Ce s-a întâmplat, scumpo? o întrebă Lily. Crezi că este nepoliticos să nu-i mai spui doctor Neill şi să-ncepi să-i spui Liam. Pentru că este doar prietenul nostru şi nu ruda noastră?

– Nu din cauza asta, spuse Rose, cu o voce care se transformase în şoaptă, în timp ce lăsa furculiţa în farfurie. Ochii i se măriră şi i se umplură de lacrimi. Pur şi simplu, vreau să-i spun altfel.

– Şi cum vrei să-i spui? întrebă Lily.

Liam ştia deja răspunsul. Lily îşi dădu şi ea seama, simţindu-l cum îi strânge mâna.

– Tati, spuse Rose.

17

Patrick Murphy se duse glonţ la spital, de îndată ce află vestea. Când ajunse acolo, Maeve nu se afla în rezerva ei. O duseseră la parter, să-i facă nişte teste, după care avea o oră de terapie fizică. Patrick se aşeză pe scaun, lângă patul în care zăcuse Maeve, aşteptându-i întoarcerea.

Se gândi la Marisa şi la Sam, cele două surori asistente. Se gândi la câţi oameni ajutaseră acestea şi îl durea că nu fusese în stare să le împace. Privi fix patul de spital al lui Maeve, zicându-şi că toate erau victimele aceleiaşi persoane; căci îl învinuia pe Edward Hunter pentru toate relele întâmplate.

Ca nembru al echipei de combatere a crimei organizate, investigase multe cazuri care implicau stări de comă. Traume rezultate în urma atacurilor fizice, otrăviri, căderi de la mari înălţimi şi multe altele. Observase că pacienţii comatoşi trec prin mai multe faze. Atunci când ajungeau în etapa în care se retrăgeau în forul lor lăuntric şi încercau să se aşeze în poziţia fetală, foarte puţini îşi mai reveneau din comă. În cazul lui Maeve, revenirea era un miracol. Totuşi nu ştia cât de mult fusese ea afectată în tot acest timp, dacă mai era aceeaşi Maeve pe care o ştia el.

Când auzi zgomotul roţilor pe hol, sări în picioare. Se aştepta s-o vadă întinsă pe un pat cu rotile. Ca să fie cinstit, se aştepta să vadă o bătrână istovită, care îmbătrânise peste noapte şi pierduse contactul cu realitatea. Când o văzu în scaunul cu rotile, dreaptă, cu părul ei cărunt pieptănat îngrijit şi ochii albaştri la fel de strălucitori, începu să zâmbească.

– Ei bine, câtă bucurie poţi aduce acestor ochi trişti, spuse el, cu un zâmbet larg.

– Patrick Murphy, spuse ea, răspunzându-i cu un zâmbet pe măsură.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, dar ea îi înconjură gâtul cu braţele îmbrăţişându-l îndelung. El îşi îngropă faţa în umărul ei timp de câteva secunde, pentru ca Maeve să nu-i vadă ochii plini de lacrimi.

– Ce-am făcut ca să merit aşa ceva? o întrebă, când ea se desprinse.

– Ai găsit-o, spuse Maeve.

– Pe Mara?

– Acum o cheamă Lily, îl corectă Maeve.

Patrick chicoti.

– Maeve, Maeve, Maeve, spuse el. Te adaptezi schimbărilor mai rapid decât oricare altă persoană de optzeci şi trei de ani pe care o cunosc.

– Ei bine, ea nu mai vrea să trăiască în trecut, zise Maeve. Şi cine o poate învinui? Ai cunoscut-o pe Rose?

– Sigur că da. Strănepoata ta.

– Este frumoasă. De-abia aştept să mă duc acasă la Hubbard's Point, s-o văd înotând şi prinzând crabi pe stânci. Dar pe Liam? L-ai cunoscut?

Patrick aprobă din cap.

– Este un tip foarte de treabă. L-am verificat, bineînţeles. Niciun fel de antecedente, n-a mai fost căsătorit, are o grămadă de lucrări publicate şi premii câştigate în domeniul lui – ihtiologia, adică studiul...

– Peştilor – în special al rechinilor. Ştiu, dragă. Un rechin l-a atacat?

– Da, spuse Patrick. De unde ştiai asta?

Maeve se uită lung peste capul lui, la norii care se vedeau prin fereastră. Avea o expresie serafică, de parcă ar fi fost Sfânta Tereza sau Mona Lisa. Patrick îi mai văzuse această privire de vreun milion de ori în tot timpul anilor în care

investigase cazul Marei, dar acum îl surprindea un pic. Ştia că Maeve era o femeie înţeleaptă. Asistenta o întrebă dacă voia să o instaleze în pat, dar Maeve scutură din cap. Voia să stea dreaptă, în scaun.

– Cred că mi-am dat seama după privirea lui, spuse Maeve. Este un bărbat foarte chipeş. O iubeşte pe Lily – şi asta este evident pentru oricine îl priveşte. Dar există şi durere în privirea lui. Cred că este foarte rezervat, cu excepţia lui Lily şi a lui Rose. Are acea privire tipică persoanelor care au fost grav rănite.

– Şi poţi deduce asta doar din privirea lui? întrebă Patrick. Doamne, Maeve. Ţi-ai greşit vocaţia, tu trebuia să fii detectiv, nu eu.

– Oh, profesorii trebuie neapărat să fie şi buni detectivi, spuse ea, scrutându-l cu privirea. Să nu crezi că nu citesc acelaşi lucru şi în privirea ta.

– Acelaşi lucru?

– Dragul şi durul meu detectiv. Rănit de viaţă, rănit în dragoste şi epuizat de această anchetă.

– Maeve, hai să ne mulţumim cu „dur", în regulă?

Maeve oftă.

– Acum treizeci de ani am avut un elev, Peter Liffey. Într-o bună zi a venit la şcoală cu braţul bandajat. Nu ni s-a comunicat decât că şi-a rupt mâna.

Patrick asculta, citind compasiunea nesfârşită din privirea lui Maeve.

– Bineînţeles că pregătirea lui şcolară şchiopăta. L-am convins să vină şi după program, pentru ore de pregătire suplimentară. Încet-încet, am început să aflu mai multe despre el. Detalii, aparent nesemnificative, pe care le mai scăpa în timpul discuţiei. De exemplu că mama lui avea un ochi vânăt. Tatăl lui se enerva şi când Peter uita să ducă gunoiul sau când punea prea multe întrebări. Ai înţeles, nu?

– Violența domestică, acum treizeci de ani, comentă Patrick. Pe vremea când bărbații își puteau bate soțiile și copiii în spatele ușilor, și polițiștii se făceau că nu observă. Pe vremea aceea violenței domestice i se spunea „probleme de familie".

– Da.

– Și ce s-a întâmplat cu Peter? Ai reușit să-l aduci pe calea cea bună, sau a luat-o pe urmele tatălui său? E și el pe undeva și-și snopește în bătaie soția chiar în acest moment?

– Nu, și-a îmbunătățit performanțele școlare, spuse Maeve. S-a dus la liceu, apoi la Facultatea de medicină. Am păstrat contactul de-a lungul timpului. A devenit psihiatru, a scris o mulțime de lucrări și de cărți referitor la violența domestică. Nu face altceva decât să studieze ceea ce l-a rănit cel mai tare în timpul copilăriei sale.

– Și ăsta-i motivul pentru care ai presupus că ihtiologul a fost atacat de un rechin?

– Da. Liam are aceeași privire bântuită ca și Peter. Sunt oameni care țin neapărat să înțeleagă aprofundat lucrurile care-i sperie cel mai mult.

Patrick luă un scaun, îl trase chiar lângă scaunul ei cu rotile, și se așeză.

– Maeve, trebuie să te întreb ceva. Îți amintești dacă s-a oprit Edward la cabană?

Maeve se încruntă, uitându-se lung pe fereastră.

– Da. Eram afară cu Clara, în grădină. Ne-a spus că era cu afaceri prin zonă.

– Și l-ai rugat cumva să verifice arzătorul?

Maeve pufni.

– Bineînțeles că nu. De ce mă întrebi?

– Lily a lansat niște acuzații și noi le luăm foarte în serios.

– Ce fel de acuzații?

– Ea crede că Edward şi-a făcut de lucru la sistemul tău de încălzire şi te-a otrăvit. Poate că Edward bănuia că Mara este în viaţă şi ştia că singura modalitate de a ajunge la ea erai tu.

– Adică s-ar fi întors acasă dacă credea că am nevoie de ea, spuse Maeve, cu ochii măriţi.

– Noi credem că a meşterit ceva la arzătorul de sub casă. Accesul este posibil şi din exterior, prin uşa de deasupra digului. Este posibil să fi blocat aerisirea sau să fi înfundat cu ceva conductele de ventilaţie. Am verificat tot, şi am găsit o amprentă parţială, dar nimic alceva. Noi bănuim că a făcut ceva ca să provoace acumularea de monoxid de carbon. Este inodor şi incolor.

– Este vară; nici măcar nu m-aş fi putut gândi la monoxid de carbon, comentă Maeve. Dar sunt bătrână, şi mi se face frig chiar şi atunci când altora le este cald. Aşa că pornesc căldura în nopţile răcoroase. Sau aprind focul în şemineu.

– Poate că Edward a profitat de asta. Ai sesizat ceva deosebit? Îţi vine în minte ceva suspect? Orice ar fi, Maeve. Ne-ar fi de mare ajutor...

– Nu-mi pot aminti, murmură Maeve, şi Patrick îşi dădu seama că o supărase. Devenise brusc foarte palidă, şi parcă se cufunda încet în scaunul ei cu rotile. Patrick o luă de mână. Avea mâinile reci.

Instalaţia de aer condiţionat a spitalului scotea un bâzâit monoton. Negăsind nicăieri un termostat, ca să oprească aerul condiţionat, luă pătura albă de bumbac care acoperea patul l şi o acoperi pe Maeve cu ea, după care îşi reluă locul, şi-o luă din nou de mână. Datorită timpului pe care-l petrecuseră împreună, Patrick o iubea aproape la fel de mult ca pe propria lui bunică.

– Măcar două lucruri bune s-au întâmplat, în toată nenorocirea asta, comentă Maeve. Lily a născut-o pe Rose şi l-a întâlnit pe Liam.

Patrick aprobă din cap, şi o surprinse pe Maeve măsurându-l cu o privire îngrijorată.

Maeve îşi şterse ochii cu un şervețel, zâmbindu-i şters.

– A fost o vreme când speram că voi doi, tu şi nepoata mea, vă veţi îndrăgosti unul de celălalt. După ce ţi-a eşuat căsnicia, şi după ce ţi-ai petrecut toţi anii pierduţi căutând-o pe Lily... mă tot întrebam de ce păreai fascinat de ea...

Patrick îşi încrucişă braţele la piept şi privi lung pe geam.

– Oh, tot visam şi-mi imaginam momentul în care tu o vei găsi, continuă Maeve. Şi că le vei iubi, pe ea şi pe fetiţă. Mă bucur nespus că l-a găsit pe Liam, bineînţeles, dar cu tine cum rămâne? Tu cum te simţi?

Patrick mai privi norii preţ de câteva momente, după care o fixă pe Maeve cu privirea.

– Am cunoscut pe cineva, spuse el.

– Patrick! exclamă Maeve, bucuroasă.

El scutură din cap.

– Este minunată, dar şi îngrozitor de departe. Şi asta nu numai în kilometri – a trecut şi ea prin foarte multe. Ea ... ei bine, a încasat foarte multe lovituri de la viaţă. Şi n-o să-ţi vină să crezi, Maeve. A fost soţia lui Edward, după Lily.

– Cea de lângă Boston? Parcă Patty o cheamă, nu? Cea care are o fiică cam de vârsta lui Rose... Grace?

Patrick aprobă dând din cap şi simţind o furnicătură de-a lungul spinării.

– A fugit şi ea de el, până-n Nova Scotia – Cape Hawk – exact ca Lily... datorită unei poze de-a lui Edward, o fotografie mai veche cu o balenieră ancorată în portul Cape Hawk. Acum şi-a schimbat numele în Marisa Taylor, iar pe fiica ei o cheamă Jessica.

– Şi tu...

– Am cunoscut-o când am ajuns în Cape Hawk în căutarea lui Lily. Este minunată. Cântă, şi a avut o trupă

împreună cu sora ei. Din păcate s-au înstrăinat, asta din cauza relaţiei şi a consecinţelor relaţiei cu Edward. El o împiedica pe Marisa să se vadă cu sora ei şi din cauza asta au avut amândouă mult de suferit. Am încercat să le ajut, s-o conving pe sora ei s-o ierte, să se ducă în Cape Hawk şi să se împace, dar a refuzat să-mi dea dreptate şi să-mi urmeze sfatul.

Maeve îl învăluia cu albastrul blând al privirii ei.

– Oh, Patrick, spuse ea. Ai făcut atâtea eforturi ca să reconstitui şi să reconsolidezi vieţile sfărâmate de acest individ. Viaţa lui Lily, viaţa mea. Şi acum şi femeile acestea... dar cu tine cum rămâne?

– Ce vrei să spui?

– Cu căsătoria ta, scumpul meu. Ştiu că eşti un „dur", după cum spuneai mai devreme, dar mai ştiu şi că te-a rănit. De ce nu te duci acolo s-o vezi pe Marisa? Chiar dacă ea nu se poate împăca încă cu sora ei, cred că s-ar putea considera cu adevărat norocoasă să aibă un prieten ca tine.

– Nu ştiu ce să spun, Maeve.

– Scumpul meu, un lucru am învăţat cu siguranţă din această experienţă, şi anume că viaţa este foarte scurtă şi preţioasă. Îmi pare atât de rău că surorile acestea îşi irosesc timpul şi şansa de a fi împreună. Dar nu face şi tu aceeaşi greşeală, nu-ţi irosi timpul. Du-te la Cape Hawk.

Patrick o privi de parcă ar fi fost nepotul ei şi Maeve cea mai înţeleaptă femeie de pe faţa pământului.

– Te rog, Patrick, îi spuse ea. Nu-i mai permite lui Edward Hunter să ne priveze de ceva pe vreunul dintre noi. Ia-ţi viaţa din nou în mâini şi redă-i bucuria de a trăi Marisei. Nu renunţa.

Patrick nu se simţea în stare să rostească vreun cuvânt, dar încuviinţă din cap. Maeve îi strânse mâna, îl trase mai aproape şi-l îmbrăţişă spunându-i: „Nu renunţ". Lui Patrick îi răsunau cuvintele în minte şi deveni conştient că trebuia

să-şi mai acorde o şansă. Dacă lucrurile nu ieşeau aşa cum îşi dorea el, măcar putea spune că încercase. În orice caz, avea de făcut o călătorie, aşa că trebuia să se pregătească.

Bineînţeles că trebuia să se întâmple şi asta. Liam şi Lily ştiau prea bine că era doar o chestiune de timp. Cu toate acestea, când sosi momentul confruntării, fu mai rău decât se aşteptase Liam.

Lily era în bucătărie, pregătind cina. Fusese la spital toată după-amiaza. Liam şi Rose se duseseră la pescărie să cumpere homari. Se opriseră să cumpere porumb, luaseră o plăcintă cu afine de la patiseria din Black Hall şi îngheţată proaspătă de piersici de la Paradise Ice Cream. Lui Liam îi plăcea foarte mult să prospecteze şi să descopere regiunea în care crescuse Lily, iar lui Rose părea că-i plăcea să-l însoţească şi să facă cumpărături împreună cu el.

– Aici în golf sunt homari? întrebă Rose, în timp ce coborau pe stânci ca să umple o găleată mare cu apă de mare.

– Fără îndoială, îi răspunse Liam. Este un habitat ideal pentru ei, cu toate smârcurile astea dintre stânci, în care se pot ascunde.

– Sunt homari şi în dreptul Cape Hawk?

– Da. De fapt, o mulţime de bărci din portul Cape Hawk ies în larg la pescuit de homari. Este un procent important din prada lor.

– Şi putem prinde şi noi homari aici? întrebă Rose, ajutându-l pe Liam să ţină găleata astfel încât să intre apa în ea. După ce o umplură, o puseră jos, pe stânci, şi începură să culeagă alge cafenii. Familia lui Liam fierbea întotdeauna homarii cu alge marine, şi Lily voia să încerce şi ea reţeta aceasta. Rose umbla desculţă şi se deplasa pe stânci fără niciun fel de problemă. Aerul era destul de răcoros, aşa că

purta un pulover cu mânecile suflecate. Pantalonii îi erau suflecați până la genunchi. Lui Liam îi plăcea s-o vadă cum se zbenguia, lipsită de griji în seara aceea de vară.

– Am putea, spuse el. N-am avea nevoie decât de o barcă și de niște găleți.

– Și putem să facem rost de o barcă? întrebă Rose, cu ochii strălucind de încântare.

– Dacă este și mama ta de acord.

Strânseră niște midii, pe care să le gătească împreună cu homarii. Liam nu se putea abține să nu-i specifice lui Rose denumirile latine ale tuturor speciilor – *Homarus americanus* pentru homar, *Mytilus edulis* pentru midiile albastre – asta ca să-i fie de folos în viitoarea ei carieră în oceanografie.

Scrutară valurile, în căutarea lui Nanny, cu toate că era încă destul de devreme pentru ca aceasta să-și facă apariția. Nu era acolo, așa că cei doi se cățărară pe stânci și o porniră spre curte.

În timp ce dădeau colțul, îndreptându-se spre casă, Liam îl văzu. Îi recunoscu statura îndesată, musculoasă, zâmbetul larg și ochii verzi, strălucitori.

Liam ținea găleata grea, plină cu apă, la subsuoară. Ar fi vrut s-o ia de mână pe Rose și s-o tragă înapoi, dar nu era prea îndemânatic în mișcările cu proteza, și nici nu avea o viteză prea mare de mișcare. Rose se îndrepta exact spre Edward. Lui Liam i se părea că vede un camion îndreptându-se amenințător spre Rose, când, de fapt, nu era decât un bărbat care cobora din Jaguarul său.

– Rose, o strigă el încet.

Rose părea hipnotizată de bărbatul care coborî treptele și se opri în dreptul Fântânii dorințelor.

Edward se aplecă, continuând să-i zâmbească fetei. Nu avea ochi decât pentru Rose. Liam lăsă jos găleata, o apucă pe Rose de mână și o trase spre el. Fu un gest instinctiv, în

secvenţe rapide, de parcă ar fi tras-o din faţa unui şarpe. Rose îl privi, mirată. Lui Liam îi bătea inima nebuneşte. Concentrat asupra lui Edward, simţi totuşi şocul lui Rose, provocat de duritatea gestului său.

– Du-te înăuntru, îi spuse el. Ştia că i se adresase pe un ton tăios, dar nu avea timp să-şi controleze vorbele. O împinse pe Rose spre uşă, după care se aşează între ea şi Edward.

– Fiica mea, spuse Edward, întâlnindu-i privirea lui Liam. Este fiica mea, nu-i aşa? Copilul meu. Seamănă cu mine. Aş recunoaşte-o dintr-o mie.

– Nu ai ce să cauţi aici, spuse Liam.

– Chiar aşa? Mama ei şi cu mine ne-am căsătorit exact în grădina aceea, chiar acolo. Tu cine eşti?

– Liam Neill, spuse el ridicându-se şi dominându-l cu statura sa pe Edward Hunter. Nu-şi dorea altceva decât ca Edward să încerce să treacă de el.

– Acela este copilul meu, spuse Edward. Şi am toate drepturile asupra lui. Aşa că dă-te din calea mea.

– Nu eşti bine-venit aici, spuse Liam. Avea o voce puternică şi ameninţătoare. Devenise ihtiolog pentru că un rechin îi ucisese fratele, şi în acest moment, faţă-n faţă cu Edward Hunter, simţea trezindu-se în el acea ură primordială împotriva tuturor prădătorilor, indiferent de specie.

– Liam. Auzi uşa trântindu-se în spatele lui, în timp ce Lily ieşea din casă, ca să i se alăture. Liam îl fixa furios cu privirea pe Edward. Şi-ar fi dorit ca acest conflict să fie între ei doi, dar o respecta prea mult pe Lily, ca s-o alunge. Aceasta era bătălia ei. Dar Edward trebuia să conştientizeze faptul că, dacă avea de-a face cu Lily, atunci avea de-a face şi cu Liam.

– Mara, eşti o mincinoasă, spuse Edward. M-ai făcut să trec printr-un iad, ştiai asta? Am fost anchetat pentru crimă. Ştii cum a fost? A fost un coşmar. Ai minţit în legătură cu

copilul nostru. Aceea este fiica mea. Mi-a moştenit trăsăturile feţei, ochii. Când mă uit la ea, parcă m-aş uita în oglindă. Este a mea!

– Nu este a ta, spuse Lily. Nu-ţi aparţine ţie, aşa cum nu aparţine nimănui. Este o persoană independentă, cu personalitate, frumoasă şi sinceră, şi nu are nicio legătură cu tine.

– Dar este sânge din sângele meu!

– Cum îndrăzneşti să vii aici? îl întrebă Lily, pe un ton liniştit. După tot ce mi-ai făcut? Poate că felul tău de a te comporta îi poate convinge pe oamenii care nu te cunosc, care au intrat recent în contact cu tine, dar în niciun caz pe mine. Eu te cunosc prea bine, ştiu prea bine ce-ţi poate pielea.

– Eşti nebună. Am fost un soţ minunat. Întreabă pe oricine. Nu aveai niciun drept să-mi iei copilul şi să pleci. Este a mea! Şi o să fie a mea, o s-o iau de lângă tine, ţi-o jur! O să revendic ce este al meu!

– Ai auzit ce-a spus Lily? îl întrebă Liam. Tocmai ţi-a spus că acest copil nu îţi aparţine. Poţi să faci efortul să înţelegi? Oamenii nu îţi aparţin. Lily nu vrea să aibă de-a face cu tine. Şi acum, pleacă!

– Minunea cu un singur braţ, comentă Edward, zâmbind ironic.

E de-a dreptul caraghios, se gândi Liam. Îi văzuse ochii căprui şi arzători, îi percepuse instinctul exacerbat de posesiune, în legătură cu ce era „al lui", îi percepuse aroganţa şi agresiunea, din simplul fapt că venise aici. Însă doar în momentul în care auzi acel mic comentariu, acea răutate gratuită, Liam îşi dădu seama cu cine avea de-a face cu adevărat.

– Să nu îndrăzneşti! ţipă Lily, calmul ei aparent dispărând într-o clipită. Liam este cel mai minunat bărbat din lume. Şi îmi iubeşte fiica! Fiica noastră, continuă Lily, uitându-se spre

Liam cu o privire panicată. Auzind aceste cuvinte Liam, îşi simţi inima bătând năvalnic, ştiind că şi ea îşi dorea aşa să stea lucrurile. Acceptase în cele din urmă sentimentele lui Liam pentru faptul că acesta o iubise întotdeauna pe Rose, ca pe propriul său copil.

– Ce-ai spus? întrebă Edward. Este fiica lui?

Lily tremura prea tare şi nu se simţea în stare să-i răspundă. Liam o ţinea în braţe, legănând-o, în timp ce soarele care apunea îşi proiecta razele portocalii peste trandafirii din curte, făcându-i să pară că luaseră foc.

– Nu te cred, ţipă Edward. Seamănă cu mine. Şi are şi vârsta corespunzătoare. Îţi jur că o s-o iau de lângă tine. Şi îţi jur c-o să regreţi asta amarnic.

Liam încerca s-o protejeze pe Lily cu trupul său. O simţea tremurând lângă el, zgâlţâită de suspine.

Cuvintele lui Edward – „O s-o iau de lângă tine", îi răsunau lui Liam în urechi. Nu-şi dorea decât să facă doi paşi şi să-l strângă de gât pe Edward, însă trebuia să aibă grijă de Lily. Îi întoarse spatele monstrului şi îşi conduse femeia iubită în casa bunicii.

Rose stătea lângă uşa de la bucătărie, cu o expresie şocată. Nu-şi mai văzuse în viaţa ei mama atât de furioasă. Liam se îndoia că Rose o auzise vreodată pe mama ei ridicând tonul. Liam îl văzu pe Edward, prin geamul uşii, stând lângă Fântâna dorinţelor şi râzând.

– De ce râde bărbatul acela? întrebă Rose. Şi de ce plânge mami?

– Rose, spuse Lily, căzând în genunchi şi strângând-o pe Rose în braţe.

– Mami, ce s-a întâmplat? o întrebă Rose, cuvintele fiindu-i înăbuşite de umărul lui Lily – care o strângea prea tare în braţe.

Liam îşi zise că trebuia să le ia de lângă uşă. Le conduse în sufragerie şi se aşeză lângă ele pe canapea. O ţinea în

braţe pe Lily, care plângea, în vreme ce Rose îl fixa cu o privire confuză. Edward se înşela. Rose nu semăna deloc cu el. Da, avea ochii verzi, dar calzi, profunzi, sclipitori, reflectând o inteligenţă vie. Privindu-l în ochi pe Edward Hunter, Liam avusese senzaţia că se uită la o reptilă primitivă.

– Spuneţi-mi ce s-a întâmplat? repetă Rose. Pe bărbatul acela l-am văzut şi în Rhode Island. Cine e?

– Numele lui este Edward Hunter, îi spuse Liam.

– Este tatăl meu natural, spuse Rose. Nu era o întrebare.

– Îmi pare aşa de rău că trebuie să treci prin toate astea, îi spuse Lily. Eu nu îl consider pe Edward tatăl tău. Nici măcar nu te cunoaşte. Te-am luat de lângă el înainte să te naşti. Nu voiam altceva decât să-ţi asigur o viaţă bună, scumpa mea.

– Nu mi-a plăcut de el atunci, în Rhode Island, şi nici acum nu-mi place, spuse Rose. Felul în care îmi zâmbea. Se înfioră. Chiar şi înainte să înceapă să ţipe. Acela nu era un zâmbet sincer.

Liam aprobă dând din cap, şocat de fineţea percepţiei ei. Nu căzuse în mrejele farmecului superficial al lui Edward – nu şi Rose. Soarele apusese, şi camera se întunecase. Nimeni nu se mişcă o vreme. Le pierise şi pofta de mâncare.

Când începu să răsară luna, Liam se ridică şi se duse în bucătărie. Edward plecase. Jaguarul lui dispăruse. Rose stătea lângă Liam, scrutând umbrele. Luna îşi proiecta lumina ei rece, albastră peste stânci şi trandafiri. Frumuseţea Hubbard's Pointului li se păru brusc sinistră.

Liam o întrebă pe Rose dacă mai voia să mănânce homar. Rose refuză şi îl întrebă dacă puteau să le dea drumul, să-i elibereze, în smârcurile dintre stânci. Liam luă punga de plastic din frigider şi auzi homarul zgâriind punga pe dinăuntru. Sunetul îi provocă o senzaţie de rău. Ţinându-se de mână, coborâră spre apă. Nanny era acolo, înotând într-un cerc de lumină, proiectat de lună.

– I-am dat să mănânce crabi, spuse Rose, dar nu vreau să-i dăm şi homarii ăştia.

– Ştiu, spuse Liam.

Le scoase homarilor benzile de cauciuc de pe cleşti. Arătându-i lui Rose cum să-i ţină de carapace, ca să n-o capseze cu cleştii, o ajută să-i elibereze în apa smârcului. Homarii mai aveau destul de multă vitalitate, aşa că începură imediat să înoate spre adăposturi, să se ascundă sub stâncile acoperite de alge marine.

Stătută amândoi vreme îndelungată, uitându-se la Nanny. Liam ştia că Lily era la geam. Îi treceau rapid prin minte diverse gânduri, în special legate de ceea ce-i spusese Lily lui Edward. Rose îşi flutură mâna, salutând-o pe Nanny, după care se retraseră, pentru că era ora de culcare.

Liam zăbovi pe coridor, privindu-le. Lily stătea pe marginea patului lui Rose, citindu-i din *A Wrinkle in Time** una dintre cărţile ei preferate. Liam voia s-o lase pe Lily singură cu Rose, ca să-şi pună ordine în gânduri.

Când Lily ieşi din cameră, părea secătuită de oboseală. El o luă de mână, coborâră împreună la parter şi se duseră pe verandă, de unde o vedeau foarte bine pe Nanny şi smârcul, totul scăldat în lumina lunii.

– Rose a vrut să eliberaţi homarii, spuse Lily.

– Într-adevăr, răspunse Liam. Dar ştii cumva de ce?

Lily scutură din cap.

– Cred că e vorba doar de blândeţea care o caracterizează. A văzut pe cineva purtându-se autoritar, cu răutate, şi chiar dacă nu a înţeles foarte bine ce s-a întâmplat, voia să se exprime printr-o faptă bună.

– Ea este bună, spuse Lily, şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu seamănă deloc cu Edward.

---

* *Călătorie în timp*, roman SF pentru copii (n. tr.).

– Ştiu, spuse Liam. O ţinea de mână, mângâind-o şi încercând s-o aline. Lily, am auzit foarte bine ce i-ai spus.

– Cred că întreg orăşelul a auzit.

– Nu. Vreau să spun că am înţeles ce i-ai spus despre mine. Despre Rose, că ar fi copilul nostru.

Lui Lily începură să-i curgă lacrimile pe obraji.

– Crezi că o să creadă asta? O să-l ţină asta la distanţă de Rose? N-ar fi trebuit să mă mai întorc aici. Indiferent de sentimentele mele pentru Maeve...

– Lily, spuse Liam, luând-o în braţe şi obligând-o să-l privească în ochi. Ea este copilul nostru.

Lily scutură din cap.

– Dar nu este... dacă ne-ar obliga să-i facem un test de sânge...

– Luând în considerare toate aspectele importante, spuse Liam, ea este fiica noastră. Am fost acolo, lângă tine, când Rose s-a născut. Eu am ajutat-o să vină pe lume şi eu ţi-am pus-o pe burtică, ca s-o poţi ţine în braţe. M-am simţit ca un tată în ziua aceea. Şi aşa mă simt, în fiecare zi, de atunci. Eu sunt tatăl lui Rose.

– Tu ai fost lângă ea tot timpul, şopti Lily.

– Am încercat, spuse el. Nu m-a interesat nimic altceva decât să fiu aproape de voi, de tine şi de Rose.

– Ne-ai promis că o să ai grijă de noi, spuse ea, plângând. Liam, am încercat atâta vreme să te ţin la distanţă. Nu am avut încredere în tine, de fapt, nu aveam încredere în nimeni pe lumea asta. Dar nu am uitat niciun moment promisiunea pe care ne-ai făcut-o şi nici faptul că ai fost lângă mine încă de la început. Tu ai fost prima persoană pe care a privit-o Rose, când a venit pe lume.

Stelele ardeau pe bolta cerească atât de strălucitor, că nici lumina albă a lunii nu le putea estompa. Liam îşi zise că ele strălucesc pentru Lily şi Rose.

– Voi sunteţi familia mea, spuse el, sărutându-i mâna. Tu şi cu Rose.

– Şi tu eşti familia noastră, îi şopti ea.

– Şi asta încercai să-i sugerezi lui Edward, atunci când i-ai spus că Rose este fiica noastră. Eu mi-am dat seama că asta voiai să spui. În ciuda obstacolelor care ni s-au ivit în cale am fost o familie, din prima zi.

– Ai fost tot timpul cu noi la spitale. I-ai plătit cheltuielile de spitalizare lui Rose. Nu am reuşit niciodată să-ţi mulţumesc suficient pentru că pe lângă altele este unul dintre cele mai puţin semnificative gesturi pe care le-ai făcut pentru noi. Tu ai grijă de noi, tu ne protejezi, Liam. Chiar şi atunci când eu nu te lăsam să te apropii, tu tot nu ai dat înapoi. Întotdeauna am ştiut că nu trebuia decât să te chem, să te strig. Ca să vii.

– Chiar mai rapid decât ţi-ai fi închipuit.

– Obişnuiam să cred că Rose s-a născut cu defectele acelea genetice de cord pentru că eu am permis cu bună ştiinţă să-mi fie inima zdrobită.

– Şi eu am ştiut tot timpul că inimă-ţi era zdrobită, spuse Liam. Şi nu-mi doream decât să mă laşi să te ajut să-ţi vindeci inima.

– Şi m-ai ajutat, şopti ea.

Inima lui Liam bătea cu putere. O trase mai aproape pe Lily şi o sărută. Stelele străluceau pe cer, dar şi în privirile lui. Ea avea trupul atât de fierbinte, de parcă era mistuit de febră.

– Lily, vreau să mă însor cu tine.

– Oh, Liam...

– Asta mi-am dorit dintotdeauna. N-ai ştiut, Lily?

– Iubirea noastră dăinuie de atâta vreme, şopti ea. Chiar dinainte să-mi fi dat eu seama că te iubesc.

– Şi acum, o ştii?

– Da, spuse ea.

Ochii îi străluceau, şi Liam putea să jure că citea pentru prima dată fericirea în ochii ei. Asta îi oferea exact speranţa de care avea nevoie şi întărea legătura care-i unea de atâta vreme.

– Lily, vreau să ne căsătorim cât mai curând. Chiar şi în weekendul acesta, dacă obţinem autorizaţia. Vreau să o adopt pe Rose, astfel încât el să nu mai poată constitui o ameninţare pentru ea.

Coborând scările verandei, înconjurară casa, şi ajunseră la stratul de iarbă dintre cabană şi dig. Lily simţea iarba răcoroasă sub picioarele goale. Îl trase în jos, pe iarbă, şi alunecă peste el, cu trupul ei sănătos, fierbinte, şi strălucind de sudoare. Liam de-abia mai putea respira, simţind că-i explodează mintea.

Lily îşi plimbă mâinile peste trupul lui, strecurându-şi-le sub cămaşă, trăgându-i-o din strânsoarea beteliei pantalonilor. Liam simţi cum degetele ei îi desfăceau nasturele pantalonilor, şi încep să-i tragă fermoarul în jos. Ea îl sărută, cu lăcomie. Liam o îmbrăţişă cu braţul sănătos, lăsându-se dezmierdat de sărutările ei pe faţă, pe gât, pe umeri.

Toate gândurile care-l frământaseră dispăruseră. Prea mult timp şi-l petrecuseră concentraţi, analizând. Fiecare pas pe care-l făcuseră fusese atent negociat, calculat, controlat. Lily fusese o fugară departe de casă, prinsă în capcana necesităţii de a sta ascunsă. Acum, o simţea eliberându-se, şi el se afla acolo, cu ea.

Făcură dragoste sălbatic, şi pentru prima dată minţile lor fură golite de orice gânduri. Liam se bucura de senzaţia goliciunii lor în iarba răcoroasă, şi de trupul lui Lily, încins de mişcare, şi de dorul lui nesfârşit de atingerile ei. O briză răcoroasă bătea dinspre apă, aducându-le aminte că se apropia sfârşitul lunii august.

O luă apoi în braţe, şi bătăile inimilor lor începură să se domolească. Se auzeau pescăruşii ţipând dinspre Insula Pescăruşului. Liam îşi aminti de momentele în care sunetul acesta o făcuse pe Lily să izbucnească în lacrimi, atunci când toată îngrijorarea şi temerile ei se concentrau asupra lui Maeve şi a următoarei mişcări a lui Edward. Acum, ea stătea întinsă pe spate, privind bolta cerească. Brusc îşi întinsese braţele în sus, de parcă ar fi încercat să prindă stelele cu mâna.

– Liam, spuse ea.

– Da, Lily.

– Câte stele sunt pe cer?

– Mai multe decât poate cineva să numere vreodată.

– Nu este un răspuns foarte ştiinţific, spuse ea, râzând.

– Ei bine, în galaxia noastră sunt aproximativ o sută de miliarde de stele.

Ea zâmbi, de parcă acest răspuns i-ar fi satisfăcut curiozitatea.

– Care este denumirea ştiinţifică atribuită lui Nanny?

– *Delphinaterus leucas*, spuse el, ridicându-se s-o vadă pe Nanny cum înota în apropierea ţărmului. Rose ştie deja acest lucru.

– Şi care este traducerea acestui termen?

– *Delphinaterus* înseamnă fără înotătoare, *leucas,* alb. De ce?

– Eşti oceanograf. Oceanografii pot prezice cum va fi vremea în septembrie? întrebă ea.

– Nu ştiu, spuse el, emoţionat. De ce?

– Liam, spuse ea. Maeve şi-a revenit, Rose este bine. Tu şi cu mine... totul este minunat. Nu mi-am imaginat că ne vom bucura de toate astea. Mă gândeam... ce rost are să mai aşteptăm? Suntem aproape în septembrie.

– Lily, spuse el, trăgând-o mai aproape de el.

– Te iubesc, Liam, şopti ea, privindu-l drept în ochi. Pe tine te doresc. Da, Liam.

– Da?

– Vreau să mă mărit cu tine. O nuntă în luna septembrie...

O privi şi văzu surâsul mijindu-i pe buze. Inima-i bătea tare. Se gândi la toate încercările prin care trecuse Lily, şi despre care îi povestise, şi-şi imagină Ghost Hills, valurile uriaşe care se spărgeau de recif. Aveau o înălţime de optsprezece metri şi puteau să ucidă pe oricine s-ar fi aflat pe traiectoria lor. Liam ştia că Lily fusese foarte aproape de a fi măturată de un astfel de val; şi avea de gând să se asigure că aşa ceva nu se va mai repeta vreodată.

18

După-amiaza târzie se juca cu lumina aurie şi o revărsa peste stânci, în fiord, peste întinderea liniştită de apă a golfului. Se auzeau cântecele scripcilor şi ale fluierelor, invitând lumea la dans, chemând oamenii să iasă din case şi să se bucure de ultimele zile ale festivalului. Marisa şi cu Jessica stăteau lângă statuia pescarului, ascultând muzica.

– Mami, tu de ce nu te duci să cânţi? întrebă Jessica.

– Nu pot să cânt fără Sam, spuse Marisa.

– Dar ai scris şi cântecul acela nou...

Era adevărat. Inspirată de cuvintele lui Anne şi de faptul că îl cunoscuse pe Patrick Murphy, Marisa scrisese un cântec nou, „Sfărâmat de furtună", tocmai bun să fie interpretat, dar Marisa ştia că va trebui să mai aştepte până când o va avea lângă ea pe partenera şi colega ei de trupă, sora ei Sam, ca să-l cânte împreună.

Un grup de fetiţe, dansatoare irlandeze, trecură în fugă pe debarcader, în rochiţele lor verzi; o autodubă din Insula Prinţul Edward trecu hurducăindu-se pe strada pietruită, cu membrii trupei înghesuiţi înăuntru, cântând din toţi bojocii. Un cvartet din Yarmouth urcă pe scenă, şi cei doi cântăreţi la scripcă atacară „Maureen' Reel", în timp ce cântăreţii la fluier şi la acordeon băteau ritmul cu picioarele, asigurând percuţia.

Marisa îşi ridica de fiecare dată capul când trecea vreo maşină. Urmărea feribotul cum aluneca prin strâmtoare, cu cabina de pilotaj luminată, licărind în lumina ruginie a apusului. O balenă singuratică îşi arcui spatele, o insulă de un negru strălucitor, şi dispăru în siajul feribotului. În curând, se va lăsa noaptea şi se mai încheia încă o zi. O altă şansă de a cânta, irosită... Marisa încerca să se concentreze şi să asculte trupa care cânta. Erau foarte buni, dar Marisa ştia că ea şi cu Sam îi puteau întrece.

Jessica se duse la malul apei, aşteptând să reapără balenele la suprafaţă. Aşa făceau mereu; după ce se scufundau şi pescuiau în apele bogate în plancton, care se vărsau dinspre golful St. Lawrence, balenele reapăreau la suprafaţă. Marisa învăţase că era o chestiune pe care putea conta.

Îşi pierduse încrederea de-a lungul anilor petrecuţi lângă Ted – nu prea avusese pe ce să se bazeze, pe ce să conteze, şi aici se putea include şi pe ea. Încetase să mai cânte, şi chiar şi Sam renunţase la ea. După ani în şir în care se întâlneau la Blarney Stone, cu prilejul zilei Sfântului Patrick, indiferent în ce colţ al lumii s-ar fi aflat, Sam se întorcea în Baltimore, iar Marisa lua trenul din Boston. Se instalau pe scenă şi incendiau atmosfera cu scripcile lor.

Marisa se pierduse într-o relaţie toxică – genul de situaţie în care nu-şi putea imagina că ar putea ajunge o femeie ca ea. Ea era puternică, dură şi curajoasă. Se descurcase să

conducă o clinică dedicată familiilor cu bugete reduse din Baltimore. Mai deschisese o astfel de clinică în sudul Bostonului – şi continuase să lucreze acolo chiar şi atunci când îşi îngrijea primul soţ, Paul, care fusese diagnosticat cu limfom. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să rămână la fel de puternică şi după moartea lui, în loc să cedeze farmecelor agentului de bursă căruia Paul îi încredinţase investiţiile lor financiare, bărbatului care o distrusese, care o îndepărtase de sora ei şi ucisese căţeluşul fiicei sale, înainte ca ea să aibă în cele din urmă curajul să fugă, împreună cu Jessica, din calea lui.

– Mami, ia uită-te! strigă Jessica, arătându-i balena care apărea la suprafaţă. Un jet fin de stropi de apă ţâşni în sus, auriu în ultimele raze ale soarelui. Marisa zâmbi, dându-i de înţeles că văzuse şi ea. Dar, în timp ce îşi plimba privirea peste golf, ceva de pe feribot îi atrase atenţia.

Vasul se afla la jumătatea trecerii şi îşi croia drumul printre stâncile înalte de granit ale fiordului. Puntea feribotului era plină de maşini, camionete şi de mulţi oameni care se îndreptau spre Cape Hawk, pentru festival. Mulţi dintre şoferi şi pasageri îşi părăsiseră maşinile ca să se înşire de-a lungul balustradei, să respire aerul marin pur şi să prindă primele acorduri de muzică irlandeză. O pereche de ulii zburau deasupra feribotului, şi majoritatea celor de pe vas îi urmăreau cum dispăreau în zbor în pădurea deasă de pini.

Cu o singură excepţie. Bărbatul o văzuse pe Marisa şi stătea acolo, lângă bară, zâmbind şi făcându-i semne cu mâna. Ea rămase cu gura căscată, când îl recunoscu.

– Jess, vino încoace! strigă Marisa.

O luă de mână pe fiica sa şi alergară împreună spre debarcader. Scripcile îşi înălţară acordurile pe „Geese in the Bog" şi oamenii care se aflau pe estradă sau pe păturile întinse pe pajiştea verde din faţa hanului Cape Hawk începură să

bată ritmic din palme. Marisa îi observă pe Anne şi Jude Neill, care stăteau în chioşcul din curte, sprijinindu-se de balustradă. Anne sesizase ce se întâmpla şi o strigă pe Marisa.

Motoarele feribotului rulară cu zgomot în marşarier, şi apa începu să se învolbureze în jurul carcasei de un roşu-închis a feribotului. Un marinar opera toate comenzile şi schimba vitezele, acţionând frânele, în timp ce plăcuţele de metal scrâşneau. Parâmele groase fură aruncate peste bord şi apoi legate de debarcader. Se auziră motoarele maşinilor de pe feribot, pornite de şoferi. Marisa îşi întinsese mâinile, de parcă ar fi putut să atingă persoana care stătea lângă balustradă.

Oamenii care aşteptau deja îmbarcaţi în maşini începură să claxoneze. O singură maşină rămăsese fără şofer, şi aceea era a lui Patrick. El se aplecă peste bară, spre ele, şi soarele care tocmai apunea îi învălui părul roşcat, făcându-l să strălucească precum arama. Labradorul lui negru stătea chiar lângă el, dând din coadă.

– Ai venit, spuse Marisa.

– Am fost nevoit să vin.

– Ai fost nevoit?

– Sunt în misiune.

Marisa îşi înclină capul şi Jessica îşi întinse mâna, de parcă ar fi putut să atingă câinele, prin spaţiul îngust care îi separa.

– Mătuşa mea pleacă în misiuni, spuse Jessica. În locuri precum Peru. Acolo este acum.

– Jess, i se adresă Marisa, pentru că ştia cât de sensibil era subiectul Sam pentru fiica ei, şi-i simţea dezamăgirea că feribotul adusese pe altcineva, şi nu pe Sam.

Zâmbetul se lărgi şi mai mult pe faţa lui Patrick.

– O să vină, spuse Jessica cu încăpăţânare. Acum este pe drum – trebuie să fie pe drum! Ştie doar că e festivalul de

muzică şi c-o aşteptăm. Nu ar rata ocazia să cânte la scripcă cu tine, şi nici pe mine n-ar vrea să mă dezamăgească!

– Jessica, spuse Marisa, întrebându-se de ce părea Patrick atât de vesel.

– Cred că ai dreptate, spuse Patrick. Mătuşa ta sigur n-ar vrea să te dezamăgească.

– Patrick, spuse Marisa. El n-avea de unde să ştie cât de mult o iubea Jess pe Sam şi cât de dezamăgită ar fi fost dacă Sam nu şi-ar fi făcut apariţia la festival.

– Mai bine te-ai da jos de pe feribot, îi spuse Jessica, ţinându-şi în continuare mâna întinsă înspre câinele prietenos. Oricare ar fi fost misiunea ta, ai ajuns.

– Misiunea mea... începu Patrick, uitându-se fix la Marisa.

– A fost să ajungi înaintea mătuşii Sam aici, completă Jessica.

– Nu cu mult înainte, se auzi o voce de undeva de sus.

Marisa îşi ridică privirea. Cabina de pilotaj era un dreptunghi înalt, cocoţat chiar în mijlocul punţii. Geamurile mari avea deschidere în toate direcţiile, astfel încât căpitanul să poată observa orice mişcare, orice s-ar fi apropiat – balene, delfini, bărci de pescuit, păsări. Poate chiar şi îngeri căzuţi...

Se părea că undeva între celălalt ţărm şi Cape Hawk, căpitanul întâlnise unul în drumul său. Căpitanul stătea în picioare, zâmbind, fluturându-şi mâna prin geamul deschis. Alături de el, era o făptură înaltă, cu chipul pistruiat, cu ochi verzi strălucitori şi un halou de păr roşcat. Ea îşi ridică cutia cu vioara deasupra capului, în semn de salut, şi înălţându-şi vocea pe un ton cântat – o voce care nu părea să-i aparţină unui înger căzut, ci unei creaturi înaripate – strigă:

– Am sosit!

– Mătuşă Sam! strigă Jessica.

*

O dată feribotul acostat, Patrick coborî maşina, o parcă şi rămase liniştit împreună cu câinele său, lângă portieră, urmărindu-le pe surori şi pe Jessica. Marisa o luase în braţe pe Sam, trăgând-o şi pe Jessica în îmbrăţişarea lor. Plângeau, strângându-se în braţe. Marisa o privea pe sora ei, nevenindu-i parcă să creadă că era cu adevărat acolo.

– Ai venit, spuse Marisa. Oh, Sam...

– Cu puţin ajutor, spuse Sam, privindu-l cu ochii ei strălucitori pe Patrick.

– Patrick. Îţi mulţumesc din inimă, spuse Marisa, întorcându-se şi zâmbindu-i. Abia atunci înaintă el spre fete, şi cu o expresie surprinzător de timidă o îmbrăţişă pe Marisa. Marisa îl primi în braţele ei şi inima începu să-i bată mai puternic. El o sărută uşor şi ea se întinse ca să-i atingă obrazul cu buzele.

– Mă bucur atât de mult că s-a rezolvat cu bine, spuse el, săgetând-o cu privirea lui albastră.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marisa.

– Am sunat-o pe sora ta, spuse el. Şi ea mi-a comunicat că luase deja hotărârea să vină. Era pregătită de plecare şi nu mai avea nevoie decât de un mijloc de transport.

– Erai pregătită de plecare? o întrebă Marisa.

Sam încuviinţă din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Trecuseră peste doi ani de când sora ei n-o mai privise în ochi. Avea ochii de un verde strălucitor, cu riduri foarte fine la colţurile ochilor. Marisa voia să-i atingă faţa, să-i şteargă lacrimile de pe obraji. Îşi înfrână, tremurând, gestul.

– Eram pregătită de plecare, spuse Sam, cu o voce gâtuită de emoţie. Vizita lui Patrick... ei bine, m-a ajutat să-mi dau seama cât de multă nevoie aveam să vă văd.

– Şi noi aveam multă nevoie de tine, spuse Marisa.

– Aşa este, mătuşă Sam, spuse şi Jessica.

– Ai crescut atât de mult, spuse Sam, aplecându-se spre ea. Parcă nu-mi vine să cred.

– N-am încetat niciun moment să mă gândesc la tine, spuse Jessica, privind-o cu ochii măriţi de emoţie.

– Oh, scumpa mea. M-am gândit la tine şi la mama ta în fiecare zi. Indiferent de locul unde mă aflam sau de ce anume făceam, spuse Sam cu lacrimi în ochi.

– Te iubim, Sam, murmură Marisa.

– Da, te iubim, agăugă şi Jessica.

– Cred că a sosit momentul să nu ne mai despărţim niciodată, spuse Sam. Mă puteţi ierta?

Oh, ce întrebare. Privirea lui Sam era plină se speranţă, şi în acelaşi timp rugătoare. Marisa o regăsi pe surioara ei, pe care o iubise dintotdeauna, căreia obişnuia să-i citească povestiri seara, cea cu care studiase împreună biochimia şi epidemiologia.

– Sam, şopti Marisa.

– Nu ştiam, îi spuse Sam, luându-i mâinile, că ai reuşit să-l părăseşti definitiv. Te întorceai tot timpul la el. Pur şi simplu nu mai suportam să te văd chinuindu-te.

– Îmi pare atât de rău, spuse Marisa.

Cele două surori se îmbrăţişară. Marisa ştia că în orice colţ al lumii s-ar fi aflat Sam, indiferent de faptul că îşi vorbeau sau nu, era sigură că nu pierduseră niciodată legătura. Erau surori, legate pe vecie una de cealaltă.

– Acum toate s-au rezolvat, spuse Jessica, şi suntem împreună.

Marisa îl învălui cu privirea pe Patrick, plină de recunoştinţă. Această regăsire a lor i se datora numai lui, şi cu toate acestea el stătea retras, într-o parte. Privirile li se întâlniră; ea ar fi vrut să-şi întindă mâna, să-l cheme lângă ele, dar se simţea copleşită de emoţie. Ochii lui o învăluiau cu o blândeţe atât de caldă, o privire de care nu se mai bucurase de atâta amar de vreme.

– Patrick, spuse ea din nou. Mulţumesc.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zise el, cu o voce blândă, uşor răguşită.

– Oare cum aş putea să nu-ţi mulţumesc, după tot ce ai făcut pentru noi?

– Trebuia să-ţi regăseşti sora, îi spuse el. Şi ea trebuia să te regăsească.

– Ştiu, aprobă Marisa, dorindu-şi să-i mai spună multe altele.

– Cred că ar fi cazul s-o lăsaţi pe Sam să se instaleze, spuse Patrick. Marisa deschise gura, să spună ceva, dar ezită. Poate că el nu făcuse altceva decât s-o aducă pe Sam şi nu intenţiona să rămână în Cape Hawk. Poate că înţelesese ea greşit... dar privirea aceea din ochii lui albaştri îi amintea de singura dragoste pe care o simţise vreodată.

– Mătuşă Sam, ţi-ai adus vioara, remarcă Jessica.

– Într-adevăr, spuse Sam, privind-o pe Marisa. O să facem noi legea în concurs şi-o să punem la respect toate celelate grupuri de cântăreţi.

– Chiar ai de gând să cântăm împreună? o întrebă Marisa, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Cred că ar fi cazul, spuse Sam pe un ton blând, după cât s-a străduit Patrick să mă aducă aici.

– Mă bucur atât de mult să vă văd împreună, spuse Patrick, privind-o în continuare pe Marisa. Marisa îşi simţea inima în gât de emoţie.

– Îmi place câinele tău, spuse Jessica, aplecându-se să-l îmbrăţişeze şi să-l mângâie pe labradorul negru.

– Flora, ţi-o prezint pe Jessica, spuse Patrick, reuşind în cele din urmă să-şi desprindă privirea de la Marisa. Câinele se întinse şi se uită în jur, căutând probabil o portiţă de ieşire din această reuniune de familie. Sper că cei de la han acceptă şi câini. Probabil că ar fi fost mai bine să sun, să verific acest lucru.

Deci avea de gând să rămână. Marisa zâmbi, liniştită.

– Anne şi cu Jude sunt la festival, spuse Marisa. Sunt sigură că o să vă găsească un loc unde să staţi, tu şi Flora. Hai să mergem până acolo să vedem...

– Da, şi să vedem cine cântă, spuse Sam. După care se uită în spatele ei, spre feribot. Căpitanul, un bărbat pe care Marisa îl văzuse de multe ori, dar cu care nu făcuse cunoştinţă, tocmai terminase de încărcat următorul lot de maşini. Era înalt şi uscăţiv, cu părul negru tuns scurt, adunat sub o bonetă de pescar grec şi avea un fel foarte sexy de a se apleca peste butoanele de comandă. Bărbatul îi zâmbi lui Sam.

– Îl cunoşti? o întrebă Marisa.

– Este T.J. McGuinn, spuse Sam, fluturându-şi mâna spre feribot, şi se auzi claxonul în timp ce acesta se desprindea de ţărm, îndreptându-se spre strâmtoare.

– Ai făcut o traversare cu feribotul de douăzeci de minute şi ai reuşit să-l cunoşti pe căpitan? Eu trăiesc în oraşul acesta de atâtea luni, şi nici măcar nu-i ştiam numele.

Sam zâmbi, uşor ruşinată, în timp ce ridica din umeri.

– Ce pot să spun, există o compatibilitate între mine şi T.J.

– Vă rog frumos, putem să găsim o cameră pentru Flora? întrebă Jessica. Şi să ne asigurăm că există un loc în programul festivalului şi pentru „Fallen Angels"?

– Mi se pare planul perfect, spuse Patrick, zâmbindu-i Marisei.

Sam o luă de braţ pe Marisa şi se îndreptară spre han. Uitându-se peste umăr, Marisa îl văzu pe Patrick cum îi înmâna Jessicăi capătul lesei roşii a Florei, arătându-i cum să-şi strecoare mâna prin buclă.

– Am avut şi eu odată un căţeluş, îi spuse Jessica.

– Da? Deci îţi plac câinii?

– Îmi plac foarte mult.

– Şi mie, spuse Patrick.

Marisa era bucuroasă că mergea înainte, împreună cu Sam, pentru că nu şi-ar fi dorit ca ei să-i vadă expresia când îşi dăduse seama ce semnificaţie imensă avea pentru Jessica întâlnirea cu un bărbat care-şi iubea câinele.

19

În ziua în care Maeve se externă, Lily, împreună cu Liam şi Rose, se duseră s-o ia de la spital. Asistentele manevrară scaunul cu rotile în care stătea Maeve, pe coridor, până la ieşire, şi Liam o ajută apoi să se suie în maşină. Pe parcursul drumului spre casă, Maeve nu înceta să se minuneze privind natura înconjurătoare: verdeaţa mlaştinilor, albastrul cerului, strălucirea zilei, mirosul de sare din aer. Se tot apleca în faţă, s-o atingă pe Lily pe umăr, de parcă nu-i venea să creadă că erau din nou împreună. Apoi o mângâia pe Rose pe mână.

– Nu pot să cred, comentă ea. Suntem cu toţii împreună.

– Am încercat să-l sun pe Patrick, să-l invit la noi astăzi, îi spuse Lily. Dar a plecat spre Cape Hawk.

– Aha, spuse Maeve. Bravo, dragul meu băiat.

În timp ce Liam trecea pe sub podeţul feroviar care marca intrarea în Hubbard's Point, Lily simţi că se îndrăgosteşte din nou de locul acesta. Era oare posibil ca un peisaj să ajungă parte integrantă dintr-o fiinţă? Vântul văratic adia prin geamul deschis al maşinii, purtând cu el mireasma trandafirilor şi mirosul de mare, liniştind-o mai mult decât orice altceva. Şi totuşi tânjea după sălbăticia din Cape Hawk.

Clara aştepta lângă Fântâna dorinţelor. Rose făcuse o pancartă pe care scria BUN VENIT ACASĂ, MAEVE! şi Liam o atârnase deasupra uşii de la intrare. Când Clara păşi înainte să-şi îmbrăţişeze prietena pe care o cunoştea şi o iubise de-a lungul celor optzeci şi trei de ani petrecuţi împreună, Maeve începu să plângă.

– Îmi pare atât de rău, scumpa mea, spuse Maeve, apucând-o pe Clara de mâini. Voiam atât de mult să-ţi spun adevărul, dar nu puteam.

– Erai nevoită să o protejezi pe fata noastră. Înţeleg, scumpa mea. Chiar te înţeleg şi sunt recunoscătoare că te-ai întors cu bine acasă. Nu cred c-aş fi putut să trăiesc fără tine!

În cinstea tuturor acestor întâmplări minunate, Liam şi Rose prinseseră homari. Liam cumpărase o barcă cu vâsle, un motor mic şi trei găleţi. Ancorase barca chiar lângă geamandurile marcate cu dungi albe şi verzi. În dimineaţa aceea, în zori, în timp ce Nanny înota în valuri şi spatele şi creasta dorsală i se coloraseră în roz în lumina soarelui ce se pregătea să răsară – Liam şi Rose vâsliseră în larg ca să facă prima lor captură. Cei doi apăruseră acasă aducând în găleţi zece homari. Lily urmărise de pe verandă cum Liam îi explica Rosei cum să măsoare carapacea homarului şi cum să îi arunce înapoi în mare pe cei prea mici, dar şi pe femelele purtătoare de ouă. Din cei zece homari, păstrară doar şapte. Rose părea încă destul de reticentă la ideea de a mânca homar, dar voia să sărbătorească, de dragul lui Maeve.

Maeve se învârti prin casă, verificând totul. Rose se ţinea după ea, şi-i arăta picturile pe care le făcuse, florile pe care le culesese, şi pe care le presase în Biblie, precum făcuse şi Lily în copilărie. Maeve, la rândul ei, îi arătă pragul uşii de la dormitorul de la parter, acolo unde îi măsura înălţimea lui Lily în fiecare vară, medaliile pentru locul întâi pe care le

câştigase Lily la concursurile de înot organizate în Hubbard's Point, primul ei trofeu de tenis şi prima ei pernă brodată cu trandafiri.

– Vezi? o întrebă Maeve. Mamei tale i-au plăcut dintotdeauna trandafirii.

Pe faţa lui Rose înflori un zâmbet.

– Ia hai să te măsurăm şi pe tine, spuse Maeve, scormonind prin sertarul bufetului după un creion.

– Sunt scundă pentru vârsta mea, spuse Rose, lipindu-se de canatul uşii. Creştetul îi ajungea în dreptul semnului făcut de Maeve când Lily avea şase ani, deci cu trei mai puţini decât Rose. Lily, urmărindu-le din hol, se întristă.

– Nu asta contează, spuse Maeve, făcând un semn cu creionul. Nu are niciun sens să te compari cu alţii. Şi aici nu mă refer doar la înălţime, ci la viaţă, în general. Important este felul în care te dezvolţi în interior – felul în care înveţi din greşelile făcute – asta contează.

– Mulţumesc, spuse Rose, uitându-se la străbunica ei cu o privire serioasă. Se întoarse să vadă semnul de pe uşă şi zâmbi.

– Obişnuiam să-mi imaginez cum te măsuram pe tine, spuse Maeve. Ţi-am păstrat tot timpul locul pe canatul acestei uşi.

– Deşi nu mă cunoşteai?

– Oh, Rose. Eu te cunosc dintotdeauna, îi spuse Maeve, îmbrăţişând-o.

– Cum aşa?

– Cu sufletul meu, spuse Maeve.

Rose aprobă dând din cap. Înţelegea foarte bine ce voia să spună străbunica ei.

Liam le strigă să le anunţe că homarii erau aproape gata. Lily scoase porumbul, topi untul şi amestecă salata cu roşii culese din grădina Clarei.

Se aşezară toţi la masa din bucătărie. Formară un cerc de mâini în jurul mesei, şi Maeve rosti rugăciunea. Lily îşi înclină capul. Nu era în stare să-i privească pe toţi strânşi la aceeaşi masă: Maeve, Liam, Rose şi Lily. Dese fuseseră ocaziile în care îşi pierduse speranţa c-o să mai trăiască o zi ca asta.

Într-o dimineaţă, în timp ce Maeve se odihnea, iar Liam şi Rose erau plecaţi cu barca, Lily îşi bea cafeaua în grădină, citind pe banca de fier forjat. Vremea era destul de schimbătoare; se apropia sfârşitul verii. O ceaţă răcoroasă zăbovea peste Hubbard's Point, domolind contururile stâncilor. Se auzea dăngănitul clopotului geamandurii, pe canal, iar sirenele pentru ceaţă jeleau în depărtare.

– Bună, Mara.

Aşa, pur şi simplu, se gândi ea, speriată: după nouă ani intră pur şi simplu în grădină, de parcă ar fi pe proprietatea lui. Edward ieşise din ceaţă şi stătea în faţa ei. Ea se uită în jur, după maşina lui.

– Am parcat lângă plajă şi am venit pe jos, spuse el.

Lily se holba la el, incapabilă să scoată o vorbă. Tremura, şi nu voia ca el să vadă asta. După nouă ani, pentru prima dată, erau singuri. El era la fel de solid, cum îl ştia, poate puţin mai gras. Părul castaniu începuse să încărunţească. Doar ochii îi rămăseseră aceeaşi, strălucitori, iar privirea lor o străpungea.

– Ce cauţi aici? întrebă ea pe un ton calm. Te-am rugat să ne laşi în pace.

– Să *ne* laşi? o îngână el. Singurul „noi" la care te poţi referi înseamnă tu şi eu, Mara. Tu eşti soţia mea.

– Ai cerut anularea căsătoriei, spuse ea, şi m-ai declarat moartă.

– Şi tu exact asta urmăreai, nu-i aşa? întrebă el, începând să se enerveze. Ai idee prin ce m-ai obligat să trec? Poliţiştii

m-au interogat de parcă aş fi fost un criminal. M-au tratat ca pe un câine. Am fost ridicat de acasă ca să fiu interogat, iar presa m-a hăituit.

Lily se uita peste el, înspre cabană. Nu voia să-l privească în ochi. El continuă pe un ton liniştit, dar ochii îi scăpărau de furie.

– Habar n-ai cum m-am simţit, expus în faţa atâtor aparate de fotografiat, în faţa atâtor camere de filmat, ştiind că întreaga lume se întreba dacă te-am omorât, dacă ţi-am tăiat corpul în bucăţi şi l-am aruncat în golf.

Lily îşi reprimă fiorul de teamă, sperând ca el să nu observe nimic. Din felul în care îi vorbise, părea că plănuise acest scenariu de groază. *Ţi-am tăiat corpul în bucăţi.* Cuvintele îi răsunau în urechi.

– Singurul motiv pentru care te-a supărat dispariţia mea, spuse ea, a fost că ţi-a şifonat imaginea. Sentimentele tale nu aveau de-a face cu mine sau cu bebeluşul. Nici nu voiai copilul, Edward. Abia dacă mi-ai adresat un cuvânt, în toată perioada în are am fost gravidă, exceptând faptul că-mi spuneai cât de nefericit eşti tu că vieţile noastre se schimbă.

– Dar tu chiar mi-ai şifonat imaginea! spuse el, de parcă ea nici nu menţionase ceva legat de copil. Lily se concentră pe idee.

– Te ciocneai de mine, şi asta destul de dur, de fiecare dată când aveai ocazia. Vărsai cafeaua pe mine. Atunci când treceam pe lângă tine, îmi puneai piedică. Oare de câte ori am căzut în perioada în care eram însărcinată?

– Ce vină aveam eu că tu cădeai?

– Erai mult prea laş ca să dai în mine, dar te asigurai prin alte gesturi să-ţi simt puterea. Mă loveai folosindu-te de orice ocazie folosind tertipuri, mai puţin cu pumnii.

Din nou, aerul acela de mulţumire de sine şi îngâmfare apăru în privirea lui. Buzele i se destinseră într-un zâmbet.

Probabil că tocmai rememora vechile lui acte de cruzime. Poate că simplul fapt că ea realizase cum stau lucrurile şi îi deslușise comportamentul îi oferea acum o plăcere neașteptată.

– Erai neîndemânatică, Mara. Întotdeauna ai fost o neîndemânatică.

Lily-şi încordă mușchii. Se imagină pe terenul de tenis, executând cele mai grele lovituri, expediind tot timpul mingea în terenul advers. Rememoră momentele în care o căra pe Rose în brațe, când era bebeluș, folosindu-se de un braț, ducând alimentele sau sacii de fire textile sau de sare grunjoasă, pe drumurile alunecoase din Cape Hawk, cu celălalt braț. Nu căzuse niciodată, nici măcar o dată, în toți anii de când îl părăsise.

– S-a terminat, Edward. Acum îmi dau prea bine seama cine eşt cu adevărat.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că ştiu cine eşti. Nu poți să-mi mai faci rău, aşa cum îmi făceai pe vremuri, pentru că acum ştiu ce fel de om eşti.

Edward făcu un pas înainte. Acum erau la câțiva centimetri unul de celălalt. Lily îi simțea răsuflarea pe frunte. Era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, dar agresivitatea îi conferea dimensiuni gigantice. Culoarea pielii îi trăda natura violentă.

– Mă ocup eu de tine imediat, spuse el scrâşnind din dinți, cu fața roşie ca focul.

– Pleacă, spuse ea.

– Nu.Poți.Să.Scapi.După.Tot.Ce.Ai.Făcut, pronunță el sacadat, cu pumnii strânşi. M-ai umilit.

– Edward, n-am făcut altceva decât să-mi salvez viața, spuse ea. Îți mai aminteşti întâmplarea de la munte? Ia gândeşte-te tu la ea, data viitoare când te vei întreba de ce am fugit.

Privirile li se-ntâlniră. Lily nu-l mai putu evita.

– Nu ai sunat la poliție în ziua aceea, a spus, știind că greșeala ei de atunci îi oferea lui acum o poziție de superioritate.

– Erai soțul meu, spuse ea. Am încercat să mă conving că mă înșel.

El o privea fix, cu pumnii încleștați.

– Eram însărcinată. Nu puteam accepta că mă căsătorisem cu... așa ceva.

– Așa ceva? O spui de parcă aș fi un animal, un lucru, spuse el. Mă tratezi ca pe un gunoi, așa cum ai făcut-o tot timpul. Asta este problema, Mara. Nu-ți plac bărbații. Nu ne respecți. Îl compătimesc pe cum-l-o-chema. Minunea aceea cu un singur braț.

Lily se dădu înapoi. Edward era hidos, atât prin vorbele pe care le rostea, cât și prin ceea ce gândea. Nu-și dorea decât să intre în casă, să-și strângă familia în jurul ei, să simtă bunătate și căldură sufletească.

– Ar fi trebuit să suni la poliție în ziua aceea, spuse el. Acum îți dai seama c-ai greșit, nu-i așa?

Ea nu-i răspunse.

– Ar fi fost ocazia ideală pentru tine. El zâmbi. Ai mai găsit cercei în ultima vreme?

Lily începu să tremure, simțindu-se exact așa cum se simțea pe vremea când trăiau împreună.

– Nu te aude nimeni, Lily. Nu-ți fă griji – am verificat terenul, înainte să-mi fac apariția. Fiica mea este plecată cu barca cu ciudățenia aia de bărbat al tău, și Maeve se odihnește în patul ei. M-am uitat pe geam. E foarte comod așa, cu dormitorul ei la parter.

– S-o lași în pace, spuse Lily, ridicând tonul.

– Eu nu-mi pierd timpul cu oameni ca Maeve, spuse el. Ea nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Ce, a fost cumva

de partea mea când ai fugit tu? Nu. Ştia că eşti în viaţă şi m-a lăsat să trec prin toate chinurile alea, cu toate interogatoriile la poliţie. Îşi băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase de acolo o bucată de hârtie făcută sul.

– Vezi tu, spuse el, lovindu-şi uşor palma cu sulul de hârtie, tu chiar nu ştii nimic. Nu ştii dacă ceea ce s-a întâmplat pe munte nu este cumva doar rodul imaginaţiei tale. Pentru că ai avut tot timpul o imaginaţie bogată, Mara. Eşti atât de creativă. Vezi lucruri atunci când nimeni altcineva nu le percepe, dai noi semnificaţii spuselor mele, când eu altceva voiam să spun. Te îndoieşti de tine, nu-i aşa? Chiar şi acum te întrebi: „Oare aveam eu dreptate? Sau m-am înşelat?" Nu-i aşa? Edward continua să zâmbească, de parcă tocmai spusese o glumă bună.

Lui Lily inima îi bătea nebuneşte.

– Nu mă îndoiesc de mine, Edward, nu şi acum. Şi nici cealaltă soţie a ta nu se îndoieşte de ea însăşi. Ştim foarte bine amândouă ce-ai făcut şi cine eşti cu adevărat.

– Ce-ai spus?

– Patty, continuă ea. Mama lui Grace.

Edward o privi şocat.

– Unde sunt ele?

– Nu vezi că fugim cu toţii de tine, Edward? Este o femeie minunată. Îmi pare atât de rău că a trebuit să treacă şi ea prin tot ce-am trecut eu. Cred că o să te încânte să auzi că înfloreşte – exact ca şi mine.

Lily întrecuse măsura. Văzu cum i se schimbă expresia feţei, trecând de la mânie la furie. Aruncă cu un gest nervos hârtia făcută sul pe bancă. Aceasta zbură mai departe în cedrul pitic care creştea în spatele băncii, pe post de apărătoare de vânt.

– Citeşte asta, Mara, spuse el. Şi hai să te văd eu cum mai înfloreşti. Sper să te distrezi pe tot parcursul lecturii.

Lily scuturã din cap şi o porni, încet, spre cabanã.

– Ridic-o! ţipã el. Citeşte-o!

Lily îl ignorã. Tremura, dar reuşi sã îşi menţinã ţinuta dreaptã şi fermã, pãşind cu siguranţã înspre cabanã. Simţi mânerul sferic de sticlã al uşii, rece la atingere. Îl rãsuci, deschise uşa, şi o închise încet în urma ei.

Edward rãmãsese în grãdinã, uitându-se lung spre casã. spre geamul bucãtãriei. O siluetã slab conturatã în ceaţã. Lily îşi simţea inima-n gât. Se dãdu înapoi, ascunzându-se în holul întunecat, ieşind astfel din câmpul lui vizual. El continua sã stea locului, cu mâinile-n şolduri, de parcã avea de gând sã rãmânã în curtea aceea pentru totdeauna.

După o vreme, pãşi spre bancã sã recupereze hârtia agãţatã în crengile cedrului. O luã, începu s-o netezeascã, îndepãrtând acele de cedru, după care o îndoi. Lily îl urmãri cum se îndrepta spre uşa principalã, dar câmpul ei vizual era blocat de tufele de trandafiri care încadrau intrarea. Pãru cã se opreşte pentru un minut, după care Lily auzi uşa scârţâind, când el o deschise. Inima începu sã-i batã nãvalnic, şi cãutã îngrozitã telefonul mobil, cu intenţia sã sune la poliţie.

Apoi auzi uşa din nou, de data aceasta trântindu-se, şi îl vãzu pe Edward plecând, trecând pe lângã Fântâna dorinţelor, urcând scãrile de piatrã şi dispãrând din raza ei vizualã.

Lily urcã la etaj, în dormitorul care dãdea spre curtea din faţã şi aleea care se termina în dreptul casei lor, ca sã-l urmãreascã. Edward dispãruse. Maeve dormea în continuare, iar Liam şi Rose nu se întorseserã din excursia lor cu barca. Lily coborî la parter, traversã camera şi intrã în bucãtãrie.

Cu mâini tremurânde, deschise uşa. Hârtia era înfiptã în crãpãtura uşii. Se întinse dupã hârtie, şi se înţepã într-un spin; Edward strecurase un trandafir în hârtia îndoitã. Lily lãsã trandafirul sã cadã. Sângele care-i curgea din deget pãtã hârtia, când Lily o despãturi.

Era o citaţie:

LEGEA STATULUI CONNECTICUT

Subcapitolele 46b – 168. (Anterioarele Subcapitole 52-184)

Teste genetice în cazul contestării paternităţii.

Evaluarea onorariilor.

---

a) În orice proces în care este discutabilă problema paternităţii, tribunalul sau judecătorul însărcinat cu sprijinirea familiei la iniţiativa oricărei părţi, poate solicita testele genetice, prin acestea înţelegându-se testările ADN efectuate într-un spital, într-un laborator acreditat, de către un medic calificat sau orice altă persoană calificată desemnată de tribunal, în vederea determinării dacă prezumtivul tată sau soţ este tatăl biologic al copilului. Rezultatele acestor teste mai sus-menţionate, fie ele solicitate în această secţiune sau solicitate de către Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului, conform subcapitelelor 46b-168a, vor fi acceptate ca probe fie în vederea respingerii definitive şi irevocabile a ipotezei de prezumtiv tată sau soţ, fie ca probă că acesta este tatăl biologic al copilului, fără a mai necesita depoziţii ale martorilor sau alte probe ale autenticităţii sau ale acurateţii, în afara cazului în care se depune contestaţie în scris, cu cel puţin douăzeci de zile înainte de audierea în cadrul căreia aceste rezultate vor fi prezentate ca probe.

Lily se afundă în fotoliu şi privi îndelung documentul. Cuvintele lui Patrick tocmai se adeveriseră. Treceau minutele, dar Lily nu mai avea nici cea mai vagă noţiune a timpului. Auzi voci de-afară. Ridicându-şi privirea, văzu chipul lui

Rose pe geam. Fericită, lipsită de griji, tocmai se întorsese din excursia cu barca. Ridică o mână, în semn de salut, şi zâmbi fericită.

Lily îi zâmbi de la fereastră, apoi ridică trandafirul şi citaţia. Îndreptându-se spre uşă, nu-şi putea scoate din minte privirea fericită a fiicei sale. Ochii sunt fereastra sufletului, se gândi ea, zâmbindu-i lui Rose. Ochii dezvăluiau forul lăuntric al unei persoane, şi în cazul lui Rose, era vorba de un suflet frumos.

Nu se poate să fie adevărat, se gândi Lily. Se simţea zdruncinată, copleşită, avea senzaţia că tocmai coborâse dintr-un avion care avusese un zbor cu turbulenţe. Îşi simţea picioarele bine înfipte în pământ, dar corpul îi mai era cuprins de fiori, din cauza fricii şi a ciocnirii cu Edward. Din momentul în care luase decizia să se întoarcă în Hubbard's Point, ştia prea bine că ziua confruntării va veni. Conştientizarea acestei realităţi nu diminuase însă impactul confruntării cu Edward. Rose, adorata ei Rose, se afla exact în centrul confruntării lor.

Deschizând uşa, o primi pe Rose, care i se aruncă în braţe.

– Avem cumva pâine veche? o întrebă Rose. Sunt nişte lebede care înoată lângă ţărm, şi vreau să le dau să mănânce.

– Sigur că da, spuse Lily, scormonind prin cutia în care ţineau pâinea.

– Vrei să cobori cu noi pe stânci şi să le hrănim, împreună?

Primul impuls al lui Lily fu să o refuze. Trebuia să sune un avocat, să studieze legislaţia statului Connecticut, să facă bagajele, să fie pregătită să fugă din nou, să se ascundă, să evadeze din Hubbard's Point, Black Hall, Connecticut, şi Statele Unite. Simţea adrenalina invadându-i corpul. Dar Rose se uita la ea cu ochii strălucitori, respirând uşor precipitat, de agitaţia de zi cu zi a unui copil de nouă ani.

– Bineînţeles, îi spuse Lily. Luă pâinea şi o apucă de mână pe Rose. Rose era deschizătorul de drumuri, peste deal, trecând pe lângă cabană, depăşind medalionul de ciment încrustat cu scoici. Liam stătea pe stânci. Rose se căţără lângă el, cu pâinea în mână. Lebedele înotau prin ceaţa argintie, în jurul Capului. Liam o privi lung, şi ea ştiu că el intuia că ceva nu era în regulă.

Lebedele alunecau uşor pe suprafaţa apei, nişte păsări albe, graţioase, cu ciocul portocaliu. Erau atât de frumoase şi de liniştite. Puii care ieşiseră din ouă la începutul verii crescuseră. Aveau în continuare penajul închis la culoare, dar acesta se decolora pe zi ce trecea.

– Mami, spuse Rose, doctorul Neill mi-a spuse că lebedele sunt ca balenele albe. Se nasc închise la culoare, pentru a se ascunde de prădători, după care, pe măsură ce cresc, se deschid la culoare, şi devin de un alb pur, când ating maturitatea.

Lily dădu din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

– Nu-i aşa că sunt minunate? Rose îşi întinse mâna şi mama lebădă se apropie suficient de mult cât să-i ciupească degetele. Lily scoase un strigăt şi se repezi înainte ca s-o apuce pe Rose şi s-o strângă în braţe, cu putere. Ea se dezechilibrară uşor şi îşi zgârie picioarele goale, călcând pe crustaceele marine de pe stânci.

– Mami! strigă Rose, speriată.

– Fii atentă, spuse Lily, înghiţindu-şi lacrimile, în timp ce o ţinea strâns pe Rose. Pur şi simplu nu vreau să te răneşti, scumpa mea.

– Bine, mami. O să fiu atentă, îi spuse Rose, uitându-se mirată la ea. Sunt bine.

– Este bine, repetă Liam, liniştindu-le pe amândouă.

Lily dădu din cap, zicându-şi că Liam nu ştia ce se întâmplă. Nu ştia că niciunul dintre ei nu era cu adevărat bine, că totul se schimbase dramatic.

Ceaţa părea pufoasă, moale, şi seca peisajul de culoare. Apa era argintie, stâncile erau gri, cabana decolorată era de un maro-argintiu, iar trandafirii păreau decoloraţi. Nimic nu i se mai părea familiar, absolut nimic.

Era o lume complet diferită.

20

Citaţia stătea pe masa din bucătărie. O citiseră pe rând. Lily nu se mai simţea în stare s-o ridice de pe masă. Ştia că, oricât de mult ar fi fixat-o cu privirea, citaţia nu avea de gând să dispară.

Clara o invitase pe Rose la un ceai. Era o scuză ca s-o scoată pe Rose din casă, în timp ce Lily, Liam şi Maeve încercau să contureze un plan de acţiune. Ceaţa se instalase peste peisaj, contribuind la starea de nesiguranţă din interiorul casei.

– O să încerce s-o ia de lângă mine, spuse Lily.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, îi promise Liam.

– Este vina mea, spuse Maeve. Dacă nu m-aş fi îmbolnăvit...

– Oh, bunico..., exclamă Lily.

– Nu trebuia să te întorci acasă. Scumpa mea, de ce nu plecaţi, pur şi simplu? Ia-o pe Rose şi întorceţi-vă în Canada. De data asta, ascunde-o şi mai departe decât până acum.

– Nu putem să te părăsim, spuse Liam.

Pe Lily o uluia cât de rapid putea să dispară starea de bine. Chiar şi aşa, ştiind că Edward aflase de întoarcerea ei la Hubbard's Point, se simţise învăluită într-o atmosferă de siguranţă. Fiind din nou acasă cu bunica ei, regăsindu-şi vechii ei prieteni, apropiindu-se şi mai mult de Liam şi

dându-şi seama cât de mult o iubea acesta, acceptându-i cererea în căsătorie, trăise un sentiment de siguranţă. Acum Edward avea de gând să implice şi tribunalul, ca să-şi facă jocul. Lily îşi amintea cum îi urmărise comportamentul în preajma copiilor, pe vremea când erau căsătoriţi. Copiii lui Bay erau mici, şi deseori dădeau fuga, de pe plajă, la casa bunicii, să ceară permisiunea să se joace pe stânci. Se întâmpla ca Lily şi Edward să fie, din când în când, acolo, în vizită, venind din Hawthorne. Lily le aducea pâine ca să hrănească lebedele, undiţe pentru pescuit la adâncime, un băţ special pentru pescuit, cu care puteau să descopere ce pradă muşca în ziua respectivă. Erau două fete şi un băiat, şi Lily îşi imagina cum o să fie când ea şi cu Edward vor avea copiii lor. Oare câţi copii o să aibă? Oare o să moştenească dragostea pentru plajă şi mare, de la Lily? Sau dragostea pentru munţi şi păduri, de la Edward?

Se aşteptase ca Edward să se antreneze în jocul copiilor. Copiii lui Bay erau adorabili, inteligenţi şi haioşi. Le plăcea să facă glume şi să râdă şi nu erau nici pe departe scârbiţi de algele marine, de crabi sau de momeală. Dar Edward nici măcar nu vorbea cu ei.

– Ei haide, îi spunea Lily, trăgându-l de mână. Hai să mergem să înotăm cu ei până la stânca cea mare.

– Este plină de rahaţi de pasăre, riposta el, stând pe verandă, absorbit de laptop. De-abia îşi ridica privirea din laptop, aşa că nu avea cum să observe expresia lui Lily, trecând de la incipienta exasperare şi ajungând la resemnare.

– În regulă, zicea ea, încercând cu calm să abordeze problema din alt unghi. Hai să-i luăm la scufundări. Am văzut ieri homari în golf.

– Încerc să-mi fac CV-ul, izbucnise Edward. Chiar nu înţelegi?

Lily nu-l credea. Ştia că juca diverse jocuri pe calculator, pentru că văzuse imaginea monitorului reflectată în geamul aflat în spatele lui. Se gândise să-l întrebe de ce nu-l preocupa problema CV-ului decât atunci când erau copii în preajma lor.. Părea total nepăsător în privinţa găsirii unei slujbe care să-i placă cu adevărat, aşa că nu făcea altceva decât să se plimbe de la o firmă de brocheraj la alta, fără să se stabilească în vreo companie. Câteodată pleca înainte să-şi încaseze cecurile cu comisioane. Lily încerca să salveze situaţia.

– Edward, te rog.

– Du-te şi distrează-te cu prietenii tăi cei mici.

– Asta o să şi fac, îi replica ea. Sper că o să te joci cu copiii noştri, atunci când o să-i avem.

Edward tasta în continuare netulburat, iar ea scuturase din cap, simţindu-se frustrată. Copiii aşteptau pe stânci. Ei mai fuseseră martorii unor astfel de altercaţii între cei doi; Lily îşi dădea foarte bine seama că ei nu prea se aşteptau la nimic din partea lui Edward.

Parcursese deja jumătate din distanţă, pe dealul înverzit, spre dig, când el o strigase:

– Hei! Lily se întorsese, ducându-şi mâna streaşină la ochi ca să-l vadă.

– Arăţi bine, spuse el, zâmbind. Lily purta un trening albastru, care-i punea în evidenţă trupul subţire şi ferm.

– Mulţumesc, spuse ea, întrebându-se dacă complimentul acesta era menit să se constituie într-o ofertă de pace. Pregătită pentru această opţiune, îi mulţumi cu un zâmbet.

– Femeile îşi distrug silueta când rămân însărcinate, completă el, zâmbind ironic.

Lily se înroşise la faţă şi se oprise. Oare de ce spusese el aşa ceva, cu copiii de faţă? Brusc, i se umplură ochii de lacrimi. Ajunsă pe stânci, se ocupă cu legarea plumbului de

undiţă, de agăţat momeala în cârlig, şi-i ajută pe copii să arunce undiţele în golf. Făcea totul mecanic. Cuvintele lui Edward aveau darul s-o arunce într-o astfel de stare.

În noaptea aceea, în pat, Edward fusese atât de pasional, de parcă voia să se împace cu ea, să-şi răscumpere greşeala. El dădu dovadă de-o pasiune atât de înflăcărată, încât Lily îşi impuse să lase deoparte durerea şi jignirile. Ea îl îmbrăţişă şi îşi arcui spatele, în încercarea de a-şi stârni dorinţa.

De la o vreme, Lily începuse să nu mai simtă o legătură vie cu trupul ei. Inima şi sufletul ei păreau să funcţioneze complet separat de trup. Tânjea cu ardoare după o atingere care să-i facă inima să tresară, dar atingerea mâinii lui era grosolană, aspră şi neplăcută, de parcă ar fi vrut s-o facă să tresară de durere, nu să-i ofere plăcere.

Asta însemna să fii căsătorit? După dispariţia emoţiei de la început, aşa se purtau toţi în căsnicie? Nici măcar nu reuşea să-şi amintească când îşi exprimase Edward ultima oară dorinţa de a face dragoste cu ea. De obicei, dormeau cu un rând de perne între ei, care-i separa, şi Edward tresărea la modul neplăcut atunci când ea plină de dorinţă, îşi plimba mâna pe spatele lui.

Înainte să se căsătorească, Edward îi spusese că vrea să fie tată. După nuntă însă, declarase că nu voia copii, că dorea ca ea să-şi păstreze silueta.

Dar acum, erau în pat, făcând dragoste. Nu se priveau în ochi; Edward fixa cu insistenţă tăblia patului, şi Lily îşi simţea ochii înotând în lacrimi. Mişcările lui îi provocau doar durere! Edward se mişca de parcă uitase că se afla într-o femeie, în cel mai sensibil punct al corpului ei. Lily se prinse de barele tăbliei patului, adunându-şi toate puterile.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, gândindu-se că în ziua respectivă îi trecuse prin cap ideea că „Poate în

noaptea aceasta o să concepem un copil, poate că o să rămân însărcinată". Plângea, pentru că ceea ce se întâmpla se apropia mai mult de distrugere, decât de creaţie.

Lily îşi amintea toate acestea, stând la masa lui Maeve. Închise ochii. Avea o colecţie întreagă de momente îngrozitoare ale vieţii ei, şi aceasta era o mostră – noaptea în care o concepuseră pe Rose. După aceea, plânsese nemângâiată.

Îşi amintea că în ziua următoare se dusese s-o viziteze pe bunica ei. Nu-i spusese bunicii că era supărată. Devenise o practică comună să mintă: zâmbea, râdea şi se purta de parcă totul era minunat. Şi ea se simţea tot timpul „bine".

– Ce mai faci, scumpa mea?

– Bine.

– Vrei nişte ceai?

– Da, ar pica foarte *bine*.

– Cum ai petrecut în weekend?

– A fost foarte *bine*, mulţumesc.

Se simţea din ce în ce mai rău, după fiecare ceartă. De fapt, după unul dintre cele mai urâte scandaluri – în care Lily îşi pierduse total controlul şi începuse să ţipe atât de tare încât o durea gâtul, iar Edward o învăluise cu o privire victorioasă, îngâmfată, caracteristică momentelor în care realiza că o scosese din minţi – ea se simţise în pragul colapsului. El se băgase nervos în pat, şi-şi trăsese pătura peste cap. Lily simţi dureri în piept şi se sperie.

Era tânără. În familia ei nu existau bolnavi cu probleme cardiace. Era pur şi simplu vorba de stres, îşi spuse ea. Încercă să-şi ia pulsul, dar era prea supărată ca să se poată concentra să-şi numere bătăile inimii. Nevrând să exagereze, se duse în dormitor.

– Edward, îl strigă ea.

El nu-i răspunse.

– Cred că sunt pe punctul de a face un atac de cord.

Edward nici n-o băgă în seamă, de parcă tocmai îi spusese că era obosită sau îi era frig, sau că o durea burta. Îşi zise că începe s-o ia razna. Nu voia să sune la 911. N-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra dificultăţilor prin care trecea căsnicia lor. Vecinii chemaseră poliţia cu câteva săptămâni în urmă, după un scandal de-al lor care durase o noapte întreagă.

– Totul este în regulă, îi spusese Edward poliţistului din uşă. Îşi jucase şi Lily rolul ei – le zâmbise celor doi poliţişti, pe care îi mai văzuse prin orăşel, patrulând.

– Mă simt bine, le spusese ea. Totul este în regulă.

Scandalagii casnici, o auzise Lily pe vecină şoptindu-i unei prietene pe hol, într-o zi, atunci când ea tocmai se pregătea să iasă din apartament. Se dăduse înapoi ruşinată.

Aşa că, nedorindu-şi să se mai audă o alt sirenă, care tot la apartamentul lor să-şi găsească destinaţia, îşi puse haina pe ea şi conduse singură până la Spitalul Clinic Shoreline. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se simţea mai rău. Durerea era fierbinte, de parcă cineva i-ar fi înfipt o bucată de cărbune încins exact în locul în care se afla inima. Îşi atinse sternul, şi simţi durerea radiind până-n coaste. Se simţea de parcă cineva o lovise cu pumnul în piept.

Ajunsă la clinică abia mai putea merge. Tremurând, cu mâna pe inimă, se aşezase la biroul de la triaj, plângând încet. Venea în această clinică încă de când era copil. Venise aici când avea patru ani, când călcase pe un cui ruginit şi trebuise să i se facă o injecţie antitetanos. Venise aici să-şi facă analizele, cu o săptămână înainte să se mărite cu Edward. Ei aveau toate analizele ei şi o cunoşteau din vedere.

Asistenta de la triaj cumpărase de la ea fire textile pentru brodat. Doctoriţa de gardă (la camera de urgenţe) comandase mai multe perne brodate pentru scaunele din sufrageria ei.

Toate o cunoşteau pe Maeve, după atâţia ani de convieţuire în acelaşi oraş. În timp ce stătea în camera asistentelor, Lily se gândi că poate ar fi fost mai bine să meargă în altă parte. Ar fi trebuit să conducă spre altă clinică, acolo unde nimeni n-o cunoştea, acolo unde nimeni nu l-ar recunoaşte pe Edward, ca să-l privească cu reproş data următoare când acesta venea să-şi facă analizele de sânge.

– Cred, spuse Lily, încercând să rostească cuvintele, că sunt pe punctul de a face un atac de cord.

Cei de la clinică se purtară foarte frumos. O duseră imediat înăuntru – la un doctor pe care nu-l mai văzuse până atunci. Voia să-i roage să-i trimită o doctoriţă, nu un doctor, dar nu mai avea forţa necesară. Îi era teamă că bărbatul o să râdă de ea, pentru că făcea din ţânţar armăsar. Doctorul îi făcu o electrocardiogramă. Avea o privire blândă şi prezenţa lui era atât de liniştitoare şi de blajină, încât lui Lily îi venea să plângă şi mai tare.

Îi ascultă apoi inima. Atingerea lui, o mână pe umărul ei, şi cealaltă pe stetoscop, în timp ce-l plimba de-a lungul pieptului ei, era mult mai tandră decât a soţului ei. Gestul îi comunica mesajul că ea contează, că merita să-i poarte cineva de grijă, că inima ei merita să fie ascultată.

Când ajunse la stern, îl presă încet cu două degete. Lily aproape că urlă de durere.

– Aşa, spuse el. Deci acolo doare?

– Da, gemu ea.

Rămase întinsă pe pat, în timp ce doctorul îi descifra rezultatele testelor. Îi măsură presiunea sangvină şi aşteptă ca Lily să se oprească din plâns. Îi puse întrebări legate de stres. Tremurând, Lily recunoscu că era supusă la stres.

– La muncă? o întrebă el.

– Acasă, răspunse Lily.

– Nu am găsit nicio problemă de natură cardiacă, spuse el, când termină examinarea. Asta nu înseamnă că nu e ceva

acolo. Dar nu am găsit niciun indiciu că ar exista vreo deficienţă cardiacă sau ceva de genul acesta.

– Dar mă doare inima foarte tare.

Doctorul încuviinţă din cap, luând-o în serios.

Lily îşi aminti cât de mult contase atitudinea doctorului pentru ea, felul în care el chiar o creditase, ascultând-o, negândindu-se niciun moment c-ar fi nebună sau exagerată. Atitudinea lui îi permisese să se relaxeze şi să tragă adânc aer în piept.

– O să vă recomand să vă faceţi un test de apreciere a nivelului de stres, spuse el. O să vă recomand şi un medic cardiolog, deşi nu cred c-o să găsească ceva în neregulă la nivelul cordului.

– Atunci ce este?

El o privise fix în ochi. Era tânăr, subţire, înalt, cu nişte ochi mari albaştri şi păr blond, tuns scurt. În timp ce-i vorbea, o luă de mână, de parcă acesta ar fi fost cel mai natural gest din lume.

– Cred că aveţi inima zdrobită, îi spuse el.

Cuvintele doctorului îi provocară un nou val de lacrimi. Lily stătea pe pat şi plângea încet, ţinându-l de mână pe doctor, un om pe care-l vedea pentru prima oară. Undeva în interiorul ei ştia că doctorul are dreptate; însă nu crezuse să audă vreodată un doctor spunându-i aşa ceva. Doctorul îi dădu numele unui medic cardiolog. Apoi îi mai notă numărul unui loc la care credea el că trebuie să apeleze: Serviciul de combatere a violenţei domestice Shoreline.

– Dar nu dă în mine, şopti ea, şocată după ce citi bileţelul.

– Abuzul emoţional şi verbal poate fi la fel de grav ca cel fizic.

– Dar nu se numeşte violenţă domestică. Nu-i aşa?

– De ce nu-ţi întrebi inima, spuse doctorul cu blândeţe. O bătu uşor pe umăr, după care părăsi camera.

Lily se îmbrăcă. Tremura, în timp ce-şi trăgea hainele pe ea. Gelul folosit pentru electrocardiogramă i se lipise de sutien şi de cămaşă. Se întreba dacă-l va mai găsi pe Edward treaz, când va ajunge acasă. Poate că era îngrijorat, şocat de faptul că ea plecase.

Sau poate că nu. În minte i se succedau tot felul de gânduri, şi inima încă o durea. O îngrijora gândul la ce va găsi acasă, la dispoziţia în care se va afla Edward. Violenţă domestică? Ea scutură din cap. Doctorul fusese atât de drăguţ, dar nu înţelesese până la urmă nimic. Edward n-o lovea niciodată. Se certau; aveau probleme. Copilăria lui îngrozitoare îi alimenta crizele de furie.

Lily se documentase asupra ciclurilor evolutive ale violenţei domestice. Ştia că bărbaţii care fuseseră bătuţi în copilărie erau predispuşi să-şi bată soţiile şi copiii. Edward o lovise pe Judy, dar reuşise să-şi înfrâneze pornirile faţă de ea. Oare acesta nu era cumva un semn că îşi dorea să se schimbe, să se poarte frumos? Poate că ar fi trebuit să-i explice toate astea doctorului.

Fusese prea timidă ca să-i relateze despre viaţa lor sexuală. În drum spre ieşire, completase toate formularele necesare. Doctorul era acum ocupat cu un alt pacient, dar îi făcu un semn din cap lui Lily, când aceasta trecu pe lângă el. Ea îi oferi un zâmbet la comandă. *Ia uite,* părea să-i spună, *acum sunt bine.*

Aruncase bucata de hârtie pe care i-o dăduse doctorul la gunoi în drumul spre ieşite, în pubela din parcare, dar doar după ce se asigurase că nu se afla în câmpul lui vizual, după care se suise în maşină şi se îndreptase spre casă. Nu avea nici cea mai vagă idee că era însărcinată.

Acum, după atâţia ani, după mii de kilometri străbătuţi, se uită pe geam, la frumoasa ei Rose care se juca în grădina bunicii ei.

– Trebuie să apelăm la un avocat, se decise ea.

*

Ziua de august era răcoroasă şi ceţoasă, contururile copacilor şi ale stâncilor neclare, iar pinii întunecaţi şi râpele cu stânci negre se coloraseră în gri, din cauza vremii. În acest peisaj, doar acoperişul roşu al hanului persista ca o pată de culoare, vizibil de departe, atrăgându-i pe toţi la festivalul de muzică.

Era rândul Marisei să lucreze la magazinul „In Stitches", aşa că ea şi cu Sam fură nevoite să facă repetiţii chiar în magazin, cu uşile larg deschise înspre debarcaderul şi golful acoperite de ceaţă. Cele două surori nu mai cântaseră împreună de mai bine de doi ani. Marisa, înaltă şi cu părul închis la culoare, stătea pe un taburet, în timp ce Sam, roşcată şi mai înaltă decât Marisa, se cocoţase şi ea pe un taburet, şi acum exersau gamele muzicale pe viori.

Erau fericite că sunt din nou împreună. Marisa îi servise cafeaua direct la pat lui Sam, iar aceasta îi periase şi îi împletise părul lui Jessica. Toate trei simţeau acea tihnă firească, generată de faptul că formau o familie.

Acum, când făceau repetiţii, Marisa se întreba când vor începe să discute serios.

Se uită pe uşa deschisă a magazinului şi o urmări pe Jessica care o plimba pe Flora pe pajiştea hanului. Era prea mare umezeala din atmosferă, pentru ca oamenii să stea la picnic pe pături, dar nimic nu-i putea ţine departe de festival. Câţiva se instalaseră aducându-şi scaune pliante, alţii stăteau în grupuri. Toţi erau echipaţi pentru vreme urâtă cu haine de ploaie, impermeabile şi folii de plastic. Marisa ştia că Patrick îi spusese lui Jess că poate s-o plimbe pe Flora când vrea. Se uita să-l vadă, dar Patrick nu se arătă prin preajmă.

– Vrei să facem o pauză? o întrebă Sam după câteva minute.

Marisa dădu din cap, aprobator.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, zise ea.

Se duseră în spatele magazinului şi îşi turnară ceai rece în pahare, din micul frigider pe care-l ţinea Lily în atelier. Ciocniră paharele, zâmbind.

– Mă bucur nespus că eşti aici, începu Marisa. Nu am crezut nicio clipă c-o să vii.

– Păi, mai aveam foarte puţin şi nu veneam.

– Când Patrick mi-a spus că te întorseseşi în Baltimore, am fost şocată.

– Nu am vrut să te rănesc, spuse Sam.

Marisa era crispată; plănuise de atâta vreme acest moment, după anii lungi trăiţi alături de Ted. O durea pieptul, privind lung în ochii surorii ei. Era copleşită de emoţie, exact ca în momentul în care se regăsiseră.

– Îngrozitoarea mea căsnicie, zise Marisa cu amărăciune.

Sam îi luă mâinile într-ale ei.

– Eram atât de singură, continuă Marisa. Se întâmpla după ce murise Paul, şi tu te întorseseşi la Baltimore. El era acolo, lângă mine – şi credeam că mă iubeşte. Credeam c-o iubeşte şi pe Jessica.

– Ştiu, spuse Sam. M-am bucurat atât de mult pentru tine la început – chiar am fost fericită. Apoi, am asistat cum te pierdeai şi simţeam cum te pierd şi eu.

– Sam, Marisa înghiţi în sec, gândindu-se cât de mult îşi dorise întotdeauna ca sora ei mai mică să o admire. Voia să fie un exemplu bun, un model, voia să-i arate ea lui Sam calea cea bună. Nu ştiam ce să fac, continuă ea. Îmi este atât de greu să-ţi explic...

– Nu trebuie să-mi explici, îi spuse Sam.

– Dar...

– Ai condus cele două clinici. Ai tratat atâtea femei abuzate. Credeam că îţi vei da seama – nu m-am gândit că aşa ceva ţi se poate întâmpla ţie.

– Nici mie nu-mi venea să cred. Credeam că ştiu foarte bine să identific semnele – dar a fost de-a dreptul fermecător la început. Credeam că mă iubeşte mult.

– Nu asta este replica pe care ne-o dau toate femeile? spuse Sam, pe un ton blând, când le întrebăm ce se întâmplă.

Marisa aprobă dând din cap, aducându-şi aminte câte femei ajutase, câte chipuri obosite, confuze şi îngrozite văzuse.

– Partea cea mai îngrozitoare, continuă ea, a fost felul în care s-a purtat cu căţeluşul Jessicăi. Nu-mi vine nici acum să cred că am expus-o la aşa ceva.

– Înţeleg, spuse Sam. Atunci când mi-ai spus, am vrut să vin să-l omor cu mâinile mele.

– Şi acela a fost ultimul lucru pe care ţi l-am dezvăluit, continuă Marisa. Păreai să fii atât de dezgustată de mine şi de întreaga situaţie. Şi atunci am reuşit să mă eliberez. Oare cum de-am lăsat lucrurile să meargă atât de departe?

– Iar eu mă simţeam neajutorată. Ştii care a fost cea mai dură chestie pentru mine? Să te aud că încetezi să-ţi mai dai seama cât de minunată poţi fi, spuse Sam.

– Ce-ai spus? o întrebă Marisa, uimită.

– Te urmăream cum cedai în faţa lui, spuse ea. Erai o adevărată minune în şcoala de asistente. Cine oare, din toată clasa noastră, se oferea voluntar, consumându-şi fiecare moment liber pe care-l avea ca să vaccineze copilaşii din cele mai prăpădite clinici din oraş? Sora mea.

Marisa o asculta, vrăjită.

– Cine exersa la vioară în fiecare noapte, după toate laboratoarele şi după ce-şi terminase temele, ca să poată să ofere un spectacol de excepţie în fiecare seară de vineri şi de sâmbătă – asta ca să se asigure că borcanul de bacşişuri era plin ochi, ca să ne putem plăti taxa pe următorul semestru la şcoala de asistente? Sora mea.

– Oh, Sam, exclamă Marisa.

– Cântai ca un înger, şi nu mă refer aici la un înger căzut, spuse Sam. Tu nu ai fost niciodată un înger căzut – acela am fost tot timpul eu. Pe mine m-a ajutat şi m-a susţinut tot timpul sora mea mai mare, pe tot parcursul şcolii de asistente. Eu am fost tot timpul fata cu prea mulţi iubiţi şi prea puţine note de zece.

– Nu-i adevărat, Sam, ripostă Marisa. Întotdeauna ai fost minunată. Tu eşti cea mai sufletistă persoană pe care o cunosc. Asta te face să fii o asistentă atât de bună... şi o soră minunată, şi o mătuşă grozavă.

– Ei bine, nu cred să fi existat vreodată în familia noastră probleme cu compasiunea, spuse Sam. Tu aveai atâta iubire în sufletul tău, încât puteai să-i mai dai şi lui din ea. Ai o inimă de aur, iar el nu a făcut altceva decât să profite de asta.

Marisa chicoti, ştergându-şi lacrimile, şi se întinse după un creion.

– Asta chiar este o rimă excelentă, comentă ea. Cred c-ar trebui să ne orientăm vânzările spre Nashville...

– Ea avea o inimă de aur masiv, cântă Sam, improvizând o melodie la scripcă, pe măsură ce cânta.

– Şi el a profitat de asta, interveni Marisa.

– El era un nemernic clasa întâi, continuă Sam.

– Cu o inimă de tinichea, cântă şi Marisa.

Sam se distra grozav. Improvizau muzică, cântau împreună, de parcă n-ar fi existat vreodată o pauză. Notele parcă zburau din viorile lor, şi brusc ritmul deveni perfect sincronizat. Băteau ritmul cu picioarele, şi Marisa simţi că totul urma să fie bine. Surorile îşi rezolvaseră tot timpul problemele ivite în viaţă prin intermediul muzicii. Debutaseră în multe concerte cu preocupările lor legate de examene sau de vreun pacient, sau de multe alte lucruri, şi termi-

naseră seara toastând, îmbrăţişându-se şi dansând bucuroase. Întotdeauna se întâmplase aşa şi reţeta părea să aibă efect.

Trecură prin tot repertoriul, de la cântecele cele mai noi, proaspăt compuse, şi până la „Galway Lasses" (Drăguţele din Lassay), după care atacară „Geese in the Bog" (Gâşte în mlaştină). Apoi trecură la un registru ceva mai sentimental, la „Maudabawn Chapel" (Capela din Maudabawn).

– Am scris un cântec nou, spuse în cele din urmă Marisa.

– Chiar aşa?

– Da. Se numeşte „Sfărâmat de furtună".

– Uşor autobiografic? întrebă Sam, zâmbind.

– Destul de, spuse Marisa, aruncând din nou o privire spre uşă şi căutându-l cu privirea pe Patrick. Este destul de uşor – în scara muzicală G.

– Ooh, comentă Sam, după ce ascultă primele acorduri. Drăguţ. Îmi place la nebunie E minorul acela.

– Străfundurile sufletului*, nu-i aşa? o întrebă Marisa.

– Într-adevăr.

Profesiunea de asistente era adevărata vocaţie a celor două surori, în aceeaşi măsură cu muzica. *Străfundurile sufletului,* comentase Sam, şi Marisa ştia că sufletul conta cel mai mult. Stând acolo şi cântând la scripcă, acompaniată de sora ei, Marisa privea afară, în timp ce feribotul de Cape Hawk traversa apele. Se concentra pe ritmul, pe armonizarea cu Sam, dar în acelaşi timp îl căuta din priviri şi pe irlandezul acela înalt şi roşcat, care reuşise să le facă să se reunească, care îi zdruncinase străfundurile sufletului şi îi inspirase acel cântec.

---

* Joc de cuvinte, *heartstrings*, în original, se poate traduce, cuvânt cu cuvânt, corzile sufletului, corzile vocale ale sufletului (n. tr.).

21

Numele avocatei era Lindsey Grant Winship. Era partener la o firmă din Hartford, cu birourile în Piaţa Constituţiei. Geamurile înalte ofereau o frumoasă privelişte a vechii clădiri a Organului legislativ al statului Connecticut, din cărămidă roşie şi cu o cupolă aurie, o amintire austeră a începuturilor coloniale ale Connecticutului. Lily stătea în biroul avocatei, împreună cu Liam, şi inima îi bătea cu putere, de parcă tocmai terminase o cursă de alergare – când în realitate tocmai se afla la începutul unei curse.

Lindsey avea în jur de cincizeci de ani, era înaltă, zveltă şi avea părul castaniu. Era o persoană caldă, o prezenţă plăcută şi înţelegătoare, cu o atitudine maternă. Ochii ei căprui trădau însă o curiozitate şi un entuziasm tipice unei adolescente. Biroul ei era plin de culoare: desene făcute de fiica ei, preçum şi nişte minunate portrete şi peisaje abstracte. Fotografii cu fiica ei, începând din fragedă pruncie şi până în prezent, ca absolventă de şcoală generală. Mai existau scoici şi pietre culese de pe numeroasele plaje pe care le colindaseră Lindsey şi familia sa în timpul vacanţelor.

Lindsey asculta foarte atentă, luând notiţe într-un blocnotes de culoare galbenă, pe măsură ce Lily îi furniza informaţiile legate de trecutul ei, despre căsnicie, despre naşterea lui Rose şi viaţa acesteia.

– A adus chiar el citaţia, în loc să îl lase pe un agent procedural s-o facă. A fost un gest foarte agresiv din partea lui, comentă Lindsey, atunci când Lily îşi termină expunerea.

– Edward a dat tot timpul dovadă de agresivitate. Cu toate acestea, nu m-a lovit niciodată, spuse Lily.

– Oamenii sofisticaţi nu apelează la astfel de gesturi, spuse Lindsey. Se folosesc de ameninţări ca să inculce frica,

exact cum a făcut Edward atunci când ţi-a spus de Judy. S-a asigurat că înţelegi bine potenţialele consecinţe, mai exact în cazul în care nu te comporţi aşa cum ţi se spune, s-ar putea la fel de bine să fii şi tu bătută, aşa cum i s-a întâmplat lui Judy. Şi aceasta este o modalitate de a deţine controlul asupra ta.

– Şi acum, la ce să mă aştept?

– Va încerca să se folosească de Tribunalul pentru minori şi familie ca să te atace. Bărbaţii de teapa lui se folosesc de aceste lupte pentru custodie ca să-şi distrugă partenera, încercând în acelaşi timp să menţină o legătură cu aceasta. Lily, îmi pare rău... dar foarte multe femei sunt victime ale unor abuzuri foarte brutale în timpul unor astfel de procese.

– Oare judecătorul nu-şi va da seama ce fel de persoană este Edward? întrebă Liam.

Lindsey se strâmbă.

– Edward va juca un rol – rolul unei persoane acuzate pe nedrept. Nu numai că nu-şi va recunoaşte comportamenul, dar chiar îl va nega vehement. Va scoate în evidenţă munca lui în regim de voluntariat, se va pune în lumină construindu-şi masca unui om bun la suflet şi grijuliu. La fel cum a făcut şi cu Lily, în timpul căsniciei lor.

– Mi-a perpetuat o stare de confuzie multă vreme, spuse Lily. Eram atât de confuză în ce priveşte adevărata lui faţă şi personalitate. Obişnuia să se descrie într-un fel, după care se comporta exact pe dos. Îmi spunea că mă iubeşte – dar se purta cu mine de parcă mă ura. Mi-a luat mai mult de doi ani să-mi dau seama că trebuia să acord atenţie faptelor, şi nu spuselor sale.

Lindsey aprobă dând din cap.

– Edward reprezintă un caz tipic. Este dominator, manipulator, se simte îndreptăţit să facă orice, şi este lipsit de cel mai elementar respect. Odată măritată cu el ai devenit

unul dintre bunurile lui. Indignarea şi revolta lui, provocate de fuga ta şi de faptul că ai reuşit să-ţi dai seama ce fel de persoană este, îi alimentează acum ura.

– Îl alimentează? întrebă Lily.

– Orice încercare pe care o faci acum ca să-ţi susţii drepturile va fi interpretată de el ca un act de agresiune împotriva lui. Iar tendinţa lui Edward de a te considera proprietatea lui personală se va extinde, cu siguranţă, şi asupra lui Rose, detalie Lindsey. Care a fost reacţia lui când l-ai înştiinţat că eşti însărcinată?

– Când i-am spus, a aruncat o lampă în direcţia uşii. A făcut o gaură în perete. Nu-l văzusem până atunci să se comporte atât de violent. A spus: „Eu nu am niciun cuvânt de zis aici?" Avea o privire goală, caracteristică stărilor lui de furie.

– Lily, spuse Liam, luând-o de mână.

– Şi atunci te-ai hotărât să-l părăseşti? întrebă Lindsey.

– Aproximativ, spuse ea, refuzând să-şi amintească.

– Ce s-a întâmplat, Lily?

Lily închise ochii

– După ce i-a trecut furia, m-a luat în braţe, m-a legănat şi mi-a spus că totul se va schimba de acum înainte. Mi-am zis atunci că poate acesta era momentul crucial. Poate că, în sfârşit, îşi va da seama. Mi-a spus că pregătise un picnic pentru noi doi.

Lily deschise ochii şi se uită la Lindsey cum lua notiţe.

– Ne-am îndreptat spre maşină, să mergem la plimbare. Toamna se apropia de sfârşit, majoritatea frunzelor căzuseră din copaci, însă era o zi superbă, senină şi însorită. Când Edward se purta frumos, era foarte amuzant. A pus un CD şi mă ţinea de mână. Mă simţeam copleşită de sentimente contradictorii – voiam cu disperare să cred că putem s-o scoatem la capăt şi-mi ziceam că poate un bebeluş va schimba total situaţia.

Lindsey dădu aprobator din cap.

– Ne-am îndreptat spre nord, spre Massachusetts. Edward se născuse în Springfield, şi spunea că întotdeauna se simţea cel mai fericit atunci când se întorcea în statul lui natal, în ciuda copilăriei foarte nefericite. Profesorul lui preferat şi mătuşile lui locuiau acolo. M-am gândit că poate mergeam să-i vizităm familia.

– Dar nu v-aţi dus?

Lily scutură din cap, în timp ce rememora ziua respectivă.

– Nu, spuse ea. Am început să urcăm munţii Berkshires. Era acolo o pârtie de schi, unde învăţase el să schieze. Drumul şerpuia printre dealuri şi prin păduri. Edward îmi spunea că adoră pădurea – copacii îl făceau să se simtă mai aproape de rădăcinile lui. Eu iubeam marea, dar lui îi plăcea cel mai mult să se piardă prin păduri. Continuam să urcăm pe drumul de munte...

– Despre ce zonă de schi este vorba?

– Muntele Blantyre, precizã Lily. Nu mai rămăseseră decât câteva frunze galbene în copaci, dar noi urcam pe munte, înconjuraţi de pinii întunecaţi. Brusc am ieşit din întuneric într-o zonă cu o privelişte minunată. Am găsit un loc în parcarea aglomerată. Era destul de cald şi oamenii veniseră să se plimbe.

– Tu erai însărcinată?

– Da. Dar, nu-mi mai era rău. Chiar îmi doream să mă mişc şi să iau o gura de aer, după tot drumul acela cu maşina. Edward a scos coşul de picnic din maşină...

Liam îşi întoarse privirea, de parcă nu suporta să audă relatarea acelei zile în compania lui Edward. Sau poate că ştia ce urma.

– Am început să urcăm pe cărare, continuă Lily. Am trecut pe lângă câţiva oameni; toată lumea ne zâmbea şi ne saluta. Edward îmi spunea că, atunci când se va naşte copilul, îl va

învăţa sau o va învăţa să schieze. Că o să venim în fiecare weekend aici, pe timp de iarnă – poate şi vara sau toamna, să facem drumeţii.

– Aţi trecut pe lângă mulţi oameni? o întrebă Lindsey.

– La început, da, răspunse Lily, apoi au început să se rărească. Trase adânc aer în piept, în timp ce depăna amintirea. Totul era minunat. Începuse să mi se facă foame, şi mă gândeam că ar trebui să ne oprim. Cărarea nu era foarte abruptă. Alesese varianta unei drumeţii lungi şi nesolicitante, şi-mi amintesc că m-a mişcat grija lui. Lui Edward îi plăceau foarte mult drumeţiile periculoase şi solicitante – în genul căţărărilor, dacă se putea, dar în ziua aceea alesese drumul cel mai accesibil – chiar dacă am întâlnit câteva pante abrupte. Îmi amintesc că mă apucase un fel de ameţeală, dar nu era nimic grav. Sunt totuşi din New England – pregătită şi temerară când vine vorba de drumeţii.

– Lily..., spuse Liam. O privea de parcă simţea ce avea ea de gând să spună în continuare.

– Deodată, Edward s-a oprit. Eram pe o porţiune lungă şi dreaptă de potecă, în vârful unui culmi stâncoase. A făcut un gest atât de simplu... s-a uitat la stânga, după care la dreapta – spuse Lily. Şi atunci mi-am dat seama.

Lindsey şi Liam o fixau tăcuţi cu privirea.

Lily încă se mai înfiora când îşi amintea scena. Edward se uitase în jurul său să se asigure că nimeni nu-l putea vedea când o va împinge.

– Expresia feţei lui era extrem de concentrată. S-a îndreptat spre mine şi m-a prins de încheietura mâinii.

Lily înghiţi în sec şi se crispă retrăind scena, aşa cum deseori o făcuse în vis, în coşmarurile ei cu Edward. Cel mai rece şi înfricoşător moment fusese cel aparent nevinovat: cel în care Edward se oprise şi se uitase, firesc, în jurul lui.

– A încercat să te împingă de pe stâncă? o întrebă Lindsey. A încercat să te omoare?

Lily încuviinţă din cap.

– Nu voia copilul, interveni Liam.

– Sau pe mine, completă Lily.

– Presupun că ar fi moştenit toate bunurile tale materiale, spuse Lindsey, indicând documentele financiare aduse de Lily.

– Şi asta a fost partea în care instinctele mele au început să funcţioneze, spuse Lily. Mă auzeam cum ţipam, şi am început să mă caţăr pe versant. Edward a început să mă tragă, cu forţă, de braţ, ţipând la mine. Aproape imediat, cineva s-a apropiat alergând spre noi – un tânăr care făcea drumeţii singur. Eu eram de-a dreptul isterică. L-am apucat de braţ şi l-am rugat să mă conducă până jos, la cabana de la poalele munţilor.

– Şi Edward ce-a făcut?

– I-a spus tipului că îmi este frică de înălţime, că am inventat toată situaţia. Tânărul s-a uitat la mine de parcă eram nebună. Mi-am dat seama că îl credea pe Edward! Eu începusem să mă bâlbâi. Câteva cupluri mai în vârstă au intrat în raza noastră vizuală. Nu ştiu sigur ce-au crezut ei, dar m-au ajutat să cobor muntele. Edward păşea furios în urma noastră. Lindsey, ştiu că a vrut să mă ucidă – mă crezi?

– Sigur că te cred, Lily, îi răspunse Lindsey.

Din clipa aceea, Lily ştiu că putea să se încreadă total în Lindsey Grant Winship. Privirea avocatei era fermă şi vocea hotărâtă.

– Nu l-am lăsat să mă conducă acasă, continuă Lily. Am sunat-o pe bunica, şi ea a venit să mă ia.

– Foarte bine ai făcut.

– Nu m-am mai întors niciodată în apartamentul din Hawthorne, spuse Lily. Pe drumul spre casă, alături de bunica,

am început să mă gândesc la modalităţile de evadare. Tocmai experimentasem pe pielea mea puterea lui de convingere şi ştiam că n-o să-mi dea niciodată drumul să plec. Bunica şi cu mine am început să facem planuri.

– Şi după aceea ai fugit.

– În Cape Hawk, completă Lily. Făcu un efort să se adune.

– Edward nu figurează pe certificatul de naştere al lui Rose, spuse Liam.

– Acesta este motivul pentru care a prezentat această moţiune, cerând efectuarea testului ADN, spuse Lindsey.

– Noi putem să depunem contestaţie, să ne opunem?

– Da. Putem să tragem de timp, să amânăm, dar el va câştiga. Judecătorul te va obliga să-i faci testul ADN lui Rose. Trebuie să te pregăteşti psihic, Lily. Edward se va prezenta în rolul de victimă în cadrul audierilor susţinând că tu ai luat copilul de lângă el, în urmă cu nouă ani. O să-l vezi la tribunal în postura bărbatului sensibil, rănit, care încearcă să găsească soluţia cea mai bună pentru binele lui Rose.

Lui Lily începu să-i bată inima nebuneşte – şi-l imagina, cu privirea lui de câine rănit, cu zâmbetul lui adolescentin, cu falsa lui umilinţă. Încercă să-şi imagineze lumina în care îl va vedea judecătorul – aceea a unui bărbat nedreptăţit.

– Dar ce anume vrea? întrebă Liam.

– Asta este o întrebare foarte bună, spuse Lindsey. Să ne înţelegem, avem de-a face cu două lucruri diferite când vorbim despre ceea spune el că vrea, şi ceea ce vrea cu adevărat. Lily, va trebui să-ţi aduni toate forţele ca să auzi asta. E foarte posibil ca Edward să afirme că vrea custodia legală a lui Rose.

– Oh, Doamne!

– Evident, nu asta vrea.

Lily încerca să-şi adune toate forţele ca s-o poată asculta pe Lindsey în continuare.

– El vede toată situaţia asta ca pe un joc – şi miza este să te înfrângă pe tine. Se va folosi de tribunal ca să te atace, şi pe Rose o va folosi pe post de pion. Nu-şi doreşte custodia legală. Probabil că nici nu-şi doreşte să împartă custodia cu tine. Dacă tribunalul îi garantează dreptul la vizitarea copilului este foarte posibil să nici nu se conformeze programării decise prin tribunal. Va lipsi de la fiecare întâlnire fixată. Şi noi avem o armă foarte preţioasă în arsenalul de luptă.

– Care este aceasta? întrebă Liam, pentru că Lily se simţea prea slăbită ca să mai formuleze întrebarea.

– Pensia alimentară pentru copil. Dacă se descoperă că este tatăl lui Rose, atunci putem să solicităm tribunalului să-i fixeze o pensie alimentară.

– N-aş accepta un bănuţ de la el, nici măcar dac-aş fi săracă lipită pământului! exclamă Lily.

– Lily, ştiu asta, continuă Lindsey. Dar aşa se fac jocurile în astfel de litigii.

Aşa se fac jocurile – dar ce era asta, un fel de joacă? Lily îşi plecă capul – trăia un coşmar, se simţea ameţită, copleşită total de situaţie.

– Tribunalul va numi un tutore, protector pe perioada derulării procesului, spuse Lindsey. O persoană numită de către tribunal să protejeze interesele copilului.

Lily se simţea ca şi cum s-ar fi desprins de pe faţa pământului şi cădea în vid. O persoană desemnată să protejeze interesele lui Rose? Altcineva, în afară de ea? Simţi cum Liam o ia de mână.

– Nu pot să cred, spuse Lily. Vreau să-l ţin pe Edward cât mai departe, nu-l vreau în viaţa ei!

– Ştiu, spuse Lindsey.

– Hai să nu lăsăm situaţia să capete astfel de proporţii. Să contestăm testul de partenitate până-n pânzele albe, spuse Liam. Indiferent de costuri. Dacă este necesar o să cheltuim tot ce avem, merită, ca să-l ştim departe de Lily şi de Rose.

– Audierea este programată pentru săptămâna viitoare, spuse Lindsey. Trebuie să ne prezentăm în faţa judecătorului Court, la Tribunalul pentru minori şi familie din Silver Bay, şi am de gând să joc foarte serios pe cartea istoricului medical al lui Rose.

– O să fim acolo, spuse Liam. Şi o să-i spunem noi clar judecătorului cine este Edward Hunter.

Lindsey o privea pe Lily, de parcă i-ar fi evaluat rezistenţa, capacitatea de a ţine piept bătăliei din tribunal, care îi aştepta.

– Ar fi trebuit să rămân ascunsă, şopti Lily. Nu-i aşa?

Lindsey nu-i răspunse.

22

De pe puntea superioară a feribotului *Redtail* Patrick contempla peisajul. O ceaţă fină acoperea doar înălţimile stâncilor care împrejmuiau marele fiord, cu pinii care stăteau bine înfipţi pe crestele munţilor, cu crengile punctate de capetele albe ale vulturilor pleşuvi. Portul şi golful Cape Hawk erau amândouă argintii în ceaţa care le învăluia. Suprafeţele de apă erau porţionate de siajul lăsat de bărcile de pescuit şi de cele de urmărire a balenelor. Hanul imens, cu acoperiş roşu, unde stăteau Patrick şi Flora părea cuibărit în oraş. Se vedea şi debarcaderul, acolo unde era acum Marisa şi avea grijă de atelierul-magazin al lui Lily.

Se aplecă peste balustradă, de parcă putea să audă muzica de la festival, în ciuda zgomotului făcut de motorul feribotului, în timp ce nava se îndepărta de debarcaderul Cape Hawk. Încă îl mai urmărea privirea Marisei din momentul în care o văzuse pe sora ei. Nimic nu-l făcuse să se simtă atât

de bine, ca faptul că o adusese pe Sam în nord, în Cape Hawk. În timp ce se uita la atelierul-magazin, se imagina relatându-i Marisei de-a fir a păr cum se întâmplase totul.

Totuşi, poate că ar fi fost mai bine să se întoarcă în Connecticut. Investiga şi afla informaţiile care-i trebuiau lui Liam, după care se îndrepta spre casă. După toate încercările prin care trecuse în timpul divorţului, din cauza Sandrei, nu mai avea încredere în nimeni. Maeve îi ceruse să-şi revizuiască atitudinea, încurajându-l să-şi încerce norocul cu Marisa. Se uita lung spre atelier, şi inima începu să-i bată mai repede doar la gândul că ea era acolo.

– Îmi cer scuze c-a durat atât de mult, se auzi o voce în spatele lui, dar trebuia să mă asigur că copilotul meu se descurcă bine.

– Nicio problemă, spuse Patrick, întorcându-se cu faţa la T.J. McGuinn, care ieşea din cabina de pilotaj a navei *Redtail*.

– Deci, eşti prieten cu surorile Mahon? întrebă T.J.

– Da, răspunse Patrick.

– Am remarcat-o pe Marisa prin oraş. Prietenul meu Liam Neill are o relaţie cu prietena ei, Lily, spuse T.J. Marisa este o persoană foarte retrasă. N-aş fi ghicit nici într-o sută de ani că este rudă cu Sam.

– Nu? întrebă Patrick. Şi mă rog, de ce?

T.J. râse.

– Sam este o persoană foarte sociabilă. Ieri, fiind pentru prima oară pe acest feribot, a venit direct la cabina de pilotaj şi a cerut permisiunea să intre. Este oarecum împotriva regulamentului...

– Da, Paza de Coastă se cam încruntă când vine vorba de flirturi în timp ce manevrezi o navă de o sută de tone, spuse Patrick, chicotind.

– Sper că nu mă vei reclama, spuse T.J. Oricum, am lăsat-o în cabină. Cum ai putea să refuzi nişte ochi verzi ca ai ei?

– Şi ce voia?

– M-a rugat să-i arăt împrejurimile, locurile, pe măsură ce ne apropiam de oraş – voia să-i fac o prezentare, o trecere în revistă a priveliştii. Cred că a observat asta – îi arătă lui Patrick un abţibild aplicat pe geamul cabinei. Patrick se uită mai de aproape şi observă că era de la Peace Corps*. Mi-a spus că poate să recunoască un suflet geamăn, atunci când îl întâlneşte.

– Ce replică bună, comentă Patrick.

– Se pare că e ceva mai mult decât o simplă replică. Am lucrat în aceleaşi locaţii. Eu am învăţat să pilotez un feribot în America de Sud, în timp ce construiam o şcoală într-un sat, exact pe malul opus al râului, acolo unde ea tocmai ajuta la ridicarea unui spital. Oricum, i-am indicat principalele puncte ale oraşului – hanul, marea estradă a Festivalului de muzică, docul, bărcile de urmărire a balenelor. Atunci când oamenii aleg să vină în Cape Hawk, e destul de previzibil cam ce se aşteaptă să vadă.

– Nu e prea mare agitaţie pe aici, prin zonă?

– Nu, şi e exact aşa cum îmi place mie, comentă T.J. Lumea asta, oricum, este nebună şi agitată. Mie îmi plac pacea şi liniştea din Cape Hawk.

Patrick dădu aprobator din cap privind înapoi, în direcţia debarcaderului. T.J. avea dreptate – totul părea învăluit în linişte de aici, de pe mare. Un orăşel adormit chiar la baza munţilor de lângă ocean. Şi atunci de ce nu se simţea şi el

---

* Agenţie federală independentă a SUA, destinată să promoveze înţelegerea reciprocă între americani şi celelalte naţiuni ale lumii; activează în peste şaptezeci de ţări.

liniştit? O văzu pe Jessica care-o plimba pe Flora pe pajiştea din faţa hanului. Uşa de la atelier era deschisă, dar n-o vedea nicăieri pe Marisa.

– Deci, locuieşti în oraş? îl întrebă el pe T.J.

– Da, am un apartament chiar deasupra biroului feribotului, lângă doc. De ce?

– Mă gândeam că ar trebui să cunoşti anumite personaje de vază ale oraşului.

T.J. râse.

– Majoritatea fac parte din clanul Neill. Aceasta este familia care deţine jumătate din oraş. Anne este proprietara hanului, Jude operează bărcile care studiază balenele, iar Liam este cel care conduce un proiect oceanografic. Deşi el este plecat din oraş.

Patrick dădu aprobator din cap, dându-i de înţeles că ştie.

– Îl cunosc pe Liam, spuse el. De fapt, persoana care mă interesează pe mine este Gerard Lafarge.

T.J. deveni brusc foarte atent.

– Ce te interesează în legătură cu el?

– O să fiu sincer cu tine. Investighez în acest moment zonele în care se învârte el.

– Cu ce scop? Şi de ce te interesează pe tine un împuţit ca el? Ce-a făcut? Şi de ce îmi adresezi mie întrebări legate de el?

Era clar că îşi cam ieşise din mână. Pe parcursul anilor în care se concentrase pe dispariţia Marei Jameson, niciunul dintre subiecţii interogaţi nu-i adresase atâtea întrebări, ca T.J.

– Uite ce e, spuse Patrick. Sunt un poliţist trecut în rezervă, şi-i fac un serviciu lui Liam.

– Oh, spuse T.J., relaxându-se. Dacă-i pentru Liam, atunci nu-i niciun fel de problemă. Liam este un tip grozav,

un autentic adept al mişcării pentru conservarea şi protejarea mediului. Exact opusul găştii lui Lafarge. Tipii ăştia au impresia că resursele naturale există doar pentru folosul lor personal. Sunt cei mai imorali şi nenorociţi pescari pe care i-am cunoscut vreodată. Cea mai mare parte a vieţii mi-o petrec pe apă şi am văzut destui pescari în acţiune.

– Ai cumva idee pe unde ar putea Gerry să fie acum?

T.J. scrută orizontul, peste golful liniştit şi argintiu.

– E ciudat că mă întrebi aşa ceva, spuse el, deoarece am auzit nişte zvonuri legate de el în ultima vreme.

– Cum ar fi?

– Cineva spunea că s-a dus spre sud şi că pescuia pe lângă reciful din Rhode Island.

– Este destul de departe de aici, nu-i aşa?

– Nu şi pentru Lafarge – mai ales dacă sunt mulţi bani la mijloc.

– Şi cam despre ce sume de bani poate fi vorba?

– Asta nu ştiu. Am auzit doar de nişte valuri uriaşe, mânate înspre ţărm de coada unui uragan. Au început să se spargă de recif şi au provocat apariţia a numeroase specii neobişnuite pentru zona respectivă.

– Da, mi-a zis şi mie Liam ceva despre fenomen, comentă Patrick. Cam jumătate din speciile prezente în zonă sunt de aici – din apele nordice. O grămadă de rechini, presupun, plus un grup destul de mare de mamifere marine la care pescarii nu au voie să atenteze.

– Lui Lafarge nu-i pasă ce-i pică în plase, atâta vreme cât sunt pline, spuse T.J.

În acel moment, feribotul începu să-şi reducă viteza. Tocmai ajunseseră în dreptul platformei de andocare de pe malul opus al strâmtorii. T.J. se scuză şi se îndreptă spre cabina de pilotaj, ca să preia controlul manevrelor. Patrick porni spre partea din spate a punţii, urmărindu-i pe pasageri cum se suiau în maşinile lor.

Întreaga operaţie dură în jur de cincisprezece minute – docherii dirijau maşinile şi camioanele rapid înspre ţărm, după care încărcară vehiculele care se îndreptau spre Cape Hawk. Patrick trase adânc în piept aerul marin, simţind mişcarea de tangaj a feribotului, generată de valurile mici din apropierea ţărmului. Se trezi că se uita lung peste strâmtoare, în direcţia uşii atelierului-magazin al lui Lily. Şi atunci se hotărî. Când se va întoarce în Cape Hawk, se va duce direct la atelier şi o va invita pe Marisa la cină. Nu putea pleca din Cape Hawk fără să-i vorbească, fără să-şi acorde această şansă.

Cu coada ochiului, Patrick observă o autodubă albă, care tocmai se urca pe feribot. Nu că autodubele albe ar fi fost ceva ieşit din comun, în special în timpul festivalului. O mulţime de trupe încă mai soseau, şi multe dintre ele aveau nevoie de autodube şi de camionete ca să poată transporta cântăreţii şi instrumentele lor muzicale. Vehiculele lor aveau geamuri şi scaune pentru pasageri şi erau decorate cu numele trupei şi desene cu trifoi alb (emblema Irlandei), harpe, chitare, hărţi ale Irlandei. În schimb, această autodubă era diferită de celelalte. Nu avea geamuri în spate, dar avea ataşată o unitate de refrigerare; Patrick observă supapele de deasupra şi dâra de apă care picura pe puntea metalică a feribotului. Logoul de pe autodubă, fără nicio legătură cu vreun simbol irlandez sau muzical, era un delfin care zâmbea, stând în poziţie verticală şi ţinând în echilibru pe aripioară o minge gonflabilă. Patrick îşi băgă mâna îi buzunar şi scoase poza pe care o luase de pe site-ul web al poliţiei. O verifică încă o dată, ca să se asigure, şi simţi acel declic care se producea atunci când investigaţia dezvăluia un aspect interesant. Şi cel mai interesant amănunt era acela că: la volanul autodubei se afla Gerard Lafarge.

✦

După timpul scurt dedicat repetiţiilor împreună cu Sam, Marisa simţi că erau destul de pregătite să cânte. Trecuseră prin toate vechile lor preferinţe muzicale, şi pe la sfârşitul amiezii Sam ştia pe dinafară „Sfărâmat de furtună".

Marisa simţea multă afecţiune pentru sora ei şi era foarte fericită că sunt din nou împreună. Îşi amintea momentul în care începuse să înveţe să cânte, în clasa a patra, cum venea acasă de la lecţiile de vioară şi o învăţa pe sora ei tot ce ştia. În anul următor, când Sam începuse şi ea lecţiile de vioară, o uimise pe profesoară, deoarece cunoştea deja stilul vibrato – în timp ce restul clasei ciupea plin de îndatorire coardele, făcând să răsune notele cântecului „Mary avea un mieluşel".

După perioada lungă de separare, i se părea incredibil s-o aibă din nou pe Sam alături. Marisa se gândi la ceea ce-i spusese Anne, că apăreau momente în viaţa surorilor când trebuiau să se separe o vreme. Chiar dacă nu-i dăduse crezare atunci, acum constata că erau mult mai apropiate decât fuseseră vreodată. Şi Marisa ştia prea bine că numai lui Patrick putea să-i mulţumească pentru asta.

– Ce ţi-a spus Patrick ca să te convingă să vii să mă vezi?

– Mi-a spus multe, îi răspunse Sam. Dar ce m-a convins, cu adevărat, a fost o casetă cu muzica noastră.

– Muzica noastră?

– Fallen Angels, preciză Sam.

– Cum a făcut rost de caseta aceasta?

– De la un prieten de-al lui de la procuratura din Baltimore. Un vechi fan de-al nostru, evident.

– Patrick o avea? întrebă Marisa, uitându-se lung înspre port.

– Da. Şi se pare că ştia caseta pe dinafară, din felul în care poziţionase banda exact la secvenţa în care tu cântai „Cliffs of Dooneen“ (Stâncile din Dooneen).

Marisa se înfioră la gândul că Patrick ascultase o casetă pe care era înregistrată muzica cântată de ea.

– Mi-a spus că voi doi sunteţi doar prieteni.

– Ăsta-i adevărul, confirmă Marisa.

Sam dădu din cap, înfrânându-şi un zâmbet.

– Sunt convinsă.

– Ce vrei să spui?

– Doar că, începu Sam, luând-o de mână pe sora ei mai mare, probabil că aţi uitat cum e să vă citiţi în suflete. Amândoi.

– Amândoi?

– Tu şi cu Patrick, spuse Sam încet. Îmi aminteşte de Paul, ştii, atunci când abia vă cunoscuserăţi. Chiar s-a dat peste cap ca să mă aducă aici.

– Voia să ne vadă din nou împreună, spuse Marisa.

– Dar nu-şi dorea asta de dragul meu.

Marisa privi golful şi se înfioră.

– Toată ziua l-ai căutat cu privirea, spuse Sam. Nu doar o dată, ci toată ziua.

– Nu vreau decât să-i mulţumesc pentru că te-a adus înapoi, la mine şi la Jessica.

– Uite că se întoarce feribotul, spuse Sam, fluturându-şi mâna.

– Ai de gând să te întâlneşti cu T.J.?

– A zis că s-ar putea să treacă pe la han, ceva mai târziu, să bea ceva. Probabil o să trec şi eu.

– Ei bine, hai să mergem chiar acum spre han, spuse Marisa. O să vorbim cu Anne şi-o să aflăm când ne vine rândul să cântăm.

Cele două surori traversară debarcaderul, după care începură să urce dealul mare şi înverzit. Razele soarelui care apunea incendiaseră ceaţa persistentă de deasupra localităţii, făcând după-amiaza strălucitoare şi aurie. Chiar şi gazonul se uscase, permiţând astfel oamenilor să-şi întindă păturile şi să înceapă picnicul. O trupă compusă din doisprezece membri, venită din Dublin, se urcase pe scenă şi cânta o melodie veselă. Jessica şi prietena ei Allie erau în chioşc, împreună cu Flora, care privea spre mare, de parcă şi-ar fi aşteptat stăpânul.

Surorile urcară treptele, traversară veranda mare şi intrară în holul hanului. Anne stătea la recepţie şi nota ceva în registrul de clienţi. Ea le zâmbi.

– Bună, Marisa. Lasă-mă să ghicesc – tu trebuie să fii Sam!

– Şi tu trebuie să fii Anne.

– Fii bine-venită, îi spuse Anne. Am auzit atâtea despre tine. Începusem să credem că te-ai pierdut pe undeva prin Anzi.

– Era cât pe ce, spuse Sam, strângând-o pe Marisa de mână.

Marisa şi Anne schimbară o privire scurtă. Marisa era bucuroasă că are o prietenă atât de bună.

– Ei bine, ai reuşit să ajungi la timp pentru festival, spuse Anne. Aşteptăm cu toţii cu sufletul la gură – numeni nu a auzit-o până acum pe Marisa cântând şi aşteptăm cu nerăbdare să vă auzim pe amândouă. Ce ziceţi de duminică seara? Este ultima seară a festivalului şi, cu siguranţă, o să avem parte de o audienţă numeroasă.

– Minunat, spuse Sam.

Uşa laterală se deschise şi un grup de bărbaţi intră în han. Marisa îi recunoscu – erau membrii echipajului de zi al feribotului *Redtail*. Tocmai ieşiseră din tură. Printre ei se

afla şi T.J. McGuinn, cu boneta lui de pescar grec trasă şmechereşte peste un ochi. El zâmbi discret în momentul în care o văzu pe Sam.

– Bună, o salută el. Ce mai faci?

– Mulţumesc, foarte bine, spuse Sam. Sunt cu sora mea.

– Îmi permiteţi să vă fac cinste cu o băutură, ca să sărbătorim regăsirea voastră?

– Eu cred c-o să-l aştept pe Patrick, zise Marisa.

– Patrick? Am vorbit cu el pe feribot, spuse T.J. S-a întors cu noi şi l-am văzut plecând cu maşina, în sus, spre stânci.

Marisa se întristă. Se uită spre Sam şi percepu îngrijorarea din privirea ei. Sam reuşise întotdeauna să simtă starea emoţională a Marisei şi îşi dădea seama cât de dezamăgită era ea.

– Eşti sigură că nu vrei să stai cu noi? o întrebă ea.

– Da, spuse Marisa, încercând să zâmbească. Hai, duceţi-vă. Distracţie plăcută.

Sam o strânse pe Marisa de mână.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea, şi se îndreptă spre bar, însoţită de T.J.

– Poţi să fii sigură de asta, răspunse Marisa.

Anne era foarte ocupată cu oamenii care tocmai coborâseră de pe feribot şi voiau să se cazeze. Marisa se îndreptă încet spre uşă, ieşi şi rămase pe veranda din faţa hanului, ascultând trupa din Dublin şi urmărindu-le pe Jessica şi pe Allie cum se jucau cu Flora, câinele lui Patrick.

Din capul scărilor, Marisa privea trupa, pajiştea întinsă şi golful de un azuriu strălucitor care se întindea între cele două ţărmuri stâncoase. Apa era atât de liniştită, încât nici nu te-ar fi dus cu gândul la „sfărâmat de furtună". Şi totuşi cântecul o obseda. Marisa îşi zise că era ciudat faptul că scrisese un astfel de cântec pentru un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse.

23

Când Patrick încetă urmărirea autodubei albe, era aproape ora opt seara. Se întoarse în oraş şi trecu pe lângă atelierul-magazin „In Stitches", zicându-şi că Marisa plecase acasă. Din păcate aşa şi era – luminile din magazin fuseseră stinse şi lacătul pus. Ratase şansa de-a o invita la masă. Geamul maşinii era coborât; auzind un lătrat familiar, se uită spre han şi o văzu pe Flora care se juca cu Jessica. Patrick parcă şi se îndreptă spre ele.

O trupă, Seven Harps (Şapte Harpe) cânta acum pe scenă, amintindu-i de trupa Chieftains. Patrick îşi simţi sângele fierbând în vene. Se opri să-i asculte, şi exact în acel moment o văzu pe Marisa care stătea în capul scărilor, pe veranda hanului, şi o urmărea cu privirea pe fiica sa, având aerul unei persoane pierdute în gânduri. Patrick încercă să se adune.

Acesta era momentul pe care-l aştepta de-atâta vreme. Bătuse atâta drum, din Connecticut până aici, ca să-şi petreacă timpul cu Marisa. Ea se purtase atât de prietenos, încurajându-l chiar când vorbiseră la telefon. Atunci, de ce se simţea atât de tensionat?

Marisa era de-a dreptul fermecătoare cu părul ei negru care îi încadra obrazul. Patrick trase adânc aer în piept. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia încet de han. Se opri lângă ea. Nu-şi vorbiră, preferară să se privească, zâmbindu-şi. Lui Patrick cu greu îi venea să creadă că se afla acolo, în acest orăşel din nord, cu această femeie tăcută şi precaută, care-i bântuise gândurile din clipa în care o văzuse.

Fără să fie pe deplin conştient de gestul său, întinse mâna şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă, aranjându-i-o după ureche. Îşi lăsă mâna să mai zăbovească preţ de câteva clipe pe faţa ei, după care şi-o retrase.

– Oh, exclamă ea, surprinsă.

– Ochii tăi sunt prea frumoşi, ca să ţi-i ascunzi, spuse el.

– Mulţumesc.

– Probabil, credeai c-am dispărut.

– Ei bine, cam aşa ceva.

– Voiam să vă acord, ţie şi surorii tale, timpul necesar să vă regăsiţi.

– Apreciez asta, dar tocmai începusem să-ţi duc dorul.

Nu-şi putea lua privirea de la ea, şocat de impactul cuvintelor ei care-l făceau să se simtă fericit.

Seara era răcoroasă şi senină. Ceaţa dispăruse şi stelele străluceau pe cerul albastru din ce în ce mai întunecat.

– Ce-ai făcut în timpul acesta? îl întrebă Marisa.

– Muncă de detectiv, răspunse el.

– Pentru Liam?

– Da, confirmă el, zâmbind. Tocmai m-am întors dintr-un filaj. Îl urmărise îndeaproape pe Lafarge, şi singurul lucru care-i putea distrage atenţia de la urmărire era dorinţa de a o vedea pe Marisa. Era prea târziu pentru o cină, dar reuşise s-o vadă preţ de câteva minute, pe scările hanului Cape Hawk.

– Nu aş vrea să împiedic desfăşurarea investigaţiei, spuse ea.

Patrick îi aruncă o privire.

– De fapt, continuă ea, mă gândeam că poate aş putea să-ţi fiu de ajutor.

– Într-adevăr?

Marisa aprobă dând din cap.

– Cred că sora mea o să accepte să aibă grijă de Jessica şi de Flora, dacă vrei să-ţi ţin companie. Îmi dau seama că filajele astea trebuie să fie foarte plictisitoare, dacă nu ai pe cineva în preajmă cu care să stai de vorbă.

– Asta cam aşa e, îi dădu el dreptate.

– Atunci, stai să mă duc s-o întreb pe Sam. Mă întorc imediat, bine?

– Sigur că da, spuse Patrick, parcă nevenindu-i să creadă ce i se întâmpla, în timp ce o urmărea pe Marisa intrând în han şi îndreptându-se spre bar. Sandrei îi displăcea profund să audă că are de lucru; şi cu atât mai puţin să-i ţină companie la vreun filaj. Probabil că nici pe Marisa n-ar fi încântat-o să-i ţină companie, dacă ar şti cum stau lucrurile cu filajul.

Flora alergă spre el, cu Jessica urmărind-o îndeaproape. Patrick o scărpină după urechi, cum îi plăcea ei, zâmbindu-i fetiţei care stătea lângă câine.

– Foarte frumos din partea ta că-i porţi de grijă Florei, spuse el.

– Este minunată, spuse Jessica. Este cel mai grozav câine pe care l-am văzut vreodată, cu o singură excepţie.

– Cu o excepţie?

Jessica aprobă din cap.

– Tally, îi spuse ea.

– Cine este Tally? o întrebă Patrick.

Jessica nu-i răspunse şi aruncă din nou mingea galbenă de tenis. Flora se îndepărtă, alergând în salturi şi Jessica o urmă, alergând bucuroasă pe iarbă. Prin preajmă, se juca un joc de Frisbee, şi ea şi cu Flora îi ocoliră pe participanţi, îndreptându-se spre chioşc. Patrick o urmări pe Flora cum apucă mingea cu botul, după care urcă rapid treptele micii construcţii rotunde, situată chiar în mijlocul pajiştii.

– Bună Patrick, îl salută Sam, ieşind pe verandă.

– Bună, Sam.

– Acolo s-au jucat toată ziua, spuse Sam, uitându-se înspre Jessica şi Flora. Mai întâi, împreună cu prietena lui Jess, Allie, după care doar ele două.

Patrick o privi pe Jessica cum şedea pe pajişte, ţinând-o pe Flora de gât şi şoptindu-i ceva la ureche.

– Foarte drăguţ din partea ei, că are grijă de câinele meu, spuse Patrick.

Sam îl măsură, cu o privire surprinsă.

– Cum, nu ştiai? Câinele tău are grijă de Jessica. Ceva din vocea ei suna atât de duios, aproape dureros de duios, încât Patrick vru s-o întrebe ce voia să spună cu asta, însă exact în acel moment, Marisa ieşi pe uşa hanului, urmată de T.J. McGuinn.

– Eşti sigură că nu te deranjează? o întrebă Marisa.

– Să-mi petrec timpul cu nepoata mea? întrebă Sam. Niciodată.

– Aş putea să vă mai ţin şi eu companie câteva minute, dacă vreţi, spuse T.J. Apoi mă duc acasă – mâine intru în schimb în zorii zilei.

Sam îi zâmbi şi încuviinţă din cap. Marisa îşi luă haina şi geanta. După care o strigă pe Jessica şi-i spuse că o să se întoarcă curând. Jessica îşi flutură mâna înspre ea, confirmându-i c-o auzise.

Cei doi traversară pajiştea, până la camioneta lui Patrick. Privirile oamenilor răspândiţi pe gazon, stând pe pături sau pe scaune pliante, veniţi să asculte festivalul, îi urmăreau şi asta îl făcu să se simtă extrem de mândru, că se afla în compania ei. Se auzea muzica irlandeză, purtată pe valurile brizei de seară. Patrick îi deschise Marisei portiera, după care ocoli camioneta, urcă la volan şi porni motorul.

Rulară cu maşina de-a lungul debarcaderului, după care virară şi se înscriseră pe un drum care-i ducea, şerpuit, înspre dealurile întunecate, acoperite de pini, de lângă Cape Hawk. De aici, uitându-te în jos spre golf., totul se reducea la nuanţe de albastru-închis. La adăpostul întunericului, apa se confunda cu uscatul, de-a lungul strâmtorii. Cerul crepuscular era senin şi presărat cu stele argintii.

Patrick depistă drumul pe care rulase ceva mai devreme, în urmărirea lui Gerard Lafarge, aflat la volanul autodubei albe. Nu erau prea multe case de-a lungul drumului. Drumuri forestiere, nepavate, duceau în adâncul pădurii.

– Poţi să-mi spui ce anume avem de făcut? întrebă Marisa.

– Bineînţeles, spuse Patrick. Liam a văzut pe cineva din Cape Hawk la recifu1 Block Island în cursul săptămânii trecute. Pescarii canadieni nu au dreptul să pescuiască în apele teritoriale ale Statelor Unite, asta în primul rând. Liam mi-a spus că tipul nu numai că pescuia, dar că vâna şi delfini. Din întâmplare, am văzut persoana respectivă pe feribotul Cape Hawk astăzi.

– Deci, asta-i o veste bună, nu? Dacă este aici, în Cape Hawk, nu are cum să fie în New England, zgândărind delfinii.

– Aşa se pare, spuse Patrick. Dar din cele spuse de Liam şi de T.J., Gerard Lafarge este un tip alunecos. Conducea o camionetă frigorifică şi aş vrea să arunc o privire înăuntru.

– Gerard Lafarge? întrebă Marisa, surprinsă.

– Da, confirmă Patrick, cotind pe un drumul pietruit, care cobora unduit spre vale, chiar de-a lungul fiordului.

– Dar Gerard Lafarge nu locuieşte aici, spuse Marisa. Nu-l cunosc eu bine, însă l-am văzut ieşind dintr-o casă aflată la capătul celălalt al oraşului – în spatele poştei. Aleea casei lui este în imediata apropiere a parcării poştei, şi îl văd deseori, pe el sau pe soţia lui, ieşind de pe alee când mă duc să ridic corespondenţa.

Patrick o privi printre gene. Informaţia asta era cel puţin ciudată. Îl urmărise pe Lafarge cum parcase în spatele unei căsuţe roşii, cum se dăduse jos din autodubă şi fusese întâmpinat de o femeie. Patrick presupusese, pe bună dreptate, că nu făcea altceva decât să fie martorul unei primiri acasă a braconierului – dar poate că aici se ascundea ceva mai sordid. Poate că Lafarge avea o prietenă în această parte a oraşului.

Pădurea devenise atât de deasă, încât Patrick fu nevoit să aprindă farurile. Întunericul avea să-i învăluie camioneta,

ascunzând-o, de îndată ce ajungeau la destinaţie, dar faptul că trebuia să folosească acum farurile îi dădea o stare de nervozitate. Locuitorii zonei nu erau obişnuiţi cu un trafic prea intens prin regiune. Erau doar câteva case, câteva drumuri forestiere şi una-două afumători.

– O cunoşti pe soţia lui? o întrebă Patrick.

– Nu tocmai. Dar am văzut-o.

– Este cumva mică de statură, cu părul deschis la culoare şi cu o alură sportivă? întrebă el, amintindu-şi de femeia care îl întâmpinase pe Lafarge.

– Nu, spuse Marisa. Este de înălţimea mea şi roşcată precum Sam.

Când se apropiară de casa roşie, Patrick stinse farurile. Rulând foarte încet pe lângă casă, Patrick observă că autoduba se afla tot acolo şi că luminile erau aprinse. Perdelele din faţă erau trase, dar se vedea pâlpâind lumina albastră a unui televizor în camera din stânga. Patrick continuă să ruleze încă vreo patru sute de metri, după care coti pe un drum nemarcat care şerpuia prin pădurea deasă, oprindu-se dincolo de luminişul din jurul casei roşii. Din acest loc, Marisa şi cu Patrick aveau maximum de vizibilitate. Patrick opri motorul camionetei.

Crengile copacilor se împleteau deasupra capetelor lor, şi formau un paravan ideal. Oricât s-ar fi străduit, Patrick n-ar fi reuşit să găsească un loc mai bun de filaj. Sau unul mai bun în care să stătea alături de Marisa. Înconjuraţi de copaci, erau complet singuri. Conştientizând situaţia, Patrick simţi cum inima începe să-i bată tare, ceea ce nu avea nici cea mai mică legătură cu filajul pentru care se deplasaseră până aici.

– Îmi place la nebunie mirosul de pădure, spuse Marisa.

– Şi mie. Ai crescut la ţară?

– Nu, în Newport, Rhode Island. Pe strada Spring, peste drum de biserica Sfânta Treime. Este un orăşel mic.

– Cunosc oraşul, îi spuse Patrick. Crescut fiind în Connecticut, mergeam destul de des în Newport, la sfârşit de săptămână. Era întotdeauna foarte distractiv – dar nu navigam, şi tatăl meu nu era bogat, aşa că mă simţeam destul de străin de locul respectiv.

– Nici eu nu navigam, şi nici tatăl meu nu era bogat, spuse Marisa. Patrick îşi întoarse privirile de pe casa cea roşie şi o văzu zâmbindu-i.

– Chiar aşa? întrebă el. Eu aveam impresia că toate fetele de la debarcaderul Bannister erau navigatoare iscusite. Mi le imaginam pe toate mergând la şcoli particulare, dispunând de bani, şi alte chestii de genul ăsta. În vreme ce eu eram doar fiul unui poliţist, pe punctul de a deveni, la rândul meu, poliţist.

– Tatăl meu era profesor, continuă Marisa, iar mama asistentă.

– A, ăsta este motivul pentru care tu şi cu Sam...?

– Da, îi răspunse Marisa. Am studiat la o şcoală publică, la care preda tatăl meu şi o auzeam deseori pe mama vorbind despre oamenii pe care îi trata la camera de urgenţă, acolo unde lucra. Chiar îi păsa de fiecare pacient – o vedeam cât de dedicată era muncii sale, cât de mult se străduia să ajute pe toată lumea. A salvat o grămadă de vieţi de-a lungul anilor – accidente de maşină, posibile victime ale înecului, copilaşi care se sufocaseră sau care aveau febră foarte mare... chiar a fost un model pentru mine şi pentru Sam.

– Cine a fost sursa de inspiraţie care v-a apropiat de muzică? întrebă Patrick.

Marisa râse.

– Erau foarte mulţi oameni dedicaţi muzicii în Newport. O familie avea zece copii şi obişnuiau să organizeze concerte

în biserica noastră. Toată lumea cânta la câte un instrument. Sam şi cu mine voiam să fim ca ei – aşa că, în clasa a patra, eu m-am apucat de vioară şi peste un an ea mi-a urmat exemplul.

– Şi aţi ajuns să fiţi suficient de bune, cât să vă susţineţi financiar în şcoala de asistente, completă Patrick.

Marisa încuviinţă dând din cap.

– Ne plăcea şi asta la nebunie. Munceam din greu toată săptămâna, de-abia aveam timp să ne vedem. Dar când venea sfârşitul de săptămână, săream în maşină şi ne îndreptam spre Georgetown sau spre unul dintre cele aproximativ douăzeci de baruri din Baltimore, oriunde ne solicitau să cântăm. Intram pe scenă împreună şi chiar dacă nu avusesem timp să repetăm, în săptămâna respectivă, începeam să cântăm de parcă am fi repetat în fiecare noapte, înainte de concert.

– Cred că era minunat să participi la un concert de-al vostru, spuse Patrick. Sunt convins că aşa stau lucrurile şi acum.

– Ce te face să crezi?

– Am convins-o pe Sam să-mi dea caseta înapoi, spuse el, căutând în buzunarul portierei. Introduse caseta în casetofonul maşinii, apăsă butonul PLAY, se asigură că sonorul era foarte încet, şi urmări expresia Marisei, în timp ce din difuzoare se revărsa ritmul săltăreţ al cântecului „O'ver the Hills" (Peste dealuri), cântat de Marisa şi de Sam.

– Dar noi nu am făcut niciun fel de înregistrare, spuse Marisa.

– Este o înregistrare piratată, zâmbi Patrick. Exemplar foarte rar şi de mare valoare.

– Sam mi-a spus că această casetă a convins-o să vină aici, spuse Marisa.

Patrick scuturâ din cap.

– Se prea poate să-ţi fi spus ţie asta, însă motivul a fost altul.

– Care?

– Tu ai fost motivul. Sentimentele pe care le are pentru tine.

– Şi cum de ştii tu asta?

Patrick îşi înghiţi cuvintele. Asculta muzica şi se bucura de mireasma pădurii de pin. Se uită spre locul de lângă el. Marisa era acolo, alături de el, cântând încet, acompaniind vocea de pe casetă. Era tulburat ştiind-o atât de aproape de el. Nu se mai simţise copleşit de emoţii de multă vreme. Şi tumultul acesta emoţional îl simţise încă din momentul în care o cunoscuse, când încă se mai afla pe urmele Marei Jameson. Poate că, de fapt, în tot acest timp, o căutase pe Marisa.

– Îmi place la nebunie vocea ta, şopti el.

Marisa scutură din cap,

– Sam are vocea mai bună, spuse ea. Aşteaptă până mâine, să ne auzi cântând la festival. Când o s-o auzi cum atacă notele acelea înalte...

– Dar eu prefer să te ascult pe tine, spuse el, luând-o de mână. Chiar acum.

Patrick o privi în ochii de un verde profund, strălucitori în lumina stelelor. Nu mai văzuse ochi ca ai ei şi nu voia să-şi mai ia privirea de la ei. O luă în braţe şi o sărută.

Stătură unul în braţele celuilalt o veşnicie. La un moment dat, Marisa îşi rezemă capul de pieptul lui. Patrick se întreba dacă ea îi aude inima bătând nebuneşte. Patrick nu-şi mai dorea decât ca ea să nu se mai desprindă niciodată de lângă el. După câteva minute, îşi aminti că erau în misiune de supraveghere a casei roşii. Dar nici că-i mai păsa.

O creangă de copac căzu şi o pasăre mare şi gri îşi luă zborul. Patrick abia dacă tresări; nu se putea gândi acum decât la Marisa, care stătea lipită de el. O strânse şi mai puternic în braţe, gândindu-se că poate se speriase, dar ea îşi ridică privirea spre el, zâmbindu-i.

– Era o bufniţă, spuse ea.

– Într-adevăr?

Marisa încuviinţă din cap.

– Bufniţele dorm toată ziua şi încep să-şi ia zborul noaptea, imediat după ce se înserează. Pădurile care-mi înconjoară casa sunt pline de bufniţe.

Patrick nu se gândise niciodată până acum la bufniţe ca făcând parte integrantă dintr-un moment romantic, dar acum i se păreau incredibil de romantice. Totul în jur devenise romantic – bufniţa, care tocmai îşi luase zborul din copacul de deasupra lor, direct spre bolta înstelată, balenele din golf, care se avântau din adâncuri, amintindu-i de mister şi magie, în mod special, Marisa cu vocea ei minunată şi cu povara trupului ei în braţele lui.

Ea ˆntinse mâna şi-l mângâie pe obraz. Patrick o sărută din nou, lăsându-se să alunece mai jos în scaunul maşinii, ca s-o învăluie şi mai strâns cu braţele. Pielea ei era de o fineţe nemaiîntâlnită de Patrick. Şi-ar fi dorit ca acest moment să dureze o eternitate, dar după câteva clipe ea se desprinse uşor.

– Pot să te întreb ceva? i se adresă ea.

– Sigur că da, răspunse Patrick.

– De ce ne-ai ajutat atât de mult? De ce ai adus-o pe Sam până aici?

– Chiar nu-ţi dai seama?

Ea îl învălui cu privirea ochilor ei mari şi verzi, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să-i spună ceva ce urma s-o şocheze. Patrick îi simţi mâna pe braţ şi îşi dori să i-o apuce, s-o ducă la buze şi s-o sărute, dar, brusc, se simţi paralizat, incapabil să se mai mişte. Nu putea face altceva decât s-o privească în ochi.

– Ba cred că da, spuse ea. Dar, oricum, trebuia să te întreb. Ştii, o am pe Jessica...

– Ştiu, spuse el. Fiica ta.

– Orice aş face, spuse ea, oricare ar fi sentimentele mele, mă preocupă efectul lor asupra ei. N-aş putea niciodată...

Patrick aşteptă, urmărind-o cum îşi aduna gândurile.

– N-aş putea să mai risc s-o implic într-o situaţie în care să fie rănită din nou.

– Nu, spuse Patrick. Nici măcar nu era cazul să-i rostească numele: Edward Hunter.

– Am urmărit-o pe Jess jucându-se cu câinele tău. O iubeşte pe Flora. Îi plac la nebunie toţi câinii. Aşa este ea, iubeşte pe toată lumea şi adoră tot ce o înconjoară. Dar Flora este primul câine de care s-a apropiat, cu care s-a jucat – şi asta de foarte multă vreme.

– Mi-a spus în treacăt că a avut un căţel, spuse Patrick.

Marisa încuviinţă în tăcere.

– Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ted l-a lovit, spuse Marisa. Şi fiica mea l-a văzut când l-a lovit. M-a urmărit, a stat lângă mine în timp ce încercam să-l salvez, dar Tally a murit.

– Îmi pare foarte rău, spuse Patrick.

– Vezi tu, eu sunt cea care a adus durerea în viaţa lui Jess. Ştiu că eşti un bărbat minunat – îmi dau seama de acest lucru. Toată lumea îşi dă seama. Dar, din cauza lui Jess, trebuie să fiu foarte atentă şi precaută. Mă înţelegi?

Patrick încuviinţă. Voia să-i povestească despre căsnicia lui, de faptul că el crezuse în jurămintele pe care şi le făcuseră unul altuia, aşa cum crezuse că rolul de soţ trebuia să fie cel mai important rol al vieţii lui. Voia să-i explice Marisei că făcuse cea mai mare greşeală a vieţii lui că nu acordase suficientă atenţie persoanei pe care o considera cea mai preţioasă şi mai importantă din lume şi că munca lui în poliţie îl costase divorţul, dar simţea un nod în gât, care-l împiedica să vorbească.

– Marisa, şopti el.

– Jess o adoră pe Flora, spuse ea.

– Mă bucur.. Asta-i bine.

– Este bine? întrebă ea, uitându-se spre el, aşteptând, până ce Patrick înghiţi, reuşind să scape de nodul din gât.

– Este bine, spuse el. Ar fi vrut să-i spună, *pentru că o să-şi petreacă foarte multă vreme în compania ei.* Fusese singur în ultimii patru ani, nu se simţise atras nici măcar de cineva. Dar acum, stând aici lângă Marisa, simţea că lucrurile se schimbă.

Se sărutară din nou, şi Patrick îi simţi degetele mângâindu-i antebraţul.

– Ce-i asta? întrebă ea uitându-se spre casă.

– Ard ceva în cămin, spuse el, urmărind scânteile zburând şi topindu-se în noapte. Este ceva uscat – poate că hârtie. Mă apropii de casă, o să încerc să mă uit printre perdele, să văd ce fac.

Puse mâna pe mânerul portierei, ca s-o deschidă, şi la fel procedă şi Marisa.

– Vreau să vin cu tine, spuse ea, ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă Patrick.

Patrick ar fi vrut să-i spună să rămână aici, unde era în siguranţă, dar văzând hotărârea din privirea ei, încuviinţă dând din cap. Închiseră încet portierele şi începură să înainteze cu precauţie spre casă. Acele de pin căzute formau un strat moale camuflându-le paşii. Mirosul de lemn ars se contopea cu mirosul proaspăt de aer marin şi cu un neplăcut miros de peşte mort.

Când ajunseră în dreptul autodubei parcate pe alee, Patrick îi făcu semn Marisei să rămână pe loc. Aceasta încuviinţă şi rămase în umbra autodubei. El păşi înainte, apropiindu-se de casă. Curtea nu avea copaci sau tufişuri, dar pădurile înconjurătoare erau atât de înalte şi de bogate,

încât blocau mare parte din lumina proiectată de lună şi de stele. Patrick ajunse lângă casă şi se furişă sub cele două geamuri frontale.

Auzea zgomotul televizorului şi o voce care depăşea sonorul acestuia. Patrick îşi ridică încet capul, să se uite pe geam. În ciuda faptului că draperiile de un verde-închis erau trase, acoperind întreaga suprafaţă a geamului, Patrick reuşi să privească prin crăpătura lăsată la marginea de jos a geamului. Camera era mică, pătrată şi sufocată de mobilă.

Doi oameni stăteau pe canapea – femeia pe care o văzuse Patrick mai devreme, cu ochii lipiţi de ecranul televizorului, şi Lafarge, care vorbea la telefon. Încercă să asculte ce spunea acesta, dar televizorul făcea prea mult zgomot, şi cuvintele ajungeau la el sub forma unor sunete neclare. Brusc, Lafarge sări în picioare, cu telefonul la ureche, ca să mai aţâţe focul cu un vătrai. Patrick văzu cum pocneau buştenii aruncând scântei, şi când se uită în sus, văzu o nouă jerbă ieşind pe horn.

Prin mişcarea făcută, Lafarge se apropiase de geam, astfel că Patrick mai prindea câte o frântură de conversaţie: „n-o să mai dureze mult, de vreme ce valurile încep să scadă în intensitate... da, bineînţeles că sunt conştient de asta...ultima ocazie, înainte să se întoarcă şi să redevină atracţia turistică cea mai importantă... de ce nu, bani pentru noi?“ Patrick mai auzi încă trei cuvinte spuse de acesta: „prinde-o pe cea albă“... după care Lafarge se întoarse pe canapea, se aşeză lângă femeie şi-şi continuă conversaţia la telefon.

În clipa următoare, Patrick auzi balamalele unei uşi scârţâind. Se întoarse în direcţia zgomotului şi rămase mască: Marisa deschisese uşa autodubei şi tocmai se urca înăuntru. Traversând în fugă curtea, ajunse la timp în dreptul autodubei, ca s-o vadă cum trecea printre cele două scaune din faţă, spre compartimentul din spate al dubei.

– Ce faci? şopti el.

– Vreau să deschid uşa din spate, spuse ea, pe un ton agitat.

Patrick fugi până în spate. Zgâlţâi mânerul şi descoperi că uşa era încuiată. Aruncă o privire spre casă, ca să se asigure că nu venea nimeni. Ezită câteva momente – totuşi să intri în vehiculul cuiva era în afara legii, iar el nu avea nici mandat de percheziţie, nici probe suficiente sau orice altceva care l-ar fi îndreptăţit să controleze autoduba. Dar Marisa era deja în dubă şi avea nevoie de ajutorul lui. Căută pe pipăite cheile maşinii – care erau în contact – şi ocoli duba ca să deschidă uşa din spate.

Duhoarea aproape că-l doborî. Compartimentul din spate al autodubei nu avea geamuri, şi în interior era întuneric beznă. Auzi un lătrat estompat – de parcă ar fi fost un pui de câine care scheuna după mămica lui. Târându-se înăuntru, răsturnă o găleată cu heringi – probabil putreziţi, după cum miroseau.

– I-am auzit plângând, îi explică Marisa.

Pe măsură ce ochii lui Patrick se obişnuiau cu întunericul din dubă, o văzu pe Marisa aplecată peste un coş mare pentru animale, pe care încerca să-l târască spre uşa deschisă a dubei. Fără să vadă ce era în coş, Patrick apucă mânerul şi începu să tragă coşul înspre uşă.

După ce-l coborâră, se uită prin grătarul de sârmă. Patru ochi imenşi, înşurubaţi pe două feţe albe îl priveau. Două năsucuri negre şi două perechi de mustăţi sclipeau în lumina bine filtrată a lunii care răsărea.

– Ce sunt? întrebă el.

– Pui de focă, îi spuse Marisa.

Patrick se ridică, uitându-se fix în ochii lor negri, încadraţi de blana albă şi moale, şi se gândi la cuvintele lui Lafarge: *Prinde-o pe cea albă.* Pui de focă, se gândi el. Asta

era ţinta braconajului acum. Întinse mâna, s-o ajute pe Marisa să se dea jos din dubă. Ea sări, după care se aplecă ca să se uite în cuşcă.

– Trebuie să-i luăm de aici, spuse ea.

– Ai dreptate, aprobă Patrick. N-avea nici cea mai vagă idee de ce se aflau în posesia lui Lafarge şi dacă avea sau nu vreun drept sau vreo autorizaţie ca să-i deţină – dar îşi aminti de momentul în care făcuseră un raid la un crescător de câini; condiţiile pe care le găsiseră acolo erau de neînchipuit, îngrozitoare, iar scena de aici chiar le întrecea. Focile stăteau pe laterale, gâfâind din greu.

Dacă ar fi venit acum poliţiştii, Patrick ar fi fost arestat pentru furt, dar nici că-i păsa. Cără coşul până la camioneta lui şi îl puse în spate. Marisa intenţiona să se urce lângă coş, dar Patrick o apucă de braţ.

– Nu poţi să mergi în spate, spuse el. Vino în faţă cu mine– o să conduc încet, n-o să li se întâmple nimic. Oricum, o să le fie mult mai bine decât în dubă.

Marisa scutură din cap. De emoţie ochii îi străluceau.

– Trebuie să merg în spate, cu ei, spuse ea.

Patrick începu să argumenteze, să se certe cu ea, dar brusc îşi dădu seama că Marisa îşi amintea de Tally. Nu din vina ei murise căţeluşul Jessicăi, dar Patrick cunoştea sentimentul acesta, dorinţa de a te revanşa, în faţa durerii şi a greşelilor trecutului. O sărută şi-i întinse haina lui, ca să aibă pe ce să se aşeze, asigurând-o că va conduce cu maximum de atenţie. Ea îi strecură nişte documente în mână, spunându-i că le înşfăcase când coborâse din dubă.

Rulând cu spatele, pe drumul îngust, Patrick nu aprinse farurile. Simţea fiecare făgaş, fiecare rădăcină de copac, de-a lungul drumului, şi spera ca Marisa şi puii de focă să nu se zgâlţâie prea tare. Simţea adrenalina invadându-l, în timp ce se gândea la cuvintele lui Lafarge şi la mizeria în care ţinea

focile. Se gândea la soarta delfinului pe care-l văzuse Liam în fotografie, încercând să-şi imagineze dimensiunea situaţiei cu care se confruntau.

De îndată ce ajunse la drumul mare, Patrick aprinse farurile camionetei, şi lumina din cabina şoferului. Documentele pe care i le dăduse Marisa erau împrăştiate pe scaunul de lângă el, aşa că aruncă o privire pe ele, în timp ce conducea. Pe un plic era acelaşi logo ca şi cel afişat pe autoduba lui Lafarge,– un delfin care zâmbea, stând în poziţie verticală, pe coada sa. Şi antetul spunea: „Sea Canyon Resort".

Patrick îşi dorea tare mult să citească scrisoarea, dar ştia că trebuia să se concentreze asupra condusului – şi mai ştia că trebuia să-l sune pe Liam. Privirea îi fu atrasă de numele destinatarului şi, brusc, totul prinse contur şi noimă.

Marisa ciocăni în geam, în spatele cefei lui Patrick, îndemnându-l să se grăbească, pentru că focile erau pe moarte. El îi strigă să se ţină bine şi începu să gonească, traversând valea fiordului, coborând spre celălalt versant al muntelui, înspre Cape Hawk. Telefonul lui mobil sună.

Abia după ce se asigură că toată lumea se culcase şi avea casa la dispoziţia sa, Liam dădu telefonul pe care-l plănuise toată ziua. Îi era inima grea, era îngrijorat din cauza privirii pierdute a lui Lily, imediat după întâlnirea pe care o avuseseră cu avocata. Ieşi cu telefonul mobil pe verandă şi formă numărul de mobil al lui Patrick.

– Alo? îi răspunse vocea aceea gravă a lui Patrick.

– Bună, sunt Liam.

– Parcă mi-ai citit gândurile, spuse Patrick. Tocmai voiam să te sun.

– Judecând după zgomotele pe care le percep eşti la volan. Te afli în Cape Hawk?

– Da, răspunse Patrick. Sunt în camioneta mea, cu Marisa în spate, şi încercăm să salvăm viaţa a doi pui de focă, pe care i-am luat din autoduba lui Lafarge.

– Duba lui Lafarge? Despre ce tot vorbeşti acolo? Lafarge are o camionetă neagră. Şi, în plus, nu este în Nova Scotia – se afla încă aici, în zonă.

– Ştiu, spuse Patrick. Revin imediat şi la asta. Tu eşti oceanograf – unde trebuie să mă duc în cazul unei probleme urgente cu o focă?

– Există un centru pentru protecţia şi salvarea vieţii sălbăticiunilor la aproximativ şaisprezece kilometri, spre est de Cape Hawk. Îndreaptă-te spre ieşirea din oraş, ia-o la dreapta în dreptul farului şi înscrie-te pe drumul acela. O să-l sun pe prietenul meu Jean Olivier – el este administratorul centrului, şi o să mă asigur c-o să fie chiar el acolo, când ajungeţi voi.

– Minunat, spuse Patrick. De aici văd farul.

– Acum spune-mi despre autodubă.

– Se pare că este a unei staţiuni denumite Sea Canyon Resort – cel puţin asta figurează, ca logo, pe laterala dubei. Erau nişte scrisori în dubă, cu antetul lor, destinatarul fiind Gilbert Lafarge.

– Fratele lui Gerard, comentă Liam. Deci e şi el băgat în asta. Să ştii că am auzit de staţiunea asta. Este un proiect de mare amploare, lângă Digby.

– L-am auzit pe Lafarge vorbind cu cineva la telefon, continuă Patrick. Era ceva legat de valurile care pierdeau în intensitate.

– Valurile Ghost Hills, spuse Liam. Cu şocul produs de apariţia lui Edward şi cu decizia tribunalului referitoare la testul de sânge pe care trebuia să-l efectueze Rose, de-abia dacă-şi mai găsise timpul să înregistreze că acest fenomen oceanic pierdea, zi de zi, din intensitate. John îi spusese că

speciile pelagice se întorceau la activitatea normală, acum când vizitatorii exotici se întorceau în apele lor de baştină.

– Lafarge a spus „Prinde-o pe cea albă", continuă Patrick relatarea. Presupun că se referea la focă – ştii că blana focilor este de un alb aproape pur, exceptând acelea negre de pe spate. A mai spus ceva după asta, dar televizorul din cameră era dat prea tare, ca să mai pot distinge cuvintele.

Liam făcea eforturi să-l asculte şi să se gândească la fraţii Lafarge sau chiar la puii de focă. Era mult prea concentrat asupra problemelor lui Lily, şi la ceea ce urma să se întâmple la tribunal.

– Şi tu ce faci? îl întrebă Patrick. Apropo, de ce m-ai sunat?

– În legătură cu Rose, spuse Liam. Suntem foarte îngrijoraţi. Lily este distrusă.

– Problemele cu inima lui Rose?

– Nu, răspunse Liam. Edward a obţinut o decizie din partea tribunalului. O va obliga pe Rose să facă un test ADN.

– Dar nu-l putem lăsa să se apropie de Rose, spuse Patrick. Asta cu siguranţă.

– Ştiu, dar înfăţişarea la tribunal este fixată peste două zile. Avem nevoie de un miracol, acum în ceasul al douăsprezecelea.

– Cum ar fi?

Liam se gândise la asta toată noaptea şi construise un plan.

– Ştii de unde mă gândeam că am putea începe?

– Ia spune, în îndemnă Patrick.

Zis şi făcut.

Patrick îl ascultă cu atenţie, după care îi propuse şi ideile sale. El dădu lui Liam numele de contact de care avea nevoie şi apoi căzură de acord să-l implice şi pe Joe Holmes în afacere, pentru ca acesta să poate face demersurile necesare depistării martorului de care aveau nevoie la tribunal.

– O să vin şi eu acolo, spuse Patrick.

– Eşti sigur c-o să poţi ajunge?

– O să fac tot posibilul. Marisa o să cânte în cadrul concursului festivalului în noaptea dinainte de înfăţişare, şi asta înseamnă c-o să pornesc târziu la drum. O să conduc toată noaptea şi-o să ajung acolo cât de repede pot.

– Mulţumesc, spuse Liam.

– În regulă. Acum lasă-mă să-mi văd de drum – nu vreau să ratez centrul.

– O să-l sun pe Jean, spuse Liam.

Îşi luară la revedere şi terminară conversaţia. Liam formă numărul prietenului său, care se afla încă la staţiune, şi-i spuse să se pregătească pentru nişte vizitatori cu doi pui de focă bolanvi.

Prinde-o pe cea albă – cuvintele acestea stăruiau în minte lui Liam, deranjându-l. Nu reuşea să depisteze sursa disconfortului pe care-l simţea – avea prea multe probleme în aceste momente, plănuind în secret cursul evoluţiei audierii din tribunal. Rămase o vreme uitându-se lung la golfuleţul mic şi liniştit, trăgând adânc aer în piept. Apoi îşi dădu seama că n-o vedea nicăieri pe Nanny. Scrută întunecimea care-l învăluia, ascultând cu atenţie, încercând să identifice orice posibil sunet care i-ar fi confirmat prezenţa balenei în zonă – coada ei, plesnind suprafaţa apei, înainte de o scufundare, dar nimic.

Prinde-o pe cea albă.

Nu putea fi vorba de aşa ceva, nu? Simţi bătăile puternice ale inimii în coşul pieptului, în timp ce scana suprafaţa apei. Se aplecă peste balustrada verandei, supraveghind preţ de câteva minute golfuleţul. Simţind o uşoară undă de îngrijorare, se hotărî să urce şi să încerce să-şi scoată din cap balena albă, să-şi scoată din cap săptămânile ce urmau, să uite de toţi şi de toate, mai puţin de Lily.

24

A doua zi dimineaţa, stând pe veranda hanului Cape Hawk, Patrick avu o conversaţie telefonică foarte lungă. Interlocutorul său era Joe Holmes, de la biroul operaţional al FBI-ului din Connecticut.

Fiind duminică dimineaţă, Patrick îl găsise acasă, în Hubbard's Point.

Discutară preţ de aproximativ o oră, acoperind toate subiectele menţionate de Liam cu o noapte în urmă. Patrick îi încredinţă lui Joe adresa pe care şi-o amintea din dosarul cazului Mara Jameson, şi Joe îl asigură că o să se ocupe el de problemă. Patrick îi dădu lui Joe toate detaliile pe care le ştia în legătură cu Gilbert Lafarge, precum şi numele staţiunii Sea Canyon Resort.

– Ştii, munca de protecţie şi asistenţă în domeniul oceanografic nu prea intră în aria mea de competenţă, spuse Joe. Dar dacă-i este de ajutor lui Liam, o să fac tot posibilul să aflu ceva.

– Mă gândesc că trebuie să fie o persoană abilitată pe care s-o suni în Canada, să vezi dacă se poate face ceva ca să pună capăt situaţiei actuale. Dacă le-ai fi văzut pe cele două foci...

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă, spuse Joe, dar prioritar este să dau de urma martorului pentru Lily, în speranţa că va fi dispus să coopereze.

– Planul n-are şanse prea mari de realizare, căci l-am gândit pe ultima sută de metri. Dacă va merge, atunci va reprezenta un real succes pentru Lily, spuse Patrick. Ideea a fost a lui Liam. Mi-aş fi dorit să-mi fi trecut mie prin cap.

– Şi eu la fel, comentă Joe. Dar să nu uităm că totul este sub semnul lui „dacă".

– Da, ne bazăm pe ceva prezumtiv, comentă Patrick şi închise telefonul.

Era o vreme în care Patrick ar fi considerat necesar să plece imediat, să se întoarcă în Connecticut ca să fie în mijlocul acţiunii, în miezul evenimentelor aflate în plină desfăşurare acolo. Şi-ar fi pornit girofarul şi sirenele, şi ar fi ajuns acolo în seara respectivă. Înfăţişarea la tribunal era programată pentru a doua zi dimineaţa la ora zece şi îl încredinţase pe Liam că va ajunge la timp. Intră în han şi-i spuse lui Anne că se oferea voluntar.

– Eşti sigur? îl întrebă ea, pentru că astăzi va fi cea mea încărcată zi a festivalului. Aşteptăm un autobuz plin de lume, dinspre Halifax – cu Marisa noastră în programul festivalului, toate fetele Nanouk o să vină în grup.

– Sunt sigur, îi răspunse el.

Anne îi predă un ciocan şi o centură de suport pentru scule, şi el se alătură echipei de muncitori care lucrau pe peluză. De-a lungul festivalului de muzică care dura o lună, participanţii fuseseră selectaţi şi rămăseseră în concurs doar câţiva finalişti. În ziua aceea, marile trupe, cvartetele şi duourile urmau să concureze pentru premii şi pentru ovaţiile publicului. Patrick şi ceilalţi lucrători mai adăugau un rând de scaune la estradă, ca să facă loc tuturor membrilor juriului, precum şi fanilor.

Patrick ridică scânduri, bătu cuie, cără pe umăr grinzi de lemn. Începând să transpire, îşi scoase tricoul şi îl aruncă pe gazon. Se oferise voluntar pentru acest proiect încă din ziua în care se cazase în han, manifestându-şi în acest mod sprijinul pentru Marisa şi Sam. În ciuda faptului că „Fallen Angels" nu participase în niciuna dintre etapele preliminare ale competiţiei, Camille Neill, capul familiei şi fondatoarea festivalului, le dăduse o dispensă specială – pentru munca

lui Sam, în calitatea ei de asistentă internaţională, şi pentru faptul că ea parcursese cea mai mare distanţă, ca să ajungă până acolo.

Aproape de ora prânzului, Patrick îi văzu pe Marisa, Sam, Jessica şi Flora îndreptându-se spre el. Se şterse pe faţă şi-şi puse cămaşa, aplecându-se s-o mângâie pe Flora care venea ţopăind spre el, înaintea tuturor, urmată îndeaproape de Jessica.

– S-a comportat bine azi-noapte? întrebă el.

– Da! exclamă Jessica. A dormit la capul patului meu.

– Şi mama ta a fost de acord cu asta?

– Da, am fost de acord, spuse Marisa, zâmbind.

Când ajunseseră în cele din urmă acasă la ea, în noaptea trecută, se despărţiseră cu un sărut lung, pasional, însă acum Patrick se purta rezervat, nefiind sigur cum îşi dorea Marisa să apară în faţa surorii şi a fiicei sale. Fu încântat când ea veni direct spre el, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

– Cum te simţi azi, după noaptea plină de peripeţii pe care am petrecut-o împreună?

– Mă simt excelent. L-am sunat pe Jean de dimineaţă, şi mi-a spus că focile o să fie bine. Erau deshidratate, dar, în afară de asta, sunt sănătoase. O să le introducă într-o colonie de foci de Groenlanda, de îndată ce se vor întrema.

– Aş vrea să-l închid pe Lafarge în compartimentul din spate al unei autodube, fără apă proaspătă şi să-l hrănesc cu hering putrezit, spuse Sam. Să vedem dacă lui i-ar plăcea aşa ceva. T.J. mi-a spus că s-a îmbarcat pe primul feribot în cursul dimineţii şi arăta de parcă-l lovise damblaua. Îmi imaginez ce trebuie să-i fi trecut prin minte când a deschis uşa dubei şi a descoperit că focile nu mai erau înăuntru.

– Probabil crede că au evadat! chicoti Jessica.

– Când, de fapt, au fost salvate de mama ta, continuă Patrick, întrebându-se în ce direcţie se deplasa Gilbert Lafarge

atât de grăbit. Spera ca Joe să poată intra în contact cu corespondentul lui din Canada, ca să verifice care-i treaba cu Sea Canyon Resort şi să-şi dea seama ce puneau la cale fraţii Lafarge.

Se îndreptară cu toţii spre estradă. Surorile, împreună cu Jessica, admirară munca lui Patrick şi a celorlalţi muncitori. Patrick o luă de mână pe Marisa şi continuară să meargă aşa, la mică distanţă în spatele lui Sam şi a lui Jess. Patrick se gândea la conversaţiile purtate cu Liam şi cu Joe şi hotărî că trebuia să-i împărtăşească şi ei planurile.

– Trebuie să-ţi spun ceva, începu el.

– Ce? întrebă Marisa, ridicându-şi privirea spre el.

– Lily va avea o confruntare la tribunal în cursul acestei săptămâni. Edward vrea s-o oblige pe Rose să facă testul ADN.

– Testul de stabilire a paternităţii?

Patrick încuviinţă dând din cap şi observă cum Marisa se întristează.

– Nu-i poate permite să câştige această luptă, comentă ea.

Patrick citi hotărâre în ochii ei verzi. Nu mai era femeia pe care o întâlnise în urmă cu doar câteva săptămâni, atunci când venise pentru prima dată în Cape Hawk, în căutarea Marei Jameson. Simţind briza răcoroasă bătând dinspre golf, Patrick îşi dădu seama că şi el se schimbase.

– Şi ce putem face? întrebă Marisa.

– Eu o să plec spre Hubbard's Point, imediat după festival, să fiu acolo, lângă ei, în timpul înfăţişării la tribunal.

– Nu vreau ca Ted să-i facă vreun rău lui Rose, spuse Jessica, ţinându-se după Flora.

– Şi eu care-mi făceam griji legate de soarta focilor, comentă Marisa, în timp ce prietenii mei au nevoie cu adevărat de ajutorul meu.

Patrick încuviinţă din cap şi aşteptă ca ea să continue ce avea de spus. Parcă îi citea gândurile; ştia că voia şi ea să meargă, împreună cu el, spre Connecticut, dar mai ştia că-şi construise viaţa ei, împreună cu Jessica, aici, departe de Ted. Patrick tocmai era pe punctul să spună ceva, când Jessica îl întrerupse.

– Rose este atât de îngrijorată în privinţa lui Nanny, şi n-are nici cea mai vagă idee ce i s-ar putea întâmpla, din cauza lui Ted. Mi-a trimis un e-mail, spunându-mi că n-a mai văzut-o nimeni pe Nanny de două zile. Nu e chiar aşa de uşor să pierzi din ochi o balenă albă, dar se pare că s-a pierdut, spuse Jessica. Patrick se opri brusc din mers.

– Patrick? îl strigă Marisa. Te simţi bine?

– Da, sigur, spuse el, îmbrăţişând-o şi sărutând-o. Ştiu că trebuie să vă pregătiţi pentru marele moment, iar eu trebuie să dau nişte telefoane. Un singur lucru vreau să ştii: o să fiu acolo, în mulţime, atunci când te vei urca pe scenă.

– Şi vreau şi eu să subliniez, să acorzi o atenţie specială ultimului nostru cântec.

– Ultimul cântec?

Marisa încuviinţă dând din cap. În timp ce el se întorcea la han, să-l sune pe Liam, ea-şi dorea să-i spună că tot ceea ce el trebuia să ştie se afla în cântecul acela, şi că el va sta chiar acolo, pe estradă, ascultând-o.

Valurile Ghost Hills dispăruseră. Singura mărturie a faptului că ele măturaseră această regiune erau valurile mari care se rostogoleau peste recif şi surferii care aşteptau de pomană un alt val ucigaş care să se spargă, de la o înălţime de optsprezece metri. Păsările marine zburau, în speranţa unei reveniri a vieţii marine atât de bogate şi de variate, care populase apele regiunii pe tot parcursul acelei luni de vară.

Doar două traulere mai rămăseseră să supravegheze zona. Unul dintre acestea, condus de căpitanul Nick Olson, venit

tocmai din regiunea nordică a Israelului, Galileea, şi al doilea, un vas roşu, ruginit, din Cape Hawk, Nova Scotia, cu plasele şi uşile traulerului trase, asta pentru a preveni suspiciunea că ar pescui în afara apelor teritoriale ale Canadei, din partea vreunei nave a Pazei de Coastă sau a vreunui avion care survola zona.

În timp ce aceste două vase de pescuit pluteau la câteva sute de metri unul faţă de celălalt, cei doi căpitani de vas, la bordul unor bărci gonflabile, se îndreptau unul spre celălalt, ca să se întâlnească. Erau bani mulţi puşi în joc, ca miză – douăzeci şi cinci de mii de dolari americani, bani lichizi.

Cei doi căpitani de navă erau agitaţi şi nervoşi, dar din motive diferite. Căpitanul Gerard Lafarge avea un termen pe care trebuia să-l respecte, şi pe care deja îl depăşise cu câteva zile. Marea staţiune şic urma să fie inaugurată, conform programului, în weekendul de Ziua Muncii. Gerard ştia că mulţi oameni importanţi făcuseră deja rezervări şi că proprietarii staţiunii plănuiau să le ofere un spectacol cu totul inedit.

Pe de altă parte, căpitanul Nick Olson era nervos pentru că avusese pe parcursul verii probleme cu cei de la Protecţia Peştilor şi a Vieţii Sălbatice, şi avea senzaţia că este urmărit de către aceştia. Ordonase echipajului vasului să fie cât se poate de vigilent şi să-i raporteze orice suspiciune şi să-i raporteze dacă erau oameni care puneau întrebări în legătură cu afacerea sa cu pescuitul. În plus, căpitanul nu era tocmai încântat de afacerile lui Lafarge. Valurile se ridicau, se spărgeau, şi, cu toate că nu-i fusese niciodată rău de mare, se simţea destul de sensibilizat.

– Deci, inaugurarea are loc peste o săptămână, nu? îl întrebă pe Lafarge.

– Da. Încearcă numai să-ţi imaginezi toţi bogătaşii aceia care se bucură de ultimele zile de vară înotând alături de toate mamiferele marine furnizate de noi.

– Şi, de fapt, de ce anume dispun? întrebă Nick. De un rezervor mare plin cu delfini, în locul unei piscine cu tobogan acvatic?

– În principiu, râse Gerard. Toată lumea se dă în vânt după ultima găselniţă la modă. Oamenii înoată alături de rechini în Australia şi în Africa de Sud, fac scufundări alături de ţipari în Cancun. Acum nu mai este cazul să părăsească regiunea de nord-est a Statelor Unite. În loc să cheltuiască banii munciţi din greu ca să meargă în excursii de urmărire a balenelor, aici au ocazia de a înota pe lângă ele.

– Va costa mult cazarea?

– Este o staţiune de lux, spuse Gerry. Cât se poate de şic. De asta ţi-am şi plătit acum serviciile cu douăzeci şi cinci de mii de dolari. Sea Canyon îţi este recunoscător.

Că ›itanul Nick mormăi ceva. Apoi se uită la vasul *Mar IV,* întrebându-se cam cât pot să reziste delfinii pe uscat. Se întreba dacă aveau şanse să prindă balena albă, şi dacă o prindeau, ce medicamente trebuiau să-i administreze ca s-o menţină liniştită în timpul călătoriei spre coastă.

– Serios vorbind, continuă Lafarge, dacă nu te-ai fi folosit de cunoştinţele tale ca să afli unde se găsea creatura aceasta, nu am fi ştiut niciodată de unde să începem să-i luăm urma. Şi este perfect aşa – înoată exact în faţa casei lui Neill. Idiotul ăla atoateştiutor, care m-a tratat ca pe un rahat încă de pe vremea când eram copii.

– Hm, comentă Nick. Mai văzuse el expresia asta batjocoritoare din privirea oceanografilor. Întotdeauna, oceanografii aveau impresia că ei sunt personajele pozitive din ecuaţie, şi că indivizii de teapa lui Nick şi Gerry sunt nişte pescari amărâţi care muncesc să câştige o pâine. Încerca să-şi tot repete chestia asta în minte – şi totuşi, de ce se simţea atât de vinovat?

– Uite ce e, spuse Gerry. Fratele meu a dat-o în bară cu focile pe care trebuia să le livrăm, aşa că ar cam trebui să pornesc la drum, să prind o dată creatura aceea blestemată.

– Sigur că da, zise Nick, înghesuind sacul cu bani sub bancheta lui. Ne mai vedem.

– Da, spuse Gerry. Sună-mă când apar din nou valurile Ghost Hills. Astea au fost excelente – fără ele, n-am fi avut nicio şansă să prindem balena. E cea mai importantă atracţie turistică pe care a avut-o vreodată Cape Hawk, şi, dacă totul se va întâmpla conform planului, va juca acelaşi rol şi pentru staţiunea Sea Canyon. Şi asta o să ne facă şi mai bogaţi.

Nick nici măcar nu-i adresă vreun răspuns la acest comentariu. Îşi amintea o întâmplare, petrecută în urmă cu treizeci de ani, când era un puşti. Balenele fuseseră, atât atunci, cât şi acum, rare în apele din regiunea Rhode Island, dar, într-o iarnă, o balenă cu cocoaşă înotase până-n golful Narragansett şi se pierduse în regiunea de nord a podului Newport. Bunicul îl dusese pe Nick la bordul bărcii lui robuste, cu care prindea homari, şi urmăriseră balena, încercând s-o determine să se întoarcă şi să înoate spre ocean.

– De ce facem asta, bunicule? îl întrebase Nick, cu degetele îngheţate în mănuşi.

– Pentru că balenele sunt mamifere, îi spusese bunicul său, de la cârmă. Le curge sânge cald prin vene şi respiră aer, exact ca şi oamenii.

– Nu se aseamănă cu peştii?

– Balenele înoată precum peştii, îi explicase bunicul lui. Dar la asta se reduce asemănarea dintre ele şi peşti. Când balenele îşi pierd perechea, cântă pe sub apă până se regăsesc. Trebuie s-o ajutăm pe aceasta să-şi regăsească drumul; s-ar putea să mai fie una pe undeva, care în acest moment o caută.

Bunicul îi spusese lui Nick să lovească suprafaţa apei cu vâsla, să provoace cel mai puternic zgomot posibil. Se

plimbaseră cu barca aceea de prins homari, în cercuri, în jurul locului în care văzuseră ultima oară balena scufundându-se, şi unde apăreau bule de aer la suprafaţă, provenite din expiraţia ei. Bunicul lui cerceta suprafaţa apei, conducând barca şi urmărind balena, în timp ce Nick era responsabil cu provocarea zgomotului – asta până ce o văzură pe balenă efectuând o întoarcere largă, pe sub valurile îngheţate şi îndreptându-se din nou spre ocean.

Nick rememoră întâmplarea în minte. Flutură mâna spre Lafarge, după care porni motorul şi începu să despice apa oceanului, îndreptându-se spre trauler. Cu toate că-şi câştiga existenţa din ce prindea în apa sărată cu cârligul, plasa, năvodul şi despica peştii toată ziulica, în viaţa lui nu se simţise atât de vinovat pentru o pradă, cum se simţea în aceste momente. Şi balena nici măcar nu fusese încă prinsă. Şi-l imagina pe bunicul său, uitându-se în jos, fiindu-i ruşine cu un astfel de nepot.

Nu-şi putea imagina cum ar supravieţui beluga excursiei spre nord. Cu stomacul întors pe dos, într-un fel de neînţeles şi greu de crezut, Nick Olson cârmi înapoi spre trauler, lăsând *Mar IV* în siajul bărcii sale cu motor.

Timpul trecea mult prea încet, în aşteptarea începerii concertului. Jessica se uita lung la ecranul calculatorului, dorindu-şi să-i scrie lui Rose, dar neştiind exact ce să-i spună. O speriase foarte tare ce spusese Patrick, referitor la prezenţa lui Ted în viaţa lui Rose. Jessica se gândi la Nanny, pentru că îi venea mai uşor decât să se gândească la Ted. Ştia cum e să-ţi faci griji în legătură cu un animal. Avusese aceste sentimente în urmă cu un an, când o văzuse pe Tally, grav bolnavă, zăcând în braţele mamei sale.

Mângâind-o pe Flora, Jessica se uită în ochii adânci şi întunecaţi ai labradorului. Îi simţea blana mătăsoasă la atin-

gere, caldă şi moale. Flora îşi împinse capul înainte, băgându-se mai aproape de Jessica. Jessica se întrebă dacă nu cumva îi era dor de căţeluşul ei; poate că Patrick îşi dăduse seama de acest lucru şi o lăsase pe Flora să doarmă cu ea noaptea trecută, în loc s-o ia la han. Jessica ştia că o lăsase aici pe Flora şi pentru că ieşise împreună cu mama ei – dar şi pentru că îşi dăduse seama că Jessica avea nevoie de Flora.

Intrând în sufragerie, o găsi pe mătuşa ei stând în faţa oglinzii, fardându-se. Jessica rămase locului, urmărind-o preţ de câteva secunde. Apoi simţi cum brusc o cuprinde o senzaţie vecină cu fericirea. Nu se mai simţise aşa de fericită de foarte multă vreme, încă dinainte ca Ted să intre în viaţa lor. Pe atunci viaţa lor era cu totul alta. Bineînţeles că-i era extrem de dor de tatăl ei, dar ştia prea bine că el era în ceruri şi le veghea de acolo, de sus; ştia că lumea era bună şi că oamenii se iubeau unii pe alţii. Mătuşa ei obişnuia să le trimită vederi din toate colţurile lumii şi câteodată venea să le viziteze – de Crăciun sau în timpul vacanţei de vară, sau ca să-i facă o surpriză mamei Jessicăi, de ziua ei de naştere. După ce intrase în viaţa lor, Ted părea s-o alunge pe mătuşa Sam de lângă ele. După ce o omorâse pe Tally, Jessica încetase să mai creadă că lumea asta era atât de bună.

– Cine stă acolo aşa de cuminte? întrebă mătuşa Sam, fardându-şi pleoapele.

– Eu sunt, spuse Jessica, păşind în faţă.

– Unde este Flora? Am văzut-o atât de des prin preajma noastră în aceste ultime două zile, încât îmi vine să cred că mai am o nepoată!

– Sora mea Flora, spuse Jessica.

– Oh, este minunat să ai o soră, spuse Sam. Nu ştiu ce m-aş face fără mama ta.

– Chiar dacă nu ai venit să ne vizitezi atâta timp?

Sam încetă să se fardeze şi se întoarse cu faţa la Jessica. Era îmbrăcată special pentru concurs, cu jeanşi negri, tricou negru şi un şirag de mărgele albastre, incaşe, la gât. O panglică verde îi ţinea părul roşu şi cârlionţat.

– Chiar şi aşa.

– Am crezut că erai supărată, spuse Jessica. Totul se schimbase, faţă de perioada când obişnuiai să ne vizitezi foarte des.

Sam se aşeză pe canapeaua mică şi o trase pe Jessica lângă ea.

– Tu şi cu mama ta sunteţi cele mai importante fiinţe din viaţa mea, spuse ea. Câteodată, surorile se mai şi ceartă. Sau una dintre surori o vede pe cealaltă făcând nişte lucruri despre care consideră că i-ar face rău... Dacă se hotărăşte să-i spună ce crede, se poate întâmpla s-o supere, s-o îndurereze. Dacă alege să tacă din gură, ei bine – o îngrijorează şi îi este veşnic teamă că se va întâmpla ceva rău.

– Aşa cum a fost cu mami şi cu Ted?

Sam ezită, şi Jessica simţi cum i se strânge stomacul. Nu-i plăcea atunci când adulţii nu rosteau adevărul complet, atunci când evitau să spună lucruri mai dure, având impresia că copiii nu le puteau înţelege şi îndura. Dar mătuşa Sam se hotărî şi încuviinţă dând din cap.

– Da, spuse ea. Dar mama ta a fost foarte curajoasă şi a fugit, a străbătut toată distanţa până aici, ca să înceapă o nouă viaţă. Sunt foarte mândră de ea. Îmi place s-o văd capabilă să riposteze.

– Mulţumesc, spuse mama Jessicăi, intrând în cameră.

– Am auzit ce a spus Patrick, continuă Sam. Nu-mi place să văd oameni de teapa lui Ted scăpând cu faţa curată, după ce le-au făcut rău altora.

– Ştiu, spuse Marisa.

– N-a spus cumva Patrick că pe prietena ta o aşteaptă o bătălie în tribunal, în curând?

– Ba da, asta a spus.

Jessica îşi plimba privirea de la una la alta. Semănau atât de mult, şi cu toate acestea erau total diferite. Mătuşa Sam era înaltă şi subţirică, cu un păr roşcat lung, bogat, cârlionţat şi ochi verzi, plini de viaţă şi veseli. Mama ei era înaltă, dar nu la fel de subţirică, şi avea părul negru, drept, tuns la nivelul bărbiei. Nuanţa ochilor ei era acelaşi verde-marin; multă vreme, Jessica se întrebase unde dispăruse dragostea de viaţă din ei. Cândva, în privirea ei puteai citi focul, tumultul şi încântarea – de parcă ar fi crezut că ceva minunat tocmai era pe punctul să se petreacă, însă de multă vreme îşi pierduse această expresie. Dar acum, urmărindu-le pe cele două surori cum se încălţau cu cizmele lor de cowboy, luându-şi viorile, Jessica văzu bucuria şi tumultul revenind în privirea mamei ei.

– Ai putea să te îndreptţi spre Connecticut după concert, spuse mătuşa Sam. Ca s-o sprijini pe Lily la proces. Sunt câteva lucruri pe care le-ai putea relata judecătorului, şi care l-ar ţine pe Edward departe de Rose.

– Şi despre Tally! exclamă Jessica.

– Şi încă multe altele, completă mama ei.

– Vreau şi eu să merg, spuse Jessica. Să fiu aproape de Rose.

– O să fie şi el acolo, Jess. Vom fi nevoite să dăm ochii cu el.

Jessica se gândi la Tally, la puii de focă, la Lily şi Rose şi la Nanny – pe toate le-ar fi ajutat, dacă i-ar fi stat în puteri.

– Mami, spuse Jessica, sunt prietenele noastre şi le iubim. Vreau să merg.

– Şi eu, spuse mama ei.

– Putem să mergem toate trei, zise Sam. Vreau să fiu şi eu de faţă.

– Oh, Sam...

Faţa Marisei înflorise într-un zâmbet. Mătuşa Sam arăta fioroasă şi protectoare, şi ochii îi scânteiau.

– Dar înainte de asta, spuse Sam, avem un concurs de câştigat.

– Atenţie, exclamă Jessica. Pe scenă urcă acum Flying Angels (Îngerii zburători).

– De fapt, suntem Fallen – începu mătuşa Sam s-o corecteze, dar mama Jessicăi o întrerupse:

– Cred că avem nevoie de o schimbare de nume şi Jessica tocmai ne-a dat cea mai bună idee.

Starea de agitaţie şi de emoţie crescuse de-a lungul săptămânii, şi acum, în ultima zi a festivalului, venise momentul culminant: toţi finaliştii urcau pe scenă străduindu-se să aibă cea mai bună prestaţie din viaţa lor. Pajiştea din faţa hanului era plină ochi, nu mai rămăsese niciun centimetru de iarbă neacoperit. Păturile erau lipite una de cealaltă şi oamenii stăteau pe jos şi pe şezlonguri. Fetele Nanouk îşi adjudecaseră locuri de excepţie, situate exact între chioşcul din centrul gazonului şi scenă. Cele două estrade erau pline ochi cu demnitarii oraşului, membrii juriului concursului. Tot acolo luaseră loc cei din familia Neill – Camille, Jude, Anne, şi câţiva verişori mai îndepărtaţi.

Uitându-se în jos, peste deal, Marisa văzu razele soarelui care învăluiau cu lumina lor golful mare şi albastru. Umbrele proiectate de munţi colorau suprafaţa apei într-un argintiu întunecat, unduindu-se în siajul lăsat de bărcile de pescuit care veneau spre Cape Hawk.

Marisa ascultă trupa care tocmai cânta pe scenă – un cvartet venit din Ingonish, cu sunetele cimpoaielor lor, obsedante, aproape mistice. Sam stătea lângă ea, acordându-şi încet scripca. Chiar dacă nu mai cântaseră de ani buni în public, îşi petreceau aceste ultime minute înainte

să urce pe scenă, într-o stare de perfectă relaxare. Modalitatea găsită de Sam de a combate starea de nervozitate dinaintea vreunui concert era să se concentreze pe instrumentul ei. În schimb, Marisa căuta prin mulţimea adunată feţe cunoscute. Iată-le acolo pe fetele Nanouk, sorbind vin, celebrând minunata muzică cu băutură. Anne trebuia să stea cu familia ei, dar Marisa ştia că era cu grupul ei de prietene, pe păturile aşternute pe pajişte, cel puţin cu sufletul. Marisa îl zări pe T.J., aplecându-se peste gardul împrejmuitor. În dreapta scenei, stând unul lângă celălalt, erau Patrick şi Jess. Flora stătea cuminte la picioarele lor. Marisa îşi simţi inima bătând năvalnic. Trase puternic aerul proaspăt în piept. Trecuse atâta vreme de când avusese curajul să-şi imagineze o noapte ca asta. S-o vadă pe fiica ei chiar lângă bărbatul în care avea încredere era mai mult decât îşi permitea să viseze. Îi aruncă o privire surorii ei, ridicându-şi arcuşul, şi se întrebă cam care ar fi fost reacţia lui Sam, dacă i-ar fi mărturisit că s-a îndrăgostit.

Grupul de muzicanţi din Ingonish îşi termină numărul şi spectatorii îi răsplătiră cu aplauze. Apoi Anne se ridică şi urcă scările care duceau pe scenă. Marisa o înghionti uşor pe Sam. Ştia că sosise momentul să intre pe scenă. Zâmbind, Anne le mulţumi tuturor pentru prezenţa lor la festival, după care se întoarse cu faţa spre han.

– Ne bucurăm de o participare specială în concursul nostru, începu ea. Sunt asistente, sunt surori, sunt prietenele mele. Vă rog să le primiţi cu căldura specifică celor din Cape Hawk pe – Anne îi aruncă o privire rapidă Jessicăi, de parcă avea nevoie ca cineva să-i amintească noul nume al trupei – pe „Flying Angels"!

Marisa o apucă pe Sam de mână şi o porniră în fugă pe cărare. Ai fi zis că scripcile lor începuseră să fluiere în bătaia vântului care le mângâia corzile. Oare de câte ori îşi făcuseră

astfel apariţia, grăbindu-se, pe drumul lor spre un eveniment important, indiferent că era vorba de şcoală, de un concert, de o aniversare, de o nuntă – tot timpul împreună?

Urcară pe scena improvizată. Sam o privi pe Marisa, şi aceasta încuviinţă dând din cap.

– Unu, doi, numără Sam tempoul, şi începură să cânte.

Erau îmbrăcate în negru. Cizmele de cowboy ale lui Sam aveau marginile negre, iar cele ale Marisei verde-turcoaz. Stăteau atât de aproape una de cealaltă, încât atunci când o boare de vânt suflă peste părul lui Sam, câteva fire de păr ajunseră exact peste gura Marisei. Arcuşurile lor se mişcau la unison, rapid şi cu precizie.

Cântară o gigă, un dans scoţian vioi şi o baladă – „O'ver the Hills" (Peste dealuri). Când începură să-l cânte, se auzi un strigăt de bucurie de undeva din mulţime – Marisa se simţi tentată să se uite, să încerce să identifice vreo figură din trecut, poate vreun vechi fan din zilele lor concertistice din Baltimore. Adevărul era că în seara aceasta cânta doar pentru doi oameni – pentru fetiţa aceea din faţă, care însemna totul pentru Marisa, şi pentru bărbatul de lângă ea, pentru care începuse să-şi deschidă din nou sufletul.

Când sosi momentul să atace cea de-a patra piesă, Sam se pregăti să înceapă cântecul, dar Marisa îşi lăsă în jos arcuşul. Surprinsă – odată ritmul rupt, Sam se uită înspre ea.

– Totul în regulă? şopti ea.

– Da, îi răspunse Marisa. Pur şi simplu trebuia să îmbrăţişeze cu privirea priveliştea. Cerul era albastru şi tocmai începea să se întunece. În curând aveau să apară şi stelele, scânteieri argintii, explodând pe bolta cerească. Marisa îşi imagină un joc moară*, cu fire întinse prin noapte,

---

* Joc cu sfoara trecută pe după degete.

care legau stelele şi le ţineau pe toate conectate una de cealaltă. Se gândi la Lily, şi-i trimise toată dragostea şi gândurile cele mai bune, dorindu-şi să aibă puterea necesară, să se ţină tare până când ajutoarele – Patrick, Marisa, Jessica şi Sam – soseau. Apoi se uită înspre Patrick şi fiica sa, care stăteau unul lângă celălalt.

– Acesta este ultimul cântec, anunţă ea cu voce tare, privindu-l pe Patrick. Acesta încuviinţă din cap, şi deodată Marisa simţi un nod în gât, care o făcu să se întrebe dacă mai era în stare să cânte.

– Eşti pregătită? o întrebă Sam, cu arcuşul ridicat.

– Da, spuse Marisa. Bătu ritmul cu piciorul, un, doi, trei, patru... După care surorile începură să cânte.

Era o furtună pe mare
Cu valuri ucigaşe,
Şi barca mea cea mică,
Atât de departe de ţărm,
Nu puteam să văd pământul,
Şi marea era atât de agitată,
Navigam spre tine,
În barca mea sfărâmată de furtună,
Uitasem că dragostea
Este singura
Care poate salva o fată
De la o existenţă solitară.
Tu eşti salvatorul meu,
Tu eşti steaua mea pe bolta cerească,
Tu eşti portul meu în caz de furtună,
Tu eşti lumina mea călăuzitoare în noapte...

Surorile cântau într-o deplină armonie şi mulţimea le ascultă în tăcere. Poate că îşi dădeau seama că era un cântec

de dragoste adresat cuiva, poate că nu. Marisa cânta la scripcă, uitându-se spre un singur om din mulţime, cu părul roşcat şi ochii de un albastru intens. Chiar şi în întunericul care-i învăluia încet, ochii lui erau la fel de albaştri.

Când terminară de cântat, tăcerea era de-a dreptul asurzitoare. După o clipă, mulţumea izbucni în aplauze furtunoase. Oamenii săreau în sus, acordându-le cele mai copleşitoare ovaţii. Marisa şi Sam se luară de mână şi făcură o reverenţă adâncă.

Acum era rândul juriului să delibereze, să ia decizia, dar Marisa numai la asta nu se gândea. Această noapte îi dăruise tot ce-şi putea dori. Ţinând-o în continuare pe sora ei de mână, coborî de pe scenă şi se aruncă în îmbrăţişarea lui Patrick şi a Jessicăi.

– Ai fost minunată, mami! spuse Jessica. Şi tu, mătuşă Sam! Cu siguranţă o să câştigaţi.

– Asta n-am cum să ştiu, o auzi Marisa vorbind pe Sam. Am intrat atât de târziu în concurs, suntem candidatele cu cei mai puţini susţinători*.

– Patrick, exclamă Marisa, strângându-l în braţe şi uitându-se fix în ochii lui albaştri.

– Aţi fost incredibile, spuse el.

– Mulţumesc.

– Cântecul acela a fost cel mai frumos cântec pe care l-am auzit vreodată...

Marisa îi aruncă o privire. Ar fi vrut să-i spună că el îi inspirase cuvintele şi notele, care parcă plutiseră în mintea ei.

Dar, deocamdată, aveau ceva mult mai important de făcut. Cântând acel minunat cântec, uitându-se în jos, peste

---

* *Da* în original – expresie referitoare la cai de curse cu aptitudini necunoscute sau nebănuite sau la candidaţi politici, înscrişi în cursă pe ultima sută de metri (n. tr.).

deal, la atelierul-magazin al lui Lily, ştiind foarte bine că loialitatea şi prietenia le salvaseră pe Marisa şi pe Jessica de-a lungul ultimelor luni – toate acestea emoţii se amplificaseră precum un val uriaş în pieptul Marisei.

– Patrick, spuse ea. Trebuie să mergem.

– Ce vrei să spui?

– Să mergem în Connecticut, completă Marisa.

– Să le ajutăm pe Lily şi pe Rose, spuse Jessica. Avem loc cu toţii? Eu, mami şi mătuşa Sam?

– Bineînţeles, spuse el.

– O să luăm maşina mea. Plecăm chiar acum, ca să putem ajunge în timp util, spuse Marisa.

Patrick o sărută, provocând rumoarea mulţimii, lăsând-o astfel să înţeleagă că erau la începutul unui drum, împreună.

25

Luni, dis-de-dimineaţă, Liam, Lily şi Rose ieşiră din casă, se îndreptară spre stânci şi se aşezară. Liam şi Lily erau amândoi îmbrăcaţi pentru tribunal. Rose stătea în faţa lor, după care se lăsă pe vine la marginea golfului. Niciunul dintre ei nu rosti vreun cuvânt preţ de câteva minute, dar scrutau cu privirea suprafaţa albastră, unduindu-se în lumina aurie a soarelui de dimineaţă, căutând-o din priviri pe Nanny.

– Nu este în zonă, zise Rose, cu amărăciune.

– Poate că n-o vedem noi, spuse Liam.

– Dacă ar fi fost în zonă, continuă Rose, ar fi trebuit să iasă la suprafaţă pentru aer.

– Poate c-o să iasă la suprafaţă să ia aer imediat după ce te întorci tu cu spatele.

Rose îl examină câteva secunde privindu-l peste umăr, analizând spusele lui, după care, de parcă i-ar fi fost frică că în acele momente o scăpase din vedere pe Nanny, întoarse rapid capul spre apă.

– Am ratat-o? întrebă Rose.

– Nu, îi răspunse Liam.

– Nu este aici, nu-i aşa? întrebă Lily, pe un ton scăzut şi îngrijorat. Dacă ar fi fost în zonă, ar fi apărut pe monitorul tău, în programul de monitorizare, corect?

– Se poate să-şi fi pierdut transmiţătorul, spuse Liam, întorcându-şi privirea dinspre apă ca s-o privească pe Lily în ochi. S-ar putea să se fi descărcat bateria; ştiam că era momentul să schimb bateria, dar nu aveam echipamentul cu mine aici. Totul este în Cape Hawk.

– Deci s-ar putea să fie în zonă şi noi să n-o fi văzut în ultimele cinci...

– Şase, o întrerupse Rose.

– Şase zile? întrebă Lily.

– Este posibil, confirmă Liam, scanând din nou suprafaţa apei.

Ştia la fel de bine că existau şi alte posibilităţi. Nanny îmbătrânea. S-ar putea să-şi fi dat peste cap sistemul imunitar, aflându-se aici, în această zonă, atât de departe de apele arctice în care se născuse şi trăise. S-ar putea să fi contractat un parazit. Aici, sursa ei firească de hrană, capelinul norvegian, nu era disponibilă. Traficul naval în zona canalului Long Island era foarte intens, în special în zonele de lângă ţărm. Poate că fusese rănită de o elice. Călătoria ei spre sud, tocmai din Nova Scotia, părând c-o urma pe Rose în drumul ei, fusese ceva extraordinar.

Liam nu putea decât să se roage ca Patrick să se înşele. Refuza să se gândească că această balenă albă, atât de mândră, fusese capturată. Spera ca Patrick să se fi înşelat, spera că fraţii Lafarge nu aveau nimic de-a face cu dispariţia lui Nanny.

Liam îi alertase pe John Stanley şi pe Peter Wayland, ofiţeri din cadrul direcţiei de Protecţia Peştilor şi a Vieţii Sălbatice, şi era convins că Paza de Coastă şi orice vas de cercetare oceanografică aflat în zonă căutau nava *Mar IV.*

Ignorând suspiciunile exprimate de Patrick, Liam continua să scruteze suprafaţa apei. Precum strămoşii lui, care stătuseră în cuibul corbului*, de pe nava *Pinnacle,* scrutând apele pentru a sesiza trombele de apă ale balenelor, astfel încât să le prindă şi să le omoare, pentru profit, Liam stătea acum pe stânci, cercetând oceanul în căutarea lui Nanny.

Liam ştia că valurile Ghost Hills – pe cât de uimitoare şi de mari erau – îi ofereau explicaţia ştiinţifică a faptului că Nanny bătuse atâta drum spre sud, tocmai de la Cape Hawk. Ştia, de asemenea, ce-ar fi comentat colegii lui oceanografi despre acest subiect. Dar undeva, în forul lui lăuntric, el ştia mai bine decât ei. Nanny fusese mânată aici, în Connecticut, de sentimentul de dragoste pe care-l simţea. Balenele sunt mamifere, şi viaţa este plină de mister. Nu totul îşi poate găsi o explicaţie prin prisma logicii şi a ştiinţei. Şi nu era nimic logic în comportamentul din această vară al lui Nanny.

Uitându-se înspre Lily şi Rose, Liam îşi dădu seama că nici în acest caz nu se putea vorbi de logică. Îşi petrecuse aproape întreaga viaţă într-o fortăreaţă pe care şi-o construise singur. Într-o casă de piatră, pe un deal, înconjurat de pădurea boreală, de cărţi şi de reviste, şi nu de oameni asupra cărora să-şi revarse dragostea. Îşi pierduse braţul, atacat fiind de rechinul care-i ucisese fratele, şi apoi, fiecare an al existenţei şi-l petrecuse încercând să înţeleagă pierderea, încercând să-şi explice raţional tragedia survenită.

---

* Post de observaţie situat în vârful catargului la anumite nave (de pescuit, de război etc.), în care stă marinarul de veghe (n. tr.).

În momentul în care Lily şi Rose intraseră în viaţa lui, conştientiza că le iubea deja. Cu toate acestea, pentru că Lily era atât de protectoare şi interiorizată, păstrase aceste sentimente undeva în adâncul inimii, fără să le împărtăşească. Nu voise s-o sperie pe Lily sau s-o alunge; înţelesese că i se întâmplase ceva îngrozitor şi că avea nevoie să stea izolată, în spatele zidurilor de protecţie pe care şi le construise, atât cât considera ea, exact aşa cum făcuse şi Liam.

De-a lungul timpului, începu să-şi dea seama că Lily îi semăna extrem de mult. Fusese şi ea atacată de un „rechin". Intrase într-o bună zi în apă şi după acea întâmplare totul se schimbase pentru ea. Liam bănuia că şi ei îi treceau prin minte aceleaşi gânduri, ca şi lui: *Dacă aş fi intrat în apă cu un minut mai devreme? Sau un minut mai târziu?* Poate că „rechinul" ar fi trecut pe lângă ea, şi n-ar fi atacat-o. Poate că Edward n-ar mai fi observat-o. Poate că şi-ar fi oprit privirea şi şi-ar fi concentrat atenţia asupra următoarei femei care-i ieşea în cale – o altă persoană care era încălţată cu pantofi scumpi şi haină de caşmir. Poate că „rechinul" ar fi înotat spre alte ape, ar fi ameninţat pe altcineva. Dar atunci Lily n-ar mai fi născut-o pe Rose. Şi Liam n-ar mai fi avut şansa să le cunoască.

Liam o îmbrăţişă pe Lily. În timp ce scrutau amândoi suprafaţa golfului, căutând-o cu privirea pe Nanny, Liam îşi dădu seama că ea era îngrijorată în legătură cu tribunalul. Trebuia să fie acolo într-o oră. Viaţa, aşa cum se obişnuise Lily cu ea, era suspendată acum într-un echilibru extrem de precar; tocmai era pe punctul să se confrunte cu sistemul judiciar, în cadrul căruia bărbaţi îmbrăcaţi în robe negre vor lua în scurt timp decizii care vor afecta modul în care ea îşi crescuse fiica.

În ciuda reputaţiei sale de om de ştiinţă respectabil, Liam era, la rândul lui, un renegat din nord. Era un descendent din

tagma vânătorilor de balene – exploratorii arctici care navigaseră dinspre golful St. Lawrence, pe lângă Capul Horn şi Capul Bunei Speranţe, supravieţuiseră naufragiilor şi reuşiseră să subziste hrănindu-se cu plante şi bând apă de ploaie. Se luaseră la luptă cu marea şi supravieţuiseră experienţei, având astfel ocazia s-o şi relateze.

Ceea ce Lily nu ştia era că Liam ar fi făcut orice pentru ea şi pentru Rose. Şi „orice", în concepţia unui bărbat al cărui braţ fusese smuls de un rechin care-l atacase şi-i ucisese şi fratele, era un cuvânt cu foarte mare greutate. Dacă Edward încerca ceva astăzi – să ridice mâna la Lily... Ei bine, Liam aproape că-şi dorea acest lucru.

Telefonul mobil începu să sune.

– Alo? răspunse el.

– Liam, sunt Pete Wayland.

– Bună, Pete. În ciuda faptului că se îndreptau în scurt timp spre tribunal, şi era axat total pe această situaţie, era recunoscător pentru această distragere a atenţiei. Făcu câţiva paşi, depărtându-se un pic de Lily şi Rose, ca să poată vorbi în linişte. Ţi-a relatat John ce se întâmplă? Patrick Murphy, un poliţist în retragere, crede că s-ar putea ca Gerard Lafarge să vâneze balena albă...

– Prietenul tău are dreptate, îl întrerupse Pete. Se auzea prost, dar şi în ciuda interferenţelor, Liam percepea nota de emoţie din vocea lui. N-o să-ţi vină să crezi cine a venit aici să vorbească cu noi.

– Cine?

– Nick Olson – căpitanul Nick. M-a contactat ieri şi mi-a spus că o balenă albă este în posesia – ai ghicit – a navei *Mar IV*. Ne-a dat coordonatele navei şi ne-am repezit într-acolo. Lafarge avea o captură imensă de mamifere marine – delfini bolnavi sau pe moarte.

– Şi avea şi o balenă albă? întrebă Liam, cu inima strânsă.

– Nu, spuse Peter. Nu era la bord. Acum o tot căutăm, dar nici urmă de ea. Dacă te consolează cu ceva, să ştii că Lafarge este în custodia poliţiei, pentru că a încălcat Legea Protecţiei Mamiferelor Marine.

– Mulţumesc, spuse Liam. Dă-mi şi mie de ştire dac-o vezi.

– Sigur că da, îi promise Pete, şi terminară conversaţia.

Liam îşi simţea inima bătând năvalnic. Nu-şi dăduse seama până acum cât de îngrijorat era în privinţa lui Nanny – în ciuda evenimentelor în desfăşurare care implicau persoanele pe care le iubea.

Rose stătea cocoţată pe stânci, arătând cu degetul spre mare.

– Acela este un banc de lufari *(Pomatomus saltatrix)*, spuse el, în timp ce pescăruşii începeau să vireze şi să se scufunde în direcţia grupului de lufari, care sclipeau argintii la suprafaţa apei.

– Sunt atât de strălucitori, precum capul lui Nanny, comentă Rose, dezamăgită.

– Rose, încearcă să te linişteşti un pic, spuse Lily, ghemuindu-se lângă fiica sa şi luând-o de mână. Ştii că Nanny îşi poartă foarte bine de grijă. A reuşit ea să-şi croiască drum până aici, în Hubbard's Point. Sunt convinsă că, în aceste clipe, se îndreaptă spre altă destinaţie. O să auzim în curând veşti despre ea.

– Dar mie îmi este deja dor de ea, şopti Rose.

– Şi mie, spuse Lily.

– Credeţi că se îndreaptă înapoi spre Cape Hawk? întrebă Rose.

Lily şi cu Rose se întoarseră şi-l priviră pe Liam.

– Nu ştiu, Rose, răspunse acesta.

Cute de îngrijorare îi brăzdau fruntea lui Rose. Ţinându-şi mama de mână, se întoarse din nou cu faţa înspre golf, scrutând cu privirea întinderea de apă.

Liam le învăluia cu privirea, pe mamă şi pe fiică, pe care le iubea atât de mult. El şi cu Lily erau îmbrăcaţi în negru, în nişte haine sobre pe care şi le aduseseră cu ei din Cape Hawk. Cu toate că nu discutaseră niciodată despre asta, el ştia că aduseseră aceste haine cu ei, temându-se că se va întâmpla ceva rău cu Maeve – că starea ei de comă se va dovedi ireversibilă. Se pregătiseră pentru tot ce era mai rău, dar nu fusese cazul. Şi asta putea fi valabil şi în cazul lui Nanny.

– Ai încredere, Rose, spuse Liam.

– Încredere?

– Trebuie să credem că totul se va rezolva cu bine.

– În cazul lui Nanny?

– În toate cazurile, spuse Liam, privind în ochii albaştri ai lui Lily, care exprimau nesiguranţă şi îngrijorare.

Rose, mama ei şi doctorul Neill îşi croiau drum înapoi, sus pe deal, îndepărtându-se de stânci. Nanny nu-şi făcuse apariţia şi sosise momentul ca adulţii să plece spre tribunal. Rose urma să stea împreună cu Maeve şi Clara. Plănuiseră să planteze patru tufe noi de trandafiri, chiar în dreptul Fântânii dorinţelor. Maeve îi cumpărase lui Rose o pălărie de pai, mistrie şi mănuşi de grădinărit. Dar partea mai nostimă fu când Rose se uită în geantă, şi constată că acolo erau *două* pălării noi, *două* mistrii noi şi *două* perechi noi de mănuşi de grădinărit.

– Astea pentru cine sunt? întrebase Rose, dar Maeve se mulţumise să-i zâmbească, cu privirea aceea şireată de străbunică.

Apropiindu-se de casă, Rose le văzu pe Maeve şi pe Clara săpând lângă Fântâna dorinţelor. În grădină se simţea mirosul de pământ reavăn. Rose se agăţă de braţul mamei sale. Nu voia ca aceasta să plece.

– Rămâi, spuse Rose. Maeve ne-a cumpărat mănuşi noi de grădinărit, la amândouă.

– Scumpa mea, îi spuse mama ei, aplecându-se ca s-o privească pe Rose direct în ochi. Trebuie să mă duc la tribunal. N-am altă soluţie. Dar un lucru vreau să ştii – nu trebuie să-ţi faci niciun fel de griji. Tu rămâi aici, cu Maeve şi cu Clara, şi eu o să mă întorc acasă cât pot de repede.

– Nu vreau să pleci, şopti Rose, simţind un nod în gât. Ştia că *tribunalul* era un loc în care se întâmplau lucruri importante. Apucând-o de mână pe mama ei, se uită în ochii ei, căutând răspunsuri.

– Ştiu că nu vrei asta, îi spuse mama ei, dar mă duc pentru binele nostru.

– Ce vrei să spui?

– Mă duc să-i spun judecătorului cât de mult te iubesc.

– Chiar aşa? întrebă Rose.

– Da, chiar aşa. Nimic pe lumea asta nu este mai important pentru mine.

– Şi de ce ai luat cu tine fişele mele de spital? o întrebă Rose, pentru că o văzuse parcurgându-le cu o seară în urmă şi punându-le într-un dosar, despre care îi spuse doctorului Neill c-o să îl ia la tribunal.

– Pentru că vreau să-i spun judecătorului prin câte ai trecut tu...

– Prin câte am trecut împreună, sublinie Rose.

– Da, iubita mea. Vreau să înţeleagă că tu ai nişte malformaţii cardiace, şi că a fost nevoie de foarte mult timp pentru ca acestea să se vindece. Foarte, foarte mult timp – şi vizitele doctorilor şi consultaţii la spital.

– Împreună cu tine, spuse Rose. Tu eşti întotdeauna cu mine, lângă mine, mami.

– Da, spuse Lily, şi-i zâmbi. Întotdeauna.

– Rose, i se adresă doctorul Neill, punându-şi mâna pe umărul ei, de parcă şi-ar fi dat seama că inima lui Rose începuse să bată necontroloat de tare, de parcă o luase razna. Nu avusese niciun fel de criză de apnee de foarte multă vreme – niciuna după ultima operaţie, dar acum începuse să-şi cam piardă suflul.

Liam o ridică în braţe. Ea îi înlănţui gâtul cu mâinile, şi îşi lipi faţa de obrazul lui. Rose îi simţea pielea fină a obrazului după bărbierit. Mirosea a spumă de ras şi a şampon. Îşi dăduse părul negru după urechi şi ea observă câteva fire albe pe la tâmple. Închise ochii, lăsându-se ţinută în braţe. Liam făcea tot posibilul s-o liniştească. Deşi el nu-i adresă niciun cuvânt, Rose se simţea mai bine.

– Rose, o strigă Maeve, vrei să vii să ne ajuţi, pe mine şi pe Clara, să plantăm tufele astea de trandafiri?

În clipa aceea, o maşină viră în dreptul fundăturii. Stând în continuare în braţele doctorului Neill, Rose întinse gâtul să vadă cine era. Maşina i se părea cunoscută, dar nu era tocmai sigură. Se deschise o portieră, şi un câine negru ţâşni afară din maşină. Câinele, drăguţ şi prietenos, avea o zgardă roşie şi limba roz îi atârna. Rose îl recunoscu ca aparţindânu-i lui Patrick, poliţistul cel roşcat.

– Flora, scumpo! strigă Maeve, pe un ton surprins şi încântat. În acel moment se deschise şi portiera din spate, şi Rose văzu cine era în maşină.

– Jessica! strigă ea, zvârcolindu-se în timp ce doctorul Neill o punea jos. O rupse la fugă, urcând scările de piatră.

Prietena ei cea mai bună sări din maşină şi alergă în întâmpinarea ei. Se întâlniră la jumătatea drumului, îmbrăţişându-se şi râzând. Rose îşi simţea inima-n gât, dar într-un sens pozitiv – în cel mai bun sens în care şi-o simţise vreodată. Jessicăi îi înotau ochii în lacrimi, la fel şi lui Rose. Îşi şterse

lacrimile, râzând cu atâta poftă, simţind că toată amărăciunea provenită din dorul ce-l simţea pentru prietena ei cea mai bună se evaporase.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici! exclamă Rose.

– Nici mie nu-mi vine să cred că sunt aici! strigă Jessica.

Rose o luă de mână, conducând-o pe scări în jos în minunata grădină a străbunicii ei. Era atât de mândră să-i arate prietenei sale locul de unde provenea familia ei – această cabană atât de cochetă, cu ţigle, cu Fântâna dorinţelor, construită din piatră, deasupra căreia străjuia acea boltă magică pe care era scris *Grădina mării*, plină de trandafiri, şi cu golful cel strălucitor care se întindea sub terasamentele stâncoase de granit.

– Bună, doctore Neill, îl salută Jessica.

– Bună, Jessica, îi răspunse Liam. Mă bucur să văd un prieten din Cape Hawk.

– Şi eu mă bucur să vă văd, spuse ea.

Mama lui Rose apăru de după maşină, însoţită de Marisa şi de o altă femeie – amândouă mai înalte decât Lily, care era mai firavă. Patrick păşea lângă Marisa, şi Rose observă că se ţineau de mână.

– Ei bine, tu trebuie să fii Marisa, zise Maeve.

– Mă bucur aşa de mult să vă cunosc, doamnă Jameson, spuse Marisa. Întinse mâna spre Maeve, ca să dea mâna, dar aceasta o trase spre ea şi o îmbrăţişă.

– Aceasta este sora mea, Sam, o prezentă Marisa.

– Bună, salută roşcata.

– Vă mulţumesc amândurora că aţi venit, le spuse Maeve. Înseamnă atât de mult pentru noi.

– N-aş fi ratat o astfel de ocazie, spuse Sam. S-a purtat la fel de urât şi cu Marisa şi Jess, la fel cum a făcut-o şi cu nepoata dumneavoastră...

– Jessica, spuse Maeve, întorcându-se înspre ea. Îţi place să grădinăreşti?

Jessica încuviinţă din cap.

– Am plantat o tufă de trandafiri în Cape Hawk. Este exact ca aceea pe care o aveam în grădina casei noastre din Weston.

– Ei bine, asta este minunat, spuse Maeve. Clara şi cu mine ne-am gândit că Rose o să ne ajute să plantăm aceste tufe de trandafiri, câtă vreme mama ei rezolvă nişte treburi. N-ai vrea să ne ajuţi şi tu?

Jessica se uită la mama ei uşor agitată. Rose îşi zise că prietena ei se simţea exact ca şi ea la gândul că mama ei se ducea la tribunal, aşa că o strânse pe Jessica de mână, făcând-o să zâmbească.

– Sigur, spuse Jessica. Vreau să ajut şi eu.

Rose alergă în casă şi aduse toate ustensilele de grădinărit pe care le cumpărase străbunica ei. Acum ştia cui îi erau destinate! Îşi puse una dintre pălăriile de pai pe cap şi se ridică pe vârfuri ca să-i pună şi Jessicăi pălăria. Îşi fluturară mistriile în aer, nişte lopeţele argintii strălucitoare cu mânere de lemn lăcuit.

– Pe locuri, fiţi gata, start! exclamă Rose.

– Sunt gata, ciripi Jessica.

Adulţii schimbară priviri între ei: cele două femei mai în vârstă, îmbrăcate în hainele lor de grădinărit şi cu pălăriile de pai pe cap, şi cei cinci adulţi îmbrăcaţi în haine sobre – Patrick, împreună cu Marisa şi Sam, şi mama lui Rose, împreună cu doctorul Neill.

– Suntem gata de plecare? întrebă Patrick, cu zâmbetul lui larg, tipic irlandez.

– Da, spuse Marisa.

– Poţi să fii sigur de asta, răspunse Lily.

– Hai să mergem să-l facem praf, spuse doctorul Neill.

– De-abia aştept, completă Sam.

Lily şi doctorul Neill se aplecară s-o îmbrăţişeze pe Rose, cea mai lungă îmbrăţişare din viaţa ei. Rose simţi un val puternic de emoţie, de parcă Nanny tocmai ieşise la suprafaţă, să ia aer, şi provocase acel val care o copleşea. Închise ochii, lăsând atât valul cât şi îmbrăţişările lor s-o ia pe sus, s-o facă să plutească.

Rose o privi pe mama ei cum se opreşte în faţa lui Maeve. Se uitară lung una la cealaltă, schimbând priviri încărcate de îmbărbătare şi de dragoste. Rose mai avea un pic şi izbucnea în plâns, cu toate că nu-şi dădea seama ce-i provoca această stare. Privirea străbunicii ei era atât de dură, atât de încărcată de hotărâre, pregătită pentru confruntare. Ea o sărută pe mama lui Rose, după care făcu cel mai ciudat gest: dădu mâna cu ea – de parcă se aflau în cadrul unei întâlniri de afaceri, şi nu într-o grădină cu trandafiri.

– Multă baftă, scumpa mea, îi ură Maeve. O să-ţi dovedeşti superioritatea.

– Bunicuţo, zise Lily, privind-o cu ochii măriţi, de parcă ar fi fost din nou o fetiţă. În acel moment Rose avu ocazia să-şi vadă mama la vârsta ei, poate chiar mai mică, cum apela la Maeve pentru orice.

– Dreptatea înseamnă putere, scumpa mea, îi spuse Maeve. A reuşit să scape atâta vreme, după toate relele făcute. Tu o să pui capăt acestei situaţii, spunând adevărul. Astăzi...

– Şi dacă câştigă?

– Nu va câştiga, spuse Maeve, ţinând obrajii lui Lily în palme şi privind-o intens în ochi. Atingerea ei îi lăsă două dâre de pământ pe obraji, de parcă ar fi fost pictată în culorile războiului. Doctorul Neill i le şterse, şi Lily se întoarse să plece împreună cu doctorul Neill.

– Te iubesc mami! strigă Rose.

Lily o fixă cu privirea pe Rose. Privirile li se întâlniră – privirea mamei ei era de un albastru-azuriu, precum cerul. Îşi zâmbiră. Apoi Lily luă un bănuţ şi-l aruncă în Fântâna dorinţelor din Grădina Mării. Bănuţul scânteie în lumina soarelui, răsucindu-se în timp ce zbura în aer, zornăind atunci când aterizează pe pietrele din interiorul fântânii.

Bănuţul îl aruncase Lily, dar îşi puse, oricum, o dorinţă.

26

Lily şi cu Liam stăteau în faţă, în timp ce Patrick, Marisa şi Sam luaseră loc pe bancheta din spate a maşinii. Marisa şi Patrick păreau atât de fericiţi, în ciuda faptului că erau cu siguranţă extenuaţi, după un drum atât de lung. Conversaţia era vioaie, cu replici rapide. Treceau în revistă tot ce se întâmplase de când se văzuseră prima oară, în Cape Hawk. Ascultară relatarea lui Patrick despre cum o condusese pe Sam din Baltimore şi până la festivalul de muzică, şi asta îi aminti lui Lily de prietenii adevăraţi, de plimbările cu maşina.

– Ar fi trebuit să le auzi pe Marisa şi pe sora ei, spuse Patrick. Au fost cele mai bune din festival.

– Chiar dacă am ieşit abia pe locul trei, comentă Marisa.

– Aşteaptă până la anul, spuse Sam.

Vorbind acum cu Marisa, ascultându-i vocea calmă şi râsul nestăvilit, Lily se relaxă, preţ de câteva minute. Apoi mintea ei se întoarse cu gândul la ceea ce urma să se întâmple în scurt timp – şi începu să-i fie frig, să-şi simtă mâinile umede de transpiraţie. Era atât de agitată încât nu putea să se concentreze. Liam o luă de mână. Ea se tot uita înspre scaunul lui, de parcă ar fi vrut să se asigure că el era cu adevărat acolo.

Virând spre Golful Argintiu, trecând cu maşina pe lângă magazinele de pe plajă şi muzeul pentru copii, îţi venea să crezi că nu era nimic altceva decât o zi obişnuită de vară. În faţa magazinului încă mai erau expuse lăzi pline cu mingi colorate şi saltele gonflabile, cărora li se alăturaseră afişe care indicau prezenţa rechizitelor şcolare. Mame şi copii, care porniseră în căutarea pantofilor de şcoală, ieşeau zoriţi din magazinul Sutherland's, ca să mai prindă una dintre ultimele zile de plajă.

Când ajunseră în parcarea tribunalului, Patrick vorbi cu paznicul, care se aplecă pe geamul maşinii ca să dea mâna cu el şi să-l întrebe ce mai face.

Clădirea în sine era construită din cărămidă albă, în stilul greu de definit tipic anilor '60. Lily trecuse prin dreptul acestei clădiri de nenumărate ori, în drumul ei spre IGA sau spre librărie, sau spre magazinul de discuri. Oare de câte ori trecuse pe lângă această clădire, fără măcar să-i vadă pe bărbaţii şi femeile care intrau aici să se lupte pentru lucrurile care le erau cele mai dragi pe lume?

– Nu vreau să intru, spuse ea, apucându-l de braţ pe Liam.

Toată lumea se întoarse s-o privească. Marisa îi vorbi, întinzându-se spre scaunul din faţă, ca s-o atingă pe umăr.

– Eşti pregătită pentru asta, îi spuse ea.

– Ba nu sunt! răspunse Lily, cuprinsă de un sentiment de panică.

– Lily, zise Marisa, şi privirile li se întâlniră. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Ştiu că poţi să te duci acolo şi că eşti pregătită. Tu eşti eroina mea. O să intri în sală, o să stai fermă pe poziţie şi o să-ţi faci auzite gândurile. Şi noi o să fim lângă tine, în sală, să te susţinem.

– O să fim cu toţii acolo, sublinie Sam.

Lily închise ochii, simţind cum se învârte totul cu ea.

– Da, spuse încet Liam. Cu toţii.

Ceva în felul în care rostise cuvintele astea...

Lily deschise încet ochii. Se uită pe geam şi-i văzu pe prietenii ei venind înspre maşină: Tara cu Joe, Bay şi cu Danny.

– A sosit? îl auzi ea pe Patrick întrebându-l pe Joe.

– Desigur, răspunse Joe. Pregătit, scos ca din cutie.

– Nenorocitul, murmură Patrick.

Liam se dădu jos din maşină, după care întinse mâna spre Lily. Ea se uita fix la mâna lui. Ştia prea bine că putea să aştepte aici, în maşină, la nesfârşit, până când era strigată de judecător, şi cineva venea s-o ia. Putea să stea până îşi termina tribunalul activitatea pe ziua respectivă, sărind peste toate procedurile zilei.

Mai încercase să rezolve problemele cu fuga. Acum sosise momentul să se lupte. Îi dădu mâna lui Liam şi-l lăsă s-o tragă din maşină, direct la pieptul lui.

Lui Joe îi sună telefonul mobil; răspunse, după care acoperi cu mâna microfonul telefonului.

– Mă scuzaţi, spuse el. Ne vedem înăuntru.

Ocolind clădirea, începură să audă zgomotele unor staţii de transmisie, precum şi rumoarea unei mulţimi de oameni. Făcându-şi apariţia în partea din faţă a clădirii tribunalului, Lily clipi în timp ce reporterii se repeziră spre grupul lor. Aceştia aveau microfoane şi camere de luat vederi. Ea îşi aminti sfatul: să-şi ţină capul sus.

– Lily, o strigă un reporter. Mara! strigară alţii.

– Idiotul a anunţat presa, îl auzi pe Patrick comentând.

– Ei bine, dar nu i se pregăteşte şi lui o surpriză? chichoti Tara.

Lily nu-şi dădu seama prea bine de semnificaţia cuvintelor ei, dar rămase surprinsă văzând că prietena ei găsea ceva amuzant în această scenă. Se simţi trasă, împinsă, purtată de mulţime de parcă ar fi fost la o sărbătoare de Mardi Gras.

Era un aer festiv în atmosferă, o senzaţie de anticipare, şi în acelaşi timp de deznodământ. Când îşi ridică capul, văzu că mulţi reporteri îi zâmbeau.

– Nu te lăsa, Lily, îi spuse un reporter, o tânără cu păr blond tuns scurt.

– Nu-i permite să câştige, strigă, un bărbat cu ochelari fumurii.

– Suntem aici, te susţinem cu toţii, spuse o reprezentantă a presei scrise, care stătea cu carneţelul deschis, în timp ce Lily trecea pe lângă ea. Îmi poţi spune ceva?

Lily nu se simţea în stare să vorbească, dar o făcu Marisa pentru ea:

– Suntem împreună în această încercare, spuse ea.

– Întreab-o cum o cheamă, o auzi Lily pe Sam direcţionând-o pe o prezentatoare de ştiri TV, o femeie brunetă, drăguţă, de la postul TV Hartford. Lily se întoarse, şi o văzu pe Sam indicându-i-o pe Marisa.

– Care este numele dumneavoastră? întrebă prezentatoarea de ştiri, întinzând microfonul spre Marisa.

– Numele meu adevărat este Patricia Hunter, răspunse Marisa, adoptând o ţinută dreaptă şi mândră.

Mulţimea începu să murmure, după care totul se transformă într-un vacarm.

– Este a doua lui soţie! strigă cineva, după care începură cu toţii să forţeze înaintarea, punând întrebări, stând pregătiţi în orice clipă cu microfoanele. Lily se uită spre Sam, cu lacrimile curgându-i pe obraji, şi cu un nod în gât din cauza emoţiei copleşitoare şi a mândriei pe care o simţea pentru curajul prietenei ei. Ştia că Marisa mai avea multe de spus, dar pentru moment trebuia să pună capăt.

Uşile tribunalului se deschiseră. Joe stătea în prag zâmbitor îndemnând-o pe Lily, precum şi pe grupul ei să intre. Uitându-se la Liam, pentru îmbărbătare, cu braţul

înlănţuit de braţul Marisei, Lily intră pe poarta Tribunalului pentru Minori şi Familie din Silver Bay, pregătită să-şi înfrunte atât destinul său, cât şi pe cel al lui Rose.

În incinta tribunalului, nu era permis accesul cu camere de luat vederi, astfel că holul era destul de gol. Câţiva ofiţeri de poliţie păstrau ordinea, stând într-o parte, supraveghind situaţia şi discutând între ei. Marisa o strânse cu putere de mână când, dând colţul, îl văzură pe Edward făcându-şi apariţia.

Sau, şi mai important, el îi văzuse.

În acel moment, Lily urmări cum se porneşte urgia. Privirea din ochii căprui-aurii ai lui Edward, atunci când le observă pe cele două foste soţii ale lui împreună, prevestea o furtună în toată regula. Nori întunecaţi, ploi torenţiale, tunete şi fulgere. Se congestionă excesiv la faţă, arătând de parcă era pe punctul de a exploda.

– Bună, Ted, strigă Sam.

– Oh, Doamne, spuse Tara.

– Vezi şi tu ce văd eu? îi şopti Lily Marisei.

– Eram pe punctul de a uita cum făcea când îşi pierdea cumpătul, spuse Marisa. Dar acum îmi amintesc absolut totul.

Liam o înconjură cu braţul pe Lily.

Furia lui Edward era atât de evidentă, încât toată lumea observă. Lily simţi cum i se strânge stomacul. Cu asta ar urma să aibă de-a face Rose, se gândi ea, dacă Edward are câştig de cauză. Îşi goni emoţiile şi îşi îndreptă spatele.

– O fi chemat el presa, dar n-a luat în calcul şi apariţia Marisei la audiere, spuse Patrick.

– Bună ziua tuturor, salută Lindsey Winship, alăturându-se grupului.

– Lindsey, i se adresă Lily, şi începu să facă prezentările. O păstră pe Marisa la urmă. Şi aceasta este minunata mea prietenă Marisa Taylor. A bătut drumul din Nova Scotia, ca să fie astăzi aici.

– Mă bucur foarte mult că eşti aici, i se adresă ea Marisei pe un ton cald şi primitor. Lui Edward i-ar fi mai uşor să nege acuzaţiile unei singure femei – dar coroborate fiind cu povestea ta, demersul lui va fi cu mult mai dificil.

– Aş vrea să mă folosesc de numele meu real astăzi, spuse Marisa. Asta ca să nu-mi afle numele de împrumut. Vreau să fiu liberă să plec din nou, fără probleme, fără să mă gândesc că ne va găsi, pe mine şi pe Jessica. Deci, numele meu este Patricia Hunter.

– Patty, spuse Sam, înconjurând-o cu braţul pe sora ei.

– Foarte bună ideea ta, Patty, spuse Lindsey, cu toate că s-ar putea să nu fie necesare aceste precauţii.

– Atenţie, spuse Liam, strângând-o mai aproape de el pe Lily, în timp ce Edward îşi părăsea avocatul şi se îndrepta în direcţia ei.

– Ei bine, li se adresă el, pe un ton ascuţit, uitându-se ba la Lily, ba la Marisa. Nu-i aşa că este extraordinar? Nu puteai să câştigi pe cont propriu, Lily, aşa c-a trebuit să apelezi la o altă mincinoasă ca să te ajute?

Liam şi Marisa îl înfruntară împreună. Patrick şi Sam se ţineau aproape. Lily nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să delibereze judecătorul sau ce urmau să relateze reporterii, dar îşi dădu brusc seama că era cea mai binecuvântată persoană – şi asta pentru că avea nişte prieteni atât de minunaţi.

– Noi nu mintim, Edward, îi spuse Lily, pe un ton moale.

– Nu, Ted, completă Marisa. Şi tu, mai mult decât oricine altcineva, ştii asta...

– Noi am fost bune, iubitoare, n-am minţit niciodată, şopti Lily.

– Şi tu le-ai călcat pur şi simplu în picioare, interveni Sam.

– Sunteţi nebune, spuse Edward. Şi exact asta am de gând să-i demonstrez judecătorului.

Lily îşi scuturã capul. Stând aici, pe culoarele tribunalului, se simţea din ce în ce mai puternicã, de parcã toţi îngerii din viaţa ei se pogorâserã pe pãmânt, ca sã-i fie alãturi în acele momente. Tatãl şi cu mama ei erau aici. Şi fratele lui Liam, Connor...

Lily se simţea mânatã de puterea convingerilor sale. Simţea cãldura caracterului sãu atât de altruist, plin de compasiune, cãldura sufletului sãu iubitor şi atât de generos. Se simţea energizatã de latura ei femininã. Simţea tandreţea dragostei cu care o înconjura Liam şi a celei pe care ea i-o oferea. Se simţea înconjuratã de prietenii ei – unii mai vechi, alţii mai noi. Simţea respectul pe care i-l purtau strãinii – reporterii care veniserã sã ia parte la audiere, precum şi ofiţerii de poliţie care pãzeau tribunalul. Se simţea puternicã, pentru cã era mama lui Rose.

Se deschise o uşã, şi Lily aruncã privirea de-a lungul coridorului, în spatele lui Edward. Era aproape ora zece, ora la care era programatã începerea audierii. Douã femei se îndreptau spre ei, una dintre ele avea un vraf de dosare în braţe. Funcţionari de-ai tribunalului, se gândi Lily. Edward nu se întoarse. Nu fãcea altceva decât s-o fixeze cu privirea pe Lily, de parcã toatã lumea, inclusiv Marisa, se topise şi dispãruse. Ea era adversarul lui direct. Şi el se afla acolo pentru cã pe ea trebuia s-o înfrângã, nu pe altcineva.

Grupul strâns pe coridor începu sã freamete. Lily simţi un semnal venind dinspre Liam. Ar fi vrut sã se uite la el, dar era hipnotizatã de Edward. Fusese o vreme când îl iubise; chiar şi în acest ultim ceas, şi-ar fi dorit sã-l întrebe dacã nu putea sã-şi bage minţile în cap şi sã plece, s-o lase în pace? Ştiau la fel de bine amândoi cã lui nu-i pãsa niciun pic de copil... Ochii lui erau ca douã cratere negre, arzând de urã.

Joe îşi drese glasul, şi astfel îi distrase atenţia lui Lily de la Edward. Joe zâmbea. Lily se uitã în jurul ei şi constatã cã

la fel zâmbeau şi Patrick, Tara, Bay şi Danny. La fel zâmbea şi Marisa. Lindsey. Chiar şi Larry.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lily pe Liam.

Cele două femei se apropiară, chiar prin spatele lui Edward. Pe măsură ce se apropiau, Lily îl observă pe Joe cum îşi ridică sprânceana înspre unul dintre ofiţerii de poliţie, dându-i astfel semnalul. La rândul lui, ofiţerul îi confirmă receptarea semnalului, încuviinţând din cap, fără să se mişte.

– Liam? întrebă Lily, privindu-l.

– Ce, eşti puţin agitată? o întrebă Edward, zâmbind.

– N-are niciun motiv să fie agitată, spuse Patrick.

Edward îl fixă cu privirea.

– Ştii, continuă Patrick, e o persoană aici, şi eu şi cu Joe ne-am gândit c-ar fi cazul ca Lily şi Marisa să o cunoască.

Edward îl înfruntă, roşu la faţă şi mulţumit de el.

– Şi, mă rog, despre cine este vorba?

– Bună, Ed, i se adresă una dintre femeile din spatele lui. Femeia, de înălţime potrivită, avea un păr negru, întunecat, nişte ochi blânzi, calzi, albaştri şi o cicatrice lungă şi groasă pe obrazul drept.

Fruntea lui Edward se acoperi instantaneu de broboane de sudoare. Câţiva reporteri înaintară, şi cealaltă femeie – mai înaltă, îmbrăcată într-un taior clasic, părând a fi avocată – deschise unul dintre dosare şi le înmână nişte fotografii.

Lily apucă să vadă fotografiile trecându-i prin faţa ochilor: o femeie plină de vânătăi, abuzată, cu capul şi faţa bandajate, în câteva poze, tăiată şi cu cusături în altele, o poză cu gura deschisă, fără dinţi.

Brusc, Lily îşi dădu seama.

– Judy? întrebă ea, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Judy Houghton zâmbi, încuviinţă din cap şi făcu câţiva paşi înainte pentru a o îmbrăţişa pe Lily.

27

Judy Houghton, spuse Lily. Victima dinaintea mea.

– Da, confirmă Judy. Regret nespus toate experienţele neplăcute prin care ai trecut.

– Judy, ţi-o prezint pe Patricia, spuse Lily, şi cele trei femei se măsurară din priviri, zâmbindu-şi şi ţinându-se de mâini.

Edward făcuse stânga-mprejur, îndepărtându-se pe coridorul tribunalului, adâncit în discuţii cu avocatul lui, un bărbat înalt, în vârstă, destul de cocoşat, îmbrăcat într-un costum la două rânduri. Între timp, reporterii examinau fotografiile. Privirea lui Lily fu atrasă de o fotografie care înfăţişa o formă umană, comparabilă cu o mumie, aşezată într-un pat, conectată la tot felul de tuburi.

– Tu eşti aici? întrebă Lily.

– Da, spuse Judy. Aceea a fost noaptea în care Edward m-a bătut pentru că ajunsesem târziu acasă. M-a acuzat că mi-am petrecut timpul cu un alt bărbat, deşi eu fusesem la sora mea.

– Îmi pare atât de rău, spuse Lily, cu lacrimile curgându-i pe obraji, plină de compasiune.

– Mi-a spart nasul şi mi-a zdrobit maxilarul, completă Judy. Dintr-o singură lovitură, mi-a spart maxilarul în trei locuri. Toţi dinţii din faţă şi cei din spate dreapta au fost rupţi. Lovitura m-a proiectat dintr-un colţ în celălalt al camerei, şi m-am izbit de geam. Atunci m-am ales cu asta. Judy îşi atinse cicatricea lungă care-i brăzda obrazul.

– Oh, Judy, şopti Marisa.

– Pe noi nu ne-a lovit, spuse Lily.

Lily se uită spre capătul coridorului, acolo unde Edward şi avocatul său stăteau, vorbind şi gesticulând.

– Nu, spuse ea. A învăţat din greşeli. Atunci a venit poliţia şi-a fost arestat.

Lily îşi aminti că Edward îi mărturisise că o lovise pe Judy, dar îi relatase totul ca pe un incident lipsit de importanţă, aproape rupt de realitate. Chiar şi atunci Lily se simţise deconcertată de lipsa oricărei remuşcări manifeste din partea lui. Acum, când rememora momentul, îşi dădea seama că îi relatase acest antecedent violent ca s-o pună în gardă. Acum, când o întâlnise pe această femeie în carne şi oase, când îşi dădea seama că o desfigurase şi o băgase în spital, Lily simţea că i se face rău.

– Noi ştiam despre consemnarea atacurilor şi abuzurilor fizice ale lui Edward, spuse Patrick, făcând un pas înainte. Acesta este unul dintre motivele pentru care te-am căutat cu atâta insistenţă atunci când ai dispărut, Lily.

– Ş unul dintre motivele pentru care am căutat-o pe Judy, acum, cu ocazia acestei audieri, spuse Joe.

– Liam a fost cel care ne-a impulsionat, spuse Patrick.

Lily îşi îndreptă privirea spre Liam şi-l văzu cum roşeşte.

– N-a fost chiar aşa de uşor să dăm de Judy, spuse Joe. N-aveam nicio certitudine, şi nu ţi-am spus nimic pentru că nu voiam să fii dezamăgită. Şi apoi trebuia să te concentrezi, să mergi mai departe, cu sau fără ajutorul ei.

– Am părăsit Hawthorne, spuse Judy, după tot ce s-a întâmplat şi după ce Ed nu şi-a îndeplinit obligaţiile legale faţă de mine.

– Obligaţiile legale? întrebă Lily.

– Mi-amintesc că am citit despre dispariţia ta, continuă Judy. La început, m-am gândit că te-a omorât, deşi am sperat tot timpul, în adâncul sufletului, că ai reuşit să fugi, să evadezi.

– Într-adevăr, am fugit, spuse Lily. Am fugit ca să-mi salvez viaţa. Şi pe cea a bebeluşului meu...

– Cum se simte copilul tău? întrebă Judy, zâmbind.

– Rose este o minune, îi răspunse Lily, întorcându-i zâmbetul.

Exact atunci, Edward se apropie din nou de ele. Era palid şi tras la faţă. Vocea îi tremura în timp ce vorbea, măsurându-le cu privirea pe Judy, Lily şi Marisa:

– Nu puteţi să-mi faceţi niciun rău acum, zise el.

– Să-ţi facem vreun rău? întrebă Judy.

– Am plătit pentru ce am făcut, spuse el, arătând înspre fotografiile cu Judy. Ai chemat poliţia, m-au arestat şi mi-am ispăşit pedeapsa cu închisoarea. Nu-mi mai poţi face absolut nimic.

– Ce-ar putea să-ţi facă ea ţie, ţipă Lily stupefiată. Îi bătea năvalnic inima, şi Judy fu nevoită să o apuce de încheietura mâinii, ca s-o liniştească.

– Nu înţelege, spuse Judy, pe un ton calm. Nu a înţeles niciodată. Şi cu siguranţă nu a plătit pentru tot ce a făcut.

– Ne vedem în sala tribunalului, îi spuse Edward lui Lily.

– Lucra pentru tatăl meu, spuse Judy. Aşa l-am cunoscut. Tatăl meu era membru al bursei de valori New York. Ed asigura munca de întreţinere în micul port de ambarcaţiuni al tatălui meu. Era deştept, nostim, şi tatăl meu îl plăcea şi-l aprecia. Ed obişnuia să citească *Wall Street Journal* şi să-i ceară tatălui meu tot felul de ponturi despre bursă. Tatăl meu a fost impresionat de câteva dintre alegerile legate de bursă făcute de Edward şi i-a oferit o slujbă, ca asistent al său. Şi aşa şi-a început Edward ascensiunea.

– Tatăl tău i-a oferit o slujbă... se miră Marisa.

– Ed era deştept. Şi făcea legături foarte rapid şi cu multă uşurinţă. Şi-a inventat un trecut universitar legat de asociaţia universitară Ivy League. Erau explozivii ani '80, şi el a obţinut un post de agent de bursă imediat după ce l-am părăsit, spuse Judy, râzând uşor. Ghinionist, într-un fel, pentru el.

– De ce?

– Ei bine... începu Jude.

– Foarte ghinionist, spuse cealaltă femeie, o tânără, şi pentru prima dată Lily se întoarse şi-i zâmbi. Era în mod evident avocată. Femeia purta un taior gri cu dungulițe şi pantofi negri, clasici. Avea braţele încărcate cu dosare. Ea şi cu Lindsey se consultaseră, în timp ce Lily şi Judy purtaseră discuţia.

– Nu am făcut cunoştinţă, i se adresă Lily. Numele meu este Lily Malone. Eşti avocata lui Judy?

– Numele meu este Rebecca, îi răspunse zâmbind tânăra. Îmi cer scuze că nu m-am prezentat, dar m-am cam lăsat dusă de val de această situaţie. Da, consider că sunt avocata ei.

– Şi încă una foarte bună, spuse Judy, cu mândrie.

În clipa aceea, se deschiseră uşile sălii de tribunal şi un ofiţer le solicită tuturor persoanelor de pe hol să intre în sală.

Edward şi cu avocatul său începuseră din nou să discute în contradictoriu. Avocatul îi dădea nişte indicaţii, iar Edward scutura din cap cu vehemenţă.

Lindsey înaintă şi o atinse uşor pe umăr pe Lily.

– Eşti pregătită? o întrebă ea.

– Da, spuse ea, zâmbindu-i lui Judy. Sunt pregătită.

Liam şi Marisa şi Judy, şi toată lumea din Hubbard's Point erau acolo, de partea ei, şi începură să intre în sala de tribunal.

Liam o privea pe Lily în acţiune şi i se părea minunată. De-a lungul ultimelor zile îşi dorise să-i spună că Joe şi Patrick încercau să construiască un caz pe care să-l prezinte judecătorului, şi să le aducă în cadrul audierii şi pe celelalte două femei care făcuseră parte din viaţa lui Edward Hunter,

astfel încât Lindsey Winship să dispună de probe suficiente pentru a respinge decizia de a o forţa pe Rose să facă testul de paternitate.

Acum, pe măsură ce sala tribunalului se umplea, o sărută pe Lily pe obraz, şi ea se îndreptă spre masa apărării. Liam simţi schimbarea stării ei de spirit. Faptul că se putea bizui pe suportul tuturor însemna enorm pentru ea – în special sprijinul venit din partea Marisei şi a lui Judy. Liam aruncă o privire spre cele două femei, încadrate de el şi de Sam. Stăteam cu toţii în spatele lui Lily, şi se întrebă din nou ce fel de bărbat era acela care să-şi dorească să distrugă nişte caractere atât de minunate.

Dacă era ceva care făcea din acest moment o situaţie aproape agreabilă, atunci aceasta era priveliştea oferită de Edward Hunter, care se agita prin sala de tribunal, aproape de masa acuzării. Avocatul lui avea o privire îngrijorată, preocupată.

Exact în acel moment, ofiţerul bătu cu ciocanul de lemn în masă.

– Tribunalul pentru Minori şi Familie al Statului Connecticut este pregătit. Onorabila judecătoare Martha D. Porter va prezida această audiere. Vă rog să luaţi loc. Judecătoarea avea aproximativ cincizeci şi cinci de ani, era înaltă şi subţire, şi avea părul de un castaniu deschis. Ea învălui cu privirea întreaga sală de judecată. Ochii ei negri şi înţelepţi, care văzuseră desigur destule, exprimau înţelepciune.

– Judecătorul Porter este femeie? şopti Bay.

– Excelent, comentă Tara, tot în şoaptă.

– Audieri preliminare în cazul Hunter contra Malone, citi aprodul curţii.

– Mă scuzaţi, spuse Lindsey Grant Winship, ridicându-se de pe scaun. Dacă îmi permiteţi, aş dori să fac cunoscută instanţei o problemă de maximă urgenţă.

– Da, doamnă Winship... sunteţi avocatul apărării?

– Da, onorată instanţă. Până în acest moment, am reprezentat interesele lui Lily Malone şi ale minorei Rose Malone, în acţiunea mai sus-menţionată. Cu toate acestea, din cauza conflictului de interese, trebuie să-mi revoc calitatea de avocat reprezentant al sus-numitelor.

Lily scoase un geamăt.

În partea opusă a sălii de tribunal, Edward era agitat şi vigilent. Avocatul lui îi şopti ceva, explicându-i situaţia, şi un zâmbet începu să se întindă încet pe faţa lui Edward. Edward reacţiona la sunetul disperării. Liam observă şi simţi o teribilă repulsie.

Faţa lui Lily exprima confuzie şi durere, în timp ce Lindsey îşi aranja hârtiile şi se uita la judecătoare. Ea se aplecă, cu mâna pe umărul lui Lily, şi-i şopti ceva la ureche.

– Onorată instanţă, spuse avocatul lui Edward, această situaţie este extrem de neobişnuită, şi mă simt nevoit să obiectez. Este inacceptabil ca doamna Malone să fie lăsată în acest moment fără reprezentare legală. Clientul meu a aşteptat timp de nouă ani să-şi cunoască fiica.

Rebecca, avocata lui Judy Houghton, râse.

– Onorată instanţă, spuse Lindsey Winship, doresc să înaintez aceste depoziţii sub jurământ şi aceste hotărâri judecătoreşti în sprijinul cauzei noului meu client. După cum veţi putea constata, există deja o hotărâre judecătorească în vigoare, care suferă de o problemă destul de serioasă de conformitate. Pot să mă apropii?

– Da, aprobă judecătoarea. Lindsey puse unul dintre documente pe masa aprodului şi celălalt pe masa reclamantului – exact în faţa lui Edward.

Liam observă cum Edward păleşte. Faţa lui căpătase culoarea gri-alb, exact culoarea burţii de rechin. Avocatul lui Edward se luptă cu el, ca să pună mâna pe documentul,

pe care Edward nu voia să i-l arate. Când avocatul câştigă bătălia şi citi se albi şi el la faţă.

– După cum puteţi observa, onorată instanţă, continuă Lindsey, după ce aprodul înregistră documentul şi i-l înmână judecătoarei, domnul Hunter are deja înregistrate restanţe la plata pensiei alimentare a copilului.

– Onorată instanţă, interveni avocatul lui Edward pe o voce tunătoare, această hotărâre a fost emisă în urmă cu foarte mulţi ani. A fost înregistrată în favoarea unui minor, care nu numai că nu face obiectul acestei audieri, dar nici măcar nu mai este minor!

– Am douăzeci şi unu de ani, spuse Rebecca, ridicându-se în picioare.

– Onorată instanţă! începu avocatul cel bătrân şi cocoşat, în timp ce Edward se făcea mic în scaunul lui.

– S-a stabilit prin ordin judecătoresc că trebuie să asigure pensia alimentară, spuse Rebecca, începând cu ziua în care m-am născut, când mama mea încă mai era în spital. Ea fusese la mătuşa mea. El s-a gândit că probabil avea vreo aventură şi a bătut-o atât de rău, încât i-a provocat o naştere prematură.

Liam o observă pe Lily cum rămâne cu gura căscată şi i se umplu ochii de lacrimi. Îşi aminteau amândoi ziua în care se născuse Rose şi durerea imensă a lui Lily.

– Spre marele lui ghinion, continuă Rebecca, m-am născut cu trei luni mai devreme – cele trei luni de pensie alimentară cu care mai este dator.

– Onorată instanţă, spuse Lindsey, prin sentinţă judecătorească tribunalul i-a stabilit domnului Hunter o sumă lunară de două mii de dolari, ca pensie alimentară pentru fiica sa. Până în acest moment, nu s-a arătat dispus să plătească nici măcar un cent. Doamna Houghton a avut acces la salariul său o vreme, din care s-a dedus pensia, dar i-a pierdut urma în urmă cu nouă ani, când acesta s-a mutat.

– Domnule Hunter, aici e vorba de o sumă destul de mare restantă la pensia alimentară, spuse judecătoarea Porter.

– Onorată instanţă, hotărârea stipulează ca plata pensiei alimentare să înceteze după terminarea perioadei de şcolarizare, spuse avocatul lui Edward, pe un ton moale. La vârsta de douăzeci şi unu de ani, tânăra aceasta trebuie să fi terminat liceul, aşa că înaintez...

– Urmez Facultatea de drept, îl întrerupse Rebecca. N-a vrut să mă cunoască niciodată, aşa că nu avea de unde să ştie acest lucru. Eu am ajutat-o pe mama să înregistreze documentele legale împotriva lui.

Liam îi zâmbi tinerei, atât de vehementă şi de inteligentă, care le ţinea piept atât avocatului, cât şi tatălui ei. Era subţire, înaltă, cu părul negru – precum părul lui Lily, al Marisei şi al mamei sale. Liam bănui că, dacă era s-o caute şi s-o găsească pe doamna Hunter, mama lui Edward, atunci cu siguranţă ar fi descoperit că şi ea era brunetă.

– Şi vreau să devin avocat în cadrul Tribunalului pentru Minori şi Familie, continuă Rebecca, privindu-l fix pe Edward. Vreau să pledez în procese în favoarea femeilor care au fost abuzate de bărbaţi de genul tatălui meu.

Publicul din sala de judecată izbucni în aplauze. Liam se uită în jurul lui, în timp ce Marisa, Sam, Tara, Joe, Bay, Danny, Patrick, reporterii şi oamenii care stăteau în tribune începură şi ei să aplaude. Întâlni privirea lui Lily, şi o văzu că aplauda mai tare decât toată lumea. Judecătoarea permise ca aplauzele să continue câteva momente, după care ceru linişte, folosindu-se de ciocănelul de lemn.

Edward şi avocatul său stăteau înghesuiţi, cu capetele foarte apropiate, discutând de zor. Judecătoarea îi fixa cu o privire plină de detaşare, aşteptând o reacţie.

– Onorată instanţă, spuse Lindsey, domnul Hunter are deja obligaţii neîndeplinite faţă de una dintre fiicele sale...

şi îndrăznesc să afirm că motivele pentru care susţine că vrea s-o recunoască pe Rose reprezintă o ipocrizie, care se adaugă la abuzurile fizice şi psihice la care a recurs. Totuşi, dacă el vrea să plătească pensie alimentară pentru Rose Malone...

– Ne retragem cererea! spuse repede avocatul lui Edward.

– Minora Rose Malone, spuse judecătoarea, are dreptul să ştie cine este tatăl ei, aşa cum are dreptul la pensie alimentară din partea lui. Doamnă Malone, dacă vreţi să înregistrez o hotărâre judecătorească care să-l oblige pe domnul Hunter să facă un test de paternitate...

– Nu! o întrerupse Lily, pe un ton ascuţit. Vreau să spun, vă mulţumesc, stimată doamnă judecătoare.

Edward se consultă cu avocatul lui, se ridică în picioare, şi o porni spre ieşire.

– Onorată instanţă, spuse avocatul său, domnul Hunter m-a rugat să solicit o pauză, ca să poată...

Joe Holmes îi tăie calea lui Edward şi-i flutură în faţă insigna.

– FBI, se legitimă el. Domnule Hunter, sunteţi arestat pentru încălcările actului legal de recuperare a pensiei alimentare acordate minorilor.

– E, acum ce mai zici, despre puterea justiţiei? întrebă Tara, cu o voce joasă, întâlnindu-i privirea lui Edward, în timp ce Joe îi punea cătuşele. Poliţia locală ar putea să-l aresteze pentru ce i-a făcut lui Maeve.

Reporterii îşi notau frenetic informaţiile în carneţele, şi desenatorii, care realizau instantanee de la procese, schiţau scena în cărbune pentru ediţiile de ştiri de după-amiază.

Judecătoarea dădu lovitura finală cu ciocănelul, indicându-le ofiţerilor să elibereze sala tribunalului. Lily fu prima care ţâşni pe coridor, drept în braţele lui Liam. Apoi

ea se îmbrăţişă cu toată lumea din Hubbard's Point şi din Cape Hawk. Dar cele mai călduroase îmbrăţişări le păstră pentru Judy şi Rebecca.

– Mulţumesc, spuse Lily, ţinând-o în braţe pe Rebecca. Oare cum aş putea să-ţi explic vreodată cât de mult înseamnă pentru mine faptul că ai fost atât de curajoasă?

– Sunt incredibil de mândră de tine, scumpa mea, spuse Judy, cu lacrimi în ochi.

– Am făcut-o pentru noi, mami, spuse Rebecca, privind-o cu ochi strălucitori. Şi pentru Rose.

– Rose? întrebă Lily.

– Sora mea, spuse Rebecca.

28

Maeve ştia că momentul despărţirii se apropia. Îşi dorea să invite pe toată lumea acasă, în Hubbard's Point, ca să sărbătorească şi să le cunoască pe Judy şi Rebecca. Clara se declară de acord, aşa că cele două puseră la punct aranjamentele pentru serviciul de catering. Un cort mare, galben cu dungi albe, urma să fie instalat în curtea laterală care unea cele două case.

– Îţi dai seama? Acolo este exact locul în care m-am căsătorit eu cu Edward, îi spuse Lily bunicii sale.

– Bineînţeles, răspunse Maeve. Trebuie să-l purificăm. Chiar este la închisoare?

– Da, îi confirmă Lily. L-au reţinut cu mandat emis de FBI. Joe a spus că o grămadă de taţi datornici sunt reţinuţi în fiecare zi. Dacă fac efortul să se ţină de un plan de plăţi a pensiei alimentare, sunt eliberaţi. Dar Edward era pur şi

simplu prea arogant. Odată arestat pentru neplata pensiei alimentare, au început să-l investigheze şi pentru alte fapte, inclusiv pentru ceea ce ţi-a făcut ţie.

– Ah, şi a mai fost şi incidentul acela de pe Internet, continuă Maeve. Cel despre care ne-a vorbit Marisa.

– Edward nu s-a întâlnit niciodată cu o victimă care să nu-i placă. Întotdeauna a manifestat o mare aroganţă în acest sens.

– Tara ştia?

– Presupun că toată lumea ştia, spuse Lily. Tara îl împingea pe Joe să pună în ordine toate detaliile şi aspectele legale, şi Liam îi presa ca să se asigure că le vor aduce pe Marisa şi pe Judy la timp pentru audiere. Patrick n-a încetat niciun moment să încerce să demonstreze că Edward a avut intenţia să te otrăvească.

– Da, ăsta chiar că este un mister, spuse Maeve.

– Atunci când Judy ne-a spus că Edward a lucrat într-un mic port de ambarcaţiuni, Patrick s-a dus să vorbească cu proprietarul. Se pare că Edward era foarte priceput la lucrările legate de sistemele de încălzire a ambarcaţiunilor. Are o grămadă de cunoştinţe despre conducte, supape, aburi şi gaze.

– Ei bine, spuse Maeve. Dacă el este autorul, sunt convinsă că Patrick o să-l prindă. Viaţa este lungă, şi, în general, caracterul omului îl dă de gol, în cele din urmă.

– Asta-i o altă modalitate de a exprima faptul că dreptatea înseamnă putere? o întrebă Lily.

Bunica ei încuviinţă dând din cap. Stătea pe canapea, uitându-se pe geam la apa albastră a golfului. Lumina se reflecta în privirea ei, şi un zâmbet îi juca pe buze. Afară se auzeau vocile oamenilor din grădină, care pregăteau locul pentru petrecere. Liam şi Patrick erau în faţă, cu Rose, Jessica, Marisa şi Sam.

– Bunicuţo, pari pierdută în gânduri, zise Lily.

Maeve se întoarse şi o privi. Lily se simţi din nou surprinsă, cât de mult îmbătrânise aşa cum i se întâmplase deseori, de când se întorsese în Hubbard's Point. Nouă ani trecuseră de la ultima vară petrecută împreună, şi greutatea fiecărei secunde trecute de atunci îi apăsa sufletul.

– Mă gândeam la tine, scumpa mea, spuse Maeve.

– La ce anume?

– La cât de frică mi-a fost în ziua în care te-ai dus la tribunal. M-am temut că lui Edward o să-i reuşească vreunul dintre trucurile lui, şi-l va păcăli pe judecător.

– Nu şi pe judecătoarea Porter, spuse Lily.

– Nici măcar n-a apucat să audieze cazul, spuse Maeve. Mă întreb cam care ar fi fost decizia ei, dacă nu apărea şi Judy în ecuaţie.

– Asta aşa e, spuse Lily.

– Este posibil să fi aplicat în mod corect legea, spuse Maeve. Dar oare ce înseamnă asta cu adevărat? Cred că sistemul judiciar, în general, şi bărbaţii, în particular, ar trebui să fie educaţi în privinţa realităţilor abuzului emoţional şi psihic.

– Rebecca va pune umărul serios în acest sens, spuse Lily.

– Oh, de-abia aştept să o cunosc la petrecerea de diseară. Maeve avea în continuare o privire serioasă, şi Lily nu înţelegea de ce.

– Ce s-a întâmplat, bunico?

Maeve oftă. Îşi întoarse capul, dar oricât de mult s-ar fi străduit, nu-şi putea ascunde lacrimile din ochi.

– Vreau să mă satur, şopti ea.

– De ce anume? întrebă Lily. De ce vrei să te saturi?

– De toate astea, spuse Maeve. Vreau să te am din nou aici. Să-mi petrec timpul cu iubita mea Rose şi cu Liam. Să văd că se face dreptate şi că Edward este întemniţat. Sunt atât de multe. Dar...

– Nu te poţi sătura, completă Lily.

Maeve scuturã din cap. Îşi luă etuiul de ochelari pe care-l brodase Lily la Cape Hawk, cu cuvântul NANOUK, cu litere mari, şi cu coada unei balene curbându-se în fundal. Asta este aproape tot ce am avut de la tine timp de nouă ani, spuse ea.

– Întreaga viaţă a lui Rose de până acum, spuse Lily.

– Tu l-ai ţesut pentru mine, mi l-ai trimis...obişnuiam să îl ţin lângă inimă, îi spuse Maeve, exact aşa cum făcea şi acum, strângându-l cu putere. Şi mă rugam pentru tine şi pentru fetiţa ta. Nici măcar nu-i ştiam numele!

– Nu ţi-l puteam spune. Mi-era atât de teamă c-o să găsească el o modalitate să-l afle. Şi mai cred, de asemenea, că mi-era teamă că şi tu tânjeai după noi, aşa cum şi noi tânjeam după tine. Cu cât aflai mai multe despre noi, cu atât mai dor ţi s-ar fi făcut. Şi acesta a fost motivul pentru care mi-am impus să nu mă gândesc la tine sau la casa noastră. Oricum, nu la modul conştient. Dar, în fiecare noapte, visurile mele...

– Ah, visurile. Şi eu te visam. Ţinându-te de mână.

– Când eram micuţă şi mă duceai de mână până la autobuzul şcolii, spuse Lily.

– Aveam acelaşi vis, constată Maeve.

– Şi în visurile mele apăreau mereu trandafirii, spuse Lily. Exact ca aceia din grădina ta.

– Trandafirii din specia Dublin Bay, spuse Maeve. Minunăţiile de trandafiri Scarlet şi trandafirii Garnet-and-Gold.

– Crezi că o să continuăm să avem aceleaşi visuri şi după ce vei pleca din nou? o întrebă Maeve, întinzându-se şi trăgând-o pe Lily mai aproape de ea.

– Nu cred că va fi cazul să ne vedem doar în visuri, spuse Lily. De-acum n-o să mai fiu plecată atâta vreme. Şi

vreau să vii şi tu în Cape Hawk – să ne vezi casa, să vezi magazinul meu şi s-o duci pe Rose la şcoală. N-o să mai ratăm niciodată vreo vacanţă petrecută împreună.

– Mi-a fost foarte greu să suport vacanţele, şopti Maeve.

– Şi mie la fel, spuse Lily, ştergându-şi ochii în timp ce îşi amintea durerea imensă pricinuită de dorul de casă, în special, în primii doi ani.

Valurile se spărgeau ritmic de stânci, şi zgomotul lor liniştitor răzbătea în cameră prin ferestrele deschise. Păsările marine strigau de undeva de deasupra. Vocea lui Rose se ridica plutind spre ele, dinspre smârcuri, şi vocea Jessicăi îi răspunse, amândouă fetele izbucnind în cascade de râsete, care le făcu pe Lily şi pe Maeve să zâmbească: cele două îşi şterseră lacrimile. Maeve îi întinse etuiul de ochelari lui Lily.

– Broderia ta este atât de frumoasă, spuse Maeve.

– De-abia aştept să vii să-mi vizitezi atelierul.

– Şi cum rămâne cu editorii aceia? Crezi că i-ar bucura să afle că te-ai relansat în afaceri şi că eşti pregătită să-ţi faci revista? *Căminul lui Lily* – sună atât de frumos.

Lily afişă un zâmbet trist şi scutură din cap.

– Nu prea cred, răspunse ea.

– Altă chestie de care te-a păgubit Edward? spuse Maeve. Nu vrei să-ţi recuperezi ideea şi s-o pui în practică?

– Iubesc viaţa pe care-o trăiesc acum, într-un loc magic, incredibil de frumos. Singurul lucru care-mi lipsea în acel peisaj erai tu. Acum îmi vând modelele unor femei care le apreciază cu adevărat. Rose... ei bine, Rose îmi ocupă majoritatea timpului. Dacă luăm în considerare prin câte a trecut, nu ştiu dacă pot spune că eram persoana potrivită care să conducă o revistă. Oricât de mult m-ar fi flatat o astfel de ocupaţie.

– Editorilor le-a plăcut la nebunie ideea ta cu modele de tapiţerii zugrăvind viaţa, spuse Maeve, zâmbind. Să le creezi, să le faci designul, şi apoi să le vinzi tuturor femeilor din America.

Lily îşi îmbrăţişă bunica.

– Când, de fapt, se pare că nu mă pot descurca decât cu supravieţuirea într-o astfel de lume.

Maeve o îmbrăţişă şi ea, în semn de răspuns – cu putere, dar nu foarte tare. Bunica ei ştia că o să plece, dar acum avea certitudinea că se va întoarce. Se desprinseră din îmbrăţişare, şi Maeve se duse s-o caute pe Clara. Lily porni în căutarea lui Liam şi a lui Rose, ca să se pregătească pentru petrecerea din seara respectivă.

Trupa începu să cânte exact în momentul în care îşi făcu apariţia pe cer prima stea. Venus strălucea la vest, în amurgul purpuriu-violet. Culorile întunecate aruncau umbre asupra pinilor şi tufelor de trandafiri şi învăluiau golful ca o plasă misterioasă, magică. Aerul era înmiresmat şi călduţ. Doar o briză caldă de vară parcă sufla special pentru ultima noapte petrecută de Lily aici, în sud.

Prietenii de pe plajă şi din oraş îşi făcură apariţia, le salutară pe Maeve şi pe Clara, care stăteau în dreptul Fântânii dorinţelor. Cele două gazde purtau rochii lungi, şaluri pe umeri, şi direcţionau pe toată lumea înspre cort, acolo unde se servea mâncare şi băutură. Când sosi Lindsey Grant Winship, Lily se grăbi în întâmpinarea ei.

– Bună, Lily. Ce faci? o întrebă Lindsey.

– Sunt bine, mulţumesc, Lindsey, spuse ea, îmbrăţişând-o.

– Aceasta este prima ocazie pe care o am ca să-mi cer scuze că te-am luat ca din oală în sala de tribunal. De fapt, totul s-a petrecut foarte rapid. Joe Holmes tocmai îmi explicase planurile lui de a-l aresta pe Edward; putea s-o facă oricum, şi fără pledoaria mea din sala de tribunal, dar eu ţineam foarte mult ca judecătoarea să vadă cu ochii ei ce fel de bărbat este Edward.

– M-am supărat foarte tare în momentul în care ai spus că renunţi să mă mai reprezinţi, spuse Lily. Dar după acel moment, nici că aş fi putut vreodată să fiu mai fericită.

Lindsey încuviinţă din cap.

– Tocmai le cunoscusem pe Judy şi pe Rebecca. Le intervievasem şi le pregăteam, în calitate de martori ai apărării, când mi-am dat seama că se puteau stopa toate procedurile, chiar înainte de a fi declanşate, dacă puteam să o interpun pe Rebecca în cazul nostru.

– Ei bine, orice manevră vei fi executat tu, important este că a dat roade, spuse Lily, zâmbind.

Sosiră Judy şi Rebecca. Căutând-o pe Rose prin mulţime, Lily le prezentă pe Judy şi pe Rebecca lui Maeve şi Clarei.

– Eroinele noastre, spuse Maeve, luând-o de mână pe Rebecca.

– Am fost încântate să ne aflăm acolo, în sala de tribunal, spuse Judy. Cicatricea ei nu era atât de vizibilă în lumina amurgului, dar Lily tot se înfioră. Lăsându-le pe Rebecca şi Maeve singure, câteva momente, Lily o trase într-o parte pe Judy.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse Lily.

– Am avut de atâtea ori intenţia să te sun, spuse Judy. Prima oară când te-ai măritat cu el; am văzut anunţul în ziar. Mi-amintesc că mă uitam la fotografia ta şi mă gândeam că păreai atât de fericită. Mi-am zis că poate se va purta total diferit cu tine. Mi-am reproşat faptul că, probabil, îl scoteam din minţi, deci eu eram de vină.

– Dar nu era vorba de tine, spuse Lily.

– Nu. Dar atunci, la vremea aceea, mă simţeam îngrozitor. Rebecca avea deja nouă ani, şi el nu o văzuse, niciodată.

– Vârsta lui Rose, acum...

Judy încuviinţă dând din cap.

– Ne mutasem din Hawthorne, la Salisbury, acolo unde trăim acum. Pusesem între noi şi Edward cea mai mare distanţă posibilă, în limitele graniţelor statului. La început, Rebecca mă mai întreba în legătură cu tatăl ei, după care a încetat s-o mai facă, de parcă el nici n-ar fi existat vreodată. Însă eu, de fiecare dată când mă uitam în oglindă, ştiam prea bine că există. M-am gândit de atâtea ori să te sun. Voiam ca tu să mă găseşti. Şi dacă m-ai fi găsit, ţi-aş fi spus „Aşteptam telefonul tău". Ştiam, în adâncul sufletului, că Edward se purta şi cu tine la fel. Asta este natura lui, îi va fi imposibil să înceteze cu acest comportament. Voiam să ştii că nu eşti singură.

– Acum o ştiu, spuse Lily, îmbrăţişând-o pe Judy. Exact atunci, îşi făcură apariţia şi Liam împreună cu Rose. Privirea lui Lily se plimba de la Rebecca la Rose.

Ea îi întinse mâna lui Rose.

– Scumpa mea, spuse ea, vreau să cunoşti pe cineva. Rose, aceasta este Rebecca Houghton. Rebecca, aceasta este fiica mea, Rose Malone. Rose, continuă Lily, ţi-aminteşti că ţi-am spus despre Rebecca? Că voi două sunteţi rude?

Rose încuviinţă dând din cap. Rebecca se aplecă şi se uită fix în ochii ei.

– Tu eşti sora mea, spuse Rebecca, ţinând-o pe Rose de mână. Şi, într-adevăr, semănau: erau frumoase şi graţioase, aveau amândouă ochii căprui-verzui cu mici puncte aurii şi păr şaten. Văzându-le împreună, lui Lily i se puse un nod în gât.

– Mi-a spus mama, zise Rose.

– În mod oficial, suntem surori vitrege, spuse Rebecca. Dar nu-mi place cum sună.

– Rebecca nu este doar soră vitregă, spuse Judy.

– Şi nici Rose nu este, şopti Lily, Liam o înconjură cu braţul.

– Avem acelaşi tată, spuse Rebecca, aşa că putem să-i mulţumim. Dar în afară de asta, ne descurcăm de minune fără el. Avem nişte mame minunate, şi ne avem pe noi.

– Pe noi? întrebă Rose.

– Da, spuse Rose. Suntem fete, suntem minunate. Să nu uiţi asta niciodată, Rose. Atunci când o să te faci mai mare... Se opri, şi Lily a vu impresia că Rebecca rememora o perioadă din copilăria ei, încercând să-şi imagineze ce înţelegea ea la vârsta de nouă ani. O să-nţelegi tu ce vreau să spun. Fetele care nu cresc alături de taţii lor se întâmplă să aibă impresia că nu sunt suficient de bune, suficient de pregătite. Dar tu eşti, Rose.

– Şi tu eşti, Rebecca.

– Rebecca este pe punctul să înceapă Facultatea de drept, îi spuse Judy lui Rose. A absolvit colegiul în mai şi a urmat un curs de pregătire pentru drept. O să devină avocată şi o să ajute femeile şi copiii. O să fie apărătorul, exponentul lor.

– Exponentul lor? Rose era nelămurită.

– Persoana care le va pleda cauzele, spuse Rebecca. O să ajut pe toată lumea din ţara asta să înţeleagă că femeile şi copiii trebuie să fie trataţi cu respect. În special pe judecători şi pe cei care împânzesc tribunalele. Asta pentru că sunt atâţia cei care se duc să ceară ajutorul acolo şi nu sunt ajutaţi. Am de gând să schimb această situaţie.

– Asta-i foarte bine, spuse Rose. O să te ajut şi eu.

– O să ajungă la Curtea Supremă a Statelor Unite, spuse Judy, învăluind-o cu o privire duioasă.

– Cred că ai dreptate, spuse Lily, în timp ce le privea pe Rose şi pe Rebecca, cele două fiice frumoase şi isteţe ale unui bărbat tarat.

După ce toată lumea luă masa şi trupa angajată atacă ritmuri trepidante, Tara şi cu Bay se îndreptară în paşi de

dans înspre Lily şi Liam. Fetele îl bătură pe Liam pe umăr, şi el se întoarse spre ele. La început, Lily se gândi că îi întrerupeau din dans, dar nu aşa stăteau lucrurile.

– Ne acorzi plăcerea acestui dans, doamnă? întrebă Tara.

– Bineînţeles, răspunse Lily, zâmbindu-i lui Liam, şi sărutându-l înainte să fie luată pe sus, în ritmurile muzicii.

Se descălţaseră toate trei, din momentul în care începuse petrecerea, aşa că dansau în picioarele goale. Lily îşi dădu seama că cele două prietene ale ei o ghidonau discret prin mulţime, până la capătul ringului de dans, după care continuară să meargă, până ce ieşiră de sub cort.

– Ia lăsaţi-mă să ghicesc, spuse ea. Vreţi să dansăm în lumina stelelor.

– Nu, spuse Tara, luându-le de mână pe Lily şi pe Bay, şi începând să alerge în direcţia stâncilor. Vreau să dansăm sub apă.

Brusc, aveau din nou paisprezece ani. Nu mai era cazul ca Tara să mai adauge ceva, întrucât Lily şi cu Bay ştiau prea bine ce voia să spună. Plecaseră din toiul foarte multor petreceri, ca să facă asta. Nopţile de sfârşit de vară, cu muzica înălţându-se în aer, erau făcute anume pentru acest ritual. Coborâră pe dig şi păşiră pe terasele stâncoase. Lily ştia că putea să facă toate aceste manevre legată la ochi. Picioarele ei goale cunoşteau fiecare părticică a acestor stânci – fiecare culme, fiecare spărtură.

Când ajunseră la marginea terasei stâncoase, zona neagră a ţărmului, acolo unde stâncile era ude şi alunecoase, îşi scoaseră rochiile, le aruncară grămadă, şi intrară în apă. Apa era caldă, catifelată. Lily începu să înoate, cu gustul apei sărate în gură, atingând cu vârfurile degetelor braţele prietenelor ei, în timp ce înotau toate pe sub apă.

Ieşi să tragă aer în piept şi se pomeni sub un cer plin de stele. Ştergându-şi apa din ochi, se relaxă făcând pluta,

urmărind bolta cerească. Acum se simţea în elementul ei. Apa sărată care-o învăluia, ţinând-o la suprafaţă, şi constelaţiile care o înconjurau din toate părţile. Prietenele ei cele mai bune pluteau şi ele pe apă, în preajma ei, în vreme ce fiica ei, împreună cu adevărata ei dragoste, erau sus, în casă, iar bunica ei se simţea bine. Lily nu fusese în viaţa ei atât de fericită – şi de... tristă.

– Parcă nu-mi vine să cred că plec mâine, spuse ea.

– Şşşt, făcu Bay. Hai să ne prefacem că nu aşa stau lucrurile.

– Dar trebuie să acceptăm că asta e situaţia, spuse Tara. Altfel o să fim incredibil de triste când o să ne dăm seama c-a plecat.

Lily simţea că i se rupe sufletul. Bătuse atâta drum până aici, unde se întâmplaseră atâtea lucruri minunate, ca apoi să fie nevoită să plece din nou. La asta se reducea totul în viaţă? Veniri şi plecări, nevoia de a se desprinde neîncetat, şi neputinţa de a se agăţa cu putere de lucrurile pe care le iubea cel mai mult? Aşa cum stăteau lucrurile, cum ar fi putut să găsească o soluţie care să le împace pe toate: dragostea ei pentru toţi cei din Hubbard's Point, şi viaţa pe care şi-o construise alături de Liam şi de Rose, sus în nord la Cape Hawk? Şi cum rămânea cu Nanny? Lily se uită în jurul ei, scrutând bezna, în căutarea acelei minunate sclipiri albe. Dar Nanny plecase...

– Ştii, începu Tara, înotând spre Lily, ca să-i apuce o şuviţă din părul ud. Aproape că speram că n-o să accepţi să vii să înoţi cu noi.

– De ce?

– Speram că în seara asta o să ne iei pe toţi prin surprindere. Bay şi cu mine nutream în secret convingerea că o să-ţi ţii nunta în seara asta. Că noi toţi fusesem invitaţi aici pentru o presupusă petrecere de despărţire – când, de fapt, tu şi cu Liam aveaţi de gând să vă uniţi destinele.

Lily zâmbi, în timp ce călca apa.

– Liam este alesul, nu-i aşa? întrebă Bay.

Lily încuviinţă dând din cap.

– A fost dintotdeauna alesul. Doar că mi-a luat mie îngrozitor de mult timp să-mi dau seama de asta. Mult prea mult, se gândi ea. De-a lungul acestor ani în care fusese singură, doar cu Rose, în Cape Hawk, Liam fusese tot timpul acolo, lângă ele, pentru ele, în aşteptare, dispus să ajute. Le iubise de la bun început, şi Lily avusese suficient curaj ca, în cele din urmă, să-i răspundă la sentimente. Să aibă din nou încredere într-un bărbat, după tot ceea ce trăise lângă Edward, nu era deloc uşor. Dar acum, împreună cu Liam, totul i se părea simplu şi plăcut precum o partidă de înot într-o noapte de vară.

– Ne bucurăm atât de mult pentru tine, spuse Bay. Credeam că te-am pierdut pe vecie. Şi acum, că te avem din nou lângă noi, o să ne fie foarte greu să te lăsăm să pleci din nou...

– Parcă tu erai cea care nu voia să vorbească despre asta, spuse Tara.

– Aveai dreptate, spuse Bay, în timp ce se luau toate trei de mână. Este mult mai bine să avem curajul să acceptăm adevărata situaţie începând cu seara asta, altfel nu vom fi pregătite mâine, când pleacă Lily.

– Dar de data aceasta ştiţi c-o să mă întorc, spuse Lily.

– Promiţi? întrebă Tara.

– Promit, răspunse Lily. Niciodată nu luase mai în serios o promisiune.

Patrick stătea lângă Marisa, ascultând muzica. Petrecerea era în toi, şi Patrick îşi dădu seama că stătea exact în locul de unde începuse totul – grădina lui Maeve.

– La ce te gândeşti? îl întrebă Marisa.

– Exact aici, spuse el, arătând spre Fântâna dorinţelor. Acolo am găsit stropitoarea ei şi cizmele galbene de cauciuc. Lily şi-a părăsit viaţa de aici, în urmă cu nouă ani, şi atunci mi-am făcut eu intrarea.

– Mulţumesc Domnului că s-a întâmplat aşa, spuse Marisa.

Patrick simţi că se înroşeşte la faţă.

– Dar n-am găsit-o, în tot acest timp.

– În schimb, m-ai găsit pe mine, îi şopti Marisa, îmbrăţişându-l.

– Nici măcar nu ştiam că pe tine te căutam, de fapt, spuse el, uitându-se în ochii ei verzi.

– Ştiu, spuse ea. Dintr-o situaţie înfricoşătoare a ieşit ceva cu mult mai bun decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Patrick îi urmări privirea şi îi văzu pe Sam, Jessica şi Rose care se jucau cu Flora. El se gândi la Tally şi o strânse şi mai tare pe Marisa în braţe.

Îi veniră în minte cazurile pe care le anchetase, toate crimele pe care încercase să le descifreze. Se gândi la expresia satisfăcută a lui Edward Hunter, după care se oglindi în privirea luminoasă a Marisei.

– Este necesar, câteodată, să cercetezi profund ceva malefic, spuse el, ca să poţi distinge ce este cu adevărat bun.

Marisa îi mângâie obrazul. Zâmbetul ei încă mai păstra o umbră de tristeţe, însă mult estompată faţă de momentul în care o întâlnise prima oară.

– Şi acum, spuse ea, fixându-l cu privirea, mă uit spre ceea este cu adevărat bun.

– Şi eu la fel, spuse.

– Cel mai bun, şopti ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute, în timp ce muzica invada grădina de trandafiri a lui Maeve.

*

După ce se uscă şi-şi şterse părul cu prosopul, Lily se îmbrăcă şi se duse să-l caute pe Liam. Acesta sărise un dans, şi stătea, împreună cu Rose, pe banca celor patru anotimpuri. Îi făcură loc şi ei, şi rămaseră, cufundaţi în tăcere, timp de câteva minute, ascultând pur şi simplu muzica, bucurându-se de petrecere, conştienţi că aveau multe de sărbătorit în seara aceasta.

– Mă bucur că Jessica, Marisa, Patrick şi Sam sunt aici, spuse Rose.

Marisa şi cu Sam vorbeau cu Maeve, în timp ce Jessica şi Patrick stăteau prin apropiere, cu Flora la picioarele lor.

– Şi eu, zise Lily.

– Parcă n-ar fi fost deplină bucuria, dacă ei ar fi lipsit de la petrecere, spuse Liam.

– N-ar fi fost, ai dreptate, spuse Lily, zâmbind.

– Este o petrecere destul de specială, nu-i aşa? întrebă Rose.

– Da, cam asta aş spune, îi răspunse Liam.

– Dar ce o face atât de specială? întrebă Rose. Cred că ştiu, dar mai bine spune-ţi-mi.

– Ei bine, începu Lily, sunt mai multe motive care o fac atât de deosebită. Este atât o regăsire, cât şi o despărţire. Ne-am strâns aici, împreună, cu cele mai vechi prietene ale mele – Tara şi Bay, însoţite de familiile lor –, iar tu le-ai cunoscut pe Rebecca şi pe Judy.

– Rebecca spune că o să avem o relaţie cu adevărat ca-ntre surori. O să vină să mă viziteze, şi eu o să merg s-o vizitez la Facultatea de drept.

– Mă bucur s-aud asta, spuse Lily, îmbrăţişând-o pe Rose. Ajunsese de atâtea ori pe punctul de a o pierde, dar operaţiile îşi făcuseră efectul, şi acum se părea că inima ei era ca nouă.

– Şi ce alt motiv o mai face atât de deosebită?

– Sărbătorim faptul că Maeve s-a restabilit, s-a însănătoşit, precum şi faptul că tu eşti atât de sănătoasă. Şi mai sărbătorim toţi trandafirii pe care i-ai plantat tu, şi toţi trandafirii care au fost plantaţi în urmă cu atâţia ani... şi care înfloresc an de an, amintindu-ne mereu că se apropie vara.

– Indiferent de cât de lungă ar fi iarna, spuse Liam.

– Toate acestea le sărbătorim, spuse Rose. Şi surpriza...

– Ah, surpriza, spuse Lily. Se uită peste capul lui Rose, la Liam. Ochii lui albaştri străluceau, de parcă nu mai fusese în viaţa lui atât de fericit.

– Aş spune că este o petrecere cu totul şi cu totul desăvârşită, concluzionă Liam.

– Mai puţin Nanny, spuse Lily, uitându-se peste ape. Când am fost să înotăm, speram c-o să-şi facă apariţia. Dar nu s-a întâmplat asta...

Muzica continua să cânte. Lily simţea că i se strânge stomacul. Momentul aproape sosise. Ea, Rose şi Liam stăteau pe vechea bancă care descria cele patru anotimpuri. Iarna, primăvara, vara şi toamna. Lunile şi anii trec peste noi, dar sunt lucruri care durează o veşnicie. Dragostea adevărată, se gândi ea. Dragostea pe care o porţi oamenilor, dar şi dragostea pe care o porţi anumitor locuri. Avea Hubbard's Point în inimă, îl simţea pulsându-i în sângele ce-i curgea prin vene.

Dincolo de grădină, se auzi un telefon mobil sunând. Patrick răspunse, se uită în sus, şi apoi strigă:

– Marisa!

– Oare cine să fie la telefon? se întrebă Sam.

– Nu ştiu, spuse Marisa, şi alergă să răspundă la telefon.

– Grăbeşte-te, îi strigă Rose. Tocmai suntem pe punctul să declanşăm surpriza serii. Le zâmbi lui Lily şi lui Liam, după care se duse să aducă coşuleţul de care avea nevoie.

Rămasă singură cu Liam, Lily îşi sprijini capul pe umărul lui. Ea îi simţi buzele pe creştetul capului şi-l auzi chicotind.

– Sare, comentă el.

– Nu m-am putut abţine, spuse ea. Partida de înot cu fetele este o tradiţie a petrecerilor de vară.

– A tuturor petrecerilor? ceru el lămuriri.

– Da.

– Chiar şi în cazul nunţilor?

– În special! exclamă ea, după care izbucniră amândoi în râs. El o îmbrăţişă, trăgând-o mai aproape de el şi se sărutară în umbra cedrilor. Lily se lăsă moale în îmbrăţişarea lui Liam, simţind că pluteşte din cauza partidei de înot, dar şi a miresmei îmbătătoare a grădinii de trandafiri. Acum era cu Liam şi ştia că lângă el va fi pe vecie. Seara aceasta era doar unul dintre momentele eternităţii care-i aştepta. Sărutul lor fu lung, şi ea îi oferi gustul mării pe buze.

Rose se întoarse purtând pe braţ un coş plin cu petale de trandafiri roz, roşii, galbeni şi albi.

– N-o să ghiciţi cine era la telefon! exclamă Marisa, alăturându-li-se.

– Cine? întrebă Lily.

– Anne! Şi ia ghiciţi cine s-a întors în Cape Hawk?

– Nu Lafarge, spuse Lily.

– Cu siguranţă nu. S-a întors Nanny!

Vestea era atât de minunată şi de bine-venită, încât pe Lily o podidiră lacrimile. Nanny fusese îngerul păzitor al familiei ei în cursul acestei veri şi îi ghidase dintr-un loc în altul. Din Cape Hawk, până-n Boston, cu ocazia operaţiei lui Rose, şi până aici, în Hubbard's Point, ca să vegheze asupra lui Maeve, şi acum, înapoi în apele nordice ale golfului St. Lawrence şi ale Novei Scoţia.

– S-a întors în apele ei de baştină, spuse Liam. Ne deschide drumul nostru înapoi spre casă.

– Spre apele noastre natale, spuse Rose, lipăind pe lângă ei. Cape Hawk! În tot elanul ei exuberant, reuşi să risipească câteva petale de trandafir din coş. Începu să le adune, dar se opri şi aruncă o privire înspre Lily şi Liam.

– A sosit momentul? îi întrebă ea.

– Ca să declanşăm surpriza serii? întrebă Lily, zâmbind. Cred că da.

Privirea lui Lily se încrucişă cu cea a bunicii ei. Din tot grupul strâns la petrecere, doar Maeve ştia ce anume se punea la cale. O învălui cu zâmbetul ei radios de bunică şi îi făcu un semn din cap lui Lily, înştiinţând-o astfel că era pregătită.

Liam se aplecă şi începu să pipăie cu mâna pe sub banca celor patru anotimpuri. Scoase de sub bancă un coş de dimensiuni mai mari decât cel al lui Rose, acoperit cu o pânză brodată de Lily în urmă cu foarte mulţi ani – pe vremea când era o fetiţă, nu cu mult mai mare decât Rose. Pânza brodată înfăţişa Sea Garden (Grădina Mării) cu toţi trandafirii ei magici şi misterioşi, pictaţi în nuanţele lor de roz, culoarea piersicii, roşu-aprins, roşu-stacojiu şi alb. Trandafirii cei albi erau cei mai frumoşi şi erau reliefaţi cu cele mai minuţioase detalii. Lily făcuse această broderie, visând la ziua nunţii ei.

Dintotdeauna îşi dorise să se mărite aici, în această grădină. Îşi imaginase scena, în care toţi trandafirii erau în floare, în special cei albi, în ton cu mireasa. Atunci era doar o adolescentă, care visa la viitorul ei. Jurase că o să-şi celebreze nunta vara, în mijlocul trandafirilor din curtea bunicii sale.

– Oare ce-o să creadă despre gheaţă? o întrebă Liam.

– N-o să aibă importanţă, spuse Rose. O să le spunem să poarte haine groase!

– Gheaţa poate să fie elementul cel mai frumos, spuse Lily, ţinându-l pe Liam de mână şi privindu-l fix în ochii lui albaştri. Se gândi la fotografia aceea veche, care înfăţişa baleniera acoperită de gheaţă, cu vergile şi velaturile negre, strălucind sub straturile argintii de gheaţă, şi cu stâncile fiordului înălţându-se maiestuoase pe fundal, acoperite cu gheaţă şi zăpadă.

Acesta era acum peisajul de suflet, de referinţă al lui Lily. Călătorise până-n nord ca să descopere gheaţa şi zăpada, aurora boreală, balenele albe şi mai multă căldură decât visase vreodată să fie posibil. Acolo îşi născuse fiica şi acolo îşi întâlnise dragostea vieţii – stră-strănepotul căpitanului de pe baleniera întunecată; exact atunci când credea că iernile îi vor troieni întreaga viaţă, îl întâlnise pe Liam Neill.

Anotimpurile trec, se schimbă, se gândi ea. Şi trandafirii înfloresc pe tot parcursul anului, în diverse colţuri ale lumii. Nunta ei de Crăciun va fi invadată de trandafiri, în ciuda faptului că locul de desfăşurare va fi în Cape Hawk. Va comanda toţi trandafirii dintr-un ţinut mai călduros, acolo unde soarele nu încetează să strălucească. Prietenii şi familia se vor strânge cu toţii, în cea mai scurtă zi a anului, şi vor sărbători nunta lui Lily şi a lui Liam.

În timp ce păşeau prin mulţime, Lily şi Rose scoteau din coş invitaţii, pe care le ofereau tuturor persoanelor prezente. Tara şi-o deschise pe-a ei imediat.

– Douăzeci şi unu decembrie, strigă ea. Solstiţiul de iarnă!

– Viaţa mea cea nouă, binecuvântată cu Rose, a început cu ocazia solstiţiului de vară, cea mai lungă zi a anului, spuse Lily. Ne-am gândit să oferim ceva mai multă lumină celei mai scurte zile a anului...

– În Cape Hawk, completă Bay.

– Vrem să veniţi cu toţii acolo, spuse Lily. Vă rog să ne confirmaţi că veţi veni. O să închiriem un autobuz, un autocar, o să facem tot ce este necesar ca să vă aducem pe toţi...

– Venim, chiar dacă vom fi nevoiţi să înotăm până acolo, promise Tara.

– Marisa şi Sam, vreţi să ne faceţi onoarea să cântaţi la nuntă? le întrebă Lily, zâmbindu-le.

– „Fallen Angels“ (Îngerii căzuţi)? întrebă Liam.

– „Flying Angels“ (Îngerii zburători), spuse Sam, înconjurând-o pe sora ei cu braţul. Nepoata mea ne-a rebotezat.

– Îmi place mai mult aşa, spuse Jessica.

– Numele sunt importante, comentă şi Rose.

Liam încuviinţă dând din cap, şi Lily îşi sprijini fruntea de umărul lui. În jurul lor, lumina lunii se revărsa scânteietoare peste terasamentele stâncoase şi peste mare.

Acum, valurile erau blânde. Se spărgeau ritmic de stânci, forţa vieţii care-i lega pe toţi, sarea prezentă atât în sânge, inimi cât şi în mare. Valurile Ghost Hills dispăruseră; condiţiile meteorologice, precum şi curenţii, le măturaseră spre nord, către Cape Hawk.

Lily simţi mâna lui Rose strecurându-se într-a ei. Rose o trase de braţ, aşa că Lily şi Liam se aplecară şi-o luară în braţe. Briza şoptea, şi alături de ea şi Rose.

Lily o urmări cum îşi lipea buzele de urechea lui Liam. Deasupra capetelor lor zburau pescăruşii, şi ţipetele lor păreau acum strigăte de dragoste, de bucurie, adresate întregii lumi. Nu reuşea să desluşească cuvintele fiicei sale, dar din zâmbetul lui Liam înţelese că era foarte posibil ca Rose să-l fi chemat pe numele la care visa de atâta de vreme să-l strige.

– Tati....

Sfârşit

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilorcu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

COLECŢIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 24,9 RON)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288pag. / 18,9 RON)
Michael H. Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 24,9 RON)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368pag. / 24,9 RON)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 24 RON)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 24,5 RON)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 16 RON)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 16 RON)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 16 RON)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 18 RON)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 18 RON)